This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07030056 5

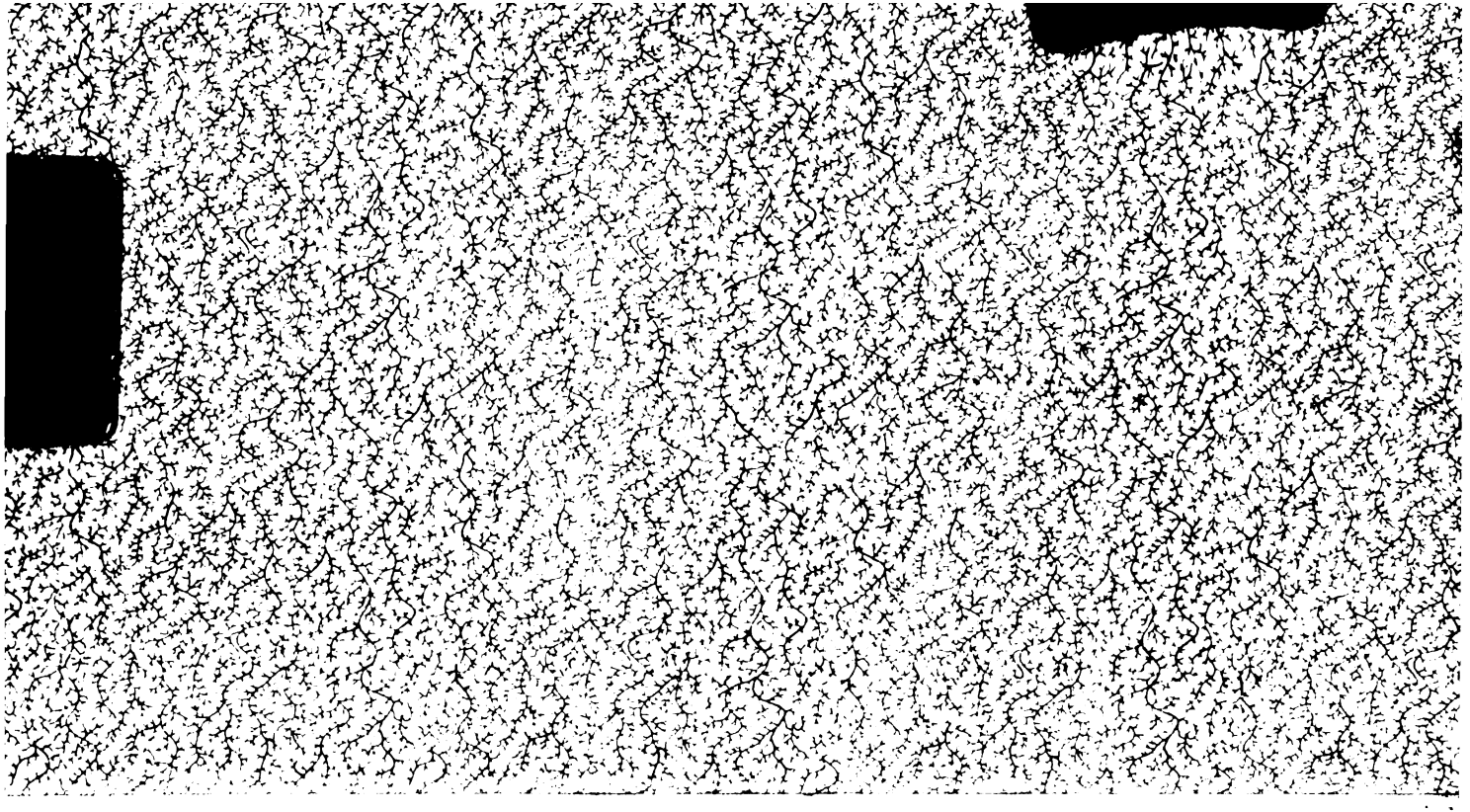

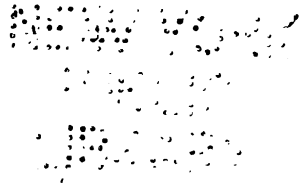

DELECTUS

POESIS GRAECORUM

ELEGIACAE, IAMBICAE, MELICAE.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

SECTIO I. POETAE ELEGIACI.

GOTTINGAE

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCCXXXVIII.

1

DELECTUS

POETARUM ELEGIACORUM

GRAECORUM.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXVIII.

1838

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

I.

POETARUM ELEGIACORUM RELIQUIAE.

INDEX POETARUM ELEGIACORUM.

		pag.
I.	Callini Ephesii Elegia	1
II.	Tyrtaei Aphidnaei Elegiae	2
III.	Mimnermi Colophonii	12
IV.	Solonis Atheniensis	17
V.	Phocylidis Milesii	36
VI.	Xenophanis Colophonii	39
VII.	Theognidis Megarensis	46
VIII.	Ionis Chii	125
IX.	Melanthii Atheniensis	129
X.	Dionysii Atheniensis	130
XI.	Eueni Parii	133
XII.	Critiae Atheniensis	136
XIII.	Socratis Atheniensis	142
XIV.	Philetae Coi	142
XV.	Hermesianactis Colophonii	147
XVI.	Phanoclis	158
XVII.	Alexandri Pleuronii	160
XVIII.	Eratosthenis Cyrenaei	164
XIX.	Parthenii Nicaeensis	167

I. Callini Ephesii Elegia.

Olymp. XVIII. (1)

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπεριπτίονας
ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω·
Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἕλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ πως θανάτου γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν

Callini Elegiam servavit Stobaeus Floril. LI, 19. Poeta Ephesius cives suos cohortatur ad pericula ab hostibus, quos Cimmerios fuisse statuunt, patriae imminentia gnaviter propulsanda. 2. Homerus Odyss. *B*, 65 sq. 5. Fr. Thierschio Actt. Philoll. Monacc. III, 577 sqq. ambiguum videbatur, utrum ea quae sunt post lacunam Callino essent an Tyrtaeo vindicanda. Apud Stobaeum eidem poetae continuantur. Franckius Callin. 100. post versum quartum inculcat haec a Strabone servata XIV, 647.

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοέργων.

8. τότ' ἔσσεται codex B: alii κοτ' vel ποτ' ἔσσεται. 12. πως A: vulgo κως.

ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἦ γένος ἀθανάτων·
πολλάκι δηϊότητα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,

τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας ἦν τι πάθῃ·
λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

II. Tyrtaei Aphidnaei.

Circa Olymp. XXIII—XXVIII.

Ἀγαθὸς νέων ψυχὰς αἰκάλλειν. **Leonidas.**

Suidas: *Τύρταιος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής, ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον παροτρῦναι Λακεδαιμονίους καὶ πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ταύτῃ ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι. Ἔστι δὲ παλαίτατος,*

---

13. εἰ — ἦ libri: ἦν — ἦ Brunckius. 16 sqq. Poeta sic ratiocinatur, ut *mortem quidem nullo pacto vitari posse dicat, pericula posse:* nam verba θάνατόν γε φυγεῖν et πολλάκι δηϊότητα φυγών sibi respondent —: *aut igitur mortem oppeti, aut effugi. Qui autem salvi atque integri in patriam revertantur, diversa frui condicione: eum non carum esse suis* (si qui turpiter se periculis subduxerit; sed qui fortiter depugnaverit) *eum vero aut lugeri, si quid ipsi acciderit, aut summo affici a civibus suis honore.* Quae si vere disputata sunt, quaedam exciderint necesse est: non habet enim quo referatur ὁ μέν illud vers. 15. et τὸν δέ vers. 17. Persimilis est Tyrtaei locus Ὑποθηκῶν IX, 23 sqq. 18. 19. Franckio Callin. 103. a rhapsodo adjecta sunt.

II. Tyrtaeus. De Eunomia Aristoteles Polit. V, 6. Ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις γίνονται αἱ στάσεις — ὅταν οἱ μὲν ἀπορῶσι λίαν, οἱ δ' εὐπορῶσι· καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πολέμοις τοῦτο γίνεται. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας· θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον ἠξίουν ἀνάδαστον ποι-

σύγχρονος τοῖς Ἑπτὰ κληθεῖσι Σοφοῖς ἦ καὶ παλαίτερος. Ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λέ Ὀλυμπιάδα. Ἔγραψε πολιτείαν Λακεδαιμονίοις καὶ Ὑποθήκας δι' ἐλεγείας καὶ Μέλη πολεμιστήρια, βιβλία ε'.

I. *Εὐνομία.*

1.

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης,
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·
οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

2.

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν
μαντείως τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·

εἶν τὴν χώραν. Messenii autem Ira occupata ex Laconico agro omnis generis praedas agebant: *ὥστε*, teste Paus. IV, 18, 1. 2., *καὶ ἐποιήσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δόγμα, ἅτε τοῖς ἐν τῇ Εἴρᾳ μᾶλλον ἢ σφίσιν αὐτοῖς γεωργοῦντες, τὴν Μεσσηνίαν καὶ τῆς Λακωνικῆς τὴν προσεχῆ, ἕως ἂν πολεμῶσιν, ἐᾶν ἄσπορον. Καὶ ἀπὸ τούτου σιτοδεία ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁμοῦ τῇ σιτοδείᾳ στάσις· οὐ γὰρ ἠνείχοντο οἱ ταύτῃ τὰ κτήματα ἔχοντες τὰ σφέτερα ἀργὰ εἶναι· καὶ τούτοις μὲν τὰ διάφορα διέλυε Τύρταιος.* Vide Thiersch. l. c. 612. Mueller Dorr. I, 47.

Fr. 1. Strabo VIII, 362. *Τύρταιός φησιν ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν.* Versu 2. *τήνδε πόλιν* terram Laconicam: *ἀφικόμεθα*, nos, qui Dorienses sumus. *Ἐρινεὸς* erat *μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως: ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσι τοῖς Ἡρακλείδαις ὑπῆρξεν ἡ εἰς Πελοπόννησον κάθοδος*, Strabo IX, 427.

Fr. 2. Plutarchus Lycurg. VI. et Diodori Exec. Vatic. p. 3. Dindorf. Plutarchus: *Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων, Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τάδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν· Αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος αἱροῖτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν.* τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον· ἔπεισαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν πόλιν, ὡς τοῦ θεοῦ ταῦ-

[δὴ γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου·]
Ἄρχειν μὲν βουλῆς θεστιμήτους βασιλῆας,
οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις·
πρεσβυγενεῖς τε γέροντας, ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας,
εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπομειβομένους·
μυθεῖσθαι δὲ τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
μηδέ τι βουλεύειν τῇδε πόλει . . . . ·
δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ὧδ' ἀνέφηνε πόλει.

τα προστάσσοντος, ὥς που Τύρταιος ἐπιμέμνηται διὰ τούτων· Φοίβου κτλ.

Versus 3. 4. accesserunt ex Diodoro. Uncis saepsi, interpolatori deberi ratus. Prioris enim distichi vis mirifice frangi videtur ignavis illis versibus assutis. Et cur tandem Apollo cumulatis appellationibus vocatur ἀργυρότοξος, ἄναξ ἑκάεργος, χρυσοκόμης? cur, quaeso, additur πίονος ἐξ ἀδύτου? Recte quidem Theogn. 222. πίονος ἐξ ἀδύτου. Quae inania sunt ornamenta. Si Tyrtaei essent, scripsissem ὧδε γὰρ ἀργ. vel τῇδε: Hermannus δὴ γὰρ ὁ ἀργ., Dindorfius δὴ γάρ ῥ' ἀργ. 7. Πρεσβύτας τε γέροντας Plutarchus, πρεσβυγενεῖς δὲ γέρ. Diodorus. Correxi: τε necessarium: nam τὴν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν γνώμην ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος. De mensura vocis δημότας, ut infra VI, 1. δεσπότας v. Buttmanni Gr. Max. I, 144. 8. εὐθείην ῥήτρας Diodorus. Vulgatam scripturam Nitzschius Melett. de Hist. Homeri I, 54. explicat: *Suffragati scitis Senatus nihil inflexis*, vel *nihil ut inflectantur*. Aliter Franckius Callino 173 sqq.; mire Schaeferus: *Sua sibi quique jura ita servantes, ut aequilibrium inter omnes oriatur*. Recte Muellerus Dorr. II, 541. ita explicat, ut poeta dixerit, populum debere simpliciter aut probare aut reprobare τὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς γέρουσι δόξαντα. Ῥῆτραι sunt leges quae vel proponuntur a regibus cum Senatu, vel a populo sanciuntur. Dicit igitur poeta, non *ad quales* ῥήτρας respondendum sit, sed *quae* sint ῥῆτραι referendae. Ut apud Homerum ubique est ἀμείβεσθαί τινα μύθῳ, μύθοις, ἐπέεσσι. Adde Krebsium in Lectt. Diodor. 140 sqq. et Epimetro 250 sqq. 9. τε Dindorfius. Versus 9—14. unus Diodorus habet. Fateor mihi suspectos esse. 10. Diodorus μηδέτι ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει. Placuit hominibus doctis hariolari τῇδε πόλει σκολιόν, βλαβερόν, σφαλερόν, τῇδε πόλῃϊ νέον. 11. δέ Krebsius: vulgo τε. 12. ἀνέφηνε Maius; ἀπέφηνε tacite Bachius.

3.

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ,
ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον·
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν.

4.

Ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη
νωλεμέως, αἰεὶ ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·
εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

5.

Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς
ἥμισυ πάνθ' ὅσσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

6.

Δεσπότας οἰμώζοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
εὖτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

Fr. 3. Paus. IV, 6, 2. Ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθεὶς τῷ πολέμῳ· μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τὰ ἐλεγεῖα τῶν Τυρταίου λέγοντα· Ἡμετέρῳ κτλ. De mensura versus 1. vide Hermann. Orph. 693. Versum tertium servatum a Scholiasta Platonis Alcib. I, 338. Legg. 448. Bekker. adjiciendum docuit Buttmannus in Alcib. I, 122, C.

Fr. 4. Strabo VI, 279. Μεσσήνη ἑάλω πολεμηθεῖσα ἐννεακαίδεκα ἔτη, καθάπερ καὶ Τύρταιός φησι· Ἀμφ' αὐτὴν κτλ. Confer Pausan. IV, 15, 1. qui versus tres priores affert; et IV, 13, 4., cll. Mueller. Dorr. I, 145. Franckius Callin. 193. ad Ὑποθήκας rettulit frr. 4. 5. 6.

Fr. 5. Paus. IV, 14, 3. Τιμωρίαι ἃς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους Τυρταίῳ πεποιημέναι εἰσίν· Ὥσπερ κτλ. Versu 3. libri ἥμισυ πάνθ' ὅσσων: Kuhnius ἥμισυ πᾶν, ὅσσον. Ἥμισυ πάνθ' recte defendit Bernhardy Synt. 334., sed ὅσσον res ipsa requirebat. Xen. Cyrop. III, 3, 47. ὑπὲρ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται οἱ ἡττηθέντες. Anab. VI, 2, 10. ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ ὅλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί.

Fr. 6. Paus. l. c. Ὅτι δὲ καὶ συμπενθεῖν ἔκειτο αὐτοῖς ἀνάγκη, δεδήλωκεν ἐν τῷδε· Δεσπότας κτλ.

II. Ὑποθῆκαι.

7.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον·
ἣν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμίη καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰ δ' οὔ πως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη
γίγνεται οὐδ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει,
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων,
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι·
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,

II. Ὑποθῆκαι. Fr. 7. Lycurgus in Leocrat. XXVIII. Illud γὰρ ab initio positum spectat ad versum 13. 14. θνήσκωμεν κτλ.; longius disjunctum est ab illis, quoniam poetae menti miserrima exsulum fortuna obversabatur, quam adumbraret vividissime. Versus 3—13. quasi parenthesis loco habendi. Hinc explicatur quod εἰ δ' οὔ πως sqq. dixit poeta versu 11. Versu 1. ἐπὶ προμάχοισι libri: ἐνὶ Franckius. 3. ἣν δ' αὐτοῦ Franckius: vulgo τὴν δ' αὐτοῦ vel τὴν δ' αὖτοῦ. 9. τε respondet particulae μέν, v. Hermann. Viger. 836. 11. εἰ δ' οὕτως Franckius: εἰθ' οὕτως libri. Ego εἰ δ' οὔ πως. Hermannus in Zimmermanni Diar. Philol. 1835, 75. p. 606. Εἰ δ' οὕτως οὔτ' ἀνδρὸς ἀλ. οὐδ. ὦ. γ. οὐδ' αἰδώς, ἔς τ' ὀπίσω τελέθει, θυμῷ κτλ. Voci οὔτε respondere ἔς τε omisso v. οὐ, de quo dixit in Eur. Iph. Taur. 1335. 12. Codd. ABP οὔτ' ὀπίσω, L οὔτ' ὀπίσω (sic), Z οὐδ' ἐς τ' ὀπίσω. Tum pro vulg. τελέθει codd. AB τέλος. Num οὐδ' ὅπις ἐς τὸ τέλος? 14. Distinxi post v. παίδων. 19. Confer Homeri Il. X, 71 sqq.

μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλῃς ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὰ τάδ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἄγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

8.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπὶδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Ἄρεος πολυδακρύου ἔργ' ἀΐδηλα,
εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.

---

25. Legebatur φίλαις ἐνὶ χ., Z φίλ' ἐνὶ χ. Reliqui ἐν. 26. Libri τά γ'; Baiterus et Sauppius τάδ', Hermannus Epist. ad Bachium data p. 4. τά τ'. Ibidem νεμεσήτ' ἐνιδεῖν Reiskius. 29. θηητός Reiskius: libri θνητοῖσιν. 31. Vide Homeri Il. M, 457 sqq.

Fr. 8. Servavit Stobaeus Floril. L, 7. Versu 5. ἐχθράν, ut VII, 20. αἰσχρᾶς, non ἐχθρὴν, αἰσχρῆς, v. Exercitatt. Critt. nostras post Eustathii Prooem. 41 sqq. 6. κῆρας αὐγαῖς A: κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν B. Grotii emendationem ab Hermanno nuper probatam suscepimus. An ἐπ' ἴσ' αὐγαῖς? 7. Legebatur Ἄρεως. Ibidem ἀΐδηλα Arsenius et margo Gesneri. Vulgo ἀρίδηλα. 9. πρὸς φευγ. B, v. Intpp. Greg. Cor. 104 sqq.; παρὰ φ. Voss., μετὰ φ. vulgo.

οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μεταφρενον ἐστὶ δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
ἢ ξίφει οὐτάζων δηΐον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλας
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς
τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἱστάμενοι.

---

15. Fortasse ταῦτ' ἀλέγων, v. Intpp. Pind. Ol. II, 78. οὐδ' εἷς δ' ἄν π. Ursinus. 17. ἀργαλέον δαΐζειν illustrat Bernhardy Synt. 360. 19. αἰσχρόν Brunckius ex marg. Stobaei. κακκείμενος A. Vulgo κατακείμενος. 27. πολεμίζων Arsenius. 29 sqq. Confer Homeri Il. Ν, 128 sqq. 37. ἐς αὐτούς, hostes. Franckius ἐς ἄκρους principes, duces. 38. ἐγγύθεν ἱστ. B.

9.

Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικώη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον,
οὐδ' εἰ Ταντα λίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς
— οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ —
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα
καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
Ἦδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
καὶ κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ·
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν
ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας,

Fr. 9. Affert Stobaeus Floril. LI, 1 Ibidem 5. sunt vv. 15—44. Versum 1. citat Plato Legg. I, 629, A. II, 660, E., ubi *τιθείμην*, Stobaeus *τιθείην*. Vide Valckenar. ad Herod. II, 141. Confer Theognidea 701 sqq. 6. Sic B: *Κινυρέοιο μᾶλλον* Trincav. *Κινύρεω βάθιον* Camerarius. Vide Platonem Rep. III, 408, B. et Legg. III, 660, E. *Ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον.* Macarius 451. Walz. *Τὸν Μίδου πλοῦτον ἔχειν· ἐν ὑπερβολῇ λέγεται.* De Cinyrae opulentia vide Valckenarii Callimachea 118. 8. *Μελίγηρυς Ἄδραστος* est Platoni Phaedr. 269, A. 13. *ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον* Hermannus: B *τόγ' ἄριστον — ἄεθλον*: vulgo *ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον*. 19. Libri *δὲ πεσεῖν*. Emendavit Hermannus Ep. ad Bach. p. 5. et Emperius.

πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος·
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τίμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
γῆς περὶ καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ·
εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα ταναηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουσ' ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι·
γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει οὐδέ τις αὐτὸν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

10.

Αἴθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

11.

Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου.

---

31. Vulgo οὐδέποτε: emendavit Hermannus. 37. μιν. Omittit A. Malim μέν. Vulgo versus hoc ordine se excipiebant: 41. 42. 39. 40. Transponendos docuit Thierschius Actt. Monacc. III, 636. Confer Theognidea 935 sqq. 41. πολέμου Gesneri Margo et Ursinus, qui cum Trinc. θυμὸν exhibet.

Fr. 10. Galenus de Hippocr. et Platon. I, 267. Basil. Τύρταιος δέ γε, καθάπερ οὖν καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ σφοδρότατον ἔχειν φασὶ τοὺς λέοντας τὸν θυμὸν, ὥστε καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅστις ἂν ᾖ θυμοειδέστατος εἰκάζουσι λέοντι.

Fr. 11. Plutarchus Morall. II, 1039.

12.

Eustratius in Aristotelis Eth. Nic. III, 8. 5. ad verba: *Καὶ οἱ πρὸ τῶν τάφρων καὶ τῶν τοιούτων παρατάττοντες* haec habet: *Τοῦτο περὶ Λακεδαιμονίων λέγοι ἄν· τοιαύτην γάρ τινα μάχην ὅτε πρὸς Μεσσηνίους ἐμαχέσαντο, ἐπολέμουν, ἧς καὶ Τύρταιος μνημονεύει.* De pugna ista *ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τάφρῳ* tertio belli anno pugnata confer Paus. IV, 6, 1; 17, 2. Polyb. IV, 22. Muelleri Dorr. I, 171. ed. Anglic.

III. *Ἐμβατήρια ἢ πολεμιστήρια μέλη.*

13.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου,
κοῦροι πατέρων, πολιῆται,
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως πάλλοντες,
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾶς Σπάρτας.

14.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν.

III. *Ἐμβατήρια ἢ πολεμιστήρια μέλη.* De embateriis vide Muelleri Dorr. II, 334. Doricam dialectum habent. Carmen decimum tertium affert Dio Chrysostomus I, 92. Rsk. indeque sumptum Tzetzes Chill. I, 26. v. 692 sqq. Dixit de his versibus praeter alios Hermannus Viger. 935 sq. 2. *κοῦροι πατέρων digni patribus filii.* Soph. El. 365. 4. Libri *βάλλοντες*: emendavit Thierschius. *Commemorantur sinistrae dextraeque manus officia.* Hermannus. Cogitatione adde *δεξιᾷ δέ*, quod hastae mentio per se docet. Vide Bernhardyi Synt. 457. 6. Tzetzes *τᾷ Σπάρτᾳ.*

Fr. 14. Hephaestio VIII, 1. p. 46, 3. Gaisf. affert, sed omisso nomine auctoris: *Τὸ τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα· Ἄγετ' κτλ.*

15.

Cantilena Messeniorum.

Ἐς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον ἐς τ' ὄρος ἄκρον
Εἶπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

III. Mimnermi Colophonii.

Olymp. XXXVII, 4.

Suidas: *Μίμνερμος Λιγυρτιάδου, Κολοφώνιος ἢ Σμυρναῖος ἢ Ἀστυπαλαιεύς, ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν τῶν ζ σοφῶν· τινὲς δὲ αὐτοῖς καὶ συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγναστάδης, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ. Ἔγραψε βιβλία ταῦτα πολλά.* (*βιβλία ἐρωτικὰ τὰ πολλὰ* conj. Bernhardy.)

1.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
ἄνθεα * ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ κακὸν ἄνδρα τιθεῖ,

Fr. 15. Paus. IV, 16, 4. *Ἀριστομένει ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθέων ἐπέλεγον ᾆσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ᾀδόμενον· Ἔς τε κτλ.*

III. Mimnermi Colophonii. Fr. 1. Stobaeus Floril. LXIII, 16. Versus 1. 2. respicit Horatius Epp. I, 6, 65 sq. *Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocisque. Nil est jucundum, vivas in amore jocisque.* 2. Hermannus Viger. 920. 4. *ἄνθεα εἰ ἥβης* edd. vett.; *εἰ ἥβης ἄνθεα* A: *τῆς ἥβης* Grotius: *ἄνθε', ἃ τῆλ' ἥβης* Franck. Callin. 180. An *εὐανθὴς ἥβη γ'. ἁρπαλέα* vel *ἁρπαλέη*? Pind. Isthm. VI, 34. *εὐανθέ' ἀλικίαν.* 5. *ἐπεί τ'* AB; *ἐπεὶ δ'* vulgo, v. Hermann. Viger. 929. Brunckius *ἐπὴν δ'*. 6. *ὁμῶς καὶ καλὸν* vulgo: *ὁμῶς καὶ κακὸν* Hermannus, v. fr. 5, 3. 7.: *ὅμως καὶ καλὸν* Doederleih. in Soph. O. C. 662.

αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου·
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

2.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
ἔαρος, ὅτ' ἆψ αὐγῇς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον, ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίννυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀίδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον οὐδέ τις ἔστιν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

3.

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

Fr. 2. Stobaeus Floril. XCVIII, 13. Vers. 1. Homeri Il. Z, 146 sqq. Simonid. Eleg. fr. LX. πολυανθέος A. Vulgo πολυάνθεμος. 2. αἶψ' libri: ἆψ Brunckius. Ibidem αὐγὴ libri: correxi. 9. ἐπεὶ Brunckius. 11. ἄλλοτε οἶκος A: vulgo ἄλλοτέ τ' οἶκος: Grotius et Brunckius ἄλλοτε δ' οἶκος. 16. διδοῖ B: reliqui διδῷ.

Fr. 3. Stobaeus Floril. CXV, 1. 1. Brunckius ἐπήν. 2. φίλοις Voss. Reliqui φίλος.

4.

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

5.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιοῦμαι δ' ἐρορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἤβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6.

Αἴ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τὴν σ' αὐτοῦ φρένα τέρπε, δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Fr. 4. Stobaeus Floril. CXVI, 33. *Μιμνέρμου Ναννοῦς.* De Nannone *αὐλητρίδι* poetae amoribus vide Hermesianact. Ath. XIII, 597, F. 1. *σχεῖν* A Voss. Trinc. *ὁ Ζεὺς* om. AB Voss., *ὁ* Trincavellus.

Fr. 5. Stobaeus Floril. CXVI, 34. *Μιμνέρμου Ναννοῦς.* Sed omissis tribus primis versibus, quos ex Theognideis 1017 sqq. supplevit Brunckius. 1. Cfr. Sapphonis fr. 2. 4. Theognidis codex Vatic. *ὀλιγοχρόνιος.*

Fr. 6. Diogenes Laert. I, 60. Cfr. ad Solon. fr. 20.

Fr. 7. Anth. Pal. IX, 50. Planud. I, 89. posterius distichon servatur: alterum ex Theognideis 793 sqq. assutum. Welckero Prolegg. XCIX. Theognidis distichon cum Mimnermeo confiatum videtur. 1. *ξείνων* Mutinensis: vulg. *ξεῖνον.*

8.

Ἀληθίη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

9.

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήϊον ἄστυ λιπόντες
ἱμερτὴν Ἀσίην νησὶν ἀφικόμεθα·
ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἐξόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·
κεῖθεν δ' Ἀστήεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα.

10.

Οἰδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπηρὲς ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Fr. 8. Stobaeus Floril. XI, 1. *Μιμνέρμου Νάννοῦς.* Theognid. 1227 sq.

Fr. 9. Strabo XIV, 634. *Ἀπελθόντες παρὰ τῶν Ἐφεσίων οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ νῦν ἐστὶν ἡ Σμύρνα, Λελέγων κατεχόντων· ἐκβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὴν παλαιὰν Σμύρναν. Ὕστερον δὲ ὑπὸ Αἰολέων ἐκπεσόντες κατέφυγον εἰς Κολοφῶνα καὶ μετὰ τῶν ἐνθένδε ἐπιόντες τὴν σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Νανnοῖ φράζει μνησθεὶς τῆς Σμύρνης ὅτι περιμάχητος ἀεί· Ἡμεῖς κτλ.* Cfr. Muelleri Dorr. I, 98. 3. Libri *ἐς δ' ἄρα τήν.* Correxit Wyttenbachius. 5. Paus. VII, 5, 1. Herod. I, 150. *Ἀλήεντος* Brunckius et Tzschuckius: libri corrupte. Vide Paus. VIII, 28, 2. Tzetzes Lycophr. 868. 6. *εἴδομεν* libri. Correxit Brunckius.

Fr. 10. Strabo I, 46 sq. *Μίμνερμος ἐν τῷ Ὠκεανῷ ποιήσας τὴν οἴκησιν τοῦ Αἰήτου πρὸς τοῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσαι τὸ δέρας· — Οὐδὲ κιλ.* 1. Libri *οὐδ' ὁκόταν:* correxit Porsonus Adversar. 311. Hermannus Viger. 924 sq. *μέγα κῶας* Brunckius. Libri *μετὰ κῶας.* 3. *χαλεπηρὲς* Coraës. Libri *χαλεπῆρες.* 4. Casaubonus *εὖτ' ἄν.*

11.

Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος ἠελίοιο
ἀκτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ
Ὠκεανοῦ παρὰ χείλεσ', ἵν' ᾤχετο θεῖος Ἰήσων.

12.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μίνος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἕρμιον ἀμπεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους
σεύαιτ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεα·
οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

13.

Ἥλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμίη

Fr. 11. Strabo l. c. *Καὶ ὑποβάς· Αἰήταο κτλ.*

Fr. 12. Stobaeus Floril. VII, 12. Dixisse statuunt poetam de Andraemone Pylio, a quo Colophonem conditam dixerat *Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ*, Strabo l. c. Cfr. Welckeri Cycl. Epic. 187. 6. A *εὖθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους σεύηθ' αἱματόεν τόεν ὑσμίνη πολέμιον* (sic). Brunckius: *ἔσθ' ὅτ' ἀνὰ πρ. σεύετο, αἱμ. ἐν ὑ. π. π. βιαζόμενος.* Gaisfordus: *σεῦ ἠδ' αἱματόεντος ἐν ὑ. π. π. βιαζομένου.* Schowius: *ὁππότ' ἀνὰ πρ. σεύεθ', ὁ δ' αἱμ.* et *βιαζόμενος.* Et *βιαζόμενος* Schowii codices. Hinc conformavi. 9. *ἀμεινότερος.* Vide Buttm. Gr. Max. I, 280. 11. Fort. *ὀξέος*, cll. 11, 1.

Fr. 13. Athen. XI, p. 470, A. *Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησι χρυσῇ κατεσκευασμένῃ πρὸς τὴν χρείαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεύδοντα περαιοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολὰς αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου· λέγει δ' οὕτως· Ἥλιος κτλ.* De Solis poculo vel *εὐνῇ κοίλῃ* cfr. Stesich. fr. X. Klein., Mueller. Dorr. I, 425 sqq., Nitzsch. Hom. Odyss. III, 1. Hermann. Opuscc. III, 137 sq.

ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῇ·
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνὴ
κοίλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἑλημένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ,
εὖδονθ' ἁρπαλέως, χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα οἱ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ', ὄφρ' Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ·
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

IV. Solonis Atheniensis.

Olymp. XLVI.

Suidas: *Σόλων Ἐξηκεστίδου, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, νομοθέτης καὶ δημαγωγός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς μζ' Ὀλυμπιάδος, οἱ δὲ νς'. Ἐπιβουλευθεὶς δὲ ὑπὸ Πεισιστράτου τοῦ τυράννου ἀπεδήμησεν ἐν Κιλικίᾳ καὶ ἔκτισε πόλιν ἣν Σόλους ἐκάλεσεν ἐξ ἑαυτοῦ· οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐν Κύπρῳ Σόλους ἐξ αὐτοῦ φασὶ καὶ τελευτῆσαι αὐτὸν ἐν Κύπρῳ. Ἔγραψε νόμους Ἀθηναίοις, οἵτινες Ἄξονες ὠνομάσθησαν διὰ τὸ γραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν Ἀθήνησι, ποίημα δὲ ἐλεγείων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται, ὑποθήκας δὲ ἐλεγείας καὶ ἄλλα. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ ὀνομαζομένων Σοφῶν καὶ φέρεται αὐτοῦ τὸ ἀπόφθεγμα τόδε· Μηδὲν ἄγαν, ἢ τὸ· Γνῶθι σαυτόν.*

I. *Σαλαμίς.*

1.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' Ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,

3. ἐπὴν Casaubonus, v. ad fr. I, 5. 5. κύλη Eustathius p. 1632, 28. *Μίμνερμος, φασὶ, τὸ τοῦ ἡλίου καλούμενον ποτήριον εὐνὴν κύλην εἶπεν Ἡφαίστου χερσὶν ἑλημένην.* Qui merus lapsus est. 7. ὑπόπτερος Heynius Apollod. 394. Libri ὑπόπτερον. 11. ἑτερέων BP: σφετέρων Bergkius. Ἑτέρων ὀ. ἐπέβη explicat Welckerus Syllog. Epigr. 11. *iterum conscendit.* Nos: *ibi conscendit alterum currum suum*, relicta illa εὐνῇ, cfr. v. 9.

κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * *

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς χαλεπὸν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

II. Τὰ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας.

2.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἁρπαδίῃσιν

Solonis I. fr. 1. Plutarchus Solon. I. Ἐλεγεῖα κρύφα συνθεὶς καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπήδησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφνω πιλίον περιθέμενος. Ὄχλου δὲ πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθον ἠ ᾠδῇ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστὶν ἀρχή· Αὐτὸς κτλ. Τοῦτο τὸ ποίημα Σαλαμὶς ἐπιγέγραπται καὶ στίχων ἑκατόν ἐστι χαριέντως πάνυ πεποιημένων. Vide Diog. Laert. I, 46. Demosth. περὶ παραπρεσβ. 201. Rsk. 2—8. servavit Diogenes Laertius. 6. Libri τῶν Σαλαμῖν' ἀφέτων, ἀφέντων. Emendarunt Is. Vossius, Imm. Bekkerus, God. Hermannus Viger. 927. Acerbe Σαλαμιναφέτας vocat, qui eam insulam hostibus permissuri essent. Bernhardy Synt. 114. τῶν Σαλαμῖν' ἀφετῶν; sed v. Lobeck. Paralipp. II, 428. Schaeferus τῶν Σαλαμινοφύγων. Ultimum distichon affert Ulpianus Demosth. de Fals. Leg. 152. Dobson. ubi est χαλεπὸν αἶσχος ἀπωσάμενοι: ἀπωσάμενοι affertur ex Scholl. Augustanis 318. ibidem. Et χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσάμενοι Arsen. Viol. 304.

II. Fr. 2. Demosthenes de Fals. Leg. 421. Rsk. Λέγε δή μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεῖα ταυτί, ἵν' ἴδηθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους. 4. Aristoph. Eqq. 1168 sqq.

ἀστοὶ βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ·

* * *

πλουτεῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι

* * *

οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα·
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἦλυθε δουλοσύνην,
ἥ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν

Post v. 10. inserunt versum: χρήματα θ' ἱμείρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι, pessime: v. fr. XI, 7. Sylburgius ingeniose interponit fr. 6. 16. ἀποτισομένη Marklandus et ex correctione codex Bavaricus; cfr. XI, 76. Vulgo ἀποτισαμένη. 19. ἣ libri et Bekkerus: ἣ vulgo. 21 sq. »Recte rationem tenere si voluisset, dicendum fuerat τῶν ἀδικούντων τοὺς φίλους ἐν ταῖς συνόδοις; qui genitivus cohaereret cum ἐκ δυσμενέων. Jam vero dixit τοῖς ἀδικοῦσι, qui dativus tantumdem valet atque ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Injurias multifarias dare cives civibus in familiaribus congressibus possunt, inprimis vero rixas, verberationes, caedes, quae sunt injuriarum atrocissimae.« Reiskius. Complures libri φίλοις. Schaeferus: »Ἐν. συνόδοις verto in conflictu: τοῖς ἀδικοῦσι autem est dativus quem dicas incommodi.« 23. Confer fr. XXVII, 6 sqq. Plut. Sol. XIII. Ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων. Ἢ γὰρ ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες ἐκτημόριοι προσαγορευόμενοι καὶ θῆτες, ἢ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, οἱ μὲν αὐτοῦ δουλεύσοντες, οἱ δ' ἐπὶ τῇ ξένῃ πιπρασκόμενοι, sqq.

ἱκνεῖνται πολλὸν γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

* * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
αὐλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως
* εἴ γέ τις φεύγων ἐν μυχῷ, ἐν θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμιριτίθησι πέδας,
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἐστὶ δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

3.

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.

---

27. »Jungenda ἔτ' οὐκ, i. q. οὐκέτι. Vide ad Soph. Trach. 161.« Schaefer. Idem Schaeferus: »Οὐκ ἐθέλουσι. Vide not. ad Greg. Cor. 135 sq. Dictum est προσωποποιητικῶς neque exuit nativam significationem.« 29. Sic libri optimi: Bodlejanus codex εἴ γέ τις ἢ φ., alii εἰ καί τις, ἤ γέ τις, εἴη γέ τις, Brunckius εἴ κέ τις ἦ; H. Wolfius εἴ γέ τις ἦ φ. Schaefero εἰ καί τις φεύγων non displicet. Paullo ante Bekkeri libri πάντων: alii πάντας.

Fr. 3. Plutarchus Sol. XVIII. Ἐπισημαίνεται αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως· Δήμῳ κτλ. 1. ἐπαρκεῖν Brunckius: ἀπαρκεῖ Coraës. Schaeferus: »Vulgatum magis placet. Verte: quantum ei auxilietur (contra divitum injurias.)« Immo ἐπαρκεῖ i. q. ἀπαρκεῖ. 2. Ἐπορεξάμενος H. Stephanus Thes. s. v. explicat: »nec etiam tribuens praeter eum quem habebat, insuper dans porrecta manu.« 4. Καὶ τούτων προὐνόησα, ἵνα μηδὲν ἀπρεπὲς ἢ ἄδικον ἔχωσι. Coraës.

ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι, 5
νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

4.

Ὧδ' ἂν δῆμος ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

5.

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

6.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

7.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·

Fr. 4. Plutarchus Comp. Sol. et Poplic. II. *Καὶ τοῦτο δ' ἔοικε συνιδεῖν πρότερος ὁ Σόλων, ὅτι δῆμος Ὧδ' ἂν ἄριστα κτλ.* Hinc fortasse scribendum: *Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄρ.*

Fr. 5. Plutarchus Solon. XXV. Dictum in eos quibus leges a Solone latae displicerent.

Fr. 6. Clemens Alex. Stromm. VI, 740. Potter. Confer Theognid. 153. Oraculum Herod. VIII, 77. Pindar. Olymp. XIII, 12; Diog. L. I, 59. ex dicto Solonis refert *τὸν μὲν κόρον τοῦ πλούτου γεννᾶσθαι, τὴν δ' ὕβριν ὑπὸ τοῦ κόρου.*

Fr. 7. Diodorus Sic. Excc. Vatic. p. 23. Dindorf. *Λέγεται Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων· Ἐκ κτλ.* Versus 1—4. affert Diog. L. I, 50., distichon alterum Diod. Sic. XIX, 1., primum Plutarchus Sol. III. Versu 1. Diogenes *φέρεται.* 2. *λαμπρῆς* Diogenes, v. Exercitatt. Critt. post Eustath. p. 41 sq. Post primum distichon vulgo infarciunt haec:

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

Habet haec unus Plutarchus l. c. *Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦς ἐστι λίαν καὶ ἀρχαῖος, ὡς δῆλον ἐκ τούτων· Ἐκ νεφέλης — ἀστεροπῆς· Ἐξ ἀνέμων κτλ.* Ex hujus elegiae tenore ea verba eliminanda esse evicimus in Exx. Critt. p. 42. Solon in alia elegia more poetarum videtur populum cum mari comparavisse,

ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μοναρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
Λίην δ' ἐξάραντ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ * πάντα νοεῖν.

8.

Λείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει ἀληθίης ἐς μέσον ἐρχομένης.

---

cfr. Cicero pro Cluentio 49. *Ex quo intelligi potuit id, quod saepe dictum est: ut mare, quod natura sua tranquillum sit, ventorum vi agitari atque, turbari, sic populum Romanum sua sponte esse placatum: hominum seditiosorum vocibus, ut violentissimis tempestatibus concitari.* Δικαιοτάτη compara cum Theogn. 314. Scribendum autem πάντως. 3. εἰς δὲ τυράννου Diodorus XIX, 1. Hesychius: μοναρχου· τυράννου. 4. ἀϊδρίῃ Diodorus XIX, 1. ἀϊδρείῃ in Excerpt. Vat. et in edd. vett. Diogenis, ubi alii ἄϊδρις ἐών. 5. 6. haec Diodoro debemus Vaticano: codex Λείης δ' ἔξεραντα ῥαΐδιόν ἐστι κατασχεῖν. Dindorfius οὐ ῥῃδιον, v. Doederlein. in Niebuhrii Mus. Rhenan. III, 1. p. 13. Passovius apud Bach. ad Hermesian. 261 sq.: Λείης δ' ἐξάραντα τὸ ῥᾴδιον ἔστι κατασχεῖν; Pflugkius: Λουλείης δ' ἔξαντ' οὐ ῥῃδιόν ἐστιν ἀναστεῖν vel Λουλείῃ δ' εἴξαντ' οὐ ῥ., vel Βουλῇ δ' ἤδ' ἐξ ἀνδρὸς ἀϊδριός ἐστι κατασχεῖν. Suscepi meam emendationem, de qua exposui Exx. Critt. p. 43., nisi quod ibi ἐξαρθέντ' audacius conjectavi. Scripsi ἐξάραντ', h. e.: *Ubi autem nimis se extulerit, non facile est deprimere postea, sed jam omnia circumspectare decet.* Confer Plutarchum Solone XXX. Σόλων τὸ μνημονευόμενον εἶπεν, ὡς πρώην μὲν ἦν εὐμαρέστερον αὐτοῖς τὸ κωλῦσαι τὴν τυραννίδα συνισταμένην, νῦν δὲ μεῖζόν ἐστι καὶ λαμπρότερον ἐκκόψαι καὶ ἀνελεῖν συνεστῶσαν ἤδη καὶ πεφυκυῖαν. Diodorus: Σόλων παρελθὼν εἰς ἐκκλησίαν παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους καταλύειν τὸν τύραννον, πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι. 6. χρὴ τάδε πάντα νοεῖν Passovius: χρὴ περὶ πάντα νοεῖν Dindorfius. Est qui malit χρὴ ἕνα πάντα νοεῖν.

Fr. 8. Diog. L. I, 49. Σόλων ἤξας εἴς τινα ἐκκλησίαν μετὰ θώρακος καὶ ἀσπίδος, προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου, — λέγων ταῦτα· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερος εἰμί· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων· ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων. Καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί· Λείξει κτλ.

9.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠὐξήσατε δόντες ἀνάσσειν
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπη αἱμύλου ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε·
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.

III. *Πρὸς Φιλόκυπρον.*

10.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων

Fr. 9. Diog. L. I, 52. *Ὅτε τὸν Πεισίστρατον ἔμαθεν ἤδη τυραννεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Εἰ δὲ* sqq. Diodorus Excc. Vaticc. p. 24. Dindorf. *Καὶ μετὰ ταῦτα τυραννοῦντος ἔφη· Εἰ δὲ κτλ.* Adde Plutarch. Sol. XXX. Clemens Alex. Stromm. I, 328. Potter. 1. *δεινὰ* Diogenes. 2. *μὴ θεοῖσι ταύτην* Diodorus: *μῆνιν ἐπαμφ.* Plutarchus ante Coraën: *Ὃ δὲ νοῦς· Μὴ τῶν κακῶν, ἃ πάσχετε διὰ τὴν ὑμετέραν ἀνανδρίαν, μέρος ἐπαναφέρετε εἰς τοὺς θεούς.* α 3. *ηὐξήσατ' ἐρύματα δ.* Plutarchus et Diodorus. Coraës: *Δόντες αὐτοῖς ἐνέχυρα, τουτέστιν, οἷον ἐνεχυράσαντες τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν διὰ τῶν δεδομένων τῷ Πεισιστράτῳ κορυνηφόρων.* Vide Plut. Sol. XXX. Cic. Rep. I, 44. 4. *διὰ τοῦτο* Diodorus. *ἔσχετε* libri omnes, h. e. *accepistis; εἴχετε* Nicetas Choniates de rebus post capt. Constantinop. 375., *ἔσχετε* Bryanus. 5. Diogenes praeponit 7. 8. — *εἰς ἔτι μᾶλλον ἀνδρός* Plut. Clem.; *εἰς ἔπος αἰόλον ἀ.* rell. Plutarchus Sol. XXIX. *Αἰμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχε* (Pisistratus) *ἐν τῷ διαλέγεσθαι.* 7. Cratinus *Νόμοις* apud Suidam s. v. *Τμῶν δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.* Dicit Solon: *Singuli sapitis, cuncti desipitis.* *Ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει vulpinatur.* 8. *κοῦφος ἔ. ν.* Diogenes et Diodorus.

III. Fr. 10. Plutarchus Sol. XXVI. Vita Arati II, 430. Buhle. *Μέμνηται τῶν ἐν Κύπρῳ Σολίων Σόλωνὲν ταῖς ἐλεγείαις ταῖς πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, ὃς συμβουλευθεὶς ὑπὸ Σόλωνος κτίσαι τὴν πόλιν χάριν τοῦ ἀνδρὸς Σόλους ὠνόμασεν, ἀμοιβὴν ταύτην νέμων τῆς συμβου-*

τὴν * πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

IV. Ὑποθῆκαι εἰς αὐτόν.

11.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ

λῆς αὐτῷ. Herod. V, 113. Φιλόκυπρον Σόλων Ἀθηναῖος ἀπικόμενος ἐς Κύπρον, ἐν ἔπεσι αἴνεσε τυράννων μάλιστα. 2. τὴν πόλιν ναίοις Plutarchus: τήν τε πόλιν ν. Stephanus, τὴν πόλιν εὖ ναίοις Reiskius; τήνδε πόλιν ν. Vita Arati. Τμέτερον Schaeferus explicat σόν. Minus accurate.

IV. Fr. 11. Stobaeus Floril. IX, 25. Vide Parodiam Cratetis in Juliani Oratt. VI, 199. VII, 213. 3. ὄλβον ἐμοί Bruncknius. 7. Vide Plutarchum Sol. II. Sententiae similes apud Hesiodum Opp. 322 sqq., Theognid. 197 sqq. 9. Nonnulli codd. πλοῦτος. 13. οὐκ ἐθέλων h. e. *licet obnitatur et reluctetur*. Fors. κοὐκ ἐθέλων. ἀναμίσγεται ἄτῃ Trincavellius: ante Bruncknium ἄτῃ. Intellige τῷ πλούτῳ.

ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
ἠρινὸς, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος, αἰπὺν ἱκάνει
οὐρανὸν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν
καλὸν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν· —
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τισις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος·
αἰεὶ δ' οὔ τι λέληθε διαμπερὲς, ὅστις ἀλιτρὸν
θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
ὀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοὶ μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἦλυθε πάντως αὖτις· ἀναίτια ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων * ἠγεμόνων ὀπίσω.
θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
δεινὴν εἰς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖ τις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα·
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιέσθῃ,
ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατευφράσατο·

---

23. Vulgo *πίονα*: *ἀπείρονα* B m. sec. Omittunt Voss. Arsen. 27. *αἰεὶ δ' οὔ τι λέληθε* duo codd. Schowii, Gaisfordii B m. sec. Vulgo *αἰεὶ οὔτε*; Wyttenbachius *ἀλλὰ ἓ οὔτε λέληθε*. 29. *ἦν δὲ* codd. Schowii: Trinc. *οἳ δέ*. 31. Sic distinguendum docuit Ed. Gerhard. Lectt. Apoll. 214. *αὖτις* Brunckius: libri *αὐτίκ'*. Ibidem *ἀναίτια* librorum scripturam revocavi: vulgo *ἀναίτιοι*. 32. Libri *ἡγεμόνων ὀπίσω*: vulgo ex emendatione Piersoni Verisimm. 186. *ἢ γένος ἐξοπίσω*, quod habet B m. sec. Wyttenbachius *ἢ προγόνων ὀπίσω*: Schneiderus ad Xenoph. Agesil. I, 2. ex scriptura codicis A apud Grotium, quae est *προγόνων ὀπίσω*, efficit *ἢ προγόνων ὀπίσω*. *Προγόνους* interdum dici *posteros*. 34. Vulgo ex H. Stephani emendatione *ἐσθλὴν δ' εἰς αὐτοῦ*. Trincavellus *ἐνδὴν ἣν αὐτός*; H. Stephanus in Corp. Poett. Graecc. *ἐσθλὴν ἣν αὐτός*; *ἐνδὴν εἰς αὐτὸς* Schowii codd. AC; *ἐκδὴν ἣν αὐτὸς* codex E.; Grotius *ἐσθλὴν δ' εἰν αὐτῷ*; *δεινὴν εἰς αὐτοῦ* B m. sec.; Valckenarius *ἤνδανεν ἣν αὐτός*. Ego cod. B correctionem retinui subdubitanter. 36. Legebatur *αὖτις*. Libri aliquot *αὐθις*. 37. Ante Brunckium *πιεσθῇ*.

ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ·
καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
κτήσασθαι, πάντως χρήματα πολλὰ * δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
ἐν νηυσὶν χρήζων οἶκαδε κέρδος ἄγειν,
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων * πάρα δῶρα διδαχθεὶς
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·
ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὔκ ἄν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς,
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔρμασιν οὐδέ τις οἶδε·

---

40. Codd. tres Schowii καὶ κάλλος. 42. πάντως Gesnerus: libri πάντων. Ibidem πλεῖστα codd. duo Schowii, sed in altero suprascr. πολλά. Ibidem libri δοκεῖ perinepte, puto. Desidero ποθεῖ, νοεῖ. Vide sequentia. 51. διδάχθη Grotius, Brunckius. Pro πάρα voce ἄρα rescripserim. Vix recte dicas διδαχθῆναι δῶρα παρὰ Μουσῶν. 55. συνομαρτήσασι Voss., συνομαρτήσουσι Brunckius. 57. Salmasius, Grotius, Brunckius οὔθ' οἳ Παιῶνος. De Paeone vide Muelleri Dorr. I, 297. 61. κακούμενον Lobeckius Ajac. p. 218. Libri κυκώμενον. De magnetismo animali admonet Brunckius. 65—70. exstant in Theognideis 585 sqq.

ἢ μέλλει σχήσειν πρήγματος ἀρχομένου,
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης·
πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν * ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναιρέεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
πέμψῃ τισόμενην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

12.

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

---

66. Theognis ποῖ σχήσειν μέλλει; apud Stobaeum Voss. et Gesneri margo τι μέλλει σχ. Confer Arist. Rann. 188. Ibidem χρήματος vulgo: ego πρήγματος dedi ex Theognide. 67. εὖ ἔρδειν. Theognis εὐδοκιμεῖν. προνοήσας Theognis et Voss. Arsen. B m. sec. Reliqui προορήσας. 69. καλῶς ἔρδοντι vulgo: κακῶς Gesnerus in Marg. et duo codd. Schowii, in quorum tamen altero καλῶς suprascriptum. Opponitur ὁ εὖ ἔρδειν πειρώμενος τῷ καλῶς ἔρδοντι. δίδωσι Stobaeus; τίθησιν Theognis. 71 sqq. exstant in Theognideis 227 sqq. pluribus locis mutati. Πεφασμένον i. e. φανερόν, Lysias in Theomnest. 117. ex lege Solonis. 73. διπλασίως Stobaeus. Doederlinus Lectt. Varr. Hebdom. Erlangae 1836. edita Cap. I. proponit κορέσειεν ἁπάντως vel κορέσει ἕνα πάντως; Mihi ἅπαντα scribendum videtur, h. e. plane. 76. Vulgo ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει: ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι Schowii codex unus, plures ἔχοι; Brunckius ἄλλοτέ κ' ἄλλος. Recepi Theognidis scripturam: Doederlinus ἄλλο τότ' ἄλλος ἔχει. Recte Schaeferus: »Solennis formula, in qua, ut in aliis, hiatus Graecorum auribus videtur placuisse.« Exempla apud Lobeck. Parall. I, 56 sq.; aliter olim judicabat Hermannus Orph. 732. Locum sic intellige: Ex habendi cupidine nascitur ἄτη: quam (Ἄτην) quum miserit Jupiter, alius alio tempore habet ἄτην. More Graecorum poetarum personam mythicam cum re ipsa miscet; v. Intpp. Plat. Symp. 178, B. 196, D. Sententiam similem habes v. 25 sqq. Archiloch. I, 7. Gaisf. ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε, int. κακόν.

Fr. 12. Plato Lyside 212, E. Ψεύδεσθ' ὁ ποιητὴς ὃς ἔφη·

13.

Οὐδὲ μάκαρς οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροὶ
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

14.

Ἴσόν τοι πλουτεῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστι,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικὸς, ἐπὴν κεν ταῦτ' ἀφίκηται,
ἥβη· σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμοδία·

Ὄλβιος κτλ. Soloni tribuit Hermias in Phaedr. 78. Ast. Καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾶν μνημονεύει (Solon) λέγων· Ὄλβιοι ὦ (sic codex Hermiae). Legitur distichon in Theognideis 1253., ubi est *θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί*. Ceterum quod Solonis nomen reticuit Plato, jocatur. Nam lepide in ipsum torta sunt quae ἐν Ἐλεγείαις dixerat Solon: *Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί*, v. Scholl. Plat. 465. Bekker. Et hinc αἱ in v. ψεύδεθ' contra pedestris orationis consuetudinem elisum: quo de secus statuit Buttmannus Gr. Max. II, 393.

Fr. 13. Stobaeus Floril. XCVIII, 24. Libri μάκαρ, v. Welcker. Alcman. p. 68. De sententia v. Homeri Il. *P*, 446. Theogn. 167. Ceterum vulgo πόνηροι: v. Trypho Ammonii s. v.

Fr. 14. Plutarchus Solon. II. *Πλοῦτον δ' οὐκ ἐθαύμαζεν, ἀλλὰ καὶ φησιν ὁμοίως πλουτεῖν, ὅτῳ* κτλ. Exstant inter Theognidea 719 sqq. et hinc Stobaeus Floril. XCVII, 7. Vide Hermann. Viger. 924. 3. μόνα ταῦτα Plutarchus: τὰ δέοντα Theognis. 4. πλευρῇ vulgo apud Plutarchum. Sententiam mutatus est Horatius Epp. I, 12, 5. 5. Grotius, Brunckius παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες. Librorum scripturam retinens Hermannus interpunctione post v. παθεῖν sublata explicat: *si puero vel muliere frui liceat*. Et παιδός τ' ἠδὲ γυναικὸς jam Sylburgius ad v. παθεῖν rettulit, Welckerus a v. πλευραῖς suspendit. Ibidem ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται Plutarchus: ὅταν κεν τῶν ἀφίκηται Theognis, ubi vulgo ὅταν δέ κε τῶν; Stobaeus ὅταν δέ κε τῶνδ' ἀφίκηται, ubi B ἐφίκηται: ἐπήν κεν Hermannus de ἄν part. 190. 6. ἥβη· σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμοδία. Sic Plutarchus, nisi quod σὺν δ' ὥρῃ γίγνεται ἁρμονία vulgo; codex Venetus Walzii ἥβης; Schaeferus σὺν δ' ὥρη γίγνεται ἁρμοδία; Hermannus σὺν δ' ἥβῃ γίγνεται ἁρμόδια; σὺν δ' ἥβη γίγνεται

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ πακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

15.

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὅ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

17.

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισιν.

ἁρμόδιος Theognis vulgo, sed codex Mutinensis ἁρμοδία, ut Stobaeus, cujus codd. A B ἁρμονία. Nostram scripturam sic explica: *Aeque divites sunt, qui opibus pollent atque ii quibus ea sola sunt, unde ventri volupe fit et, ubi illa quoque veniant* (tecte significat rem minus honestam), *flos puerorum mulierumque, simulque juventus fiat idonea.*

Fr. 15. Plutarchus Solone III. Ὅτι δ' αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῇ τῶν πλουσίων ἔταττε, δῆλόν ἐστιν ἐκ τούτων· Πολλοὶ γὰρ κτλ. Sunt inter Theognidea 315 sqq Confer Plutarch. Morall. II, 78, C. 92, E. 472, D. 1. Πολλοί τοι Theognis. 2. τούτοις Theognis. 3. τὸ μέν· ἀρετή.

Fr. 16. Clemens Alex. Stromm. V, 694. Potter. Σοφώτατα γέγραπται τῷ Σόλωνι ταῦτα περὶ θεοῦ· Γνωμοσ. κτλ. Cfr. fr. 17.

Fr. 17. Clemens Alex. Stromm. V, 727. Potter. Ἡσίοδος· Μάντις δ' οὐδεὶς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Ὅστις ἂν εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο. Εἰκότως ἄρα Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς ἐλεγείαις καὶ αὐτὸς κατακολουθήσας Ἡσιόδῳ· Πάντῃ κτλ.

18.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

19.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

V. Πρὸς Μίμνερμον.

20.

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ' ἄειδε·
Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

21.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Fr. 18. Plutarchus Solone XXXI. Morall. II, 155, F. 751, E. Hermias in Phaedr. 78. Ast. Senex haec scripsit. Hermias Ἔ. τὰ Κυπρ.

Fr. 19. Plutarchus Solone XXXI. aliique.

V. Fr. 20. Diogenes Laert. I, 60. *Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μιμνέρμου γράψαντος·*
Αἴ γὰρ ἄτερ νουσέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου,
ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν·
Ἀλλ' εἴ μοι κτλ. 1. Hermann. Viger. 924. 2. Vulgo ὅτι σ' εὖ τοῖον ἐπεφρασάμην. Emendavit Florens Christianus, qui λῴϊον ἐφρ. dedit. 3. Λιγυαστάδη Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1834, 53. p. 427. Suidas v. *Μίμνερμος· Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ ἡδύ.* Libri ἀγυιὰς ταδί, ὄγδοα ἐς ταδί.

Fr. 21. Plutarchus Comp. Solon. et Poplic. I. *Τοῖς περὶ Μίμνερμον ἀντειπὼν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώνηκε· Μηδέ μοι κτλ.* Stobaeus Floril. CXXII, 3. Bergkius Mimnermo vindicat in Theognideis 1069. 70.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας
κλαίουσ' οὐδ' ἤβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Confer Ennium apud Cic. Tusc. Dispp. I, 49, 117.

VI. *Πρὸς Κριτίαν.*

22.

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν
οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

23.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
λαχνοῦται, χροιᾶς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος

VI. *Πρὸς Κριτίαν.* **Fr. 22. Aristoteles Rhet. I, 15.** *Κλέομαν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγὴς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων· Εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ πυῤῥότριχι πατρὸς ἀκούειν.* **Plato Charmid. 157, E.** *Ἡ πατρὼα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ.* **Integrum distichon sic ut editur affert Scholiasta Platonis 424. Bekker.**

Fr. 23. Philo Iudaeus I, 25. Clemens Alex. Stromm. VI, 814. *Τὰς τῶν ἡλικιῶν μεταβολὰς κατὰ ἑβδομάδα γίνεσθαι Σόλωνος αἱ ἐλεγεῖαι δηλοῦσιν ὧδέ πως· Παῖς μὲν κτλ.,* **cll. Censorino Die Nat. 14. Ambros. Epp. VI, 39. Suspectarunt hos versus Porsonus in Tracts and miscell. crit. 207. Franckius Callin. 57. Soloni tribuit Valckenarius de Aristobulo Jud. 103. 198. Confer Nitzschium ad Odyss. I, 64. Respicere putatur Aristoteles Polit. VII, 14.** *Ἡ τῆς διανοίας ἀκμὴ ἐστιν ἐν τοῖς πλείστοις ἥνπερ τῶν ποιητῶν τινες εἰρήκασιν οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσι τὴν ἡλικίαν, περὶ τὸν χρόνον τὸν τῶν πεντήκοντα ἐτῶν.* **1. *ἕρκος ὀδόντων* aliter Homerus intelligit. 2. *ἐκβάλλει*. Herod. VI, 107. 3. *σπέρματα* Clemens: quidam *γενομένης*, *γειναμένης*. 5. »Subaudi *ἑβδομάδι*, quod latet in praegresso numerali *ἑπτά*.« Schaeferus. 6. Lucret. V, 886 sq.**

ἰσχὺν, ἣν τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὥριυν ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ δύναμις·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον.

24.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος τε καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδοῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

25.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
Λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δήϊον.

---

8. Philo οἵ τ' ἄνδρες. 9. Hesiod. Ἔργ. 693 sqq. 12. Clemens ἐςιδεῖν ἔργα μάταια θέλει. 15. μετριώτερα Clemens. 16. γλῶσσά τε καὶ σοφίη Philo; σώματι καὶ σοφίῃ Brunckius; σῶμά τε καὶ σοφίη Schaeferus malit. 17. Philo τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον. Fr. 24. Plutarchus Solon. XIV. Πρὸς Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γράφων φησί· Εἰ δὲ κτλ. Ὅθεν εὔδηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν. 3. μιάνας καὶ καταισχύνας. Vide Dissen. Pind. Nem. III, 16.

Fr. 25. Plutarchus Solon. XVI. Ὅτι δ' οὖν προσέκρουσε τοῖς πλείστοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἴρηκε περὶ αὐτῶν, εἰς Χαῦνα κτλ. 2. Reiskius δήϊοι.

26.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
*περιβαλὼν δ' ἄγραν * ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα*
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς·
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνέων μοῦνον ἡμέραν μίαν
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι καπιτετρῖφθαι γένος.

27.

Ἃ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην ἔρδον.

27, b.

Plutarchus Sol. XV. *Οὐ μὴν ἀπωσάμενός γε τὴν τυραννίδα, τὸν πρᾳότατον ἐχρήσατο τρόπον τοῖς πράγμασιν, οὐδὲ μαλακῶς οὐδ' ὑπείκων τοῖς δυναμένοις οὐδὲ πρὸς ἡδονὴν τῶν ἐλομένων ἔθετο τοὺς νόμους· ἀλλ' ἢ μὲν ἄριστον (ἀριστὸν* **Schaeferus**) *ἦν, οὐκ ἐπήγαγεν ἰατρείαν οὐδὲ καινοτομίαν φοβηθείς, μὴ*

Fr. 26. Plutarchus Solon. XIV. *Ἃ δὲ φυγόντος αὐτοῦ τὴν τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφεν οὕτως· Οὐκ ἔφυ κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας.* 3. *ἀασθεὶς* **Lobeckius Ajac. p. 219.** *ἀτυσθεὶς* **Reiskius;** *ἀγρευτὴς* **Huetius, Coraës, Schaeferus, qui addit:** »*ἀγασθεὶς* **vide ne sit interpretandum** *φθονηθεὶς, νεμεσηθεὶς, τῇ τοῦ θείου βασκανίᾳ βλαφθείς.*« *ἐπέσπασεν* **dedi ex cod. Rodulfi: vulgo** *ἀνέσπασεν* **ex conjectura Xylandri. Libri** *ἔσπασε, ἔπαυσε, ἔχασε.* 4. **Libri** *ἁμαρτῇ, ἁμαρτεῖ, ἁμαρτῶν, ἁμαρτών.* 5. **Alii** *ἤθελεν.* 6. **Alii** *τυραννήσας, τυραννίσας.* 7. *Ἀσκὸς* **Musurus. Libri fere** *αὐτός*, **ut videtur. Vide Arist. Nubb. 442. Winckelmann. Plat. Euthyd. 285, D.**

Fr. 27. Ael. Aristides *περὶ τοῦ παραφθέγμ.* **II, 397. (536. Dindorf.)** *Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες πεποίηκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, ἐν ᾧ ἄλλα τε δὴ λέγει καὶ ταῦτα· Ἃ μὲν κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐν τετραμέτροις· ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις· Συμμαρτυρολη κτλ.*, v. fr. 28. 1. **Vulgo** *ἅμα γάρ*: *ἃ μὲν γὰρ ΓΘ* **Junt.**; *ἃ μὲν* **Gaisford. ad Herodot. Vol. II, 722. v. Matth. Gr. 289, not. 7.** *ἄλλα δ' οὐ μάτην* **Gaisfordus. Libri** *ἅμα δ' οὐ μάτην.*

Συγχέας ἁπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν ἀσθενέστερος γέγηται τοῦ καταστῆσαι πάλιν καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον.

VIII. Ἴαμβοι.

28.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ Κρόνου
μήτηρ, μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων,
ἄριστα, Ἰῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας ἤδη δεσπότας τρομευμένους

Fr. 27, b. Trochaico metro illigavit Bekkerus. Ἀπαντάπασι Schaeferus: vulgo παντάπασι. Solonis erat *γένωμαι* vel *γενοίμην*.

Fr. 28. Ael. Aristides l. c. cll. Plutarcho Solon. XV. *Οἱ πλεῖστοι πάντων ὁμοῦ φασι τῶν συμβολαίων ἀναίρεσιν γενέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνάδει μᾶλλον τὰ ποιήματα. Σεμνύνεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προϋποκειμένης γῆς Ὅρους ἀνεῖλε κτλ.* 1. Libri χρόνου. Correxit Claviger. Reiskius ἐν μήκει χρόνου conjectavit. 2. Lobeck. Ajac. p. 219. »θεῶν Ὀλ. μεγίστη. Ultimum, quod metro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis πρέσβειρα.« Nimirum Nicolaus Bachius ἀρίστη, γῆ μέλαινα. 4. Harpocration 139, 20. Bekker. *Ὅρος· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ.* Plerique libri Plutarchi παντα χῇ, Walzii codex q πολλαχοῦ. 5. δουλεύουσα Plutarchus et Aristidis codd. *ΓΘ*: vulgo δουλεύσασα. 9. χρησμὸν λέγοντας h. e. qui necessitate coacti exsules plebeculae mercede vaticinabantur. Οὐκέτ' Brunckius: libri οὐκ. 11. δουλίην Brunckius: vulgo δουλείην. Plutarchus δουλοσύνην. 12. ἤδη libri: ἠδὲ Dindorfius. Sed aliud latere videtur: nam *Γ* δεσποτῶν.

ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας
ἔριξα καὶ διῆλθον ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνὴρ
οὔτ' ἂν κατέσχε θυμὸν οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

29.

εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι * διὰ
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ' * ἀρχὴν πάντοθεν κυκλεύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην κύων.

30.

Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.

---

14. Affert Plutarchus Solon. XV. 16. ὁμοίους ΓΘ: vulgo ὁμοίως. 20. οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον Aristides, qui reliqua omittit, quae ex Plutarcho addita sunt Solon. XVI. Καίτοι φησίν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, Οὔτ' ἂν κτλ. Plutarchus quoque δῆμον. Correxit Canterus, Reiskius. Firmat Aristides addens: ἐξελέγξεις δέ με ἡνίκ' ἂν αὐτὸς κτησάμενος τὴν αὐτὴν δύναμιν τῶν λόγων — εἶτα μετριώτερον ἐπὶ σαυτῷ φρονῶν ὄψῃ. 21. Schaeferus: »Coraës jungit πῖαρ γάλα, pingue lac. Brunckius habet pro substantivo, quippe sic interpungens: πρὶν ἂν ταράξας, πῖαρ ἐξέλῃ, γάλα. Cujus ut interpunctionem non probo, ita constructionem amplector.« Vide Buttm. Lexil. II, 47 sqq.

Fr. 29. Aristides l. c. Εἶτα τί φησὶν ὁ Σόλων; Εἰ γὰρ κτλ. 3. θρᾶσαι κακά Valckenarius ad Herod. VI, 83. dubitanter; Schaeferus βίᾳ (βίῃ). 4. Libri ἐχειρώθη. Correxit Valckenarius. 5. ἀρχὴν libri: »plane, penitus, omnino« Reiskius. Lobeckius Ajac. p. 219. ὀργῇ et κυκλεύμενος. Libri κυκεύμενος.

Fr. 30. Diogenianus Provv. II, 99. Apostol. IV, 53. Ἐκ

IX. Σκόλιον.

31.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

V. Phocylidis Milesii.

Olymp. LIX.

Suidas: *Φωκυλίδης, Μιλήσιος, φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χμζ' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες νθ'. Ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἤτοι γνώμας, ἅστινας Κεφάλαια ἐπιγράφουσιν· εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.*

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ·
Πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

τῶν Σόλωνος ἐλεγείων (ἰάμβων vel ὑποθηκῶν ludit Gaisfordus) παραινετική. Locum non intellexisse videntur Gaisfordus Ἄρχων ἄ. καὶ δίκαια κἄδικα, Bacchius Ἄρχων ἄ. καὶ δικαίῳ κἀδίκῳ tentantes. Scripsi Ἀρχῶν. Magistratibus obediendum esse Solon praecepit.

IX. Σκόλιον. Fr. 31. Diogenes Laert. I, 61. Τῶν ᾀδομένων αὐτοῦ ἐστι τάδε· Πεφυλαγμένος κτλ. Vide Ilgenium ad Scoll. XXXIX. 2. Libri ἔγχος ἔχων: transposuit Ilgenius. 3. πρός σ' ἐνέπῃ Ilgenius.

V. Phocylidis Milesii Fr. 1. Strabo X, 487. Διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ Λέριοι· ἔστι δὲ τῶν Σποράδων Λερία. Cfr. Eustath. Dionys. Perieg. 530. Demodocus Lerius Anth. Pal. XII, 27. Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ· Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Χίιος. De illo ὁ μέν, ὃς δέ v. Matth. Gr. §. 289, 7.

2.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς οὔτ' ἄρ κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνὸς χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινεύσης.

Fr. 2. Stobaeus Floril. LVI, 6. De cornu Amaltheae v. Zenob. Provv. II, 48.

Fr. 3. Stobaeus Floril. LXXIII, 60. Cfr. Simonidis Amorgini carmen de Mulieribus. 8. *γάμον ἱμερόεντα* Brunckius.

Fr. 4. Stobaeus Floril. LXXXVII, 2. Libri *Φωκυλίδου*. Brunckius *τί πλέον — βουλῇ;* ex codice, ut ait. Et ita Wakefieldius correxit. »Vulgata *τὸ πλέον — βουλῇ·* ironice intelligenda est.« Boissonadius.

Fr. 5. Dio Chrysostomus XXXVI, 80. (440.) *Ἡ τοῦ Φωκυλίδου ποίησίς ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ὑμέτερος μίαν ἔξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν· ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἐπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προσκέθησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐθαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὐτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τόδε κτλ.* 2. *κρέσσων* ed. Venet. et codex Regius. Vulgo *κρείσσων*. Postea *ἀφραινούσης* legebatur.

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἄσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

8.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

9.

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδάσκεμεν ἔργα.

10.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

11.

Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακὸν ἀνέρος ἐκλύσασθαι.

12.

Φεῦγε χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός,
μὴ τί σ' ἀνιήσειε διδούς, παρὰ καιρὸν ἀπαυτέων.

Fr. 6. Phrynichus Ecl. 358. Lobeck. *Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν: ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα· Καὶ κτλ.*

Fr. 7. Athenaeus X, 428, B.

Fr. 8. Aristoteles Polit. IV, 8. *Καλῶς εὔξατο Φωκυλίδης· Πολλὰ κτλ.* Cfr. Theognid. 335.

Fr. 9. Plutarchus Morall. II, 3, F.

Fr. 10. Plutarchus Morall. II, 47, E.

Fr. 11. Clemens Alex. Stromm. V, 725. Potter. *Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους διὰ τούτων παρίστησιν, Ἀλλ' ἄρα κτλ.*

Fr. 12. Scholl. Aristoph. Nubb. 241. *Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως· χρήστης κ. ἔ. ἀ. φεῦγε, μὴ*

VI. Xenophanis Colophonii.

Xenophanes Colophonius Dexini vel Orthomenis filius quo tempore vixerit dissentiunt auctores veteres. Clemens Alex. Stromm. I, 353. Potter. *Τῆς Ἐλεατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει, ὃν φησι Τίμαιος κατὰ Ἱέρωνα τὸν Σικελίας δυνάστην καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι; Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρατετακέναι μέχρι τῶν [Δαρείου τε καὶ] Κύρου χρόνων.* Apollodori rationem sequitur Sextus Empiricus adv. Math. I, 257. neque aliter censuisse Sotion videtur, qui apud Diogenem Laert. IX, 18. Anaximandri aequalem vocat. Vel sic tamen a Timaei partibus standum videtur, v. Welckeri Cycl. Epic. p. 401 sq. Hieronymus Chronico sub Olymp. LX, adscripsit: *Simonides Lyricus et Phocylides et Xenophanes Physicus, scriptor tragoediarum, clari habentur.* Congruit Diogenes, qui Xenophanem *ἀκμάσαι κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα* scribit. Quam Olympiadem ut figerent impulisse videtur ipsius Xenophanis locus, quo Harpagi in Ionicas civitates expeditionem perstrinxit fr. XVII. Karsten.

Πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο;

quae impressio Olymp. LIX, 1. facta est. Ad eam aetatem spectare videtur fr. Elegiarum VII. nostrae editionis, quo quum senex nonaginta duorum annorum testetur ipse, sexaginta septem jam annos ipsius *φροντίδα* Graeciam pervagatam esse seque *ea aetate* viginti quinque annorum fuisse: illud videtur tempus significasse, quo *ἐξέπεσε τῆς πατρίδος* — sic enim testatur Diogenes — cum aliis Ionicarum urbium civibus Graeciamque Europaeam, Siciliam et Magnam Graeciam adiit. Theologumena

---

σ' ἀν. κτλ. Sic legebatur ante Ernestium et Reizium. *Φεῦγε* Ernestius delebat: Hermanno fortasse Scholiastae verbum est.

Arithm. p. 40. *Ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι Ξενοφάνους τοῦ φυσικοῦ καὶ τῶν Ἀναχρέοντός τε καὶ Πολυκράτους χρόνων καὶ τῆς ὑπὸ Ἅρπάγου τοῦ Μήδου Ἰώνων πολιορκίας καὶ ἀναστάσεως, ἣν Φωκαεῖς φυγόντες Μασσαλίαν ᾤκισαν,* haec igitur cum Diogenis et Hieronymi notationibus, qui Olymp. LX. floruisse scribunt philosophum, facere videntur et ipsa. Quibus rationibus probatis natum habebimus Olymp. LIII, 4. — a qua aetate non multum abludit notatio Hieronymi sub Olymp. LVI. *Xenophanes Colophonius clarus habetur* —, patria ejectum Olymp. LIX, 1. annos natum viginti quinque, superstitem Olymp. LXXVI. annorum nonaginta duorum, ut cum Hierone et Simonide Ceo, quem *κίμβικα* appellasse ferunt Scholl. Arist. Pac. 696., et Epicharmo versari potuerit.

Scripsit Xenophanes praeter Elegias, quarum potiores reliquias apposuimus, teste Diogene IX, 18. versibus heroicis *κτίσιν Κολοφῶνος καὶ τὸν εἰς Ἐλέαν ἀποικισμόν, ἔπη διχίλια*; libros *περὶ φύσεως*. Idem quum *καὶ ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα*, composuisse narratur, *ἴαμβοι* illi non sejungendi videntur a Parodiis et Sillis, quos illi plurimi scriptores adscribunt, heroico metro conscriptos. *Ἴαμβοι* enim interdum dicta sunt *carmina probrosa*, etiamsi metrum haberent non iambicum, v. Censuram nostram libri Karsteniani in Zimmermanni Annall. Philoll. 1834, 92. p. 739 sqq.

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων

Xenophanis Colophonii Fr. 1. Athenaeus XII, 462, C. *Ὁρῶν οὖν ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλῆρές ὂν πάσης θυμηδίας, Νῦν γὰρ δὴ κτλ.* Tractavit G. Hermannus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 39. p. 321 sqq. 1. *ζάπεδον* codices: *μέγα ἔδαφος* explicat Hesychius: *δάπεδον* Hermannus.

καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει·
κρητὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
* ἄλλος δ' οἶνος * * ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω
μείλιχος ἐν κεράμοις ἄνθεος ὀζόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησι·
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντη πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις
σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι.

2, Libri ἀμφιτιθείς: correxit Dindorfius. Ex, sqq. repete ἄλλος μέν; Pind. Nem. VIII, 37. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἔτεροι ἀπέραντον, Matth. Gr. Gr. §. 288, not. 4. Hermannus ἀμφέθεθ' εἷς. 4. Libri κρατήρ. 5. »ἄλλος ABCP. ἄλλῳ VL. οἶνος ἐστὶν ἕτοιμος BCP et ut conjicio, A. οἶνος ἕτοιμος VL. Indicavi lacunam. οὔπω BP: οὔποτε VL, quod Musuro deberi videtur. φησὶ προδώσειν post οὔποτε add. VL. om. BP. et, nisi fallor, A. Videtur hoc Musuri supplementum esse lacunam, quae ille ne perspexerat quidem quo in loco esset, utcunque explentis.« Dindorfius. Hermanno ἄλλος δ' errore veteris librarii ex secundi distichi hexametro repetitum videtur: verissime. Scripsit autem: Οἶνος δ' ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω πυθμένι γείτων, cll. Hesiodio praecepto O. et D, 366. Quum autem codex A φησὶ προδώσειν habere videatur, Xenophanes fortasse perleganter et non sine lepore scripsit: Οἶνος δ' ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν, h. e. *defecturum*. Vide ad Solonis Eleg. 2, 27. 6. Libri ὀσδόμενος. Medium verbi ὄζειν Ionibus fuisse proprium Hermannus monet: usurpavit Hippocrates. 8. ἔστιν Hermannus: vulgo ἐστίν. 11. Libri αὐτὸ μέσον: Karstenus ἀν τὸ μέσον, ut Theognid. 839. Τούτων δ' ἀν τὸ μέσον στρωφήσομαι. Alcaeus fr. II, 3. Ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον ναῦ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ. Nec repugnat πάντη: ἀν τὸ μέσον ad βωμὸν in medio positum pertinet. Frid. Frankius αὐτόμεσος, Hermannus αὐτομάτοις conjecerunt. 14. λόγοις libri: νόοις Eichstadius, quod comprobavit Hermannus, afferens ex Aristoph. fr. 397. τοὺς νοῦς. Ego νόμοις suspicabar. 15 sq. Hermannus: εὐξαμένους· τὰ δίκαια δ' ὄνασθαι πρήσσον-

ἰσχὺν, ἥν τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ δύναμις·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον.

24.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος τε καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδοῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

25.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
Δοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δήϊον.

---

8. Philo οἵ τ' ἄνδρες. 9. Hesiod. Ἔργ. 693 sqq. 12. Clemens ἐσιδεῖν ἔργα μάταια θέλει. 15. μετριώτερα Clemens. 16. γλῶσσά τε καὶ σοφίη Philo; σώματι καὶ σοφίῃ Brunckius; σῶμά τε καὶ σοφίη Schaeferus malit. 17. Philo τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο.

VII. Τετράμετροι πρὸς Φῶκον. Fr. 24. Plutarchus Solon. XIV. Πρὸς Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γράφων φησί· Εἰ δὲ κτλ. Ὅθεν εὔθηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν. 3. μιάνας καὶ καταισχύνας. Vide Dissen. Pind. Nem. III, 16.

Fr. 25. Plutarchus Solon. XVI. Ὅτι δ' οὖν προσέκρουσε τοῖς πλείστοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἴρηκε περὶ αὐτῶν, οἷς Χαῦνα κτλ. 2. Reiskius δήϊοι.

26.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
*περιβαλὼν δ' ἄγραν * ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα*
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς·
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνέων μοῦνον ἡμέραν μίαν
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι καπιτετρῖφθαι γένος.

27.

Ἃ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην ἔρδον.

27, b.

Plutarchus Sol. XV. *Οὐ μὴν ἀπωσάμενός γε τὴν τυραννίδα, τὸν πρᾳότατον ἐχρήσατο τρόπον τοῖς πράγμασιν, οὐδὲ μαλακῶς οὐδ' ὑπείκων τοῖς δυναμένοις οὐδὲ πρὸς ἡδονὴν τῶν ἑλομένων ἔθετο τοὺς νόμους· ἀλλ' ἢ μὲν ἄριστον (ἀρεστὸν* **Schaeferus**) *ἦν, οὐκ ἐπήγαγεν ἰατρείαν οὐδὲ καινοτομίαν φοβηθείς, μὴ*

Fr. 26. Plutarchus Solon. XIV. *Ἃ δὲ φυγόντος αὐτοῦ τὴν τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφεν οὕτως· Οὐκ ἔφυ κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας.* 3. ἀασθεὶς Lobeckius Ajac. p. 219. ἀτυσθεὶς Reiskius; ἀγρευτὴς Huetius, Coraës, Schaeferus, qui addit: »ἀγασθεὶς vide ne sit interpretandum φθονηθεὶς, νεμεσηθεὶς, τῇ τοῦ θείου βασκανίᾳ βλαφθείς.« ἐπέσπασεν dedi ex cod. Rodulfi: vulgo ἀνέσπασεν ex conjecturâ Xylandri. Libri ἔσπασε, ἔπαυσε, ἔχασε. 4. Libri ἁμαρτῇ, ἁμαρτεῖ, ἁμαρτῶν, ἁμαρτών. 5. Alii ἤθελεν. 6. Alii τυραννήσας, τυραννίσας. 7. Ἀσκὸς Musurus. Libri fere αὐτός, ut videtur. Vide Arist. Nubb. 442. Winckelmann. Plat. Euthyd. 285, D.

Fr. 27. Ael. Aristides *περὶ τοῦ παραφθέγμ.* II, 397. (536. Dindorf.) *Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες πεποίηκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, ἐν ᾧ ἄλλα τε δὴ λέγει καὶ ταῦτα· Ἃ μὲν κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐν τετραμέτροις· ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις· Συμμαρτυροίη κτλ.*, v. fr. 28. 1. Vulgo ἅμα γάρ: ἃ μὲν γὰρ *ΓΘ* Junt.; ἃ μὲν Gaisford. ad Herodot. Vol. II, 722. v. Matth. Gr. 289, not. 7. ἄλλα δ' οὐ μάτην Gaisfordus. Libri ἅμα δ' οὐ μάτην.

Συγχέας ἁπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν ἀσθενέστερος γένηται τοῦ καταστῆσαι πάλιν καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον.

VIII. Ἴαμβοι.

28.

Σύμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ Κρόνου
μήτηρ, μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων,
ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας ἤδη δεσπότας τρομευμένους

Fr. 27, b. Trochaico metro illigavit Bekkerus. Ἀπαντάπασι Schaeferus: vulgo παντάπασι. Solonis erat *γένωμαι* vel *γενοίμην*.

Fr. 28. Ael. Aristides l. c. cll. Plutarcho Solon. XV. *Οἱ πλεῖστοι πάντων ὁμοῦ φασι τῶν συμβολαίων ἀναίρεσιν γενέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνᾴδει μᾶλλον τὰ ποιήματα. Σεμνύνεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προϋποκειμένης γῆς Ὅρους ἀνεῖλε κτλ.* 1. Libri χρόνου. Correxit Claviger. Reiskius ἐν μήκει χρόνου conjectavit. 2. Lobeck. Ajac. p. 219. »θεῶν Ὀλ. μεγίστη. Ultimum, quod metro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis πρέσβειρα.« Nimirum Nicolaus Bachius ἀρίστη, γῆ μέλαινα. 4. Harpocration 139, 20. Bekker. Ὅρος· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. Plerique libri Plutarchi παντα χῇ, Walzii codex q πολλαχοῦ. 5. δουλεύουσα Plutarchus et Aristidis codd. *ΓΘ*: vulgo δουλεύσασα. 9. χρησμὸν λέγοντας h. e. qui necessitate coacti exsules plebeculae mercede vaticinabantur. Οὐκέτ' Brunckius: libri οὐκ. 11. δουλίην Brunckius: vulgo δουλείην. Plutarchus δουλοσύνην. 12. ἤδη libri: ἠδὲ Dindorfius. Sed aliud latere videtur: nam *Γ* δεσποτῶν.

ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας
ἔρεξα καὶ διῆλθον ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ
εἰθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνὴρ
οὔτ' ἂν κατέσχε θυμὸν οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

29.

εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἄτεροις δρᾶσαι * διὰ
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ' * ἀρχὴν πάντοθεν κυκλεύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην κύων.

30.

Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.

---

14. Affert Plutarchus Solon. XV. 16. ὁμοίους ΓΘ: vulgo ὁμοίως. 20. οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον Aristides, qui reliqua omittit, quae ex Plutarcho addita sunt Solon. XVI. Καίτοι φησίν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, Οὔτ' ἂν κτλ. Plutarchus quoque δῆμον. Correxit Canterus, Reiskius. Firmat Aristides addens: ἐξελέγξεις δέ με ἡνίκ' ἂν αὐτὸς κτησάμενος τὴν αὐτὴν δύναμιν τῶν λόγων — εἶτα μετριώτερον ἐπὶ σαυτῷ φρονῶν ὄφθῇς. 21. Schaeferus: »Coraës jungit πῖαρ γάλα, pingue lac. Brunckius habet pro substantivo, quippe sic interpungens: πρὶν ἂν ταράξας, πῖαρ ἐξέλῃ, γάλα. Cujus ut interpunctionem non probo, ita constructionem amplector.« Vide Butum. Lexil. II, 47 sqq.

Fr. 29. Aristides l. c. Εἶτα τί φησὶν ὁ Σόλων; Εἰ γὰρ κτλ. 3. θρᾶσαι κακά Valckenarius ad Herod. VI, 83. dubitanter; Schaeferus βίᾳ (βίῃ). 4. Libri ἐχειρώθη. Correxit Valckenarius. 5. ἀρχὴν libri: »plane, penitus, omnino« Reiskius. Lobeckius Ajac. p. 219. ὀργῇ et κυκλεύμενος. Libri κυκεύμενος.

Fr. 30. Diogenianus Provv. II, 99. Apostol. IV, 53. Ἐκ

IX. Σκόλιον.

31.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

V. Phocylidis Milesii.

Olymp. LIX.

Suidas: Φωκυλίδης, Μιλήσιος, φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χμῆ ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες νθ'. Ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἤτοι γνώμας, ἄστινας Κεφάλαια ἐπιγράφουσιν· εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

τῶν Σόλωνος ἐλεγείων (ἰάμβων vel ὑποθηκῶν ludit Gaisfordus) παραινετική. Locum non intellexisse videntur Gaisfordus Ἄρχων ἄ. καὶ δίκαια κἀδίκα, Bacchius Ἄρχων ἄ. καὶ δικαίῳ κἀδίκῳ tentantes. Scripsi Ἀρχῶν. Magistratibus obediendum esse Solon praecepit.

IX. Σκόλιον. Fr. 31. Diogenes Laert. I, 61. Τῶν ᾀδομένων αὐτοῦ ἐστὶ τάδε· Πεφυλαγμένος κτλ. Vide Ilgenium ad Scoll. XXXIX. 2. Libri ἔγχος ἔχων: transposuit Ilgenius. 3. πρός σ' ἐνέπῃ Ilgenius.

V. Phocylidis Milesii Fr. 1. Strabo X, 487. Διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ Λέριοι· ἔστι δὲ τῶν Σποράδων Λερία. Cfr. Eustath. Dionys. Perieg. 530. Demodocus Lerius Anth. Pal. XII, 27. Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Χίϊος. De illo ὁ μὲν, ὃς δέ v. Matth. Gr. §. 289, 7.

2.

Χρηίζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς οὔτ' ἄρ κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή· 5
ἡ δὲ κυνὸς χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινεύσης.

Fr. 2. Stobaeus Floril. LVI, 6. De cornu Amaltheae v. Zenob. Provv. II, 48.

Fr. 3. Stobaeus Floril. LXXIII, 60. Cfr. Simonidis Amorgini carmen de Mulieribus. 8. *γάμον ἱμερόεντα* Brunckius.

Fr. 4. Stobaeus Floril. LXXXVII, 2. Libri *Φωκυλίδου*. Brunckius *τί πλέον — βουλῇ;* ex codice, ut ait. Et ita Wakefieldius correxit. »Vulgata *τὸ πλέον — βουλῇ·* ironice intelligenda est.« Boissonadius.

Fr. 5. Dio Chrysostomus XXXVI, 80. (440.) *Ἡ τοῦ Φωκυλίδου ποίησίς ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ὑμέτερος μίαν ἐξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν· ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προσῃθῆσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὑτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τόδε κτλ.* 2. *κρέσσων* ed. Venet. et codex Regius. Vulgo *κρείσσων*. Postea *ἀφραινούσης* legebatur.

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἄσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

8.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

9.

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδάσκεμεν ἔργα.

10.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

11.

Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακὸν ἀνέρος ἐκλύσασθαι.

12.

Φεῦγε χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός,
μὴ τί σ' ἀνιήσειε διδούς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Fr. 6. Phrynichus Ecl. 358. Lobeck. *Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν: ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα· Καὶ κτλ.*

Fr. 7. Athenaeus X, 428, B.

Fr. 8. Aristoteles Polit. IV, 8. *Καλῶς εὔξατο Φωκυλίδης· Πολλὰ κτλ.* Cfr. Theognid. 335.

Fr. 9. Plutarchus Morall. II, 3, F.

Fr. 10. Plutarchus Morall. II, 47, E.

Fr. 11. Clemens Alex. Stromm. V, 725. Potter. *Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους διὰ τούτων παρίστησιν, Ἀλλ' ἄρα κτλ.*

Fr. 12. Scholl. Aristoph. Nubb. 241. *Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως· χρήστης κ. ἔ. ἀ. φεῦγε, μὴ*

VI. Xenophanis Colophonii.

Xenophanes Colophonius Dexini vel Orthomenis filius quo tempore vixerit dissentiunt auctores veteres. Clemens Alex. Stromm. I, 353. Potter. *Τῆς Ἐλεατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφάνιος κατάρχει, ὅν φησι Τίμαιος κατὰ Ἱέρωνα τὸν Σικελίας δυνάστην καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι; Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρατετακέναι μέχρι τῶν [Δαρείου τε καὶ] Κύρου χρόνων.* Apollodori rationem sequitur Sextus Empiricus adv. Math. I, 257. neque aliter censuisse Solion videtur, qui apud Diogenem Laert. IX, 18. Anaximandri aequalem vocat. Vel sic tamen a Timaei partibus standum videtur, v. Welckeri Cycl. Epic. p. 401 sq. Hieronymus Chronico sub Olymp. LX, adscripsit: *Simonides Lyricus et Phocylides et Xenophanes Physicus, scriptor tragoediarum, clari habentur.* Congruit Diogenes, qui Xenophanem *ἀκμάσαι κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα* scribit. Quam Olympiadem ut ligerent impulisse videtur ipsius Xenophanis locus, quo Harpagi in Ionicas civitates expeditionem perstrinxit fr. XVII. Karsten.

Πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο;

quae impressio Olymp. LIX, 1. facta est. Ad eam aetatem spectare videtur fr. Elegiarum VII. nostrae editionis, quo quum senex nonaginta duorum annorum testetur ipse, sexaginta septem jam annos ipsius *φροντίδα* Graeciam pervagatam esse seque *ea aetate* viginti quinque annorum fuisse: illud videtur tempus significasse, quo *ἐξέπεσε τῆς πατρίδος* — sic enim testatur Diogenes — cum aliis Ionicarum urbium civibus Graeciamque Europacam, Siciliam et Magnam Graeciam adiit. Theologumena

---

σ' ἀν. κτλ. Sic legebatur ante Ernestium et Reizium. *Φεῦγε* Ernestius delebat: Hermanno fortasse Scholiastae verbum est.

senex et inopia pressus scripserit. At vix Welckerus ipse infitias eat, in eundem cadere hominem, ut juvenis ludat, senex si non morose at severe cum juvenibus agat. Neque Welckerus a Theognide omnia ista aliena censet: si quid remissius scripserit poeta, a turpitudine tamen temperasse ac separatim nec multa hujus generis edidisse. Dubitabilis limitatio.

Quintum sejunxit ea, in quibus poeta Polypaïdam — *Πολυπαΐδης* enim auctore Petro Elmsleio recte nunc scribitur, quum codd. et edd. priores ubique *Πολυπαίδης* monstrent — affatur, licet ea auctorem habere poetam Megarensem certissimum sit. Ponit enim Welckerus, qui huc trahit Suidae verba: *καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς*, alterum exstitisse Gnomologiam ad Polypaïdam, argumenti quam maxime similis priori: valde enim mirandum esse, in eadem Gnomologia tot tamque similes exstitisse gnomas, quae verbis paullulum inflexis recurrant: compone versus 291 sqq. cum 647 sqq.; 731 cum 373; 209 cum 211; 643 cum 115; 213 cum 1071; 335 cum 401; 39 cum 1031. Verum periculum est, ne quaedam a compilatore bis in ordinem coacta sint diversis locis, quae primitus eadem tractu temporis et vario usu, id quod in ejusmodi carminibus persaepe usu venit, paullo essent immutata.

Nobis *Πολυπαΐδης* est patronymicum Cyrni, a patris nomine *Πολυπᾶις*, h. e. *Πολυπάμων*, forma Doriensibus sueta. Jam non opus erit ut violenter divellantur quae eodem sententiarum flumine a Cyrni compellatione ad Polypaïdam deflectunt, verbi gratia vv. 53—60. Et unius certe codicis H librarius verum videtur significasse, qui hunc Theognideis praefixerit titulum: *Θεόγνιδος Μεγαρέως γνωμολογία πρὸς Κύρνον Πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον.* Vix denique Suidas, qui unam *Γνωμολογίαν* recenset,

reticuisset, si duae diversae gnomologiae ad Cyrnum altera, altera ad Polypaïdam exstitissent.

Postremo, quo digitum intendit auctor a Suida exscriptus, carmina παιδικὰ maximam partem ab Immanuele Bekkero demum ex praestantissimo libro Mutinensi protracta diremit a corpore Theognideo Welckerus. In quo codice optimo quum priora et a reliquis codicibus servata Ἐλεγείων ά inscribantur, haec ad calcem relegata Ἐλεγείων β appellentur: jam a Grammaticis separatim posita patet carmina παιδικά. Quanquam illi minus religiosi in componendis paribus versati sunt.

Quid autem secutus sit quisquis hanc Theognideam saturam apparavit, difficilis incidit quaestio. Nullo fere certo consilio undique omnia corrasa esse et in unam Myconum conducta demonstrare videntur quae supra de ordine Xenophonteo disputabamus. Neque tamen adducimur, ut assentiamur Welckero, qui Proll. CIII. in eam abeat opinionem, ut locos omni compagine solutos ex aliis scriptoribus vel Florilegiorum concinnatoribus vel qui afferendis illis ipsorum dictis fidem et auctoritatem conciliavissent, temere in unum conflatos esse statuat. Quod non videtur credibile esse. Potius frequenti usu — constatque pueris in manus tradita fuisse Theognidea ediscenda — nescio quo tandem fato factum videtur, ut conturbato ordine pristino novicius se insinuaret. Exstiterit necesse est aliquis, qui et Theognidea et aliorum poetarum frustula Elegiaca compingeret, in eam ille curam sedulo intentus, ut ea potissimum consignaret quae essent sententiosa; posthaberet quibus certarum rerum impressae notae essent. Is tunc novus ordo, non ordo, quem post Ioannis Stobaei aetatem invaluisse evicit Welckerus, ita evaluit, ut ab omnibus librariis cum religione propagaretur. In hac indigesta mole interdum sinistre conflata, quae luxata rectius habentur, quam absurde confusa: πρόσθε λέων, ut

ait ille, ὄπιθεν δὲ δράκων, v. Welckeri Prolegg. CIV sqq. Incerto casui tantum concessum fuit juris, ut, qui mos fuit veterum Grammaticulorum, ex similitudine literarum fragmina juxta collocata appareat, quo de miscello artificio post alios nuper exposuit Lehrsius Quaestt. Epp. 213 sqq. Exstabat autem hic ordo jam saeculo XI, quo Suidas lexicon suum comportavit: ad eandemque paene antiquitatem adscendere videtur codex Mutinensis. Ceterum illud recte tenuere librarii, nullo continuo et interrupto flumine sententias delabi. Nam quod nostra aetate instituit Ric. Brunckius, ut singulas particulas spatio a contiguis sententiis dispesceret, quodque institutum tenuit Imm. Bekkerus et nos tenendum rati sumus, idem factum in codicibus Bekkeri BDHIMNQR.

Welckerus autem sic aggressus est resuscitationem Theognidis satis periculosam, ut haudquaquam voluerit videri compositionis artem pristinam, si qua fuit, redintegrare conatus esse — id enim excederet humanarum virium mediocritatem —, sed ut paria juncta paribus, similibus similia, expeditiorem redderent et jucundiorem poetae intellectum. Quem autem cursum tenuerit vir summus in itinere lubrico et ambiguo vindicat CVIII sqq. Nobis hoc deberi videbatur codicum manu scriptorum et multitudini et vetustati, ut ordinem constanter traditum immutare religioni duceremus, quam praesertim, si ab octo versibus primis recesseris, Welckeri ordo carens rectore fluctuet. In eandem sententiam disputat Geelius Bibl. Crit. Nov. 1828, IV, 220 sqq. —

Consectarium est, ut de vita poetae quam poterimus brevissime absolvamus. Proficiscamur ab Harpocratione, qui haec consignavit: *Τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις* (Isocr. Nicocl. 12., ubi Hesiodum et Theognidem et Phocylidem *ἀρίστους συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων* vocat.) *οὗτος δ' ἦν Μεγαρεὺς*

ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων· αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητὴς (v. 783.)·

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν.

ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν ᾱ Νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων πολίτην ἔφασκεν [*εἰς Σικελίαν*]. *κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι.* Illa *εἰς Σικελίαν* secludsit Dobraeus. Natus Theognis Megaris juxta Atticam degit in Sicilia, Euboea, Lacedaemone, ubi se hospitaliter acceptum praedicat ipse v. 783 sqq. Et Megarensium quidem Siciliae civis factus est, unde Platoni Legg. I, 630, A. est *πολίτης τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων*, quod de *θέσει*, non *φύσει* intelligi debere nunc nemo est quin consentiat. Recte Scholiasta: *Τί δὲ ἐκώλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τύρταιον Λακεδαιμόνιον;* Ad Megara juxta Atticam quum alia spectant aperte, tum v. 773 sqq. apertissime. Vixit poeta circa Olympiadem sexagesimam: Hieronymus in Chronico Ol. LIX, 1. vel LVIII, 1. annotavit: *Theognis poeta clarus habetur.* Reliqua quae ad fata poetae illustranda faciunt, ex libro ipsius, quem nobis temperare non potuimus quominus delectui nostro insereremus integrum, lecto et pensitato patescent. Nostrum est, ad exemplum Welckeri paucis enarrare quae condicionem patriae urbis ita exhibeant, unde in poetae intellectum lux redundet.

Multas Megarensium civitas et magnas subiit conversiones rerum civilium. Ipse auctor poeta v. 855 sqq.

Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δὶ ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη νηῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Nam quum Theagenes Olymp. XLII. adjutus a plebe nobilium et divitias et potentiam perosa tyrannidem occupasset, de qua arte refert Aristoteles Polit. V, 4, 5., idemque rursus esset expulsus ab Optimatibus, ut putant, quibus insultasse videtur,

Μεγαρεῖς — Plutarchi verba apposui Quaestt. Gr. XVIII. — *ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων, διαφθαρέντες παντάπασι τά τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο καὶ παριόντες ἐς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες ἠξίουν ἐστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. Τέλος δὲ δόγμα θέμενοι τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γιγνόμενον προσαγορεύσαντες.* Verum, ut solebat fieri, demagogorum feracem segetem tulit libertas ista popularis et licentia effrenis. Demagogi enim teste Aristotele Polit. V, 4, 3. *ἐξέβαλον πολλοὺς τῶν γνωρίμων, ἕως πολλοὺς ἐποίησαν φεύγοντας.* Et post: *Οἱ δὲ κατιόντες ἐνίκησαν μαχόμενοι τὸν δῆμον καὶ κατέστησαν τὴν ὀλιγαρχίαν.* Constat ex Thucydide IV, 74. cll. V, 31., *δημοκρατίαν* rursus exceptam esse dominatu paucorum. Inter exsules autem illos et eos qui victa praelio illo plebe redierant, fuit Theognis, qui pleraque tunc condidit carmina, quum principatus nobilium denuo popularibus turbis cessisset: qui status ad Olymp. LXXXIX, 1. usque obtinuit. Theognidi autem, homini nobili, qui ab iis quos fidissimos sibi habuisset turpiter derelictus esset patriisque bonis exutus, novus rerum status bilem movit eumque ardentissimum propugnatorem avitae nobilitatis Doriensis in versus misit galeatos. Desperat poeta de miserrima condicione patriae, quum in transversum agi cuncta et faecem plebejam in omnia sacra profana nequiter grassantem gubernacula civitatis tenere vidit: tentare autem ab altera parte omnia et machinari demagogorum callidissimum genus (*ἀδίκους ἄνδρας*). Omnium tunc rerum alia facies: antiquatae leges patriae, remissa severitas morum et proculcata probitas: agri divisi, domini de avitis possessionibus depulsi, magistratus et sacerdotia a nobilibus delapsa ad *κενεόφρονα δῆ-*

μον, matrimonia inita cum plebejis, omnia lucelli gratia infide patrata, rerum status universus ita concussus, ut qui antea rerum omnium domini exstitissent, jam ad infimae plebeculae contemptum essent detrusi. Quo tunc vel maerore contabuerint vel aestuaverint indignatione animi Optimatium, tanquam in tabula picta Theognidis exhibet libellus. Excusationem autem habet hoc flagrantissimum Optimatium studium illis temporibus, quibus nondum Socrates veriora sanxerat de integra καλοκἀγαθίᾳ et vera nobilitate animi: habet in Theognide praesertim, quem aequum erat summo odio persequi eos, quorum vel perfidia vel crudelitate bonorum omnium jacturam fecisset et extra patriae fines exsul vagaretur. In eo homine non mirandum est, si ἀγαθῶν (vel ἐσθλῶν) et κακῶν (vel δειλῶν) appellatione sic abutitur, ut nobilitatem generis et morum bonitatem, generis humilitatem et pravitatem animi juxta aestimet.

Ea autem praecepta, quae Cyrno Polypaïdae propinat poeta, quibusvis nobilium Doriensium filiis quae ingererentur, digna erant. Quod vero Welckerus ipsum nomen Cyrni appellativum censet, quo universe *puellus generosus* significetur Prolegg. XXXIII, multas id habet et magnas cautiones. Nam parum ea opinatio commendatur vel a more veterum poetarum, qui certum aliquem hominem suaviter affantur, vel a fide antiquitatis, quae Cyrnum amasium poetae vocet, vel a locis nonnullis carminum ipsorum, ex quibus manifesto claret, quo loco Cyrnus fuerit Theognidi, vide vv. 253 sqq., 655., 820., 1051 sqq., vel denique a memoria Photii, qui haec scripsit s. v. *Κύρνος· ἐρώμενος Θεόγνιδος· Μακεδόνες δὲ τοὺς σκοτίους κύρνους καλοῦσιν.* Vox *Κύρνον* ejusdem est radicis propago, ex qua pullularunt κόρος, κοῦρος, κῶρος, κύριος, κοίρανος, alia: verum nihil obstabat, quominus istud nomen homini inderetur proprium. Postremo res confecta

erit, si Cyrnum eundem quem Polypaïdam merito arbitramur. Welckerum autem par fuerat statuere, Polypaïdae nomen et ipsum non certi esse hominis, si ne Cyrni quidem fuisse putavit. —

Inter codices Theognideos unus omnium maxime eminet et vetustate et praestantia Mutinensis Bekkeri (A). Cujus virtutem libri *KO* (Venetus 522. et Vaticanus 915.), ita aemulantur, ut transitum tamen faciant ad reliquorum turpitudinem et sordidas nequitias.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρώτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
φοίνικος ῥαδινῇς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
εἴσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῇς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ μικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

---

1. *Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος.* Similiter Eur. Iph. Aul. 902. Taur. 227. Porson. Phoeniss. 22. 3. Hymn. Hom. XXI, 3. Theocr. XVII, 3. 4. *μοι AO*: reliqui *μεν*. 6. Hymn. Hom. Ap. Del. 118 sqq. Ovid. Met. VI, 336. Cic. Legg. I, 1. 7. De *τροχοειδεῖ λίμνῃ* Herod. II, 170. Seidler. Eur. Iph. Taur. 1074. 9. Hymn. Hom. Cerer. 13. Apoll. Rhod. IV, 1171. 11. *θηροφόνε* Brunckius. Vide Porson. Praef. Hec. IX. Hermann. Orph. 764. Lobeck. Aj. 176. 12. *εἴσαθ'* Bekkerus ex libris plerisque. In A suprascriptum est *cognovit*. Pauci *εἴσαθ'*, *ἴσαθ'*.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
»ὅ ττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.«
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ »Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέος.« πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός
Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.

---

17. Eur. Bacch. 870. Ὅ τι καλόν, φίλον ἀεί. Plato Lys. 216, C. Κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι. Heyn. Apollod. 226. Muret. V. L. IV, 4. Valcken. Phoen. 828. 19 sqq. in fine Eclogarum posita fuisse suspicantur: cfr. Horat. Carmm. III, 30. Ovid. Met. fin. 871 sqq. 20. κλεπτόμενα AO: vulgo κλεπτομένη. Intellige: ἡ σφρηγὶς ἐπίκειται, ἵνα μὴ κλέπτηται τὰ ἔπη. 21. ἐκλέξει K. 22. πᾶς τις ἐρεῖ AKO: vulgo πᾶς ἐρέει. Vide vv. 492. 621. 794. 23. Μεγαρέως Bekkerus. Ὀνομαστός AKΘ: vulgo ὀνομαστοῦ: Bekkerus: *Corrupta est*, inquit, *lectio, quo minus fragmenta cauluisse duo pateret.* Welckerus: *Nomen meum, inquit, appono, quo tanquam sigillo hisce versibus sententiarum mearum* (σοφιζομένῳ ἐμοί) *impressae, vindicentur illae ab imitatoribus aliena usurpantibus. Quos eo magis sua attrectare iisque retractandis et denuo in elegos fundendis auctoritatem conditori debitam suo ipsorum nomini arrogare vetat, quo minus sperandum sit, emendatiora ea ab istis exhibitum iri. Tropus desumptus a ταμιείοις.*« Morem veterum poetarum nomen profitendi suum vel in fronte operum vel ad calcem illustrat Valckenar. Theocr. I, 65. 26. πάντεσσ' A: πάντως EL: πάντας vulgo. Vide v. 801 sqq. Porson. Eur. Or. 1623. Herm. Orph. 705. Elmsl. Med. 12. 27. Hesiod. O. et D. 288. 30. Τιμάς, h. e. μὴ τιμάς. Arist. Avv. 644. Γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Hartung. de Partice. Graec. I, 208.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ, —
δῆμόν τε φθείρουσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδοῦσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος, —
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμίεσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
αὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κερδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα·
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῇδε ἅδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δοράς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῇσδ' ἐνέμοντο πόλεος.

---

36. συμμισγῇς A: vulgo σὺμμιγθῇς; alii συμμιγῇς, συμμίξῃς. Cfr. 1165. Herod. I, 123. IV, 151. VIII, 67. 79. Ἐνόντα citat Aristoteles: v. Blomf. Eur. Hippol. 920. 46. Sic dedi ex A: reliqui φθείρωσι, διδῶσιν. Hesiod. Opp. 27. 17. μούναρχοι AKO. 54 sqq. Intellige ruricolas tum quidem invito poeta in civitatem receptos, olim pellibus amictos in agris latentes, urbanas res perosos. Vide Muelleri Dorr. II, 41. Welcker. Proll. MXXV. Hinc recte cervorum instar urbem fugere dicuntur. Aliter Schaeferus ad h. l. et qui omnia pervertit Paldamus ad Propert. 304.

καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο, πολλὰ μογήσας
καὶ μικρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅμως ἀνακοινέο πᾶσιν.
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἄρχ' ἐπιχείρει,
μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

---

57 sqq. Cfr. 1109 sqq. 73. Libri ὅλως, quod est contra epici sermonis usum et elegiaci. Brunckius ὁμῶς, Jacobsius et Bekkeri edit. 1815. ὅμως. Ἀνακοινέο EL, ἀνακοίνεε G. ἀνακίνεο Q, ἀνακοίνεο reliqui. Doederlein. Lectt. Varr. Decad. p. 3. ἀνακρίνοε, sed v. Schaeferum ad Scholl. Apoll. 156. Buttmann. Gr. Max. I, 501.

τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς νηῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.

Ἦ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἢ μ' ἀποείπών
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δεινός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

Ἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρᾷῃς,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἰῇσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονῇ δ' ἕτερα.
ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει.
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ', ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

---

84. Bekkerus ναῦς. ἄγοι A: vulgo ἄγει. 86. Cfr. 291. 617. 91. Iliad. I, 312. Solonis Scolion. 92. δειλός Bekkerus. Δεινός est *formidabilis*; Soph. Phil. 147. affert Brunckius. 93. Ἤν Welckerus: ἄν AKO. Vulgo εἴ. ἐπαινήσῃ AK: reliqui ἐπαινήσει, ἐπαινέσει. ὁρωίης AKO: vulgo ὁρᾷῃ. 94. ἄλλῃν KO. ἴῃσι vel ἴῃσι libri plerique. 96. φρονῇ AI: reliqui φρονεῖ. 102. δειλός A: reliqui κείνος. 104. τοῦ μεταδοῦναι θέλοι A; τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει octo codices: τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει O: δοῦναι θέλει τὸ μέγα K. Secuti sumus Buttmannum Gramm. Max. II, 393. Vide Meinek. Euphor. fr. CV.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβρις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·

---

105. εὖ A: vulgo δ' εὖ. 108. Schaeferus: *Repete ex antecedente δρῶν quod in illo latet* πάσχειν. *Locus est sanissimus, quem contra nonneminis conjecturam jure tuetur Jacobsius ad Antholog. Palat. p. 765. Cf. infra v. 642.* 118. Camerarius: *Οὐδὲ περὶ πλείονος ἐστὶν οὐδὲν ἢ εὐλαβεῖσθαι καὶ φροντίζειν τῶν προὔργου.* Vide Viger. 653. 121. λέλήθη A: λελήθει KO: vulgo λέληθε. 122. ψυδρὸς optimi libri: quidam ψυδνός, ψεδνός, unus ψευδής. Hesychius ψυδρόν· ψευδές. Ψυδρά· ψευδῆ. Ruhnken. Ep. Crit. II, 215. ἔχῃ A: reliqui ἔχει. 125. οὐδὲ γὰρ εἰδείης AO. *Οὔτε γυναικός* libri, h. e. οὔτε ἀνδρὸς οὔτε γυναικός. Legebatur οὐδέ. Hartung. Particc. I, 203.

οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὤνιον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
ουδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον Πολυπαΐδη ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

---

137. Libri ἐς ὥριον, ἐςώριον. Brunckius: *Tanquam si rem venum expositam spectaturus venias.* 132. Libri ἔπλετο οἷς. Posui Stobaei scripturam. 139. ὅσσα θέλῃσιν AO. 141. σοφιζόμεθ' Geelius Bibl. Crit. Nov. 1828, IV. 233. Xenophon Cyrop. I, 1. fin. Ἄνθρωποι μὲν αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδέν, ἀπὸ ποίας ἔσται αὐτοῖς τἀγαθόν. 146. Libri πασσάμενος. Scholl. A. Il. Δ, 433. Πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ ᾱ. De verbo βούλομαι, cui propter praeoptandi notionem adjungitur ἤ, vide Homerica apud Passovium, Apollonium Dysc. de Conjunctt. 487. Bekker., Walch. Emendd. Liv. 51.

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μή ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλωθείς
μηδ' ἀχρηιοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιβρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.

Μή ποτε Κύρν' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
ἐσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μαχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

---

150. Sic A: vulgo ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται. 151. κακῶι A. Confer v. 822. 152. μηδεμίην A. Ibidem libri optimi θέμενος, θέμεγον, θεμένῳ. 153. Solonis Eleg. fr. 6. De sententia Dissen. Pind. Ol. XIII, 10. 154. ἀνθρώπων AO. 155. Hesiodus Opp. 719. Stobaeus χαλεφθείς. 156. μηδὲ χρημοσύνην alii. 157. ἄλλως Stobaeus. Theognidis libri ἄλλῳ. 158. μηδὲν ἔχειν A et Stobaeus. 159. Il. P, 19. 161. Quidam homo Soloni haec vindicabat propter testimonium Tzetzae in Iliad. p. 144. Herm. Σόλων δὲ καὶ κατ' ἴχνος αὐτοῦ καὶ ὁ Σοφοκλῆς . . . δαίμονα φάσκει τόν, ὃς κἄν περ πρότερον ἦν ἀνυχῶν, ὅμως εὐτύχους καὶ ἀγαθοῦ τετύχηκε τέλους. Illum neque Solon neque alius quisquam mortalium δαίμονα vocabat, sed εὐδαίμονα. 163. δειλῷ A: reliqui φαύλῳ. Ad βουλῇ ἀγαθῇ Schaeferus monet χρῶνται subaudiendum.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός,
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδείς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὔχου, θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος. οὗτοι ἄτερ θεῶν
γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἂγαθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ Κύρνε καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βυθοκήτεα πόντου
ῥιπτεῖν καὶ πετρέων Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζησθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

---

dum esse. Rectius Boissonadius explicat: *οἳ σὺν βουλῇ ἀγαθῇ καὶ σὺν δαίμονι δειλῷ ἐν τῷ βίῳ μοχθίζουσι.* 165. Eurip. Heracl. 608. 167. Solon Eleg. fr. 13. 169. Welckerus *αἰνεῖ* explicabat *laudem consequitur.* Erat cui in eundem intellectum *ἀνθεῖ* substituere in mentem venit. Sana vulgata: *Quem dii honorant, eum vel qui vituperat collaudat.* 171. Sic Bekkerus conjecit. Vulgo *οἷς ἐστὶ μ. κρ.*, A *θεοῖσιν ἔπι* omisso v. *μέγα* cum codd. KO. Ibidem *οὗτοι* A: legebatur *οὔτι.* 173. *μάλιστα δάμνησι* et *μᾶλλον γήρως.* Vide v. 274. et Schaeferum ad Dionys. C. V. 283. 175. Sic A: reliqui *μεγακήτεα.* Vide Buttm. Lexil. II, 96. Monet Bekkerus propter vocem *ἠλιβάτων* praelatum esse *βαθυκήτεα.* 176. *ῥίπτειν* G. *καθ' ἠλιβάτων* A. 178. *οὔθ' ἕρξαι* AG: reliqui *οὔτ' ἔρξαι.* 180. *δίζησθαι* A: vulgo *δίζεσθαι.* Vide Lobeck. Ajac. p. 180. Ad sententiam cfr. Hor. Epp. I, 1, 46. 181. *τεθνάμεναι* A: reliqui *τεθνάναι, τεθνᾶναι.*

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνειὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.

Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἄγημιν
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἶθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

---

185. *Βήθεσθαι* BFMQ: *βίνεσθαι* margo Q: unus codex *βήσασθαι*: *ἐξ ἀγαθοῦ κτήσασθαι* Xenophon citat. Nobis *βήσεσθαι* non futurum, sed aoristus est, v. Buttm. Gr. Max. I, 418. Futuri infinitivum cum *βούλεσθαι* aliisque verbis similibus junctum illustrat Schaeferus h. l. Camerarius: *πᾶς τις ἐθέλει ἐπιβήσεσθαι ἀγαθοὺς τῶν ἀρρένων (ἐξ ἀγαθῶν ὄντας) ταῖς αὐτοῦ θυγατράσι.* In A suprascriptum *ascendi.* Explica: *Quivis vult ex generosissimis animalibus apud se admissuram fieri.* Plutarchus Lycurg. XV. *Κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Οὐ μελεδαίνει non curat, non detrectat.* 193. *οὔτός τοι ταύτην* Geelius suspicatur. 196. *ἀνάγκη μιν ἐντύει* illustrat Dissen. Pind. Ol. III, 28. 197 sqq. Conf. Solonis Eleg. 11, 7 sqq. Iliad. Z, 160 sqq. *Χρῆμα δ' ὁ μέν* A: *χρήματ' ᾧ* O: *χρήματα ᾧ* R: hinc Lachmannus *χρήματ' ὅτῳ.* 198. Pind. Nem. VIII, 28. *σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.*

ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἐπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτούς
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔζετο κῆρα φέρων.

Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότερον.

Οἰνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἢν δέ τις αὐτόν·
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

---

203 sq. ἀμπλακίας ABO: reliqui ἀμπλακίης. Aliquot codd. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτούς, unus ex corr. αὐτῶν. Geelius οὐ γὰρ ἑκάστου — ἀμπλακίας; Brunckius ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας; Jacobsius οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ probabiliter: *non in ipso facinore Dii puniunt maleficos.* Welckerus πρῆγμα ἀμπλακίης intelligit per periphrasin *pravum facinus*, ut κακότητος ἀνάγκαι, πείρατ' ἀμηχανίης. Τίνονται αὐτούς πρ. ἀμπλ. dictum existimat ut Il. Γ, 366. τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Hermannus sic fere legendum censebat: οὐ γὰρ ἐπ' αὐτῆς τίνυνται (quae est v. l. apud Camerarium) μάκαρες πρήγματ' ἴσ' ἀμπλακίης. Nobis placebat οὐ γὰρ ἔτ' αὖτως. Aperta interpolatio est cod. G: γίνονται μάκαρες πράκτορες (hoc quidem in marg.) ἀμπλακίης. 206. οὐδὲ φίλ. AKO: vulgo ὅς δέ. Confer Solonis Eleg. 11, 25 sqq. 210. A altero loco — bis enim apponit hic et post v. 332 — ἀνιηρότατον. 214. Confer v. 312. 215. Poeta epicus, quem Thebaidis cyclicae auctorem esse conjiciunt, apud Athen. VII, 417, A.

Πουλυποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι.

Adde Pindari fr. 173. Boeckh. Polypus enim *colorem mutat ad similitudinem loci et maxime in metu*, Plinius H. N. IX, 49. 216. προσομιλήσῃ G: reliqui προσομιλήσει.

νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι,
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι νόον,
διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
Κύρν' ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

Οὐδὲν ἐπιπρέπει ἧμιν ἀτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
ἀλλ' ὡς πάγχυ πύλει Κύρνε ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος

---

218. κρεῖττον γρ. L: κρέσσων A. Vulgo κραιπνόν. 220. Cfr. v. 331. 221. Soph. Antig. 607 sqq. 224. ἴσως pariter, v. 271. Heindorf. Plat. Gorg. 230. 227—231. Vide Solonis Eleg. fr. 11, 71 sqq. 228. Solon βίον. 232. πέμψῃ AO: reliqui πέμψει. 235. Οὐδὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν A: οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν alii plures: οὐδέ τι πρέπει ἡμῖν (ὑμῖν KO) ELKO. Ab initio fuisse videtur: οὐδ' ἔτ' ἐπιπρέπει ἧμιν. 236. Sic A: plerique corrupte ἀλύειν κύρν' ὡς πόλε' ἁλωσομένῃ. 237. Confer Tibull. I, 4, 65. Pind. Pyth. VIII, 32. Mitscherlich. Horat. T. II, 675. Vide Prooem. nostrum p. 47. 238. καὶ γῆν Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 53. p. 455 sq. ἀειράμενος KO.

ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδέ ποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή,
ᾗσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
πρᾶγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾶτο τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.

---

240. Jacobs. Anth. Gr. VI, 327. 242. εὐκόσμω F: ἐν κόσμω CG: Brunckius conj. ἐν κώμοις. 243. δνοφερῆς recepi ex AKO: vulgo δνοφεροῖς. Vide Hesiod. Theog. 234. 736. 806. κεύθεσι A: κευθμῶσι KO: vulgo κεύθμασι. 245. οὐδὲ τότ' Bergkius. ἀλλὰ μελήσεις A: vulgo οὐδέ γε λήσεις. 251. γάρ] Διός A. Lachmannus πᾶσι δ' ὅσοισι. Omittunt KO. 252. ᾗσῃ ὁμῶς ὄφρ' ἂν ᾖ Bergkius: vulgo ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ κτλ. Ego ᾖ repudio: v. 859. 864. Homer. Il. O, 376. 253. 54. Welckerus diremit prorsus a praegressis, apud ipsum v. 1125 sq. Bernhardy Hist. Litt. Grr. I, 112. haec omnia a v. 237 sqq. *aperte interpolata esse* pronunciat. Quod quid sit nec intelligo et pervelim explicet apertius vir doctus. 256. πρᾶγμα libri plerique omnes: πρῆγμα vulgo. τοῦ AO: vulgo οὗ. ἐρᾶτο τυχεῖν A: ἐρᾷ τὸ τυχεῖν octo libri. Vide Hermann. Orph. 764. Ad sententiam cfr. Simonidis Scol. fr. XLII. 257 sqq. De puella loquitur poeta, ut Anacreon fr. LXXIX, 1. Πῶλε Θρηκίη.

πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαῤῥήξασα χαλινόν
φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα * φέρει.
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ὀγκῶν ἐφίλησα
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,

---

260. ἀπωσαμένη AKO. 261 sqq. Camerarius: *Λέγει ὅτι ὥσπερ εἰς λιμένα τινά, οὕτω παρὰ τὴν ἐρωμένην κατέσχεν ἄλλος τις ἐραστὴς ἑαυτοῦ κακίων· αὐτὸς δὲ τῇ ὑδροφορούσῃ παιδίσκῃ συχνῶς ἐντυχὼν ἐνηγκαλίσατό τε καὶ ἐφίλησεν αὐτήν· ἐκείνη δὲ φέρουσα τὸ ὕδωρ ἅμα ἔφερε τοῦ ἐραστοῦ τὸν ἀσπασμὸν καὶ περιπτυγμόν.* Locus obscurior et qui ex laceris distichis importune colligatus videtur. Welckerus vv. 261. 62. dispescuit. Hermannus ἐπεὶ οὐ παρὰ π. τερ. et v. 264. *γοῶσα θίρει* (*φλέγει* Goellerus, *φιλεῖ* margo G.). *Haec enim sententia est dulcissimi carminis, ut neget poeta vinum se bibere quo careat puella: quam ut videt aquantem, miseratione et amore tactus amplectitur maerentem et favorabile fert responsum. Versus* 262. *parenthetice positus est.* Bekkerus. Bruncknius suspicatur ἡ δὲ θ' ἅμ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα καλεῖ. *Illa vero simul atque it aquatum, gemens me vocat.* Poeta dicere videtur, invitae puellae alium obtrusum fuisse amatorem vel potius maritum (263. παρὰ τῇδε), secum autem clam quum aquatum isset convenisse et inter suspiria amplexatam. Quanquam verba obscura sunt. Num οἷς θ' ἅμα θ' ὑδρεύει? 265. περί A: vulgo παρά. βαλὼν Hermannus: libri λαβών. 266. ἀπὸ στόματος Dissen. Plnd. Ol. VI, 13. 267. πενίη τε καί A: vulgo πενίη καί. Emendavit Bekkerus. 269. Sic A, supraser. *obscura:* ἐπίμικτον KO. Vulgo ἐπίμικτος. Bekkerus explicat ἡ ἐπιμώζουσα. Recte vero Camerarius: νοητέον τὸ ἐπιμώμητον τῆς πενίας καὶ ὅτι μυκτηρίζονται ὑπ' ἄλλων οἱ πένητες. 270. ἐχθρή A: reliqui ἐχθρά.

γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν.
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' ἐγκαταθῇς πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν.
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
πὰρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἄστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
* ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

---

274. Superlativum, cui comparativi vis inhaeret, illustrant Hermannus Viger. 718. Wex. Soph. Antig. 102. Goeller. Thuc. I, 1. Walch. Tacit. Agr. 34. Cfr. v. 174. 275. θρέψαιο — παράσχοις — ἐγκαταθῇς. Vide Hermann. Viger. 903. Nitzsch. Homer. Odyss. Γ, 77. Bernhardy Synt. 401. 277. Anacoluthia: debebat εἰ τὸν πατέρα ἐχθαίρουσι. 278. ἐσερχόμενον A: reliqui ἐπερχόμενον. 280. κατόπισθ' A: vulgo κατόπιν. 281. ἀνελέσθαι πολλὰ ἀπάλαμνα πὰρ ποδός Welckerus explicat *scelerata multa temere* (von der Faust weg) *suscipere*, ut dicitur πόλεμον, ἔργον ἀνελέσθαι. 283. πόδα τίνδε πρόβαινε, v. Wunderum de Lobeckii Ajac. 16 sqq. Hermannus τῶνδε. 284. συνημοσύνῃ CG. 285. ἐθέλῃ A: vulgo ἐθέλει. Optativum praeferunt Jacobsius et Hermannus. Brunckius: μηθ' εἰ Ζῆν' αὐτὸν παρέχοις. 286. De participio ἐθέλων post ἐθέλῃ illato v. Lobeck. Ajac. 765. Seidler. de Verss. Dochm. 271. 416. Porson. Eur. Hec. 605. 6. Valcken. Phoen. 550. 287. καλοψόγῳ conj. Boissonadius. 288. Sic Bekkerus ex codicibus: sed A ὡσδετοσωσαιεἰ π., ὥστε τό Palatinus. Hermannus ὡς δέ τις (ἀνδάνει), ὡς ἀΐει πολλὸν ἀνολβότερος, *ut quisque placet, ita stolidior multo audit ceteris civibus.* Welckerus ὥσθ' οἱ σῶες ἀεὶ

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερὸν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδαής, οἷσι παρῇ, μέλεται.
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ἢν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δειλ' ἔμαθον καὶ ἔχη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

π. ἀν., quod placet Geelio. Qua ratione probata praestabilius foret ὥσθ' οἱ σῶς αἰεί, v. de forma σῶς Matth. Gr. §. 124. Boissonadius ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ πολλ. ἀνολβ. 290. Sic A (ἀνδρῶηγεονται): vulgo ἀνδρῶν γίνονται et νόμος. 296. Bruncius ingeniose ἀαδής — πέλεται. Welckerus comparat Il. K, 51. 297. ἀνιηρή Pierson. Verisimm. 55. Scilicet πᾶν ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. 299. Οὐδεὶς δὴ φίλος εἶναι A: Geelius οὐδεὶς φῇ φ. εἶναι. An Οὐδεὶς δὴ φίλος αἰεί? 300. οὐδ' ὠκ' ἐκ A: voluit aut ὧ κ' ἐκ, ut Bekkero visum, aut εἰ κ' ἐκ: utrumque κακόφωνον. 301. ἁρπαλέος revocavi ex A: vulgo ἀργαλέος. 304. Bekkerus cum libris λάβῃς. Retinui vulgatum. 305. A τοὶ κακοὶ οὐ πάντες.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκεῖ.
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαθοῖς·
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο,
οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν. ἁμαρτώλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

---

309. εἶναι A: reliqui ἴσθι. 310. Codices δόκει: Geelius et Boissonadius δοκοῖ. Vulgatum erit i. q. δόκιμον φαίνεται, ἀρέσκει. 311. φέροι τὸ A: φέρει τὰ BFM: φέρειν τά CG. εἴη AO: vulgo εἴης. Εἰσφέροι poeta dixit ad symbolas respiciens in coenis collaticiis consuetas. Καρτερὸς εἴη, sc. αὐτοῦ, compescat linguam, ne dicta γελοῖα foras eliminet, cfr. v. 480. Valckenar. Theocr. Adoniaz. 386, C. 313. *Dulce est desipere in loco.* Horatius. Cfr. Scolion 19. 314. δικαιότατος, *der Frömmste*, v. Solonem in not. Eleg. 7. 315 sqq. Solonis Eleg. fr. 15. 318. A ἄλλοτέ τ' ἄκλος. 320. Multi codices cum Stobaeo ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς. Vide v. 443. 321. ὀπάσσῃ A: reliqui ὀπάσσει. 323. ἀπολέσσαι A: reliqui ἀπολέσσῃς. 324. διαβολίῃ, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Pyth. II, 76. 327. ἐν ἀνθρώποισι πέλονται Ruhnken. Rutil. Lup. 115., sed v. Bernhardy Synt. 97. Welckerus: *Deos quidem*

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἶλεν τοχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως
Κύρν' ἔξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον.
χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην, δοίης δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ

---

ait non ferre hominum peccata, sed punire; nos autem ferre debere, quum vindices eorum non simus constituti. 329. Hermannus Orph. 765. καὶ βραδύς, εὔβουλος δ', εἶλεν: Jacobsius βραδὺς ὢν εὔβουλος ἕλεν conjiciunt. Et ἕλεν codex N. 330. ἰθείῃ K: reliqui εὐθείῃ. 333. Non jungendum φεύγοντ' ἐπ' ἐλπίδι cum Welckero, sed φιλήσῃς ἐπ' ἐλπίδι. 334. ὣὐτός Brunckius. Vide Hermann. Opuscc. I, 332 sqq. 335. Hesiod. Opp. 696. Phocylidis fr. 8. 337. θείη Jacobsius suspicatur, Schaeferus δυνησομένῳ, Boissonadius δυνησομένων, Geelius Κύρν' ὀδυνησομένων *inimicorum vindictam, qui magis dolebunt.* Sana vero vulgata: *Jupiter faxit, ut plus possim inimicis.* Structura similis Plat. Symp. 188, D. οὗτος πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους ὁμιλεῖν. 339. μετ' ἀνθρώποις Brunckius. 341. Ἀλλά in precationibus illustrat Hartung. Partice. II, 35 sq., v. Xenoph. Cyrop. V, 4, 14. 344. Sic Turnebus: libri δοίην δ', δοίην τ', δοίη τ'.

συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
χειμάῤῥῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἄ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει,
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε. κακὸν δέ τι Κύρν' ἐπιφαίνειν.
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὖξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

---

347. Camerarius: *Παροιμιωδῶς μόλις, φησί, τὸν χειμάῤῥουν διενηξάμην ὥσπερ κύων, πάντ' ἀποβαλὼν ἅπερ εἶχον.* 349. Il. Δ, 35. X, 346. Ω, 212. ὄροιτο A: vulgo ἄροιτο. 351. Geelius *τί μένεις; πρ. παρ' ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι.* 352. *ἰέναι μ' ἦ δὴν οὐκ* A: *τί δή μ' οὐκ* KO: *τί δὲ δή μ' οὐκ* vulgo. Tum *φιλεῖ* A accentu recens addito: vulgo *φιλεῖς*. Emendarunt Bekkerus et Geelius. 359. *δέ τε* A: eximie Geelius *Μηδ' ἀνίην ἐπίφαινε*. Brunckius *ἐπιφαίνων*. Sententiae comes Pindar. fr. 171. Boeckh. 361. Homer. Odyss. T, 360. 365. *ἴσχε νόως γλώσσης* A: idem codex *ἐπέστω*: vulgo *ἐπέσθω*. Voluitne *ἰσχινόῳ γλώσσῃ δὲ τὸ μ.*? Confer *ἐχέθυμος, ἐχέμυθος*, alia.

Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.

Μωμεῦνταί δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἣν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·

---

367. ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον AO post 1182, K post 1186. quod cum Brunckio praefert Hermann. Orph. 729. Legebatur *Οὐ δ. γνῶναι νόον ἀ. ὅντιν' ἔχουσιν.* 369. Notum illud *Μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται* Diogenian. Provv. VI, 74. 371. 72. Welckero inter Parodias est. 379. τρεφθῇ Camerarius: libri τερφθῇ. 381 sq. Welckerus prioribus adjunxit: vulgo per se constant. κεκριμένον, Dissen. Pind. Ol. II, 30. ὁδόν A et sex alii codices. τις AOL: vulgo τιν'. 384. ἴσχοντες A: ἴσχωνται quinque libri. πενίην AK: vulgo πενίης. 386. παράγει A: vulgo προάγει, v. 404. *Πενίην μητέρ' ἀμηχανίης*, v. Alcaei fr. LXV. *Ἀργαλέον πενία κακόν, ἄσχετον, ἣ μέγαν Ἄδμητ λαὸν ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.* Herodot. VIII, 111. Blomfield. Aesch. Sept. 343.

τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψευδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὔτέ περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
Ἐντρέπε, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὄντινα δαίμων
πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἦ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες. ἐγὼ δέ σοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.

---

388. τολμᾷ, is cujus φρένας ἔβλαψε πενίη. 395. Sic A: vulgo τ' ἄδικα φρονέει νόος οὐδέ οἱ (multi libri οὔτε οἱ) αἰεί. 396. ἐμπεφύῃ A: Brunckius ἐμπέφυεν. 398. τὰ δὲ καὶ τά AO: vide Pindar. Isthm. III, 51. IV, 58. 400. Vulgo ἔντρεπε δ': A ἐντράπελ', unde Bekkerus εὐτράπελ' elicuit. Welckerus cum Brunckio ἐντρέπε, ut genitivus ἀθανάτων imperativo et nomini μῆνιν communis esset. Nos cum Geelio comma post v. ὅρκους sustulimus, quo ἐντρέπεο cum infinitivis jungatur. ἀλευάμενον A. 407. σοι A: vulgo τοι. 408. ἔτυχες] εσαμείνω A ad v. 409. exitum aberrans.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος
ᾧ γνώμη δ' ἕπεται Κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτω θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν 415
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν. 420

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον 425
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου,

---

411. *οὐδενὸς* — *δοκεῖ* A: vulgo *μηδενὸς δόκει*. Homer. Odyss. θ, 585. 413. *μετ' οἶνος*. A: *μέ γ' οἶνος* KO. 418. *λόγος* A: vulgo *νόος*. Comparatio frequentissima, v. 450. Simonidis fr. inc. 105. Pind. Pyth. X, 67. ibique Dissen., Bacchylid. fr. 20. Herodot. VII, 10. Camerarius, qui *νόος* habuit, sic interpretatur: *Ὅσον διαφέρει τριβόμενος ὁ χρυσὸς παρὰ μολύβδῳ τῇ χροίᾳ, τόσον ἐγὼ ὑπερέχω τῶν φίλων εἶναι φασκόντων· ἀεί τε ἡμῖν ὑπέρτερος, ἤγουν ἀκεραιότερος καὶ βελτίων νοῦς ἔνι· ἡ γὰρ ὑπερτερίη ἐνταῦθά γε οὐδὲν ἂν ἄλλο εἴη, ἢπερ ὑπεροχή.* 419. Vide v. 669. 421. *ἀνθρώπων* AKO et Stobaeus: reliqui *ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται*. Confer Soph. Phil. 188. *ἀθυρόστομος*. Eur. Or. 901. *ἀθυρόγλωττος*. Arist. Rann. 838. *ἀπύλωτον στόμα*. 422. Geelius *πολλὰ λάληται μέλει et multa quae incogitate locuti sunt, eis curam creant*. Namque Stobaeus *πόλλ' ἀλάλητα πέλει*. 424. *ἐξελθών* ACH. 425. Confer ejusdem sententiae auctores Bacchylidem fr. 3. Soph. O. C. 1225. aliosque apud Lobeck. Aglaoph. 802. Theognidi fortasse reddendum *πάντως*: *ἀρχήν* enim scribunt Sextus Empiricus, Stobaeus aliique.

μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὄντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἅβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἰκαδ' ἰών,
δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης κρείσσων οὐδὲ νόου,
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστὴρ ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.

τῶνδ' et μηδέ. Ad sententiam simile illud Odyss. Π, 72 sq. 469. μήθ' A: reliqui μηδ'. Ibidem ὄντινα ἡμῶν omnes praeter AK. 470. Ex erroribus librorum θωριχθέντ', θωρυχθέντ' Hermannus in Zimmermann. Diar. Philoll. 1837. p. 325. exsculpebat θωμιχθέντ'. Sed cfr 841 sq. 508. 884. ἕλῃ A: reliqui ἕλοι. 473. οἰνοχοείτω, scil. ὁ οἰνοχόος, ὁ παῖς. 476. λησικάκου N. Hoc distichon segregavit Welckerus. 477—492 per se posuit Welckerus. 477. δείξω CG: reliqui ἥξω. 478. Athenaeus: οὔτε τι νήφων εἰμ' οὔτε λίαν μεθύων. 480. Cfr. v. 271. 481. Sic A cum codd. Stobaei et Athenaei B: vulgo νήφουσ' εἴδεται, v. 627. 483. τότε A: οὔτε CG: vulgo ὅτε: Athenaeus σώφρων τε καὶ ἥπιος. 485. πρὶν μεθύειν δ' ἄρξῃ γ' ἀπανίστασο Athenaeus. 487. Ἔγχεε τοῦτο intellige celebratum illud in compotationibus ἔγχεε. Scol. 23. ἔγχεε δὴ κώθωνι. Alcaeus fr. XXXI, 4. ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο. Theocrit. XIV, 18.

αἰνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.

Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες·
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δή
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ὕδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον * ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλὴν Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ', ἄγ' ἀναστάς

---

491. αἰνεῖσθαι A, *contentus esse.* Reliqui ἀρνεῖσθαι. 492. πολλὰς intellige κύλικας. A πολλὸν teste Bekkero in editione priore. Versus 487—492. ab Athenaeo et Stobaeo praetermissos Welckerus repetit ab interpolatore, immemore illo et legis in Graecorum conviviis sancitae ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι (Cic. Tuscc. Dispp. V, 40.) et eorum quae in eandem sententiam dicuntur infra v. 627 sqq. Ipsumque illum poculis certandi morem a Doriensibus alienum fuisse, v. Mueller. Dorr. II, 276 sqq. Ceterum de consuetudine ista Graecorum combibonum Deos amicos amicas consalutandi iu eorumque honorem potandi (489. φιλοτήσιος) Asconius in Cic. Verr. I, 26. *Est autem Graecus mos, ut Graeci dicunt, συμπιεῖν κυαθιζομένους, quum merum cyathis bibunt, salutantes primo deos, deinde amicos nominatim. Nam toties merum bibebant, quoties deos et caros suos nominabant.* Adde Plaut. Stich. V, 4, 27. Pers. V, 1, 20. 498. πίνητ' AO: πίνηθ' EKL: reliqui πίνεθ'. ὑπέρμετρον AKO: vulgo ὑπὲρ τὸ μέτρον. 500. Alcaei fr. XVI. Οἶνος ἀνθρώποισι δίοπτρον. Aeschylus fr. XIII. Κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. Theocrit. XXIX, 1. 501. ἤρετο editiones vetustae. Stobaeus κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει. Theognis fortasse dederat τὸν ὑπὲρ μέτρον ἄσατο πίνων. 503 sqq. Welckero inter Parodias.

πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ᾽ ἀγαθόν.

Ἦλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ᾽ ἐπ᾽ οὐδὲν ἔχοντ᾽ ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ᾽, οἵ᾽ ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
τῶν δ᾽ ὄντων τἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ
σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ᾽ ὡς φιλότητος ἔχεις·
» οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα. «
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ᾽ εὖ,
ὥσθ᾽ ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀποειπεῖν,
ξείνια δὲ πλείνεσσ᾽ οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην ὦ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὤ μοι ἐγὼν ἤβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ᾽ ἀπονισσομένης.

---

506. ἔχει A: vulgo ἔχῃ. 507. καί. Schaeferus ὡς. 509. Odyss. Φ, 293 sqq. 511 sqq. Welckero Epigramma. ἀνύσσας intellige ὁδόν, Passov. Tacit. Germ. 42. 513. Camerarius: ἐγὼ δ᾽ ὅμως κατὰ τὰ τῆς νεὼς ἴκρια καὶ τῶν ἐρετῶν ζυγὰ ἥξουν τὰς καθέδρας ξένια παραθήσομαι. Welckerus: *Num* ὑποτιθέναι τὰ ζυγά *parabolice dicitur de quocunque, hic igitur de epularum apparatu?* 516. *Homo noster in memoriam sibi revocare videtur praeceptum pervulgatum; omissum est fere, valet enim, aut quod praecipi vulgo solet.* Idem. 517. Camerarius intelligit *Dic ei.* 521. Libri ἀπολείπειν: *relinquere incoenatum, non excipere* explicat Welckerus. Optime Epkema ἀποειπεῖν cll. 89. 528. Sic K cum Stobaeo: ἀπονισομένης A: Anth.

Οὔτε τινὰ προὔθωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα·
χαίρω δ' αὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Οὗτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὸν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη ἵβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἰσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο. τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Pal. IX, 118. ἀπονισαμένης. Vulgo ἀπανισταμένης. Mimnermo digna sententia. 530. οὐδ' dedi ex AKO: vulgo οὔτ' ἐν. Ad sententiam cfr. Scol. 25. 533. αὖ Brunckius: libri εὖ. ἀείδων Piersonus Verisimm. 226. Libri ἀκούων. 535. ἰθεῖα A: reliqui εὐθεῖα. De animo servili cogitandum, non de corpore. 539. οὗτος A: reliqui οὔτις. Ibidem αὐτῷ A et alii. 542. ὄλεσεν AKO: reliqui ὀλέσσῃ. Vide Porson. Eur. Or. 1035. Compara v. 663 sq. 543. γνώμονα A: reliqui γνώμην. Correxerat Valckenar. Ammon. II, 6. 545. μάντεσί τ' A: reliqui μάντεσιν. 547. Homerus Odyss. X, 373. Κακοεργίης εὐεργεσί ημὲϝ ἀμείνων. 548. ἀρειότερον Matth. Gr. §. 136.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δῆιων γάρ σιν' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

Λῶστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλόν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

---

549. Aeschyl. Suppl. 179. ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Sept. Theb. 81. αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ' Ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος. H. l. Camerarius recte de signis per ignes datis cogitat, ut in Aeschyli Agamemnone factum narratur. 553. Vulgo οὐ πολλὴν τὸ μεσηγὺ διαπρ. κέλ. Libri πολλόν: rectius interpunxit Bekkerus. 555. ἐν ἄλγεσιν ἧτορ ἔχοντα A post v. 1178. 556. Ibidem A πρὸς δὲ θεῶν: B πρὸς δὲ θεῶν δ': K πρός τε θεῶν δ'. 557. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Il. K, 173. indeque multi alii. 559. Distichon a praegresso scite sejunxit Welckerus. Praeclare vero vulgatum ὥστε σε μήτε emendavit Geelius. V. Eurip. Med. 128. cum Scholiis.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥῆτερον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μόργον,
ὅς τὴν ἀλλοτρίῃ βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
πῇ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν,
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

---

571. Alcman fr. LIX. *Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.* 572. ἀπείρητοι A: reliqui ἀπείρητον. Cfr. 665. 573. πάσχ' ἔτι A: πράττε τί vulgo. Idem ἰάλλοις: reliqui ἰάλλεις. *Bene facienti tibi bene sit.* 577. Welckero inter Parodias cll. vv. 196. 97. Lachmannus ῥήτερον ut v. 1370. Legebatur ῥῆδιον. 579 sq. Welckero Epigramma. *Πάρειμι* ad verbum παριέναι revocat Hermannus. 582. ἄρουραν ἀροῦν. Soph. Ant. 569 cum Intpp. 584. ἀργά Eldickius: libri ἔργα. τῶν φυλακὴ recepi ex A: reliqui ut vulgo τῇ φυλακῇ. Ad sententiam Simonides fr. 111. τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται. 585 sqq. Solonis sunt Eleg. XI, 65 sqq. 586. πῇ AE: reliqui ποῖ.

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος,
μήτε κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
τερφθέντ' ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὧμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
δὴν δὴ καὶ φίλοι ὧμεν. * ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔρρε, θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

---

592. ἀμφότερον Brunckius. 593. Sic A: vulgo κακοῖσι νοσῶν λυποῦ. 595 sqq. Welckero Epigramma. 596. πλούτου AKO: reliqui τούτου. Homerus *Πάντων μὲν κόρος ἐστί*. 597. ὁμίλει A: reliqui ὁμιλεῖν. Ceterum fortasse scripsit Theognis: *δὴν δὴ καὶ φίλοι ὧμεν ἄτερθ', ἄλλοισι δ' ὁμίλει*. 599 sqq. Welckero Epigramma. 602. Wopkensius ψυχρῷ, Uptonus et Brunckius ποικίλῳ. Theocr. XV, 58. τὸν ψυχρὸν ὄφιν. *Frigidum anguem* Virgilius dixit. εἶχες ὄφιν. Fortasse εἶχέ σ' ὄφιν. 603. 4. Athén. XII, 525, C. Cfr. v. 1103. 607. μικρὰ AK. 608. προσαμαρτῇ A: reliqui προσομαρτεῖ. 610. καί A: reliqui κἄν.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οἰδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις κατὰθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄχρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.

---

611. αὐτὸν BDMN: fors. μιν αὐτόν. Codices EL οὐδέ με. 620. πενίης recepi ex AKLMNO infra post 1114. ἀρχὴν γὰρ πενίης exhibentibus. Nam h. l. omnes ἄκρην γὰρ πενίην. Vide Eurip. Archelaei fr. IV. Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία κακὸν αἴσχιστον, φεύγει δ' ὄλβος. Aesch. Eum. 560. 621. τίει — ἀτίει. Altera haec compositio excusationem habet ex opponendi studio, v. Buttm. Gr. Max. II, 363. Lobeck. Phryn. 564. Ita δώτη — ἀδώτη Hesiod. Opp. 355. Aelius Dionysius περὶ ἀκλίτων ῥημάτων apud Aldum Cornucop. I, fol. 4. Τὸ ἀτίω σύνθετον· Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τιᾷ· ἀτιεῖ δὲ πενιχρόν (sic). 622. Bruncknius αὐτός. Ad sententiam cfr. Alcaei fr. XXVIII. 627. νήφοσιν A et libri Stobaei: vulgo νήφουσ'. Cfr. 481. Schaeferus monet non participium, sed adjectivum esse, flectendum ut ἄφρων, ἴδμων et similia.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ὤι τινὶ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρν' ὄγε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οὐ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι;

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

---

631. ὥτινι A: vulgo ὥπερ. 632. κυρναῖ καί A: κύρνε καί quinque libri: alii κύρνε τι (τοι) καί, κύρνε ἰὸ αὖ. Corraxit Brunckius ex codice. 634. ἀεί A: reliqui τοι. Illa forma hoc uno loco usus est Theognis, si usus est. 636. οἳ νῦν Bekkerus ex Stobaeo: secutus sum codices appicto in fine versus signo interrogandi. ἐν A: reliqui μέν. ὀλίγοι A: δ' ὀλίγοις reliqui. Brunckius igitur sic: οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις. 638. *Duplex uterque deus* Propertius. 639. πὰρ δόξαν Dissen. Pind. Ol. XIII, 83. γίγνεται εὑρεῖν Viger. 231, b. 641. Sic eximie A: κήσει ὁ εἷς KO: κήδει ὁ εἷς vulgo. Ceterum A hic et statim post πρήγματος, πράγματι. 646. θυμόν AKO: vulgo θυμοῦ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἀ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κἀπιστάμενον.

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σύν τοι Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦθ', ὅτι μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.

Καὶ πρῆξαι μέντοι τι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.

---

649. Cfr. 351 sqq. Simonid. Eleg. fr. LXI. ἐμοῖς ἐπικειμένη A: reliqui ἐμοῖσι καθημένη. 651. κακὰ πολλά Stobaeus: at v. Odyss. *B*, 188. πάλαιά τε πολλά τε εἰδώς. G. Dindorf. Praefat. Demosth. IX. 652. μετ' A et Stobaeus: παρ' vulgo. Vide 739. *Cum hominibus probis.* 655. τοι A: σοί reliqui. 656. τό γ' Brunckius. 657. ἀσῶ. Margo BDMN ἤγουν λυπoῦ. 659. τοῦθ' ὅτι Camerarius: libri τοῦτό τι, τοῦτο, τούτω. 660. γάρ τε AO: reliqui καὶ γάρ. Quidam teste Camerario θεοὶ γάρ τοι. 661. Brunckius χρὴ πρῆξαι μέν τοί τι· καὶ sqq. Delevi importunam στιγμὴν post τι positam. 663. πέπαται Brunckius: codices πέπασται. Schaeferus malit πέπατο. 664. ἐξαπίνης αποτοῦν A: Epkema πάντ' αὖ. Sed cfr. Herod. II, 39. 47. 88. Doriei Epigr. Jacobs. Del. Epigrr. III, 46, 8. Hartung. Particc. Grr. II, 18. Unde ἀπ' ὄγ' οὖν suspiceris scribendum esse. μιῇ AO: reliqui μιᾷ.

οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἄϊδεω πολυϊδρίησιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός. ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία,

---

702. Sic A: reliqui vitiose *Αἰολίδου Σισύφου*. 703—715. Suspectat Welckerus. Confer Tyrtaeum El. IX, 3 sqq. 705. *νόοιο* AKO: reliqui *νόημα*. Vide v. 223. Matth. Gr. §. 338. 707. *ἀμφικαλύψῃ* A: reliqui *ἀμφικαλύψοι*. 708. *ἔλθῃ* AKO: reliqui *ἔλθοι*. *ἐς σκιερόν* A et octo alii libri: BM *κριερόν*. Legebatur *κρυερόν*. 711. Sic A: vulgo *Σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἥρως*. 713. *ποιοῖς* AO: reliqui *ποιεῖς*. Homerus Odyss. *T*, 202. Hesiod. Theog. 27. 715. *ταχέων* AKO: v. Buttm. Gr. Max. I, 252. Scholl. Il. *E*, 269. 716. *Βορέω* A: vulgo *Βορέου*. *Ἄφαρ εἰσί*, h. e. *veloces sunt*, cfr. Homer. Il. *Ψ*, 311. Buttm. Gr. Max. II, 429. 561. 717. Sic AO: reliqui *ἀλλά γε χρή*, *ἀλλ' ἄγε χρή*. 719—728. Solonea sunt Eleg. fr. 14. 724. *ἁρμοδία* apud Solonem: libri *ἁρμόδιος*, K. *ἁρμάδιον*.

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἀδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὕστις ἀπηνὴς
ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μηδέ τ' ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν Κρονίδη σὸν χόλον ἀξόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μήθ' ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὑπόπτ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός

726. Ἀΐδεω AKO: vulgo ἀΐδην. 729 sq. Welckerus: Curae hominum non solum celeres sunt et graves, verum variae quoque. 733. διατάφρεσι δ' A: μετὰ φρεσί θ' K: μετὰ φρεσὶ δ' vulgo. ἀθήνης libri: correctum in edd. vett. 736. Sic A: ἀτασθαλία K: vulgo ἀτασθαλίη π. γένοιτο. 737. παῖδας L et Turnebus. Tum τ' A: θ' KO. 738. ποιῶσιν A: vulgo ποιοῦσι. 745. μήθ' libri omnes: legebatur μηδ'. Intellige μήτε ὑπερβασίην μήτε ὅρκον. 746. ὅς τις — μὴ πάθῃ illustrat Matth. Gr. p. 1303. 747. τίς δή κεν A: vulgo τίς δὴ καί. 749. οὔτε τι ἀνδρῶν KO.

οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχωνται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.

Φόρμιγξ αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός,
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· ἔϋφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν.
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,

---

750. τευ A: reliqui τι. Vide Hermann. Viger. 918. 751. ὑβρίζῃ AK: vulgo ὑβρίζει. 752. Libri τρύχονται. 757. Il. *I*, 419. 686. 760. ὀρθώσαι A. Vulgo ἀρθρώσαι. 761. Legebatur φόρμιγγ' αὖ φθέγγοισθ' ἱ. μ. ἠδὲ καὶ αὐλῷ. Sed φόρμιγγ' ὅ αὖ A: φθέγγοιθ' CGKNO: αὐλός A. Hinc Brunckii scripturam adoptavi. 762. ἀρεσσόμενοι AKO: Emperius conjicit ἀρυσσάμενοι. Sed v. Il. *Δ*, 362. 764. τῶν — πολέμων A. 765. Sic A, sed ειν pro eo q. e. εἶναι; reliqui ἀμείνονα εὔφρονα. Aliter distinxi: interpungebatur ὧδ' εἶναι. καὶ ἄμεινον ἔϋφρ. κτλ., quod intelligi nequit. De ἔϋφρονα θυμὸν et εὐφροσύνως juxta positis v. Seidler. Eur. Iph. Taur. 946.

ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἀτύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῇδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὔτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων

---

771. Cum verbo μῶσθαι, h. e. *commentari*, Propertianum *quaerere* I, 7, 6. confert Welckerus. Voluitne Theognis Μουσῶν nominis originationem dare? Ceterum memineriмus Proverbii biblici: Ἐὰν σοφὸς γένῃ σεαυτῷ, υἱέ, σοφὸς γένῃ καὶ τῷ πλησίον. 773. De Apolline conditore alterius arcis Megarensium v. Muelleri Dorr. I, 229. De Alcathoo Paus. I, 41, 5. 42, 1. 43, 4. Eurip. Heracl. 279. Ovid. Met. VIII, 14. 775. Herodotus VI, 112. Τέως ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τοὔνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκοῦσαι; v. 950. 778. Schaeferus καί τ' ἐρατῇ θαλίῃ. 785. Saepe Eurotas δονακόεις, δονακώδης simm. appellatur, v. Eurip. Hel. 213. cum Pflugkii nota. Εὐρώτα ἄστυ. Confer Pindar. Ol. II, 10., ubi Agrigentum est ἱερὸν οἴκημα ποταμοῦ, v. Boeckh. Explicatt. p. 123. Athenae Eurip. Med. 846. ἱερῶν ποταμῶν πόλις, ubi v. Pflugkium. 788. ἄρ' ἦν. Vide ad v. 700. Ad sententiam Homer. Odyss. *I*, 34. 790. Sic A: reliqui omittunt τ'. Hinc ex Vineti emendatione ἀντ' ἐρατῆς σοφίης vulgabatur.

τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
* ἀλλ' ὡς λώϊον, οὗ μὴ πλεόνεσσι μέλει.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν
ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς Ἄϊδεω.
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
εὐθύτερον χρή * μιν Κύρνε φυλασσέμεναι,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
ὁμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὐδ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

---

793. Vide Mimnermi Eleg. fr. 7. ξείνων A: reliqui ξεῖνον. 796. Sic margo H: τοι σε A: reliqui τοῖσδε. 799. Simonides Amorg. fr. IV. Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος. 800. ᾧ CG: ὃς EKL: ὥσει A. Tum pro vulgato οὗ K ὃς: O ὃ: omittit A, in quo et KO est μέλοι. Brunckius: *Phrasis est, ἀλλ' ὡς λώϊόν ἐστιν ἐκείνῳ, οὗ ὀλίγοις μέλει.* Welckero ὡς λώϊον est fere i. q. ὡς λῷστον. Boissonadius ἀλλ' ᾧ λώϊον; οὗ κτλ. Fortasse ἀλλ' ὡς vel ἄλλων. 805. Θεωρόν Vinetus: libri θεωρῶν. 806. Sic Turnebus: libri χρὴ μὲν K. φυλασσόμενον. Geelius χρὴ νοῦν conjicit. Vide Hermann. Orph. 798. 807. θεοῦ χρήσασ' ἱερεῖα A: vulgo θεὸς χρ. ἱερεῖα. Emendavit Brunckius. 808. Homerus: Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο ἧκε. 810. οὐδ' dedi ex AKO: vulgo οὔτ'.

Χρῆμ᾽ ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ᾽ ἄλλων πάντων Κύρν᾽ ἀνιηρότατον.
οἵ με φίλοι προΐδωκαν. ἐγὼ δ᾽ ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν᾽ ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν᾽, ἔμπης δ᾽ ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι·
ὅ τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἵ δ᾽ ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη Κύρν᾽ ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν᾽ αὔξε τύραννον ἐπ᾽ ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ᾽ αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ᾽ οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν * τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.

---

812. Quattuor libri ἀνιηρότερον, v. ad versum 274. 814. καὶ τόν AO. 815. γλώσσῃ A: reliqui γλώσσης. De proverbio egerunt ad Aeschyli Agam. 36. Zenob. Provv. II, 70. 819. Sic A: reliqui πολὺ ἄῤῥητον, πολυάῤῥητον, πολὺ ἄῤῥηκτον. 822. Cfr. supra 152. Hesiod. Opp. 189. Coraës ὥρη. 823. Sic A: reliqui κέρδεος εἶναι. 825. ὑμῖν A: reliqui ἡμῖν. 827. Camerarius: ἔστι τὰ λεγόμενα ἀσυντακτότερά πως καὶ οὐδ᾽ ἴσως ἀπηρτισμένα· ἴσως τε γραπτέον μᾶλλον ξανθῇσίν γε κόμαις. Vulgatum qui tuebitur καρποὺς interpretabitur *carpos*, ut et in manibus et in capillis coronas gestaverint combibones. Vereor equidem ne τρέφει postulet *fruges* intelligi. At tum aut ξανθῇσιν κεφαλαῖς aut, quod probo, ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις restituendum.

ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσας, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Λισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὸν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἷκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εἰ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λαὲ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

---

829. Bello devicti tondebant capillos ea lege condita, ut ne quis civium denuo aleret, quam recuperata ea agri parte, quae in hostium potestatem esset redacta, v. Herod. I, 82. Plat. Phaed. 89, C. Tacit. Hist. IV, 61. 831. ὄλεσσα χρήματ' Jacobsius. 833. φθόρῳ A: vulgo φθορᾷ. 835. δειλὰ A: vulgo πολλά. 841. ἀχάριστον A. 843. ἐόν Epkema: libri ἐών. 845. Pindar. Pyth. IV, 272 sq.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὅς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἥιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί ἐστι χάρις.

Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη νηῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχὲν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοι ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρί,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἱ μὲ φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἄστρων φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔρειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλόν, ὅς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών
οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
χάλκεος, * ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,

---

853. Sic Commelinus: libri ἤδέα et hic et post 1038. λώϊα δὴ νῦν A: λώϊα ἢ νῦν K: λῴονα ἢ νῦν vulgo. 854. Plerique libri τοὔνεκα. 856. Legebatur ναῦς. 859. παυράκι A: reliqui πολλάκι. 861. Camerarius: ἑταιρικὸν ἐπίγραμμα, ὡς ἀπὸ γυναικός. Welckerus pro aenigmate habet. 862. ἄστρων Kotenius, Hermannus, Emperius. Legebatur ἀνδρῶν, cui margo BD hanc admovet interpretationem: ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας. 866. Sic A: reliqui οὔθ' αὐτῷ. Ibidem Geelius dubitanter οὐτιδανῷ. Intellige: *Deus saepe hominibus nequam dat praeclaras divitias, quae neque ipsi illi cui dat* (singulari utitur poeta, ex omnibus hominibus plebejis unum aliquem in mente habens) *neque amicis prosunt, quum nihili illi sint divitiae.* At sunt aliquid Optimatibus. 868. σαοῖ AKO: vulgo σάοι. Vide Buttmann. Gr. Max. II, 232. 870. χαμαιγενέων A: reliqui παλαιγε-

εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
875 ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἐσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἥβώοις, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἄπο Τηϋγέτοιο
880 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

885 Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι. κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

νέων. Vide Mitscherlich. Hor. Carmm. III, 3, 7. Paene receperam elegantissimam Emperii mei emendationem ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων. 875. σέ τε AKO: om. τε BM. 876. ἐπαινήσαι O: reliqui ἐπαινήσῃ, ἐπαινήσει. 877. Infra post 1070. rursus ponunt libri a vv. τέρπεό μοι, φ. θ., orsi. αὖ A: reliqui ἄν, multi ἔσοιντο. 879 sqq. Welckero Epigramma. Diversum a Theognide poetam prodi vino ex Taygeto censebat Heynius. 882. ἐπάγων, scil. ταῖς ἀμπέλοις, non vino, ut mire interpretatur Osannus Symbb. Hist. Litt. Grr. I, 66. Idem Osannus πλατανιστοῦντα esse opinatur eundem locum, quem Paus. III, 11, 2. 14, 8. 9. cll. III, 15, 2. adolescentibus Spartanis campum Martium fuisse scribit. Is Πλατανιστᾶς vocatur: et fonticulum juxta fuisse Pausanias testatur. 883. *Dissipat Euius curas edaces.* Horatius. Stasinus Cypriis Ath. II, 35, C. Οἶνόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας. 888. Welckero proverbialis videtur locutio.

Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐριδεῖν.

Οἵ μοι ἀναλκίης! ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ὀδυνηρότερον.

Μὴ πάντ' ἀνδράσι Κύρνε καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,
γιγνώσκων ὡς νοῦν * οἷον ἕκαστος ἔχει
αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

---

891. Welckero Epigramma. Κήρινθος A: reliqui Κήρυνθος. Heynio haec propter Cerinthi commemorationem, de qua urbe v. Homer. Il. *B*, 538., et Lelanti agri, de quo v. Homer. Hymn. Ap. Del. 220. Callim. Del. 289. C. Fr. Hermann. Mus. Rhen. I, 287., ad poetam Euboeensem spectare videntur. 894. ὡς δὴ κυψελίζων AN: vulgo ὡς κυψελλίζον, v. Schaefer. in Greg. Cor. 372. Hermann. Soph. Aj. 209. Κυψελίζον Camerarius interpretatur τὰ τοῦ Κυψέλου φρονοῦν ἢ ἐπαινοῦν ἢ μιμούμενον γένος. Aliter Muellerus Dorr. I, 169. 895. Sic A: reliqui ἔν γε ἑαυτῷ. 896. ὀδυνηρότερον A: legebatur ἀνιηρότερον. 897. Libri Κύρνε μὴ (Κύρν' εἰ A) πάντ' ἄνδρεσσι. Emendavit Brunckius. Fuitne Μὴ παῖ πάντ' ἄνδρεσσι? Camerarius: Δυστέκμαρτος ὁ νοῦς τοῦ ἐλεγείου καὶ ἀσυνάρμοστα τὰ ἔπη, ἐμοί τε δοκεῖ οὐ μόνον ἀδιόρθωτα, ἀλλὰ καὶ ἐκ κώλων τινῶν ἀτελῶν συμπλοκὴν εἰληφότα. Welckerus sic expedit: *Hominibus fragilibus ne quamvis rem succenseas, probe noscens, qualemcunque quivis mentem habeat et opera, tam justum quam injustum grave damnum facile posse attingere.* Οἷον esse i. q. οἷον οὖν, οἷον δή ποτε cll. Lobeck. Phryn. 374. Hermannus contra: ὡς νοῦν, οἷος ἕκαστος, ἔχειν αὐτὸν ἐνὶ στήθ., καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν κτλ. Si scriberetur cum Vineto ἔχειϛ et post v. ἔργματα interpungeretur, recepto denique τῷ δὲ δικ. cum A aliisque codicibus numero decem, haec videri possent bene fluere. At in sqq. haeremus: vulgo ἐπῇ: A ἐπῆν. Ceterum v. 898. A γινώσκειν: 899. ἐντός K: 900. δ' FGKO. Non expedio.

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἰσὰν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρὶ
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ὥς κ' ἐθέλοι τις.
εἶδον δ' ἄλλον ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' » ὑπάγω φρένα τέρψας·«
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·

---

901. Il. Δ, 320. N, 729 sqq. Odyss. I, 167. Multi codices ut vulgo: ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου. Bekkerus correxit ex A, nisi quod is quoque ἑκάστου habet cum reliquis. 902. αἰστός A. 903 sqq. Welckerus inter γνώμας ἀδεσπότους rejecit, quam jejuni Grammatici alicujus exercitationem esse censet. 903. Camerarius τηρῶν. Num μετρεῖ — τηρῶν? aut τηρεῖ — μετρῶν? 905. τι A. 911. τοπρόσθεν A: Wernick. Tryphiod. 175. δύω τὸ πρόσθεν ὁδοί μοι. 914. τερπνῶν A. 919. Fortasse οἷς vel ᾧ κ' ἐθέλοι τις. 920. οση A: reliqui ὃς ἦν. 925. καμάτου K.

οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κουκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

---

927. ἵκοιο AKO: reliqui ἵκοιτο. 929. Sic AN: reliqui εἰ — πλουτεῖς. 930. κουκέθ' A: reliqui οὐκέθ'. 933. Juvenalis X, 297. *Rara est adeo concordia formae Atque pudicitiae.* Confer Tyrtaei Eleg. IX, 37 sqq. 935. νέοι A: reliqui ἴσοι, ἴσοι. 936. Sic A: χώροις εἴκουσιν KO: εἴκουσι χώροις FL: reliqui εἴκουσιν χώρης. Tum οἵ plerique. 937. 38. plerique ignorant. 939. Ἀστεῖσμά τι συμποτικὸν τοῦτο Camerarius. Legebatur λιγύ' ᾄδέμεν: A λίγ': hinc correxi, v. Homer. Odyss. K, 254. Sensus Welckero hic videtur: *Hodie quod canere nequeo, non tibicinem accuso, quasi cum cantu meo minus conspiret; sed tristitia in caussa est. Deest enim, hei mihi, ad quem heri comum ego, amicus amabilis, per ironiam quandam,* σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος. 942. Emperius ἀλλά με γῆρυς — ἐπιδευόμενον. 943. 44. In alienum locum surrepsisse videntur. Diremi spatio.

Πατρίδα καμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς
ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχίων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρῄζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.

---

948. Camerarius recte: *ὥστε μήτε τῷ δήμῳ ἐπιτρέψαι ἑαυτόν, μήτε κτλ.* Paullo aliter Muellerus Dorr. II, 72. qui utrumque distichum conjungit. 949. Aenigmati solvendo apponunt Rhiani Epigramma Anth. Pal. XII, 146.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, χὠ μὲν ἀνατλὰς
μυρία καὶ στήσας δίκτυα καὶ στάλικας,
σὺν κυνεσῖς χείρεσσιν ἀπέρχομαι· οἱ δ' ἀμογητὶ
τἀμὰ φέρουσιν, Ἔρως, οἷς σὺ γένοιο βαρύς.

Puer cum hinnuleo, amator cum venatore comparatur. 955. *δειλοῖς δ' εὖ* vulgo: illud A. 956. *χηρεύσει* Brunckius: libri *χήρωσις*. Io. Damascenus apud Gaisf. Stob. IV, 32. *χήρωσις κτεάνων*. 957. *ἐμεῦ γ'* Jacobsius. 959. Inter carmina *παιδικὰ* rettulit Welckerus. *Αὐτός* solus. 960. *ημεν* A. 963. *ῥυθμόν*. Sic Archilochus fr. XIV, 6. *γίνωσκε οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει*. Anacreon fr. LXXVIII, 2. *Ὅσοι σκολιοὺς ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεπούς*.

πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην δ' αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα. νῦν δ' ἤδη νηῦς ἀΐσσ' ἐκὰς διέχω.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἀνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἷς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐραειράμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ', ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.

---

965. κίβδηλοι Wassenberghius et Epkema. 967. πάντως N: reliqui πάντων. 969. ἔφθην δ' αἰνήσας libri praeter A. Distichum a Stobaeo praetermissum Welckerus temere assutum arbitratur. 970. Camerarius: Καὶ νῦν διέχω ἤγουν ἀποστατῶ, ὥςπερ ναῦς, φυλαττόμενος μή πως συγκρούσαιμί σοι ἐγκύρσας. Welckerus: Imo naves eo distant longe, quod cursus earum celerrimus est. Geelius conjicit νῦν δ' ἀγῆς νηῦς ἄΐσσ' ἐκὰς διέχω. νηῦς A: reliqui ναῦς. Idem ar. 973. πρῶτ' ἐπί A: ποτ' ἐπί KO: reliqui ἐπεί ποτε. καλύψῃ Turnebus: libri καλύψει. 974. κατέβῃ Epkema, v. Hermann. Viger. 929. De pronomine ὅς omisso v. Matth. Gr. p. 888. δώματα AKO: reliqui δῶμά τε. 976. ἐραειρόμενος Schaeferus, h. e. προσφερόμενος, bibens. 977. κραδίην A: reliqui κραδίῃ. Fortasse ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρά. 978. ἀτρεμέως AKO: reliqui ἀτρομέων. 981. κρητῆραι vulgo: κλητῆρι A: emendavit Bekkerus. θέλγοι Bekkerus: θέλγοις A: vulgo τέρποι.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ὀργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνίησεαι, ἄλλοτε δ' ἕρδων
χαιρήσεις. δύναται ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δειπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,

---

985. Scholl. Ven. A Il. *O*, 80. *Τὸ παροιμιακὸν τὸ Διέπτατο δ' ὥστε νόημα ἔκ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν* (*H*, 36) *σύγκειται· Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, οὐκ ὂν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ.* 987. Sic A: vulgo *αἵτε περ ἄνδρα*. *Δορυσσόον πόνον*, v. Lobeck. Aj. 1188. 991. δ' A: vulgo τ': θ' CGK. 992. *χαιρῆισι δύναται ἄλλοτε δ'* A: *χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ'* decem libri, quorum pars *δύνααι*. 993. Athenaeus VII, 310, B. *Εἴθ' εἴη σ' Ἀκάδημε κτλ.* 995. *δηρισάντων* AO: *δηριόωσι* Athenaeus. 996. *τ' ὅσσον* A: *θ' ὅσον* KO. 997. Welckero Theognis *δείπνου δὴ μνησαίμεθα* scripsisse videtur et in sqq. monuisse, prandio finito laborem denuo capessendum vel aliud quidquid agendum. Quod ab homine aliquo festivo in contrarium versum esse substituto *λήγοιμεν* et adjuncto in hanc sententiam disticho ex carmine convivali. *Τῆμος* AKO et Athen. VII, 310, B. h. e. *ἦμος*, quod legitur vulgo. Ita *τέως* saepius i. q. *ἕως*. Cfr. Homer. Odyss. *N*, 95. 998. *παραγγέλλοι* libri paene omnes et Athenaeus: vulgo *παραγγέλλει*. 999. Nescio quis *δείπνου δῆτ' ἀλέγοιμεν*.

παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ λάκαινα κόρη.

Ἣδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
καλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἤβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνήβᾳν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας * ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν γ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Ἀντία μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
ποιῶμαι δ' ἐρορῶν ἄνθος ὁμηλικίης

ὅσου Athenaeus: Theognis ὅπου. ἀνώγοι A: reliqui ἀνώγει. Brunckius: Δείπνου δή μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι. 1001. δή σοι A: vulgo δ' εἴσω. 1002. Λάκαινα κόρη Muellerus Dorr. II, 265. Nosti Σπάρτην καλλιγύναικα. 1003 sqq. Tyrtaei sunt El. IX, 13 sqq. 1006. μένει A: ἔνι reliqui. 1008. γῇ Brunckius. 1009. Pind. Nem. I, 32. τῶν ἐόντων εὖ παθεῖν. Compara Simonidis Eleg. LX. Brunckius αὐτοῦ cum DHN. 1011. κακῶν ἐπὶ γ. ἐπείγει Piersonus Verisimm. 27. Homer. Il. Ψ, 623. χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. Hymn. Ven. 234. στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπεγεν. Libri ἐλέγχει. An ἐλαύνει, ἰρείδει? 1013. ἅ A: reliqui ὡς. 1014. καταβῇ KO: reliqui κατέβη. 1015. Libri πρίν τ'. Ὑπερβῆναι peccare. 1016. ἐξ A. Ad sententiam Eurip. Herc. Fur. 55 sqq. 1017 sqq. Mimnermi Eleg. fr. 5. 1018. Imprudens in Mimnermo reliqui ποιοῦμαι: ποιῶμαι A.

τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι.
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερχρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρη.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη,
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ἔχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

1020. ὀλιγοχρόνιος KO. 1022. ὑπερχρέμαται Dissen. Pind. Isthm. VII, 14. 1025. Sic A: reliqui δειλοῖς — νόοι vel γόοι. 1031. σύτ' AKO. 1032. Ἔχθει μηδ' ἔχθει A: ἔχθοι μηδ' ἔχθρου Palat. alter: ὄκνει μηδ' ἄχθου Hermannus: αὔχει μηδ' αἴσχια Stobaeus: ἄχθου μηδ' ἄχθει Geelius. 1033. ευφρονε A: ἔχθρηνε KO. 1035. Camerarius: Ἐν ἐνίοις γράφεται καδδύς. Sic K. 1037 sq. Welckero Parodia vv. 814 sq. 1039. Hesiod. Opp. 591. Alcaei fr. XXVIII, a. Cir. v. 1069. 1040. ἐρχομένου KO.

δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίουσι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εἴδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφίλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὖδει, 1045
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δέ τοι οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ. 1050

Μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ 1055
αὖλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
αἶται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσιν.

Τιμᾶ ὁρᾶ, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ. 1060
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

1041 sq. Welckero Parodia v. 426. 27. 1049. Vulgo σοὶ δὲ οἷά τε: A τω: κεν EL: σοὶ δὲ δή Jacobsius. 1050. βάλευ A: vulgo βάλε. 1051. πράξῃς AK. βαθείῃ φρενί Dissen. Pind. Nem. IV, 8. 1053. Sic A: vulgo μαρναμένων μάχεται. 1058. καὶ μήν] A μὲν δ': CG μὴν καί: νῦν KO: reliqui μήν. 1059. Libri τιμᾷ γὰρ ἀπόλλων: emendavit Camerarius.

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοίοις πέλευ ὀργήν·
κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἕρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

1063. Sic A: vulgo παρὰ μὲν ξυνομήλικι κάλλιον εὕδειν. 1066. τοι om. A: τι EKLO: Epkema οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτερπνότερον. 1071. Cfr. 213 sqq. 1072. Cfr. 312. 1077. Plerique ὀρφνή: Schol. Pind. Ol. I, 115. Ὄρφνη, ἡ νύξ, βαρυτόνως· ὀρφνὴ δὲ νύξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινή, ἐπιθετικῶς, ὀξύνεται. 1079. Pindar. Pyth. IX, 97. 1080. Cfr. 39. 1085. Sic Welckerus: vulgo δῆμον δ' ἀξιοῖ: A Δήμων ἀξιοῖ δὲ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ πεταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἕρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινὸν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
βρόχον ἀποῤῥήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Boissonadius: *Δημώναξ, εἰ π. φ. βαρύς. βαρύ* A: reliqui *βαρύς*. De forma *ἐπίστη* v. Intpp. Soph. Phil. 798. Lobeck. Phryn. 359 sq. Matth. Gr. p. 457. 1095. Pro toto hoc *σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον* infra post 1160. est *ὦ νέοι οἱ νῦν ἄνδρες*. Hoc distichum Welckerus cum sqq. in unum conflavit. 1096. *χάριν τίθεσθαι* Welckerus explicat *ποιῆσαί τι ἐν χάριτι, χαρίζεσθαι*. Camerarius: *Οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀνάγκην, ἡγοῦν οὐκέτι δοκεῖν ὑπηρετῆσαι ἐκείνῳ, ἐφ' οἷς πρότερον χάριν οἶδε*. 1098. Graefius *ἐκ λινέης νεφέλης*: Welckero *λίμνη* aucupum videtur esse vocabulum incognitum. 1099. *βρόχχον* aliquot libri: Scaliger et Schaeferus *βρόκχον* voce efferendum praecipiunt: v. Matth. Gr. p. 69. Hermann. El. D. M. 60. 1100. Camerarius: *Ἀλλὰ σὺ στερηθεὶς τῆς ἡμετέρας φιλίας ὀψέ ποτε γνώσῃ, ὡς ἐχέφρων καὶ ἀρτιόφρων καὶ εὐγνώμων ἦμην*. Cfr. 1241 sq. 1305 sqq. 1101. Camerarius: *Ἀτελὲς τὸ ἐλεγεῖον. μέμψασθαι δὲ δοκεῖ τινα αἴτιον γεγανότα τῆς διαλύσεως τῆς τοῦ δεῖνα πρὸς τὸν ποιητὴν φιλίας. οὐκ εὖ συνεβούλευεν, ἢ ὅλοιτο, φησίν, ὁ συμβουλεύσας σοι ἀπολιπόντα ἐμὲ φοιτᾶν σὲ πρὸς ἄλλον*. Cfr. 1239 sq. 1262. Boissonadius *χῶστις* conjicit, ut sqq. adhaereant.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθών, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός! καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρίν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐρορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας. ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοίδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἦλυθεν ἐξανιδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔριφορν, κουριδίης ἀλόχου,

1103. Athen. XII, 525, C. Cfr. supra 603. 1104. Sic A: reliqui ὑμᾶς ὀλεῖ, ὔμμας ὀλεῖ. Welckerus ἄμμ' ἀπολεῖ conjiciebat. 1105. Welckero Parodia v. 830 sqq. De puello intellige. 1108. φίλοις ὁ πόνος A. δειλά libri omnes. 1115. τεμεμοι A: τὰ μέντοι AO: ταῦτα μέν μοι F. 1118. γίγνεται AKO: reliqui γίγνομαι. 1121. βίον] δίκην A. 1123. μίμνησκε A: reliqui μέμνησθε. 1124. αιδεω A: reliqui ἀΐδου. 1125. ἀνείλατο νηλεϊ θυμῷ A: reliqui ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ. Ἀνείλατο recepit Boissonadius: v. Lobeck. Phryn. 183. Buttm. Gr. Max. I, 417.

ἡ μὲν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων,
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.

Ἀλλ' ἤβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ' ὦ φίλε γῆν ἔλιπον.
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
εὐσεβίων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐγίσθω δὲ θεοῖσι κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.

1127. ἥ μιν A: reliqui ἡ μέν. παρά A: reliqui πρός. 1128. δειμαλέους γε μυχούς septem libri: Wassenberghius ingeniose ὄφρ' Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλέου τε μυχοῦ (μυχὸν δαιδάλεον dici ratus *thalamum eleganter et affabre structum*). Μυχοὺς intellige a procis occupatos: casus mutari oportebat ut in diverso intellectu: ἐπιβαίνειν τι est Homer. Il. *O*, 226. Odyss. *E*, 50. Ceterum A δεελαλέους. 1129. Sic A: ἐλπίομαι K: reliqui εἰ πίομαι. Vulgo cum Stobaeo Οὔτε γε μὴν πενίης — μελεδαίνω. Scriptura A Welckero inde orta videtur, quod sententia in poculis adhiberetur. Post 1130. Boissonadio lacuna videtur esse. 1131. Mimnermea sententia. 1135 sqq. Cfr. Hesiodi Opp. 199 sqq. 1136. Libri Οὔλυμπον. 1141. ἔφθιται Schaeferus. 1145. κατ' ἀγλαὰ μ. καίων Schaeferus: libri καὶ ἀγλαὰ μ. κ. 1146. δὲ πρώτῃ Geelius.

φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
ὡς δ' αὕτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει,
εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

1148. οὐδέν A: reliqui μηδέν. 1161. παισὶν καταθήσειν AO: voluerunt καταθήσῃ. Cfr. 409. 10., quorum versuum hanc Parodiam esse censet Welckerus. 1164. εὐξύνετος Stobaei codex A: οὐ συνετοῖς Theognidis A: hinc Geelius εὐσυνετοῖς. 1166. οδους τελεῖς τέρματ' ἐπεμπορίην A: τέρματά τ' ἐμπορίης octo libri: τέρματ' ἐμπορίης duo. 1167. ἐσθλὰ δ' ἔοργε, int. ἀπόκρισις, Geelius.

Ἐκ κακεταιρίης κακὰ γίγνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν. ἢ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἐστι. κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.

Εἴκ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε! μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τάτ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα Κύρν' αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ' ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Ὅττις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

1170. μεγάλως Camerarius. 1171. Bekkerus malit ἄριστον. 1173. ἄ μάκαρ Naekius Choeril. 106. 1176. τούτου Camerarius: totum distichum Geelius sibi persuadere nequit esse a Theognide. 1177. εἴκ' libri plerique: legebatur εἴθ'. 1178. μεγίστης κεν πείρατ' ἔχοις ἀρετῆς Geelius malit. 1181 sq. Welckero Parodia v. 682 sq. 1189. πέμπη A. 1190. οὐλομένας προφ. Aug. Matthiae. προφυγη A: reliqui προφυγεῖν. Vulgata est a Turnebo.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνὴν Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου,
*τῆς * ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.*

Οὐκ εἰμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῶτο
οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

1193. δέ A: γε E: multi ignorant particulam. Vide Wernick. Tryphiod. 175. Boissonadius: ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον· στρῶμα θανόντι τὸ ξύλον κτλ. 1195. Μήτι A: vulgo μήτε. 1197. Hesiod. Opp. 450. 1198. ἀρότου A: reliqui ἀρότρου. 1199. Dissen. Pind. Frgmm. p. 672. 1201. κυφὸν — ἄροτρον AKO. 1202. Sic libri: Brunckius τῆς αἰεὶ χαλεπῆς vel τῆς πάντα σμυγερῆς: Welckerus τῆς αἰειμνήστης semper memorabilis, non obliviscendae, tristissimae. Boissonadius ἄλλοις facile esse conjectu, interpretationem dubitabilem. Ceterum ἄλης L: μνησθῆς C Aldus. Referunt ad infelicem navigationem, quia poeta absente bona ejus direpta fuerant. Camerarius autem: Διὰ τὴν ἐπιπόθητον καὶ ἐγγυηθεῖσαν ταῖς ἐλπίσι πραγματείαν, ἣ οὐκ οἶδ' ὅ τι γε καὶ ἄλλο, τῆς γραφῆς ὑπόπτου οὔσης. 1203. Οὐκ εἰμι scil. κληθεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τυράννου. κικλήσεται libri plerique: κεκλαύσεται Brunckius. 1204. ὑπό A: reliqui ἐπί. 1205. τεθνειότος AO: τεθνηκότος G. Vide Buttmann. Gr. Max. II, 16. 1206. δάκρυα θερμὰ βάλοι Passovius.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος. 1210

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἄργυρι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι γύναι κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν 1215
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε πὰρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρν' ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν. 1220

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
παίσματα τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

1207. Sic A: reliqui ἀπερύκομαι et καλοῦμαι. 1208. Libri ἀργαλέος γὰρ ἐών: ἀρπαλέος Bergkius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1835, 39. p. 317. παρεών Camerarius. 1211 sqq. Welckerus: »Equidem et hic sirpum video eoque significari puto *Theognidem poetam*. Quadrant in eum et parentes nobiles, quorum dignitatem Argyris minoris quam par esset aestimat, et exsilium, et quod servile nihil ei inesse dicitur, ut ipse ait 530. οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι. Sub Argyri — quam Vinetus pro uxore poetae habebat — latent divites e plebe, quos servilem animum nondum exuisse plus semel innuit. Denique Ληθαῖον πεδίον ad oblivionem spectat, doloris remedium, quo sese consolatur.« 1215. οὐθ' libri. γε A: reliqui δέ. 1217. Sic A: reliqui κλαίοντι, κλαίουσι. 1219. Libri δυσμενῆ: emendavit Bergkius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1835, 39. p. 316. Versus 1221—1230. absunt a codicibus; addidit eos e Stobaeo et Athenaeo Vinetus.

Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἶκαδε νεκρός,
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι.
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῆσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὔ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιδεῖν ἔπος. οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἕρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

1225 sq. Grotius: *Hoc ego verum conscius et testis sum tibi tuque mihi.* 1227. Mimnermi fr. 8. 1229. Athen. VIII, 457, B. *Σημαίνει γὰρ κόχλον.* Hesychius v. *Κόχλος· τοῖς θαλαττίοις κόχλοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρήσεως.* 1231 sqq. usque ad finem ex codice A protraxit Bekkerus, ubi *ἐλεγείων β'* inscripti sunt versus. 1231. *Μανίαι* Welckerus. 1232. Corrigebant *μήν*, *μέν γ'*. Sed v. Hermann. Viger. 827. Recte Boissonadius *Pronunciabant*, inquit, *puto μέννˑ*. 1237. *συνιεῖν* Lachmannus. 1238. Vide 1086. Welckero singula fere verba hujus tetrastichi ex seria poesi decerpta ad ludibrium deflexa videntur. 1243. *ομιλει* A: cfr. 597.

Οὔποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ
ὥς σ' ἐφ' ἁμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἦλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς ἄλλοτε * τοῖσι φιλεῖν.

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
καρτερὸς ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ὦ παῖ, ὃς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,

1246. »Fort. ἔτ'.« Bekkerus. 1249. Passovius post αὔτως incidi volebat. Cfr. 1361. 1253 sq. Solonis Eleg. fr. 12. 1255 sq. Imitatio versuum Soloneorum. 1257. ἰκτίνοισι Welckerus: libri κινδύνοισι. Cfr. 1261. 1302. 1258. φίλην Boissonadius. Forsitan τοῖς φίλος εἶ. 1262. Cfr. 1152. Scripsi ἄλλων cum A: supra δειλῶν.

ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὡς δ' αὕτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυέλλῶν
ἦκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ.
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων * ουτοσετουτ' ἀδικων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει· — ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, — εὐφροσύνη τοῦτο συνειὸς ἀγαθῇ.
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ὤχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,

1271. μαργοσυνης απο μευ A. 1274. ἐπειγομένης Passovius. Cfr. 1376. 1279 sqq. Passovio Parodia v. 1247 sq. 1281. κάθημαι jocose translatum a re judiciali, *judex consedi*. 1282. Passovius οὐ τίσις ἀντ' ἀδίκων: Hermannus οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν: Boissonadius οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων: Welckerus οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικᾶν. An οὐ τίσις οὐδὲ δίκαι? 1283. Verba ἔτι — βούλομαι parenthesi inclusi cum Passovio. 1287. Bekkerus conj. περ: Lachmannus μεν: fort. γε. 1290. φεύγειν. Hesiodus fr. LXXV. Ποδώκης δι' Ἀταλάντα. Vide Propert. I, 1, 9.

φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
δίζημ'· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρόν
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνοὺς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥςπερ ἐγὼ νῦν ὧδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσῃ * παιδαϊδη κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ. καὶ γάρ σε * δίωμαι
τούτοις οἷςπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα·
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.

1295. ὀρίναις A. 1296. Passovius δώματι aut δώμασι. Il. Z, 345. Ὥς μ' ὄφελ', . . . οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα. 1301. σησοιγη codex: emendavit Hermannus. 1307. χάλασον δεσμοῦ. Similia Mitscherlich. Hor. Carmm. III, 10, 10. 1309. ὧδ'] A οἱ δ'. 1310. Passovius conjicit παιδοφίλη, Boissonadius παιδίον, ἡ φιλότης, Welckerus cum v. παιδαΐδης confert Πλαταΐδης Theodorid. Epigr. 8., Geelius παῖ, δαΐη κακότης. 1311. Hermannus καὶ γάρ σε διῶμαι: Seidlerus καὶ γὰρ δίομαί σε. 1315. θήσεσθαι Seidlerus: A σησεσθαι. 1316. ἔχεισθα A. Seidlerus malit καί τοι νῦν ἄλλον ἔχοισθα.

ἀλλ᾽ ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί σοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ᾽ εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ᾽ ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ᾽ αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ᾽ ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ᾽ εὔφρονι θυμῷ
μέτρ᾽ ἥβης τελέσαντ᾽ ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ᾽ εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδόντ᾽ ἔτι καλόν, ἐμοί τ᾽ οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ᾽, ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Χρῄζων καὶ ἐπ᾽ ἄλλον ἐλεύσεαι· ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ᾽ ἐλθὼν
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ᾽ ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ᾽ ἀπελάκτισ᾽ ἀνίας,
μόχθους τ᾽ ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἔυστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ᾽ ὦ παῖ χάρις ἔστ᾽ οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

1318. παιδα φιλειν A: cf. 1345. 1319. ἐπεί σοι Passovius: A τοι. 1323. Passovius Κυπρογόνη conjicit, v. Meinek. Euphor. 64. Bekkerus Κυπρογενές, v. 1386. 1331. Inserunt καλέ, sed Passovio ex v. 1303. aptius videbatur ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. 1333. Cfr. 957 sq. 1335. δ᾽ interposuit Bekkerus. 1336. ευδειν A.

Αἴ αἴ, παιδὸς ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα· παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγώ
ἐξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ Κύρνε νέοισιν ἔρως.
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίγνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμά σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

1342. *με — κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.* Vide Matth. Gr. §. 564. 1343. *ἀεκούσια* Welckerus et Boissonadius: A *ἀέκουσι*. 1344. Boissonadius confert Homer. Odyss. Θ, 231. *Λίην γὰρ ἀειπελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς.* 1350. J. C. Orellius *ἐξεμάνην*. Legebatur *ἐξεδάμην*. 1353. Cfr. v. 301. 1363. Sic cum Boissonadio scripsi: Bekkerus *οὐδαμὰ σοῦ δ' ἀπεὼν δηλήσομαι.*

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' ἐξευρέσθαι ῥῆτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φίλων δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὠνήμην ἔρδων οἷά τ' ἐλεύθερος ὤν.

Ἄνθρωποί σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
γίγνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἂν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσόν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴρθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

Alius V. D. οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεὼν σέο λήσομαι. Cfr. 1279. Ceterum cum Welckero distichum diremi. 1365. Cfr. 1117. 1382. 83. A conjunctim ἐλθεῖν κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστ. Dispescuit Bekkerus. 1385. Fort. ἢν μή. 1386. κυπρόγενες κυθειρα A. Hinc Passovius malit Κυπρογένεια Κύθειρα, cll. Jacobs. Anth. Pal. 606.

VIII. Ionis Chii.

Olymp. LXXXII, 2.

Scholiasta Aristoph. Pac. 830. cll. Suida v. Ἴων et v. Διθυραμβοδιδάσκαλος et Harpocratione s. v.: Ἴων ὁ Χῖος, διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής. — περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σκόλια καὶ ἐγκώμια καὶ ἐλεγεῖα καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες καὶ οὐχὶ αὐτοῦ. χέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ κτίσις καὶ κοσμολογικὸς καὶ ὑπομνήματα καὶ ἄλλα τινά. καὶ πάνυ δόκιμος ἦν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χῖον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίοις. Σωκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου ἔστιν εἰς αὐτὸν λόγος λεγόμενος Ἴων· μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος. δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα, οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντά φασιν.

I. Ἐλεγεῖαι.

1.

Θυρσοφόροισι φίλος μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον

Ionis Chii Fr. 1. Athenaeus X, 447, D. Τῷ δ' ἡμετέρῳ χορῷ (libri χρόνῳ) οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόροις (libri θυρσοφόρος), μέγα πρεσβεύων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, αὕτη γὰρ κτλ. Unde primum versum concinnavit Casaubonus. Exponit poeta, quot et quanta bona vini inventio humano generi procreaverit. 2. λόγια, *hilares convivantium sermones*. V. Lobeck. Phryn. 198.

πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ * ἐπτήξατο πήχει,
αἰθέρος· ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκιναὶ
παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισι,
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές·
τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·
τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.
τοῦ σὺ πάτερ Διόνυσε φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες

---

5. ἐπτήξατο PVL: ἐπήξατο C: ἐξήψατο Nieberdingius: ἐπτύξατο Casaubonus, quod Hermannus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 39. p. 324. ita probat, ut praeterea reponat *αἰθέρ' ἀπ' ὀφθαλμῶν* κτλ. Verum videtur quod conjecit Lobeckius Paralipp. Gramm. Gr. 450. ἐπορέξατο. 7. De uvis calcandis loquitur, quae in torcular conjectae strepitum edunt. 9. πότον ὄλβιον Jacobsius. Ibidem αὐτοφυὲς illustrant cll. Homer. Od. Δ 220. *νέκταρ ἀμέλγονται, nectareus inde latex exprimitur.* 12. Intellige: *Harum rerum optimarum* (f. τῶνδ' ἀγ.) *vinum, qui rex est, naturam ostendit*, h. e. haec omnia vinum excitavit. Οἶνον δαιμόνων ὑπέρτατον vocat poeta in Boissonadii Ann. Grr. III, 293.; *Vinum, deus qui est multo maximus* poeta incertus apud Osann. Symboll. I, 71. Ceterum vide Mitscherlich. Hor. II, 707 et Ionis fr. 5, 3. De recludendis secretis pectoris sermo non est. 15. Scribendum puto ἐπιήρανον. In vulgata scriptura αἰῶνα videtur esse *in omnem vitam.* Koepkius πίνειν καὶ παίζειν a vi. αἰῶνα suspendit.

Fr. 2. Athenaeus X, 463, B. Ἴων δ' ὁ Χῖος φησὶ Χαιρέτω κτλ. 1. Aliis ἡμέτερος βασιλεὺς videtur dici *imperator*, aliis *rex Lacedaemoniorum*, quod demonstrari putant Proclis mentione infra facta, aliis *qui apparavit convivium*, Osanno Symboll. Hist. Litt. Grr. I, 75. *ipse Jupiter.* Nobis *Bacchus* intelligendus videtur, a cujus invocatione rite ordiantur convivae. Confer I, 10.

κρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ Χρυσὸς
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε
Προκλεῖ Περσείδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
πίνωμεν, παίζωμεν, ἔτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἐκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης·
ὄντινα δ' ἐνειδὴς μίμνει θήλεια πάρεννος,
κεῖνος τῶν ἄλλων ἀδρότερον πίεται.

3.

Ἐν δεκαχόρδῳ δ' αὖ δεκαβάμονα τάξιν ἔχοις ἄν
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίης τριόδους·

---

3. ὁ δὲ Χρυσός. Litera majuscula a pluribus VV. DD. reposita: Χρυσὸς servi nomen erat, qui vinum in terram effundere jubetur, priusquam convivae libarent. Aristoph. Vespp. 1252. παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν comparavit Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1834, 53. p. 428. et Osannus l. c. I, 73. Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 223. ὁ δὲ κρήσας, i. e. *pincerna:* alii alia. 4. Libri χειρῶν: emendavit Bentlejus, Lobeckius, Bergkius Anacreont. 241. 5. Propter Alcmenam et Herculem et Persidas Jacobsio Argis convivium celebrari videbatur, Lacedaemonie Hermanno aliisque: aliter Welckerus, qui Museo Rhenan. 1836, III, p. 440. haec scripsit: »*Die Spende an Herakles, sammt Alkmena, Prokles und den Persiden, erklärt sich wohl daher, dass Prokles, des Pityreus Sohn, Argeier aus Epidauria nach Ionien führte*, Paus. VII, 4, 3., *so dass also nicht der Spartanische Prokles, sondern der Abkömmling des Ion zu verstehen wäre und die Verehrung des Herakles und der Persiden auf der Herkunft gewisser Familien in Chios von Argeiern beruhte.*« 8. ἐκὼν δ' ἄρχε φιλοφρ. ad regem convivii referunt. Recte vero Hermannus ad unumquemque praesentium convivarum. 10. Vulgo κυδρότερον: B ἀνδρότερον, unde ἀδρότερον dedit Dindorfius.

Fr. 3. Euclides Introd. Harmon. 19. Meibom. Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι (τόνος) οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων· ὁ μὲν γάρ φησιν·

Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὴν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

ὁ δέ· Ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ τὴν δεκαβάμονα κτλ. quod correxit Hermannus l. c. p. 325: *Accusativi, qui sunt in pentametro, appositio sunt ad* δεκαβάμονα τάξιν. In fine versus ἔχουσα vulgo: ἔχεις ἀεὶ τάς, ἔχειν ἀεὶ τάς, ἔχεις ἂν τὰς

πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίην μοῦσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὡς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἰδε καὶ ἐξέμαθεν.

II. Μέλη.

5.

Ἄδαμον παῖδα, ταυρωπὸν, νέον οὐ νέον,
ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων,
οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν.

---

variatur. Emendavit Hermannus. Δεκαβάμων τάξις i. e. decem nervi. Cfr. Pherecratem apud Plutarch. Mus. XXX. et Boeckh. de Metr. Pind. 205. 206. 3. πρὶν μὲν οὖν ἑπτ. codex Barocc., πρὸς μὲν ἄρ' ἑπτ. Coventr. Vulgata a Bryennio est: πρίν τε γάρ Bachius. 4. σπανίαν legebatur.

Fr. 4. Diogenes Laert. I, 120. Ἴων δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ [Pherecyde Syrio] φησίν· Ὡς ὁ μὲν κτλ.

II. Μέλη. Fr. 5. et 6. ex carminibus lyricis petita sunt. Fragmentum 5. servavit Athenaeus II, 35, E. Ἴων ὁ Χῖός φησιν· Ἄδαμον κτλ. 1. ταυρωπός Bacchus, alias ταυρόμορφος, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, Athen. II, 38, C. νέον οὐ νέον vocat vinum aetate recens, vi vetustum. 2. βαρύγδουποι ἔρωτες comissationes appellat juvenum vino calidorum versorumque in amores. Ut Bacchus ipse ἐρίβρομος vocatur. Πρόπολος ἐρώτων est qui excitat amores. 3. ἀερσίνοον Casaubonus: B ἀερσίπνοον. Vulgo ἀερσίπνουν. Ἀερσίνοος est qui animos facit potantibus. Panyasis Ath. II, 36, D. μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ. Ἀνθρώπων πρύτανιν, cfr. Eleg. fr. I, 12.

6.

Οὐδ' ὅγε σῶμα τυπεὶς διρυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλε.

7.

Ἀοῖον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείνωμεν ἀελίου λευκᾷ πτέρυγι πρόδρομον.

IX. Melanthii Atheniensis.

Olymp. LXXXVIII.

Athenaeus VIII, 343, B: *Μελάνθιος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἔγραψε καὶ ἐλεγεῖα· κωμῳδοῦσι δ' αὐτὸν ἐπ' ὀψοφαγίᾳ Λεύκων ἐν Φράτορσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ, ἐν δὲ τοῖς Ἰχθύσιν Ἄρχιππος τῷ δράματι ὡς ὀψοφάγον δήσας πα-*

Fr. 6. Philo Judaeus II, 466, 31. Mangey. *Τοῦ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτων· Οὐδ' ὅγε κτλ.* De certaminibus gallorum gallinaceorum v. Platonem Legg. VII, 789, B. Aelian. Varr. Hist. II, 28.

Fr. 7. Schol. Aristoph. Pac. 830. et Suidas s. v. *διθυραμβοδιδάσκαλοι. Ἴων ὁ Χῖος ἐποίησεν ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή· Ἀοῖον κτλ. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτόν φησιν ἀστέρα κληθῆναι.* 1. *Ἀμερροφοίταν* Bentlejus: *ἠεροφοίτης* est i. q. *ἠέριος, matutinus.* Alii *aërivagum* volunt. Similiter de Lucifero Plaut. Menaechm. I, 2, 62. *Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus.* 2. *μείναμεν* vulgo: Schol. *μείνομεν*, Suidas *μῆνα μέν*: Aldi editio Scholl. *μείνωμεν*, quod praestat. 3. *λευκᾷ πτέρυγι* scripsi: libri *λευκῇ πτέρυγι, λεπτῇ πτέρυγι*: Bentlejus *λευκοπτέρυγα.* Valer. Flacc. VI, 507. *Qualis roseis it Lucifer alis, Quem Venus illustri gaudet producere caelo.* Vide Vossii Epp. Mythol. II, 1.

Melanthii Atheniensis Elegiarum unum frgm. quod superest, exstat Plut. Cim. IV. *Ὁ Πολύγνωτος οὐκ ἦν τῶν βαναύσων οὐδ' ἀπ' ἐργολαβίας ἔγραφε τὴν στοάν, ἀλλὰ προῖκα φιλοτιμούμενος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἵ τε συγγραφεῖς ἱστο-*

ραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. Vide Bergkii Commentatt. de Com. Att. Antiq. Reliq. 340 sq.

Ἐξ ἐλεγείας.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

X. Dionysii Atheniensis.

Olymp. LXXXIV.

Plutarchus Nic. IV. Ἱέρων ἦν ἀνὴρ τεθραμμένος ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Νικίου, περί τε γράμματα καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ' αὐτοῦ, προσποιούμενος δ' υἱὸς εἶναι Διονυσίου τοῦ Χαλκοῦ προσαγορευθέντος, οὗ καὶ ποιήματα σώζεται καὶ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἀποικίας ἡγεμὼν λεγόμενος ἔκτισε Θουρίους. Quidam teste Photio s. v. τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν ἀνατιθέασι τῷ Χαλκιδεῖ (Χαλκῷ) Διονυσίῳ. Vide Lobeck. Agl. 980. Osann. Symboll. Hist. Grr. Litt. I, 81 sqq. Bergk. Commentatt. Com. Att. Antiq. 52 sq. Cognominatus est Χαλκοῦς teste Athen. XV, 669, D. διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι, καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.

1.

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν. ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω

ροῦσι καὶ Μελάνθιος ὁ ποιητὴς λέγει τὸν τρόπον τοῦτον· Αὐτοῦ κτλ. Ceterum Melanthius etiam πρὸς τὸν Κίμωνα ἔπαιξε δι' ἐλεγείας, v. Plut. l. c. 2. Vulgo Κεκρ. κόσμησε καὶ ἡμ. ἀγοραῖσιν. Correxit Reiskius.

Dionysii Atheniensis Fr. I. Ath. XV, 669, D. Καὶ ὁ Δημόκριτος, Ἀλλ' ἵνα κἀγώ, φησί, μνημονεύω τῶν τοῦ

σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν κιὰ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοὶ καὶ τάδε μανθάνετε.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἑστάναι οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προςτίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες

Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ῥήτορος Διονυσίου, λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κύριον ὄνομα, δέχου κτλ. Videtur hoc ipsum initium esse Dionysii elegiarum, quas Theodoro alicui dedicasse videtur: nam pentametrum praeposuisse poetam hexametro testis Heraclides Ponticus Ath. XIII, 602, C. Metaphoras, quibus omnia Dionysii carmina referta mirum in modum, a compotationibus repetit. 3. Osannus Symboll. I, 105. σοὶ προτέρῳ Χαρίτων, *tibi vel ante Gratias*, quibus interdum primum poculum effundebatur. At Χαρίτων χάριτας cum acumine vocantur *quae Gratiae gratificatae sunt.* 4. τόδε Spanhemius: vulgo τότε. ἀντιπρόπιθι, Buttmann. Gr. Max. §. 110, not. 4.

Fr. 2. Ath. XV, 669, B. 1. πευσόμενοι Casaubonus: libri πεσσόμενοι. 2. καταθέσθαι B.

Fr. 3. Ath. XV, 668, E. Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοττάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβον κτλ. 1 sq. Sermo est de ludo cottabi, quem in gratiam formosi alicujus pueri, sed qui idem durus esset amatoribus, instituunt combibones δυσέρωτες. Intellige: *Ut cottabus* (h. l. κοτταβεῖον) *in tuam gratiam statuatur, nos miseri amantes gymnasio Bacchi* (certamini potationis) *adjicimus κώρυκον.* Sumpta tralatio ab athletarum usu quodam κωρύκου, de q. re v. Passov. s. v. Bernhardy in Diar. Litt. Halenss. 1836, Erg. Bl. 113, p. 903. conjicit: Κότταβος ἐνθάδε σοι τρίτος ἑστάναι, ὃν δυσέρωτες κτλ.' *En hic tertium statutus esto* κότταβος, v. Syntax. 361. 3. Hermannus apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 39. p. 326: *Jubet poeta manus in modum calicum cavare. Id Athenaeus* p. 666, C. συνεστραμ-

ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν,
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν αἰθέρα τὸν κατὰ κλίνην,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

4.

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν,
τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
* Φαίακος Μουσῶν ἑρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

μένῃ τῇ χειρὶ dicit, et p. 667, B. ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον: eademque pagina, A. Antiphanes: αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, οἰνόν τέ μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν· ἔπειτ' ἀφήσεις. Verum vox ἐνείρετε videtur Osanni explicationem postulare, ex qua *manus in ansas poculorum inserere* jubentur convivae. Nam interdum ex ipsis poculis latex in cottabium fundebatur, v. Ath. XI, 479, E. XV, 667, E. 4. Videtur is, ad quem supra σοί, h. l. ἐκεῖνος refertur, impediturus fuisse cottabum, si vidisset jaculaturos esse vinum praemio fortasse osculo constituto. Absona conjectura ἰεῖν. 5. βηματίσαισθε AB: βηματίσασθε PVL. κατακλείνην AB: κατὰ κλίνην P: pessime κατακλινῇ VL. Jubentur convivae oculis metiri spatium inter lectulum, in quo quisque decumbebant, et vas, in quod jaculari vinum oporteret, quamque alte, ut recte ferirent, jaciendum esset vinum. 6. Bernhardy l. c. εἶθ' ὅσον conjicit. ἐκτέταται. De schemate Pindarico v. Dissen. Pind. Ol. X, 6. Frgmm. p. 619. Matth. Gr. §. 303. Aliter Bernhardy l. c. explicat, conferri jubens Syntax. 422. At hujus loci plane alia ratio est quam eorum de quibus eo l. sermo.

Fr. 4. Ath. XV, 668, F. Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἤτει πιεῖν μεγάλῃ κύλικι ἐπιλέγων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων καὶ τόδε· Ὕμνους κτλ. Excitat poeta convivas ad celebrandum cantibus vetustum vinum (τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον). Οἰνοχοεῖν unde pendeat obscurum est. 3. Vide Choerili fr. VIII. p. 163 sqq. Naeke. Sumptae imagines a re nautica. 5. Phaeacem oratorem celeberrimum intelligunt, cujus δεξιότητι λόγου tanquam summo exemplo poeta convivas instigaverit. Vide Osann. l. c. 135 sqq. Bergkius Commentatt. Com. Att. Antiq. 338 sq. ad calliditatem et versutiam Phaeacis refert. Alii de Phaeacibus cogitant: parum probabiliter utrique. Latet ulcus. Bernhardy l. c. desiderat adjectivum, ut γλύκους, et πέμποι scribit.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
* * *περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλε.*

6.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

XI. Eueni Parii.

Olymp. XCII.

Harpocration 88, 17. Bekker. *Εὐηνός. Δύο ἀναγράφουσιν Εὐηνοὺς ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον· μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων* (Phaed. 60, D. Phaedr. 267, A. Apol. Socr. 20, B.)

Fr. 5. Ath. X, 443, C. *Ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνεσθαι· οὐ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη· Καί τινες κτλ.* Loquitur poeta de convivis vinum appertantibus. De metaphora v. fr. 4. 1. *καὶ τίνες* (*τινες* P) BP: *καὶ πίον* Dindorfius conjicit. 3. Videntur Dindorfio paullo plura quam initium versus excidisse.

Fr. 6. Ath. XV, 702, C. *Κατὰ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον· Τί κτλ.* Sumpsit a Pindaro fr. Prosod. 59. (Aristoph. Eqq. 1270.) *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;* De formula v. Hesiod. Theog. 48.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει·
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
»Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.«
Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος.

Eueni Parii Fr. I. Athen. IX, 367, E. *Σιωπῶντος οὖν τοῦ Οὐλπιανοῦ, Ἀλλ' ἐγώ, φησὶν ὁ Λεωνίδης, εἰπεῖν εἰμὶ δίκαιος, πολλὰ ἤδη σιωπήσας· Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν μέν, κατὰ τὸν Πάριον Εὐηνόν, ἔθος κτλ.* 1. *μέν* accessit ex Stobaeo Floril. LXXXII, 3. qui versus quattuor priores attulit. 2. *ἐν ἔθει* Stobaeus: Ath. *ἐθέλει.* 3. Athenaeus *τούτοις.* 4. Ath. X, 429, F. vulgo *δοκοῦντ' ἐστίν*: sed AP *δοκοῦντ' ἐστ'*: B *δοκοῦντες τ'*: C *δοκοῦντι.* Et *δοκοῦντ' ἐστίν* Stobaeus: ex A correctum est. Eurip. Suppl. 466. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ ταὐτία.* 6. *εἰσί* VL: ABP *εἰς.* Dicit poeta, qui sapiant, propterea quod facillime se doceri patiantur, celeriter adduci ad concedendum, si quis recte rem exponat. Loquendi genus perrarum *εἶναι ῥᾴστης διδασκαλίας* de homine quidem usurpatum notavit Hermannus apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 39. p. 326. Excerptt. Herodiani 469. post Lobeck. Phryn. *Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγου δεῖται πρὸς μάθησιν.* Demosth. Philipp. III, 56. *Ἦσαν ἐν Ὀλύνθῳ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι τινὲς μὲν Φιλίππου καὶ πάνθ' ὑπηρετοῦντες ἐκείνῳ, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου καὶ ὅπως μὴ δουλεύσουσιν οἱ πολῖται πράττοντες.* V. Demosth. in Pantaenet. p. 982, 1. Matth. Gr. p. 784. Bernhard. Synt. 166.

Fr. 2. Anthol. Pal. XI, 49. *Εὐηνοῦ.* 2. Hor. Carmm. III, 21, 3. 3. *Bacchus cum tribus Nymphis misceri gaudet ipse quartus.* Jam Hesiodus Opp. 594. *τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἴνου.* Jacobsius conj. *χαίρει δὲ τρισὶ κιρνάμενος Νύμφαισι τέταρτος.* Simili translatione utitur Macrob. Sat. VII, 1. *Ut crateri liquoris ad laetitiam nati adhibeatur non modo Nympharum, sed Musarum quoque admixtione temperies.*

εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

3.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

4.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίης πυυλὺ χερειότερον.

5.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λύγρῶν
αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

6.

Ἦ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

7.

(Ὕβρις,)
ἥτις κερδαίνουσ' οὐδὲν ὅμως ἀδικεῖ.

---

6. τῷ θανάτου Pal. τοῦ θ. Planudes.

Fr. 3. Stobaeus Floril. LI, 17. 1. σοφίαν A Trinc. Cfr. Cic. Off. I, 19. Hor. Carmm. III, 4, 65. *Vis consili expers mole ruit sua.*

Fr. 4. Stobaeus Floril. XX, 2. 2. *Ira ipso furore gravius.*

Fr. 5. Anth. Pal. XII, 172. 1. ἐκ δύο λυγρῶν Brunckius. Codex δυολυτρῶ: δύο λοιπόν Planudes.

Fr. 6. Plut. Morall. II, 497, A. Ἐπαινεῖται καὶ μνημονεύεται τοῦ Εὐηνοῦ τοῦτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν· Ἦ κτλ. Suppresso poetae nomine Artemidor. Oneirocr. I, 16. Hermias in Plat. Phaedr. LI. Εὐηνὸς καὶ τὸν ἴαμβον τοῦτον εἶπεν· Ἦ φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον. Vide Ruhnken. Rutil. Lup. I, 10., ubi Charisii haec laudantur: *Nimirum nullo consilio filios procreamus. Nam majorem partem ex illis doloris et contumeliae capimus.*

Fr. 7. Stobaei Floril. I, 18. Ἀριστοτέλης περὶ ἀρετῆς. Ἀδικίας δέ ἐστιν εἴδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία,

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

9.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δὴ ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

XII. Critiae Atheniensis.

Circa Olymp. XCIV.

Critias, Callaeschri filius, Atheniensis, genus ducebat a vetusto illo Critia, Dropidae filio, quem cum Solone, quem cognatione attingeret, familiarissime consuesse accepimus, usum autem familiaritate Anacreontis Teii, v. Plat. Charmid. 157, E. Praeceptores habuit Critias junior, cui Tyranni postea nomen inditum constat, Leontinum Gorgiam — v. Spengel. *Συναγωγὴ τεχν.* 120 sqq. — et Socratem. Orator censebatur non mediocris, v. Cic.

ὕβρις. — ὕβρις δέ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδος ἄγοντες ἑτέρους. ὅθεν καὶ Εὐηνὸς περὶ αὐτῆς λέγει· Ἥτις κτλ.

Fr. 8. Vide ad Theogn. 474., qui eodem versu utitur proverbiali.

Fr. 9. Aristoteles Eth. Nic. VII, 10. Eudem. VI, 10. l. *πολυχρονίην*, v. Wernick. Tryphiod. 40.

Critiae Atheniensis. Putant Critiam Elegiis suis Epigramma dedicatorium praemisisse. Plato Rep. II, 367, E. *Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ὀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἤσθην καὶ εἶπον· Οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, κτὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην, εἰπών.*

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.

Glauconis amatorem Critiam fuisse Schleiermacherus assequutus est: fuit autem Critias frater matris Glauconis. Eodem respicit

Brut. 7. Orat. II, 22, 93. Phrynichus quidem, teste Photio Bibl. 101, B, 4., εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην — Κριτίαν τε τὸν Καλλαίσχρου καὶ Ἀντισθένην· — τούτους προκρίνων τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ ῥητόρων καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν κτλ. Praeter libros varios oratione pedestri conscriptos condidit Elegias aliaque carmina. Et Elegiarum quidem titulum novimus fuisse πολιτείας ἐμμέτρους: sed praeter illas alia carmina elegiaca edidit.

I. Πολιτεῖαι ἔμμετροι.

1.

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα.
εἶτα δ' ὄχος Σικέλὸς, κάλλει δαπάνῃ τε κράτιστος

Ael. Aristides II, 123, B. ubi Plato vocatur ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων καὶ δι' ὃν τὸ Ἀριστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Ubi ἀποσχεδίασμα Scholiastarum hoc est p. 144. Frommel. Ἐπίγραμμα ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος, λέγον οὕτως· Ὦ παῖδες κλεινοῦ, θεῖον γένος. Τινὲς οὖν φασίν, ὅτι διὰ μόνον Πλάτωνα τὸ θεῖον εἶπε, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι θεῖός ἐστι· ἄλλοι δέ φασιν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἠρίστευσεν. Et in marg. cod. Schellershem. Τοῦ ἐπιταφίου, quod illius auctor notationis ad v. ἐπιγράμματος spectare voluit. Verum Platonis illa verba τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων utrum ad Tyranni universae poesis elegiacae principium pertinuerit, an vero ad carmina diversa a πολιτείαις ἐμμέτροις, non claret. Nisi quod probabile est, quod fr. 3. monstrare videtur, concelebrasse poetam elegiis ab πολιτείαις diversis nobilissimos quosque Athenienses, Cimonem, Alcibiadem, alios, v. Groen van Prinsterer Prosopogr. Plat. 138 sq.

Fr. 1. Ath. I, 28, B. Κριτίας δὲ οὕτως (τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγει)· Κότταβος κτλ. 1. Κότταβος h. l. κοτταβεῖον. 3. Pindar. Hyporch. fr. 3. ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα.
εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος.
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκὸς ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ.
Φοίνικες δ' εὗρον γράμματα λεξίλογα.
Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἁλὸς ταμίαι·
τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔχγονόν εὗρε,
κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2.

Καὶ τάδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστι,
πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,

---

4. Pollux VII, 112. *Κάλλιστοι οἱ Θετταλικοὶ δίφροι· διὸ καὶ ἡ Πυθία ἔφη· Θετταλὲ ποικιλόδιφρε.* 5. ἔξοχα om. BCD. 6. Celebratissima στρώματα, ἔρια *Μελήσια*. Theocr. XV, 125. Virg. Georg. III, 306. *ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος*. Cfr. Ion Chius Plut. Thes. 20. *Ἴων ὁ Χῖος περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος λέγει· Τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.* 7. Vide de operibus caelatis Etruscorum Mueller Etruscc. II, 251 sqq. Archaeol. 156 sq. 9. Herod. V, 58. Libri *γράμματ' ἀλεξίλογα*, quod praeter Eustathium legitur etiam in *Συναγ. λέξ.* Bekker. Ann. 382, 19. *Ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος.* Recte sprevit Schweighaeuserus. 10. Pind. l. c. *ἅρμα Θηβαῖον*. Soph. Antig. 149. 845. Intpp. Pind. Ol. VI, 85. 12. Libri *τροχόν*: emendavit Casaubonus. *γαίας* BCD. Testatur Plin. N. H. VII, 57. figlinas Coroebum Atheniensem invenisse. *Κύλικες Ἀττικαὶ* et omnino vasa fictilia per omnem orbem terrarum longe lateque distracta, v. Mueller. Archaeol. 39. 40. Addit Athenaeus: *καὶ ἐπαινεῖται ὄντως ὁ Ἀττικὸς κέραμος.*

Fr. 2. Ath. X, 432, D. *Προπόσεις τὰς γινομένας ἐν τοῖς συμποσίοις Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν οὐδὲ φιλοτησίας διὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι. δηλοῖ δὲ ταῦτα Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις· Καὶ τόδ' κτλ.* Constat quantopere Laconum partibus faverit tyrannus, qui quidem et *καλλίστην δοκεῖν εἶναι τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαν* aperte profitetur apud Xenoph. Hell. II, 3, 34. et pedestri sermone de *πολιτείᾳ Λακεδαιμονίων* edidit librum. Cfr. de ritibus bibendi apud Spartanos Mueller. Dorr. II, 276. 2. *τὴν αὐτήν*, h. e.

μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλοῦν Θασίου·
ἄγγεα. Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενὴς * *
* * *
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἐξονομακλήδην ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.
εἶτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν
εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει·
λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη.
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
εἴς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα.
τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος
γνώμῃ τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης,
πρός θ' ὕπνον ἥρμοσται, τὸν καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίειαν,
καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην.

ἑξῆς τε πάλιν φησίν·

Δί γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχρῆμα
τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.

---

illud ipsum poculum, quod unicuique appositum ab οἰνοχόῳ repleri solebat epotum. 4. κυκλοῦν VL: κύκλου BP: κύκλῳ A teste Schweighaeusero. Θασίου Porsonus Adverss. 120. Libri θιάσου. 5. Sic Porsonus: λυδῆ χειρευνασίατο γενης A: λυδηχειρευρασιατογενὴς B: λυδῆ χειρευασία το γένης καὶ P, deleto καί: λυδῆ χειρευασίταο (χειρενασίατο L) γένης καὶ VL. Post γένης καὶ in PVL sequitur lacunae indicium, quo carent AB. Oppositum fuisse potandi morem Lydorum (Xenophanes fr. 3.) sobriae bibendi consuetudini Laconicae patet: hinc Passovius sic refinxit: ἄγγεα δ' οἰναχθῆ λάβροις χείλεσσιν ἀφύσσειν εἴθισται Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενής. 8. προπιεῖν BC. προπολεῖν A: προποτεῖν P. 9. τελέουσιν ABC. 12. λῆστις L ex epitome Hoeschelii: λῆσις ABPV. λῆσις superscripto λῆστις C. 17. γλῶσσαν B: reliqui γλῶτταν.

Fr. 2, b. 2. fort. εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον.

ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται,
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φανὲν
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπόταικτος
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

II. Ἐλεγεία εἰς Ἀλκιβιάδην.

3.

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω,
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

4.

Γνώμη δ' ἥ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
εἶπον καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε.
Σφραγὶς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται.

---

4. Bachius πρὸς τὸ φρονεῖν. 5. Corinthi enim et Athenis scimus fuisse ἀπόταικτον ἡμέραν οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις, v. Welcker. Theogn. 321.

II. Ἐλεγεία εἰς Ἀλκιβιάδην. Fr. 3. Hephaestio 22. Gsf. Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα· φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως· Καὶ νῦν κτλ. Hinc liquet alios viros pariter a Critia celebratos fuisse, v. supra p. 136 sq. 1. Quidam libri Ἀθηναίου.

Fr. 4. Plutarch. Alcib. XXXIII. Τὸ μὲν οὖν ψήφισμα τῆς καθόδου πρότερον ἐκεκύρωτο, Κριτίου τοῦ Καλλαίσχρου γράψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγείαις πεποίηκεν ὑπομιμνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς Χάριτος ἐν τούτοις· Γνώμη κτλ. 3. γλώσσης Schaeferus: vulgo γλώττης. *Rata haec facta sunt, quod tibi ego coram populo patrocinatus eram.* Acta haec Ol. XCII, 1. v. Valckenar. Diatr. 254.

III. Ἐξ ἀδήλων ἐλεγείων.

5.

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκας δ' Ἀγεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6.

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

IV. Ἐξάμετροι περὶ Ἀνακρέοντος.

7.

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντα πότ' ᾠδὰς
ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγε,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον.
οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται, 5.
ἕστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι

III. Ἐξ ἀδ. ἐλ. Fr. 5. Plutarch. Cimon. X. *Κριτίας τῶν τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται Πλοῦτον* κτλ. 1. De Aleuadis Scopadisque, nobilissimis opulentissimis Thessalorum primoribus, omnia nota. De Cimonis *μεγαλοφροσύνη* Plut. l. c. *ἡ Κίμωνος ἀφθονία καὶ τὴν παλαιὰν τῶν Ἀθηναίων φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν ὑπερέβαλεν.* Cfr. XVI. 2. Agesilas Spartanus intelligendus est *victor certaminum publicorum.*

Fr. 6. Stobaeus Floril. XXIX, 10. Cfr. Eueni fr. 10. Epicharmus Stob. XXIX, 54. *Ἃ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλεῦνα δωρεῖται, φίλοι.* V. Welcker. Theogn. LIV. Aliter vero Pindarus.

IV. Ἐξάμετροι περὶ Ἀνακρέοντος. Fr. 7. Athen. XIII, 600, E. *Λέγει περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε· Τὸν δὲ* κτλ. Vide Bergkii Anacr. p. 5 sqq. et ad v. 4. vide Bergk. ad Anacr. fr. V. Ad v. 5. compara Epigramma Diog. Laert. I, 6, 2. Ceterum Critias videtur alios praeter Anacreontem poetas versibus heroïs ornasse. Quanquam de carminibus istius generis nihil tradidit antiquitas.

6.

Ἰσχυρὰ γὰρ ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη,
ἥ ῥ' οὐδ' ἀθανάτους ὑποδείδιεν, οἵ τ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔκτοσθεν χαλεπῶν ἀχέων οἴκους ἐκάμοντο.

7.

Ἦ μὲν δὴ πολέεσσι πεφύρησαι χαλεποῖσιν,
θυμέ, γαληναίῃ δ' ἐπιμίσγεαι οὐδ' ὅσον ὄσσον,
ἀμφὶ δέ τοι νέαι αἰὲν ἀνίαι τετρήχασιν.

III. Παίγνια.

8.

Οὔ μέ τις ἐξ ὀρέων ἀποφώλιος ἀγροιώτης
αἱρήσει κλήθρην, αἱρόμενος μακέλην,

ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον, σπάνιον δέ, καὶ λελογχωμένον σιδήρῳ μικρῷ. σφενδόνας δὲ περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς μελαγκρανίας, [σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία καὶ Φιλητᾶς δὲ ἐν Ἑρμενείᾳ (corrigunt Ἑρμῇ ἐλεγείῃ, Ἑρμῇ λέγει: sed Meinekius Euphor. 25. Ἑρμείᾳ, cui dedicasse videatur poeta carmen suum). Λευγαλέος κτλ. ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένου μελαγκρανίς,] ἢ τριχίνας ἢ νευρίνας. τὴν μὲν μακρόκωλον πρὸς τὰς μακροβολίας· τὴν δὲ βραχύκωλον πρὸς τὰς ἐν βραχεῖ βολάς· τὴν δὲ μέσην πρὸς τὰς μέσας. Cfr. Diodor. V, 17. Uncis inclusa a glossatore addita sunt. 1. ἀραιὴ ἰξύς libri: emendavit Salmasius et Toupius. Casaubonus ἀραιὰς ἰξῦς, Bachius ἀραιῇ ἰξυΐ. κόμμα. Correxerunt ἄμμα, ζῶμα: sed v. Harpocratio 114, 20. τὰ δὲ κόμματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων ἢ τῶν ἀνθερίκων. Libri μελαγκράϊνον.

Fr. 6. Stobaeus Eclogg. V, 4, 156. Heeren. Conjiciunt poetam hexametris quoque heroicis usum esse in *Mercurio* carmine. Res valde obscura; anceps judicium. An exciderunt pentametri? At Aelianus V. H. X, 6. Philetam ποιητὴν ἑξαμέτρων novit. Meinekio Euphor. 18. carmen epicum hexametricum fuisse arbitranti obstat fr. 4. 1. Fort. Ἰσχυρὰ γὰρ θνητοῦ ἐπικρ.

Fr. 7. Stob. Flor. CIV, 12. In codicibus nulla inscriptio. Trincavell. Φιλήτου (sic). 2. Aristoph. Vespp. 213. τί οὐκ ἀπεκομήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; 3. τετρήχασιν, Buttmann Lexil. I, 210 sqq. Ceterum si sunt versus Philetae, fortasse exciderunt pentametri.

III. Παίγνια, h. e. *Lusus poetici.* Fr. 8. Stob. Flor.

ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας
μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος.

9.

Ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια καί τι προσηνὲς
εἰπεῖν μεμνῆσθαί τ' οὐκ ἔτ' ἐόντος ὅμως.

IV. Ἐπιγράμματα.

10.

Οὐ κλαίω ξείνων σε φιλαίτατε, πολλὰ γὰρ ἔγνως
καλά, κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.

11.

Γαῖαν μὲν φανέουσι θεοί ποτε· νῦν δὲ πάρεστιν
λαιψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὁρᾶν τέμενος.

LXXXI, 4. Φιλητᾶ Παιγνίων. Videtur alnus loquens induci: se non captum iri rustica securi, sed carminibus poetae, ut Orpheus arbores traxisse fertur. Acumen inest in illo αἱρήσει με ἐξ ὀρέων. 3. ἐπέων κόσμον, v. Solon. Salamin. fr. 1, 2. πολλὰ μογήσας, multum Musis operatus. Hermannus ad Hermesian. 35. μὴ πολλὰ μογήσας. 4. μύθων οἶμον, v. Dissen. Pind. Ol. IX, 47.

Fr. 9. Stob. Floril. CXXIV, 10. Φιλητᾶ Παιγνίων. 1. μέγα μέτρια libri: emendavit Jacobsius. Cfr. Euphor. fr. LVII. Meinek. Καὶ τόκα μέτρια μέν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀκάχοιτο, μέτρια καὶ κλαύσειεν· ἐπεὶ καὶ πάμπαν ἄδακρυν Μοῖραι ἐπημήναντο. 2. Legebatur ὁμῶς.

IV. Ἐπιγράμματα, h. e. fere i. q. παίγνια; ut carminum elegiacorum frustula videantur esse. Nam non possunt insculpta fuisse haec carmina. Fr. 10. Stob. Flor. CXXIV, 11. Φιλητᾶ Ἐπιγραμμάτων. Est qui frr. 9. et 10. artius connectat, ut hoc disticho respondeatur illi.

Fr. 11. Stob. Flor. LIX, 5. Φιλητᾶ Ἐπιγραμμάτων. Jacobsio videntur haec ex elegia ducta, ubi allegoriae inservirent, v. Theocrit. IV, 43. Alii verba esse censent hominis in medio mari jactati. 2. ἀνέμων τέμενος, h. e. regnum Deorum maris, ventorum. Aesch. Pers. 363. αἰθέρος τέμενος.

V. Ἄδηλα.

12.

* Τῷ οὔμοι πολέων γαίης ὕπερ οὐδὲ θαλάσσης
ἐκ Διὸς ὡραίων ἐρχομένων ἐτέων·
οὐδ' ἀπὸ Μοῖρα κακῶν μελέῳ φέρει, ἀλλὰ μένουσιν
ἕμπεδα, καὶ τοῖσιν δ' ἄλλα προσαυξάνεται.

13.

Φλιοῦς γὰρ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφον.

14.

Τά οἱ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα
μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

15.

Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς, ἀπὸ ψυχὴν ὀλέσασα,
ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη.

V. Ἄδηλα. Fr. 12. Stob. Flor. CIV, 15. Φιλητᾶ. Fragmentum corruptissimum. 1. Corrigunt πτοιοῦμαι, ἀτῶμαι: illud alienum ab h. l. 2. Libri ἔσχομεν ὧν: correxit Jacobsius. 3. Libri οὐδ' ἀπὸ μοῖρα μελέῳ κακῶν φέρει, ἀλλὰ φέρουσιν. Illud Passovius, hoc Grotius sanavit. 4. τοῖσιν libri: correxit Hermannus.

Fr. 13. Steph. Byz. s. v. Φιλητᾶς φησί· Φλιοῦς κτλ. Phlius filius Bacchi et Chthonophylae vel Araethyreae, Scholl. Ap. Rh. I, 115. Pausaniae II, 12, 6. et Apollonio Φλίας est. Vide Mueller. Dorr. I, 80. 2. Libri λευκόλοφος: emendavit Heynius.

Fr. 14. Scholl. Theocrit. II, 120. Ὑπὸ Ἀφροδίτης διδύμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται· ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς· τά οἱ ποτε κτλ. Casaubonus dedit Μῆλα φέρων κόλποισι, τά οἱ ποτε K. ἑλοῖσα (sic omnes) Ἄωρα Διονύσου κτλ. De fabula v. Ovid. Met. X, 605 sqq. 2. Poma invenit Bacchus, Theocr. l. c., Ath. III, 82, D. Poma Bacchi detraxit Venus a temporibus suis: nam poma quoque corollis inserebant.

Fr. 15. Athen. II, 71, A. Καὶ Φιλητᾶς ὁ Κῶος· Γηρ. κτλ. De αὐλοῖς νεβρείοις v. Eustath. in Pindar. 16. Νεβρείους

16.

[*Ἔστηκ' ἀμφὶ κόμας εὐώδεας ἀγχόθι πατρὸς*
καλὸν Ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον.]

XV. Hermesianactis Colophonii.

Olymp. CXXV (?).

Scholiasta Nicandri Ther. 3. *Ὁ Ἑρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν· τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται, καὶ* (hoc *καὶ* omittunt libri Schneideri: hinc fortasse corrigendum *τὰ Ἐρωτικὰ ἤτοι τὰ κτλ.* Ante Schneiderum *καὶ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην* vulgabatur.) *τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἐρωμένην. — Οὐ δύναται δὲ Νίκανδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως, διὰ τὸ τὸν Φιλητᾶν πρεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νίκανδρος μέμνηται Ἑρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν.* Confer Ruhnken. Ep. Crit. II, 283.

αὐλοὺς τοὺς ὡς εἰκὸς ἐξ ὀστέων ἐλάφου νεογνῆς. ὡς δὲ ἀπὸ ὀνείων ὀστῶν, οὕτω καὶ ἀπὸ νεβρείων αὐλοὶ ἐγίνοντο. Philetae verba aperit Antigonus Caryst. 8. *Οὐχ ἧττον τούτων θαυμαστὸν, καθωμολογημένον δὲ μᾶλλον τὸ περὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην κάκτον. εἰς ἣν ὅταν ἔλαφος ἐμβῇ καὶ τραυματισθῇ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἴσχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλητᾶς ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἰπας· Γηρύσαιτο κτλ.*, qui *ζωὴν ὀλέσασα* habet. Adde Hesych. s. v. *κάκτος*.

Fr. 16. Athen. XV, 678, A. *Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς Γλώσσαις. Φιλητᾶς δ' οὕτως γράφει· Ἰάκχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες· Ἔστηκ' κτλ.*, unde patet, Philetam alius potius poetae versiculo rem confirmasse, quam suo. 1. *ἀμφὶ κόμας* Schweighaeuserus: *ἀμφίκομα* Cant. L. *εὐώδεας* AB: *εὐώδεος* L. De *ἰακχαίῳ στεφάνῳ* v. Hermann. Soph. O. R. 1219.

1. *Λεοντίου ά.*

Λερκόμενος πρὸς κῦμα· μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

2. *Λεοντίου γ'.*

Οἵην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἀγριόπην, Θρῇσσαν στειλάμενος κιθάρην,
ἀδόθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,
ἔνθα Χάρων κοινὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον

XV. Hermesianactis Colophonii Leontii carminis fr. 1. Herodianus *περὶ μον. λέξ.* 16, 12. *Τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάνακτι ἐν Λεοντίου ά· Λερκόμενος* κτλ. *οὐκ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.* Sermo erat de Polyphemi in Galateam Nympham amore, de quo cfr. Theocr. XI, 13 sqq. et Philoxenum Cytherium in Scholl. Theocr. XI, 1. De forma *γλήν* v. Lobeck. Parall. I, 72.

Fr. 2. est ex tertio libro Leontii. Athen. XIII, 596, F. sqq. *Ἐπὶ τούτοις ὁ Μυρτίλος μέλλων σιωπᾶν, Ἀλλὰ μικροῦ, ἔφη, ἄνδρες φίλοι, ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τήν τε Ἀντιμάχου Λυδὴν, προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἑταίραν Λυδήν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος. ἑκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν κατάστας ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδήν. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν Μιμνέρμου αὐλητρίδα Ναννὼ καὶ τὴν Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γενομένης, ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία, ὧν ἐν τῷ τρίτῳ κατάλογον ποιεῖται ἐρωτικῶν, οὕτωσί πως λέγων· Οἵην* κτλ. Elaborarunt in emendando carmine innumeris mendis obsito praeter alios Ruhnkenius l. c. et G. Hermannus Opusce. IV, 239 sqq. Disjunxi singula quasi capita non temere: responsionem quandam certam observavit poeta. 1. *Οἵην*, intellige *οἶσθα, γιγνώσκεις*, v. 73. 75. Alloquitur Leontium suam poeta. 2. *Agriopam* reliqui scriptores *Eurydicen* vocant, v. Lobeck. Aglaoph. I, 375. 3. Immerito Hermannus malit *ἀπευθέα, sive is ignorabilis intelligendus, sive ex quo nulla venit fama.* 4. Libri *ἀκοήν*: correxit Lennepius, v. Propert. III, 16, 24. *Scandenda est torvi publica cymba senis.* Conjecerunt alii *ἀκαλήν*, (*ἄψοφον* Hesych.) *ὠχρήν, κοίλην, αἰνήν, ἀχέων, ἀέκων*; Hermannus *ἀόκνην*, quam formam vix excusabilem puto. Valckenarius *ἄκρην extremam.*

ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἔπι μακρὸν ἀϋτεῖ,
ῥεῦμα διὲκ μεγάλων ῥυαμένη δονάκων.
ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
Ὀρφεύς, πάντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς·
Κωκυτόν τ' ἀὐθέμιστον ἐπ' ὀφρύσι μειδήσαντα
εἶδε, καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός,
ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθνωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς.
ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.

Οἳ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκε
Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος, Ἀντιόπην,
ἥ τε πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
ἰυσμὰν χρυφίων ἐξεφόρει λαγίων,

---

5. λίμνη A: λίμνης Ruhnkenius. 6. χεῦμα — ῥυαμένης Ruhnkenius. Hermannus *Si quid*, ait, *suspectum in hoc loco, est id* ῥυομένη, *inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen,* συρομένη *praestaret aliis conjecturis.* 7. μονόζωστον libri: correxit Ruhnkenius. Intellige μόνον, ut Soph. O. R. 846. ἀνὴρ εἷς οἰόζωνος. 8. ἀνταίους Valckenarius. Hermannus: *Poeta Orpheum dixerat securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum. Id ille, nisi fallor, significaverat verbo* ἐξανέλισσε, *quo refertur postea* ἔνθεν ἀοιδιάων: *ab universorum genere deorum exorsus, infernos exoravit reges.* Recte videtur vulgata habere: omnigenos Deos permulcens primum flexit sustinuitque Cocytum et Cerberum, tum exoravit *magnos* deos infernales. 9. Ruhnkenius ἀπόθεστον (h. e. οὐκ εὐλιτάνευτον) ὑπ' ὀφρ. μειδ. Hermannus: *Immo »flumine languido Cocytus erranse aliter, opinor, testificatus est se Orphea testudine commotum esse. Itaque sic potius scripsisse poetam existimem:* Κωκυτόν τ' ἀνέθιστον ἐπ' ὀφρύσιν οἰδήσαντα εἶδε (*praeter solitum ad ripas intumescentem*), καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός. Uno εἶδε recepto reliqua sana videntur: *vidit Cocytum ad cantum ipsius vultu invito praeter fas* (Hor. Carmm. III, 11, 21.) *subridentem* (ἐπιμειδήσαντα ὀφρύσιν). 12. Libri φέρων: correxit Ruhnkenius. 15. υἱὸς Μήνης. Plat. Rep. II, 364, E. Μουσαῖον καὶ Ὀρφέα Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐκγόνους, v. Lobeck. Aglaoph. I, 454. Ilgenio videtur Musaeus Antiopam celebrasse hymno in Eleusiniam Cererem, de quo saepius Pausanias. 17. De hoc loco lubricum est judicare: de Antiopa, Musaei amoribus, quae

'Ράριον * ὀργειῶν ἀνέμῳ διαποιπνύουσα
Δήμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν, ἀποπρολιπόντα μέλαθρον,
Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίης,
Ἀσκραίων ἐρεμέσθαι ἑκόνθ' Ἑλικωνίδα κώμην·
ἔνθεν οἱ Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν

Cereris videtur sacerdos dicta esse, nihil constat: Deïopam Musaei uxorem novimus. ἥ τε A: ὅς τε VL. Tum πολυμνήστρισιν libri: nostrum Blomfieldius et Riglerus Axtiusque: πολυμνήτοιο Voss. in Hymn. Cerer. 130. Cogitandum de sacris pompis per campum Eleusinium ductis cum clamoribus mysticis. 19. Ῥάριον lenem habere spiritum constat, v. Herodianus περὶ μον. λεξ. 35, 6. ubi pro ῥάριδος δήιους scribe Ῥαριάδος Δηοῦς. Scholl. Il. A, 56. Hermann. in Hymn. Cerer. 451. Injuria obloquitur Goettlingius in Theodos. 213. ὀργιῶν Schweighaeuserus: ὀργίων PVL. ἀνέμῳ διαποιπνωιουσα vel διαποιπνύσα A: ἀνέμῳ διαποιπνώουσα B: διαποιπνύουσα VL: ἀνέμῳ ἴσα ποιπνύουσα Vossius: Ῥάριον ὀργίων ἀνὰ λείμακα ποιπνύουσαν Δήμητρι Orellius: praeclare vero Hermannus Ῥάριον ὀργειῶνι νύμῳ διαποιπνύουσα Δημήτρᾳ. Vide de forma Δήμητρα Lobeck. Parall. I, 112. 20. *Antiopa etiam mortua vivit Musaei carminibus.*

21. μελαθραν AB: μέλαθρον P Basil. V. L. Schweighaeuserus μέλαθρα. Hermanno quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apius Boeotus dici videtur Hesiodus. Requiri hic Κυμαῖον ἀποπρ. μέλαθρον vidisse Riglerum et Axtium. Posse ferri videtur Βοιωτόν, si ad Ἡσίοδον retuleris: μέλαθρον tum intellige Κυμαῖον, *paternum.* 23. ἀσκραιων A: ἀσκραῖον PVL. ἔχονθ' L: ἔχων ABPV: ἔχειν θ' Ἑλικωνίδα κώμην Lennepius: ἑκόνθ' Dalecampius, quod probat Hermannus, v. Hesiod. Opp. 631 sqq. Riglerus ἐρῶνθ'. Poeta Colophonius aliam migrationis Hesiodiae caussam fuisse commentus est, quam qua Hesiodus ipse commotum patrem scribit, paupertatem. Hinc ἑκόνθ' sane quam verisimile est: *non coactus cedens paupertati, sed amori cedens sua sponte.* Et hinc φημὶ dicit poeta, quia obloquitur ipsi Hesiodo. 24 sqq. Ruhnkenius: »Hermesianax per lusum jocumque fingit, Hesiodum captum amore Ascraeae puellae, Eoeae, ut durum ejus animum flecteret, Ἠοίας μεγάλας, sive Κατάλογον γυναικῶν, cujus quartus liber Ἠοίας comprehendebat, scripsisse, et, instituta puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum heroinarum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine Ἠοίη vel ἡ οἵη incepisse. Sunt igitur βίβλοι λόγων nihil aliud, nisi Κατάλογος γυναικῶν.« Ἠοίας a

πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ * λόγων ἀνεγράψατο βίβλους
ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

Αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει,
ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων,
λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὅμηρος
ᾠδῆσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης·
ἣν διὰ πολλὰ παθὼν ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.
κλαῖεν δ' Ἰκαρίου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
καὶ Σπάρτην ἰδίων ἁπτόμενος παθέων.

Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὗρετο πολλὸν ἀνατλὰς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεύματ' ἀπὸ πενταμέτρου,
κάλετο μὲν Ναννοῦς· πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ
κηρωθεὶς κώμους * σίχε συνεξαμύνῃ·

Καταλόγῳ non diversas fuisse sunt qui testentur — notis aliunde adde Theognostum Crameri II, 18, 26. Οἵας (sic)· ἀρχὴ καταλόγου. Et. Gud. 246, 23. Ἥοιαι, ἔστι κατὰ λόγος Ἡσιόδου (sic), — alii negant. ἀναρχόμενος Canterus. Nobis scripsisse Hermesianax videtur: Πάσας δὲ γοῦν ἀνεγράψατο βίβλους ὕμνων. Eoeas hymnos vocat poeta, cui in honorem Eoeae conscriptae videantur. 27. 28. μουσοπόλον AP: μουσοπόλων VL, Ruhnkenius κύδιστον πάντων volebat: Hermannus poetam scripsisse suspicatur: ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπολῶν ᾠδῆσιν, dulcissimum deorum Amorem carminibus colens. Recordatum videri poetam quod Hesiodus dixit ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Verum quid Homero, quem Amorem concelebrasse vix Hermesianax poterat fingere, fuerit amor in Penelopam vv. 33. 34. demum significat poeta. Ceterum v. Welcker. Cycl. Ep. 189 sq. 29. Homerus cum carminibus suis in Ithacam contendit, ut placeret Penelopae. 33. Libri ἐκλαιεν δ' Ἰκάρου: emendavit Hermannus. Ἰκαρίου γένος est Penelopa: δῆμος Ἀμύκλου καὶ Σπάρτη Helena cum Lacedaemoniis. Illud ad Odysseam, hoc ad Iliadem respicit. Sed Penelopa ipsa oriunda Lacedaemone: unde ipsam quoque attingebat Ilias. 34. Confer Il. T, 301 sq. 35. πολλὸν ἀνατλάς, graves inimicitias aemulorum expertus. Huschkius ad Tibull. 678. πολλὸν ἀνυσχλάς, qui vehementem spiritum pentametri fregit. 37. κάλετο Ναννοῦς, v. Hermann. Viger. 875. πολιῷ VL: πολίῳ P: πολ-

* ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν, οὐδὲ Φερέκλην
ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Λυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
πληγεὶς Παχτωλοῦ ῥεῖμ' ἐπέβη ποταμοῦ·
* Δαρδάνη δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν,

λιῷ A. πολλάκι λώτῳ vel λωτῷ A: πολλάκι μώτω P: πολλὰ κιμώτω VL. σίχε συνεξαμύη A: σιχε συνεξαμύη, ἡ B: σίχε συνδραμίη PVL. Jacobsius κηλωθείς: κώμους ἔκλυσιν εἰ (vel εὖρ') ἀνίης Weberus. Hermannus: »Quum Mimnermus tibicen ipse tibicinem amaverit Nanno, λωτῷ recte scriptum videtur. Πολιῷ, nisi forte σκολίῳ scripsit, exquisitius dictum de senili tibia, ut πολιῷ γυῖα δεθεὶς καμάτῳ Phaniae Anth. Pal. I, 294. Vide quae dixi ad Eurip. Med. 876. Denique in στεῖχε Ruhnkenius, in συνεξανύειν incidit Ilgenius. Elegans erit et sententia et dictio, si scripserimus: πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ κημωθεὶς κώμους στεῖχε συνεξανύειν, ut jam ad Orph. Argon. 1293. correxi. Κημωθεὶς est φορβειᾷ vinctus: vide Scholia Aristoph. Eqq. 1147. Συνεξανύειν autem, quod tibicinam ipse tibia canens sequebatur.« Πολιῷ rectius ad ligni lotini colorem nigrum refertur: Mimnermus perosum sibi senium non videtur attigisse. 39. ἠδ' ἦχθεε A teste Ruhnkenio. ἠδὲ Φέρεκλον Casaubonus: libri οὐδὲ Φερέκλην. Tum 40. τοιάδ' PVL: τοῖανδ' B: τ' οιαν vel τοίαν A. Hermannus: »Apertum esse arbitror, hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abjecisse Mimnermum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisset. Similiter Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicit. Quare sic scribendum videtur: ἐήχθη δ', Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἠδὲ Φερεκλῆν ἐχθρὸν μισήσας οἳ' ἀνέπεμψεν ἔπη. *Poenituit eum, inquit, carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium, inimicumque Phereclem odio persequeretur.*« At de iambicis carminibus Mimnermi non constat. Et τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη Jacobsius. Conjiciebam: ἤλγεε δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν, οὐδὲ Φερέκλην ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη, h. e. οὐκ ἤλγεε Ἑρμ. οὐδὲ Φερ. ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπ. ἔπη, *non aegre ferebat Hermobium semper sibi gravem neque inimicum perosus talia* (qualia in manibus sunt hominum) *carmina amicae misit:* missa ira unam Nannonem carminibus celebravit.

41. Λυσηΐδος AB: χρυσηΐδος PVL: Λυδηΐδος dubitanter Ruhnkenius. Fuit enim Antimachi sive uxor sive amica et nomine et gente Lyda. Forma tamen aliunde non constat. 43. δαρδάνη AB: δαρδάνην VL: περδάνη P: λάρναι νιν δὲ θανοῦσαν Ruhnkenius. Hermannus cum Lennepio Σαρδιανήν, ut poeta aut synizesin aut insuetam correptionem usurpaverit.

* καλλιωναιζαον δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
ἄκρην ἐς Κολοφῶνα· γόων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους
ἱρὰς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδείξατο κώμους,
Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
γιγνώσκεις. ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ' ὕμνων,
Τήϊον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ.
καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων

---

44. καλλιωναΐζαον A: καλλιωναίζαον B: καλλίον' ΐζαον δῆθεν PVL: καλλίον' ἴξαον Casauboni editio secunda. Ilgenius κλαίων, αἰάζων δ' ἦλθεν: Riglerus et Axtius αἴλινον αἰάζων δ' ἦλθεν: Goettlingius Λαρδανίην δέ, θανοῦσαν ὅτ' ἐν ξήρῃ θέτο γαίῃ, κάλλιον ἀείδων ἦλθεν ἀποπρολιπὼν ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. Hermannus: Τμώλιον αἴζαον δ' ἦλθεν; nam Hesychius αἰζαόν· τὴν μέσην ὥραν (τὴν μετέωρον Herm.) et αἰζάων· ὀρῶν ὑψηλῶν. Osannus ad Apulej. de orthogr. 23. Κιλλάνιον πεδίον, quod tamen Strabo XIII, 629. Phrygiae accenset, qui ibidem juxta Caystrianum agrum memorat τὸ Κιλβιανὸν πεδίον. Paldamus ad Propert. 303. Καλλίναον Ξάνθον δ' ἦλθεν ἀποπρ. Dixisse poeta videtur, Antimachum Lydiae Lydae amore captum in Lydiam se contulisse: mox sepultis ossibus defunctae in patriam Colophonem, quae in promontorio sita ἄκρη vocatur, redisse. Ceterum conferendus Plutarchus Morall. II, 106, B. Ἀποθανούσης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. 47. Exstant hodieque carminum frustula, quibus Alcaeus Sapphonem, Sappho Alcaeum alloquitur, v. Neue fr. 61. Prolegg. p. 3. et Alcaei fr. XLI. II. Matthiae. ἀνεδείξατο, *dedicavit* Mitscherlichius in Hymn. Hom. Cerer. p. 225. Libri ἀνεδέξατο. 49. ὑμνῶν A.

50. Athenaeus 599, C. Ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάττην τὸν Κροίσου πατέρα. Et post: ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι παίζειν τὸν Ἑρμησιάνακτα περὶ τούτου τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Λίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ· δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἱππώνακτα. Vide Neue p. 3. Plehn. Lesbiac. 180 sqq. Bergk. Anacr. 100. 51. Hermannus: »Edd. Ἀνακρείων. MSS. Ἀνακρέων, quod praeferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum invenirem. Valde enim insoleuter penultima sub ictu versus pro-

στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν
φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
οἰνηρὴν * δοῦριν κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὔοινον· τὸ δ' ὁμούριον εἶχιδε Λεκτὸν
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

Ἀτθὶς δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' * ἀγειραιθειαρειδος
* * * * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

---

ducitur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς Ἀνακρείων ἐφίλησεν.« 52. Hermannus: »Exquisitiora amans poeta dicere videtur τὴν μεταπεμπομένην, ad quam multa miserit carmina Anacreon.« Intelligenda Sappho in pompa multis circumfusas puellis incedens. 53. Sami commorabatur apud Polycratem, Herod. III, 121. 54. δοῦριν VL: δοῦχιν P: δουρὶ Casaubonus: δήρι vel δήρει vel δούρει Bergkius Anacr. 142. Referunt ad Teum ab Harpago captam, v. Herod. I, 168. Nisi poeta οὔρει vel ὄρεσιν dederat, quod cum οἰνηρὴν pulchrius congruit. Teste Strabone Teos ἐπὶ χερρονήσῳ ἵδρυτο.

55. Paldamus ad Propert. 303. Λέσβον ἐς εὔυμνον, cll. Phanocl. Eleg. I, 22. Libri τὸ δὲ μυρίον εἶχιδε λέκτρον: illud Hermannus, hoc Casaubonus correxit, qui τὸ δὲ δὴ ῥίον conjecerat; non inepte Wenschius Μύσιον tentavit, quanquam Lectum, Idae promontorium, Aeolidem et Troadem disterminat, insulae Lesbo oppositum, v. Il. Ξ, 284. cum Scholiis. At constat quam late Mysiae appellatio patuerit. Ὁμούριον, vicinum. 57. Libri αὐθὶς: Ἀτθὶς Ruhnkenius. πολυπρήωνα κολώνην (Κολωνὸν Lennepius) Ruhnkenius; libri πολυπρίωνα κοδώνην. Suidas v. Σοφοκλῆς· προεγηορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ ἡδύ. Alludit poeta ad pagum Atticum Κολωνόν, unde Sophocles oriundus erat.

59. αγειραιθειαρειδος AB: ἀγεῖραιθ' αρειδὸς PVL. Amicae Theoridis nomen latere perspexit Lennepius: Ath. XIII, 592, A. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδιοποιὸς ἤδη γέρων ὢν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας. — μνημονεύει δὲ αὐτῆς λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως· Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς. Hermanno verisimile est hos versus ad hunc fere modum scriptos fuisse:

Ἀτθὶς δ' οἷα μέλισσα, πολυπρήωνα Κολωνὸν
λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
Βάκχον, καὶ τὸν ἔρωτ' ἀνέγειρε Θεωρίδος, [οἶσθα],
[τεχνοσόφῳ φρενί, τὴν] Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

Vel [καὶ γεραιῷ γὰρ ἐρᾶν]. Mire Reisigius Oed. Col. IV.

Φημὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
καὶ * πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.
ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας * κατενίσατο λαύρας,
* Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰςόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρετ' ὄλεθρον,
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Ἄνδρα δὲ, τὸν Κυθέρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθῆναι
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην,
Μούσαις παιδευθέντα Φιλόξενον, οἷα τινιχθεὶς
ὠργῇ ταύτης * ἦλθε διὰ πτόλεως,

Riglerus et Axtius: *γέρας δὲ Θεωρίδι δῶκεν ᾠδῶν, ὥντε χάριν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ*. Ruhnkenius *ἔρωτα γεραῖραι . . . .*

62. Jacobsius: *ἠὸ' ἀπαλῶν μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων*. Hermannus: *καὶ σπανίων μῖσος κτώμενον ἐκ συνόδων*. Nam Moschopulus in Vita Euripidis: *σκυθρωπὸς δὲ τὸ ἦθος ἦν καὶ ἀμειδὴς καὶ φεύγων τὰς συνουσίας· ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη*. Riglerus et Axtius: *καὶ πρώτων μῖσος κτ. ἐξ ὀνύχων*. 65. *κατενίσσατο* Hermannus: malim *κατεδύσατο*.

66. *Αἰγείων* nomen amicae Euripideae continere videtur: Moschopulus Vita Euripidis: *Ἕτεροι δὲ ἱστόρησαν, οὐχ ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν αὐτὸν διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀμφὶ πρὸς Κράτερον τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου. καὶ γὰρ σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας. οἱ δέ, πρὸς τὴν γαμετὴν Νικοδίκου τοῦ Ἀρεθουσίου*. Ilgenius *Αἰγεινώ*. Bergkius Commentatt. Com. Att. 96. *Μακηδονίῃ — Αἰγειῶν* vel *Αἰγάων*, quum Aegae regni Macedonici caput fuisse videantur.

67. *εἰςόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρετ' ὄλεθρον* Porsonus: Codices (*τοι* omisso) *Εὐριπίδῃ* habent: *εὗρετ'* AB: *εὗρεν* PVL: *σοί* Bergkius. 68. Hermannus et Bergkius *Ἀμφιβίου*: Moschopulus Lysimachum vocat. 69. *τε* B. Tum vulgo *ἀνετρέψαντο*. Hermanno elegantius scribi videtur: *ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν, ὃν ἐθρέψαντο*. Non assentior. 71. Legebatur *Μοῦσαι, παιδ.* Hermannus: »*Παιδευθέντα* significat *castigatum*: respicit enim poeta poenam, qua affectus a Dionysio fuerat Philoxenus: unde ille *τινιχθείς*, *vehementer commotus*, magno cum ejulatu per urbem Colophonem transiit, quum se in patriam Cythera reciperet.« Potius Philoxenus Cytheris profectus videtur Ephesum, ubi obisse fertur.

γιγνώσκεις, ἀΐουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εὐρυπύλου παλιῆται
Κῶοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ,
Βιττίδα μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλιήν.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις
καὶ δεινὴ μύθων κῆδος ἔχουσ' ἀρετή,
οὐδ' οἳ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον,

---

73. ἀΐουσα μέγαν Ruhnkenius: καὶ οὖσαν μέγαν ABP: καὶ οὐσαμέγαν V: καίουσα μέγαν L. 74. Libri μηλίοις: correxit Heringa. Hermannus: »Tibicina illa fuit, amata Dionysio, ut ex Athenaeo I, 6, F. sq. compertum habemus: (ἐπειδὴ δὲ Φιλόξενος τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὑτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ' αὐλητρίδα Γαλατείαν, ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσέα.) Eam Hermesianax dicere videtur, primum oves pavisse, eoque jam tempore amore incendisse Philoxenum.« Hesychius Πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες. Ilgenio poeta dicere videbatur, Philoxenum Galateae desiderium vel ipsis agnis incussisse. Nobis locus valde corruptus esse videtur. 75. Il. B, 677. Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Propert. IV, 5, 23. 77. Βαττίδα Scaliger: nam Ovidius Tristt. I, 6, 2. et Pont. III, 1, 58. Battidem vocat. 78. τρυόμενον Hermannus. ἐκτήσαντο Porsonus. 80. σκοτίην Heinrichius. 81. αὐτοί B, Hermannus αὐή, quos anhelans cura disputando de rebus amoris macilentos reddit. Porsonus πυκνά. Hermannus: Πικρὰ vel amori opposita, vel acuta intellige. Περίπικρα Riglerus et Axtius. 82. κῆδος A: κῦδος PVL. 83. οἶδεν ὃν AB: οἱ δὲ τὸν P: οἳ δεινὸν V. Vulgo ex Westoni conjectura οἵδ' αἰνόν. Aldi scripturam Hermannus tuetur usui epicae dictionis congruam, ut apud Homerum οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν. ἀπεστρέψαντο AB: ἀπετρέψαντο PVL, quod Hermanno placet, quum pateat, non dici illos non aversatos esse bellum Amoris, sed propulsare nequivisse. 84. Hermannus φθανόμενοι δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. Heinrichius μαινόμενοι δ' ἦλθον.

Οἵη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς
Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης
εὑρόμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ
βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.

Οἵῳ δ' ἐχλίηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ,
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
οἰκὶ ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
εὗρε, λόγῳ πολλὰς εὑρόμενος διόδους.

Ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ
δεινός, ὅτ' * ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο
ὀξὺς Ἀριστίππος, πάσας δ' ἠνήνατο λέσχας
φεύγων * οὐδαμέων ἐξεφόρησε βίῳ.

---

86. Heinrichius καμψά, *flexus curvos, spiras.* 88. βαιῇ ἐνὶ] βίης ἐν ABP: βαιῇ τ' ἐν VL. Illud Dindorfius. Hemsterhusius: βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. »Ἀποτασσόμενον proprie est distribuentem« Hermannus. Probo Hemsterhusium: Pythagoras *universum orbem terrarum in exigua sphaera effinxit.* 89. ἐχλίηνεν ὅν Heringa: libri ἐχλειημένον. ἔχρη Ἀπόλλων ἀνθρώπων εἶναι Porsonus. Wyttenbachius εἶναι Ἀπόλλων ἔχρησ' ἀνθρώπων. AB ἔχρῆν πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶναι: PVL ἔχρῆν (sequitur lacunae indicium) εἶναι πολλῶν δ' ἀνθρώπων. Vide Platonis Apolog. 21, A. 92. PVL κουροτέρας. *Quum ex profunda mente leviores curas elaborasse Socrates dicitur, in his eum curis mentem suam, alias in rebus gravissimis occupatam, exercuisse significat poeta.* Hermannus. 94. Heringa λόγων: Hermannus *Recte*, ait, *libri λόγῳ. Hoc enim dicit poeta, non potuisse facto fine invenire Socratem, quum tamen verbis ubique se expedire didicisset. Non male legeretur* Οὐδέ τι τέκμαρ εὗρ' ὁ λόγῳ πολλὰς εὑρόμενος διόδους. Ceterum εὑράμενος libri: correxit Dindorfius. 95. Libri omittunt δ'. Unde Hermannus ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ δεινός, ubi δεινόν librorum scripturam emendavit Ruhnkenius. 96. Ruhnkenius εὐπιθάνης: Hermannus ἀπιθάνης, *non quod Aristippus eam magna pecunia conduxerit, sed quod florida aetate difficilis aditu fuit, de qua re scriptum apud* Ath. XIII, 570, B. C. 585, D. 98. Porsonus ἐξ Ἐφύρης ἐβίω. Hermannus: φεύγων εἰλιμένων ἐξ Ἐφύρης ὁρίων. *Aeginam enim*, inquit, *cum*

XVI. Phanoclis Elegiae.

Phanocles, quem post aetatem Demosthenis vixisse scimus, v. Clementem ad fr. 2., quam patriam habuerit incompertum est. Elegiae ipsius, quibus amores masculos celebraverat, Ἔρωτες ἢ καλοὶ inscriptae erant. Vide Welckeri Vindicias Sapphonis 31 sqq.

1.

Ἦ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην.
Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἔζετ' ἀείδων
ὃν πόθον· οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,
ἀλλ' αἰεί μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶναι
ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν.
Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
ἔκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,

Laide petere consueverat Aristippus, teste Ath. 588, E. Ἀρίστιππος δὲ κατ' ἔτος συνδιημέρευεν αὐτῇ ἐν Αἰγίνῃ τοῖς Ποσειδωνίοις. *Nec solo id Neptuniorum tempore factum esse idem Ath. indicat* 544, D. διέτριβε δ' ὁ Ἀρίστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρυφῶν. Friedemannus de Med. Syll. Pent. 298. οὐδ' ἀνέμων ἐξεφοβεῖτο βίαν, quia Aristippum Isthmum navigantem vehementissima tempestate maris correptum summum adisse vitae discrimen scribunt Diog. L. IV, 142. Huebner. et Aelian. V. H. IX, 20. In eundem intellectum facilior erit correctio haec: οὐδ' ἀνέμων ἐξεφόβησε βίη. Ceterum de Aristippi cum Laide consuetudine v. Fr. Jacobsii Scripta Miscell. IV, 403 sqq. 425 sqq.

Phanoclis Fr. 1. Stobaeus Floril. LXIV, 14. Tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. II, 323 (299). 4. οὐδέ οἱ ἦν Hermannus Orph. 785. 5. ὑπὸ ψυχήν B. μελεδῶναι AB Voss. Arsen.: vulgo μελεδῶνες, v. Lobeck. Parall. I, 146. 6. Vulgo δερκόμενον: AB Voss. δερκομένου. Intellige cum Valckenario Diatr. Eur. 199, C. μελεδῶναι δερκομένου Κάλαϊν ἔτρυγον αὐτόν. Praetulit poeta genitivum ob perspicuitatem. 8. Ita libri optimi: vulgo εὐμήκη, v. Schaefer. Greg. Cor. 533.

οὕνεκα πρῶτος δεῖξεν ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἔρωτας
ἄῤῥενας, οὐδὲ πόθους ἤνεσε θηλυτέρων.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτὴν
εἰς ἅλα Θρηϊκίην ῥῖψαν ὁμοῦ χέλυϊ,
ἣλῳ καρτύνασαι, ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ
ἄμφω ἅμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις.
Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ πολιὴ ἐπέκελσε θάλασσα·
ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
νήσους τ' αἰγιαλούς θ' ἁλιμυρέας, ἔνθα λίγειαν
ἀνέρες Ὀρφείην ἐκτέρισαν κεφαλήν·
ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
πέτρας καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.
Ἐκ κείνου μολπή τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
νῆσον ἔχει, πασέων δ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

---

9. πρῶτος δεῖξεν A: vulgo πρῶτον ἔδειξεν. Confer Ovid. Metam. X, 83 sqq. 15. Ovid. Metam. IX, 50 sqq. Plehn. Lesbiacc. 138 sqq. 17. Πέτρη ἁλιμυρής Apoll. Rhod. I, 913. ubi Scholia τὴν ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεομένην interpretantur. 20. Φόρκον Orcum, στυγνὸν ὕδωρ Stygiam undam intelligunt Muellerus Orchom. 155. Welckerus Trilog. Aesch. 383. Meinekius Euphor. 122. Jacobsius Lectt. Stob. 106. Ruhnkenius mare intelligebat, cui ita assentitur Lobeckius Aglaoph. 863 sq., ut dici arbitretur eam partem maris, »qua Symplegades eminent, nautis omnibus formidabiles, quam partem Phorco ille ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντι multorumque monstrorum progenitori quasi propriam dicionem subjectam fuisse e Carystii loco (Scholl. Theocr. III, 22. Καρύστιος Περγαμηνός φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν ὅρκου πύλας [Φόρκου Meinekius] εἰρῆσθαι.) colligi potest, si ille Symplegades tanquam vastissimi regni ostia Φόρκου πύλας nominavit. Ceterum Phanocli obversatum quidem videtur Orphei iter Colchicum et Planetarum transvectio, de qua ipse narrat in Argon. v. 707. αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἠμετέρῃσι πέτρας ἠλιβάτους, sed tamen ita ut Orpheo universe vim et potestatem sedandorum fluctuum tribuat, alioqui ἔπεισε scripsisset, non ἔπειθε.« Addit Lobeckius ab Orpheo *ventos frenari et undas* apud Claudian. Praef. L. II. Rapt. 17. Adde Simonidis Epinic. fr. XVIII. Denique haec subjicit: »Si expressam hujus facti (itineris Colchici) memoriam proponere voluisset Phanocles, non ἀναύδους scripsisset, quod saxis in universum, non illis tumultuosissimis scopulis convenit, sed ἀναιδέας, quod unicuique primum occurrit. Dionysius Perieg. v. 143. κυανέας ὅθι μῦθος ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας.« 22. Sic A: πασέων τ' vulgo: πασέων Trincavellus.

Θρῇκες δ' ὡς ἐδάησαν Ἀρηΐοι ἔργα γυναικῶν
ἄγρια καὶ πάντας δεινὸν ἐςῆλθεν ἄχος,
ἃς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῒ σήματ' ἔχουσαι
κυάνεα, στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου.
ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ κταμένῳ στίζουσι γυναῖκας
εἰςέτι νῦν κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

2.

Ἀλλὰ τὸ Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον οὐδέ πη ἔστιν
ἐκφυγέειν, ὁπόσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα.

3.

Ἦ ὡς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
ἥρπασεν, ἡγαθέην Κύπρον ἐποιχόμενος.

XVII. Alexandri Pleuronii.

Olymp. CXXVII.

Suidas: Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

---

23. Ἀρηΐοι A. Voss. Ars. marg. Gesn. Reliqui ἀρηΐα. 26. μὴ λελάθοιντο B. 27. τίνουσι γυναῖκες Ruhnkenius, ipse afferens Plutarch. Ser. N. V. 2. Οὐδὲ γὰρ Θρᾷκας ἐπαινοῦμεν, ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Ceterum cfr. Herod. V, 6.

Fr. 2. Clemens Alex. Stromm. VI, 750. Potter. Δημοθένους εἰπόντος· Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται καὶ τὰ ἑξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἔρωσιν ἢ Καλοῖς γράφει· Ἀλλὰ κτλ. 1. οὐδέ πως Paris.: οὐδέ ποτ' Klotzius.

Fr. 3. Plutarch. Morall. II, 671, B. Τὸν Ἄδωνιν οὐχ ἕτερον, ἀλλὰ Διόνυσον εἶναι νομίζουσι καὶ πολλὰ τῶν τελουμένων ἑκατέρῳ περὶ τὰς ἑορτὰς βεβαιοῖ τὸν λόγον· οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου γεγονέναι. καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνήρ, ὠδέ πως πεποίηκεν· Εἰδώς θεῖον κτλ. Emendavit Lenzius.

I. Ἀπόλλων.

1.

Παῖς Ἱπποκλῆος Φόβιος Νηληϊάδαο
ἔσται ἰθαιγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων·
τῷ δ' ἄλοχος μνηστὴ δόμον ἵξεται, ἧς ἔτι νύμφης
ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἑλισσομένης
Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἑλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεύς,
ὅρκι' ὁμηρείης πίστ' ἀποδωσόμενος,
πρωθήβης, ἔαρος θαλερώτερος· — οὐδὲ Μελίσσῳ
Πειρήνης τοιόνδ' Ἀλφεσίβοιον ὕδωρ
θηλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' οὗ μέγα χάρμα Κορίνθῳ
ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις —·
Ἀνθεὺς Ἑρμείῃ ταχινῷ φίλος, ᾧ ἔπι νύμφη
μαινὰς ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων·
καί ἑ καθαψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι
πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος

Alexandri Pleuronii. I. Ἀπόλλων. Fr. 1. Parthenius Erot. XIV. Ἔφασαν δέ τινες, οὐ πέρδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρέαρ βεβλῆσθαι, ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλλωνι. Vaticinantem Apollinem fecit Alexander, ut Lycophron Cassandram, alios alii poetae, v. Mitscherlich. Horat. Carmm. I, 15. in Argumento. Eandem fabulam de amoribus Anthei et Cleoboeae narraverat Aristoteles et fabularum Milesiacarum auctores. 2. De forma ἰθαιγενής v. Lobeck. Phryn. 648. 5. Ἀσσησός πόλις Μιλησίας γῆς, Steph. Byz. s. v. Alii Assesum regem interpretantur, v. Wesseling. Herod. I, 19. recte, nam Parthenius: ἐκ δὲ Ἀλικαρνασσοῦ παῖς Ἀνθεύς, ἐκ βασιλείου γένους, ὡμήρευσε παρὰ Φοβίῳ. 6. Legrandius ἐπεβωσάμενος. Vulgatam explica: *Antheus fida pignora reddet tradita sibi a patre rege.* 9. θηλήσει Passovius: codex θελήσει. Actaeonem dicit, Melissi filium, cujus amore Archias unus ex Heraclidis quum exarsisset, Actaeoni autem recusanti vim adhibere conatus interfecisset puerum, profugus Corintho Syracusas colonias duxit, v. Plutarchi Amator. Narratt. 772, D sqq. Muelleri Dorr. I, 115 sq. 11. Est Epanaphora v. 5. ᾧ ἔπι Legrandius: codex ᾧ ἔνι. 12. λιθόλευστον ἔρων *amorem gravissimis poenis dignum.* 13. Il. Z, 160 sqq. Heynius ἀθέμιστα τελέσσαι.

σπονδάς τ' ἐν Φοβίου καὶ ἅλα ξυνεῶνα, θαλάσσῃ,
κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψετ' ἀεικὲς ἔπος·
ἡ δ' ὅταν ἀρνῆται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεὺς,
δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον,
μύθοις ἐξαπαφοῦσα· λόγος δέ οἱ ἔσσεται οὗτος·
γαυλός μοι χρύσεος· φρεῖατος ἐκ μυχάτου
νῦν ὅ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἠρίκεν οὖσον,
αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ὤχετ' ἐφυδριάδας·
πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ παισὶν ἀκούω
ῥηϊδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου,
ἰθύσας ἀνέλοιο· τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης·
ὧδε μὲν ἡ Φοβίου Νηλεΐδαο δάμαρ
φθέγξεθ'· ὁ δ' οὐ φρασθεὶς, ἀπὸ μὲν Λελεγήϊον εἶμα
μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς·
αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος
φρεῖατος· ἡ δ' ἐπὶ οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνὴ
ἀμφοτέροις χείρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ἐνήσει·
καὶ τόδ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος

---

15. *ἐν Φοβίου*, *in aedibus Phobii*. *θαλάσσῃ* Legrandius. codex *θαλάσσης*. Brunckius *ἅλα ξυνεῶνα τραπέζης*. 23. *Ἀλλ'*, v. Theogn. 341 ibique notata. *παισίν* Piersonus: vulgo *πᾶσιν*. Vide Odyss. *Z*, 300. *πρὸς σὲ θεῶν*, v. de omisso verbo *ἱκετεύω* similiive Valcken. Eur. Phoen. 1659. Pors. Med. 325. 26. *Νειλιάδαο* codex: correxit Brunckius: Passovius *Νηλιάδαο*. 27. *Λελεγήϊον εἶμα*, h. e. *Μιλήσιον*. Nam Miletus et ipsa vocata *Λελεγηΐς*, v. Steph. Byz. s. v. *Μίλητος*. 30. Hesychius *λιρός· ἀναίσχυντος, ἀναιδής, θρασύς*. *Λιρος* scribit Choeroboscus Orthogr. Crameri Ann. Oxx. II, 235, 3. *Λῖρος· σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ῑ· παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν· οἱ γὰρ ἀναιδεῖς λίαν ὁρῶσιν*. 32. Vulgo *καὶ τόθ'*. Passovius: »*Atque hunc* (siquidem *καὶ τόδ' ὁ μὲν ξ. π. ἀ.* legendum) *fatalem tumulum* (imum putei fundum) *premet hospitum longe infelicissimus*. Ac plerumque quidem terra sive tumulus mortuum premere dicitur: hic vero rem invertit poeta ingeniosus, suo usus jure: *ὀγκῶσαι* enim *ἠρίον* recte dicitur de eo, qui graviter cubat in tumulo, quem nunquam est relicturus: apud Latinos nihil est frequentius hoc verbi *premere* usu.« Jacobsius conjecerat: *καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμοτάτῳ* sqq. *hunc tumulum* (Cleoboea) *hospitum infelicissimo exstruet*. Sic etiam Hofmann-Peerlkamp. Bibl. Crit. Nov. II, 216. cll. inter alia Eur. Ion. 388. *ὀγκωθῇ τάφῳ*.

ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον· ἡ δ' ὑπὸ δειρὴν
ἀψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀΐδην.

II. Μοῦσαι.

2.

Ἀλλ' ὄγε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι
Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα καὶ μελέων,
υἱὸν Θερσάνδροιο, * τὸν ἤνεσαν ἀνέρα σίγλων
χρυσείων ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα,
ὑμνῆσαι ταχίων Ὤπιν βλήτειραν ἐϊστῶν,
ἥ τ' ἐπὶ Κεγχρειῷ τίμιον οἶκον ἔχει.

et mox:

Μηδὲ θεᾶς προλίπῃ Λητωΐδος ἀγλαὰ ἔργα.

III. Ἄδηλον ἐλεγεῖον.

3.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλυσαν ἔξω
πατρίδος· ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων,

II. Μοῦσαι. Fr. 2. Macrobius Saturnall. V, 22. *Alexander Aetolus poeta egregius in libro qui inscribitur* Musae, *refert, quanto studio populus Ephesius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propositis, ut qui tunc erant poetae ingeniosissimi, in deam carmina diversa componerent. In his versibus Opis non comes Dianae, sed Diana ipsa vocata est. Loquitur autem, ut dixi, de populo Ephesio:* Ἀλλ' κτλ. De Timotheo Milesio v. Mueller Dorr. II, 324 sq. 1. Γραικοῖσι, h. e. Ἕλλησι, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 60. Wachsmuth. Antiqq. Gr. I, 310 sq. 3. Libri τὸν ἤνεσεν et 4. ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα. Conjectant τὸν ἤνεσαν ἀνέρα σίγλων χρ. ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι, vel κατήνεσαν ἀνέρι σ. χ. ἱερὴν δ. τ. χιλιάδα. De σίγλοις, nummate Persico, v. Xenoph. Anab. I, 5, 6. Ἱερὴν vocat χιλιάδα expensam in honorem deae. 5. Ὤπιν, v. Virg. Aen. XI, 532. ibique Servium. 6. Vulgo ἡ δ' ἐπὶ Κεγχρειῶν: emendavit Meinekius. De Cenchreo Ephesii agri fluvio v. Paus. VII, 5, 10. Strabo XIV, 639. Tacit. Annall. III, 61. 7. Legebátur θεῆς. ἀγλαά Brunckius: vulgo ἄκλεα.

III. Ἄδηλον. Fr. 3. Athen. XV, 699, B sq. Ὅτι ἦν τις περὶ αὐτοὺς (parodos) δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἀλέξαν-

εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
ξεῖνος· Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰὼν,
παιδομανεῖ σὺν ἔρωτί ποτ' ἦν ἴσον. ἔγραφε δ' ὠνὴρ
εὖ, παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων,
πισσύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας, ἤ τινα χλούνην,
φλοίων ἀνθηρῇ σὺν κακοδαιμονίῃ·
τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν. ὃς δὲ Βοιωτοῦ
ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

XVIII. Eratosthenis Cyrenaei.

Olymp. CXXXVII.

Suidas: Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ, οἱ δὲ Ἀμβροσίου, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμφθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου

ὅρος ὁ Αἰτωλὸς ὁ τραγῳδιοδιδάσκαλος ποιήσας; ἐλεγεῖον τρόπον τοῦτον δηλοῖ· Ὡς Ἀγαθοκλῆος κτλ. Sunt qui hos versus ab Alexandro tanquam epigramma sepulcrale Boeotii Siculi parodi conscriptos statuant: perperam. De Boeoto et Euboeo v. 10. memorato v. Weland. de Praecip. Carmm. Hom. Parodis 41 sqq. 1. Conjiciunt Ὃν δ' Ἀγαθ. vel ὅν γ' Ἀγ. — πατρίδος, ἄρχ. 4. Libri δεῖ σε πόσα χρονίων: emaculavit Casaubonus. Mimnermiana vivendi praecepta secutus dicitur Boeotus, cui nihil vita praeter χρυσέην Ἀφροδίτην fuisse videtur. 5. Libri πότην: emendavit Jacobsius. Alii πότης ἴσος. Mimnermi amores in mulieres aequasse Boeoti amores masculos dicere videtur poeta. δ' ὠνὴρ εὖ Schweighaeuserus: libri δ' ὠ 'νηρεῦ, δ' ὦ νηρεῦ, δ' ὢν ἠρεῦς. 6. παρ' Ὁμηρ., detorquens Homeri verba in res ludicras. 7. Sic Westonus: libri πισσυγάσι, φωρωσεν αἰδεας, φωρασε ναιδέας, φωρᾶσαν αἰδέας, φωρώσαν ἀειδέας. 8. φλύων Schweighaeuserus: φλοίων PVL: φλοίοντ' Capellmannus. At referenda verba ad ipsum parodum Homericis verbis magnificis venuste et vafre ad res vilissimas abusum. 9. Libri ὡς δὲ Βοιωτούς: emendavit Casaubonus et Jacobsius.

Eratosthenis Cyrenaei. Elegiaci carminis, quod Erigonae nomine inscripsit poeta — διὰ πάντων ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον ait Longinus de Sublimi XXXIII, 5. — summam com-

Πτολεμαίου καὶ δεύτερος μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα, Βῆτα ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι πένταθλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ρκσ' Ὀλυμπιάδι καὶ ἐτελεύτησε π' ἐτῶν γεγονώς, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον. Ἔγραψε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμούς, περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἱρέσεων, περὶ ἀλυπίας, διαλόγους πολλοὺς καὶ γραμματικὰ συχνά.

Ἠριγόνη.

1.

Οἰνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
ἔλθῃ· κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἄλα . . .

---

plectuntur Scholl. A Il. X, 29. *Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα μονογενῆ Ἠριγόνην, ᾗτις κύνα νήπιον ἔτρεφε. ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος τὸν Διόνυσον ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἄμπελον κλῆμα. κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιέμει τὴν γῆν προφαίνων τὴν τοῦ Διονύσου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως βουκόλοις οἶνον παρέσχεν· οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι, νομίσαντες θανάσιμον εἶναι φάρμακον τὸ πόμα, πλήσσοντες ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον. μεθ' ἡμέραν δὲ νηφάντων αὐτῶν, καταγνόντες ἑαυτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην διὰ ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γεγονότα. ἡ δὲ μαθοῦσα τἀληθὲς ἑαυτὴν ἀνήρτησε. νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσίαις ἐγείραιρον τιμαῖς· οἵ καὶ καταστερισθέντες Ἰκάριος μὲν Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ παρθένος· ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἐρατοσθένει.* Addunt Scholl. BD *ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις*, v. Bernhardy Eratosthenicc. 113.

Fr. I. Athenaeus II, 36, F. *Κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν Οἶνος* πτλ. Stobaeus Floril. XVIII, 3. *ἐς ἄνδρα* Stobaeus. Pluralem praeter Athen. habet Clemens Alex. Paedag.

Βορέης ἠὲ Νότος, τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

2.

Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος.

3.

* *Εὖ τοι ὅσους φαίνεσκε Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον.*

4.

Ἄστυ δὲ δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἔδος.

5.

Ἰκαρίου ποσὶ πρῶτα περὶ τράγον ὠρχήσαντο.

II, 183. Confer Panyasin Ath. 37, A. *Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ ἐσθλόν.*

Fr. 2. Macrob. Sat. VII, 15. *In pulmonem defluere potum nec poetae nobiles ignorant.* Eratosthenes: *Καὶ βαθὺν κτλ.* Vide Alcaei fr. XXVIII. Matth.

Fr. 3. Scholl. Nicandri Ther. 472. *Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος* (fr. XXVI. Schellenberg.) — *καὶ Ἐρατοσθένης· Εὖ τοι ὅσοις φ. κτλ. Εὔϊος ὃς φ.* Bernhardy: nisi praestat *Εὔϊος ὃν φ.* Ceterum codex Gotting. *Ἐρ. φησί· Παμφαίνεσκε κτλ.* Scriptura incerta. De Mosychlo v. Buttmanni Mythologum.

Fr. 4. Steph. Byz. s. v. *Ἄστυ. Λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ· Ἄστυ κτλ. ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς δῆλον ἐστί.* Codices εἴς τε δή, εἰ ὅτε δή: emendavit Bernhardy.

Fr. 5. Hyginus II, 4. *Dicitur hircus in vineam se conjecisse et quae ibi tenerrima folia videret, decerpsisse, quo facto Icarium irato animo tulisse eumque interfecisse ac vento plenum praeligasse et in medium projecisse suosque sodales circum eum saltare coegisse.* Itaque *Eratosthenes* ait: *Ἰκαρίου κτλ.* Vide Welckeri Append. Trilog. Aeschyl. 222 sqq.

XIX. Parthenii Nicaeensis.

Floruit sub Augusto.

Suidas: *Παρθένιος, Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας· Ἕρμιππος δὲ Τήθας φησί· Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός, ἐλεγειοποιὸς καὶ μέτρων διαφόρων ποιητής. Οὗτος ἐλήφθη ὑπὸ Κίννα λάφυρον, ὅτε Μιθριδάτην Ῥωμαῖοι κατεπολέμησαν· εἶτα ἠφείθη διὰ τὴν παίδευσιν καὶ ἐβίω μέχρι Τιβερίου τοῦ Καίσαρος. Ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα εἰς Ἀφροδίτην, Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς, Ἀρήτης ἐγκώμιον ἐν τρισὶ βιβλίοις καὶ ἄλλα πολλά.* **Vide Clinton. Fastt. Hell. III, 548.**

1.

Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος.

2.

Ἴλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαΐην.

3.

Ὅστις ἐπ' ἀνθρώπους ἔξυσεν αἰγανέην.

4.

Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπυς ἐληΐσατο.

Parthenii Nicaeensis Fr. 1. Hephaestion. 9. Gaisf. *Παρθένιος ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα ἐρεῖν ἔμελλεν· Ἀμυσχρὸν κτλ.* Ἀμυσχρὸν Hesychio teste est *καθαρόν, ἁγνόν, ὁλόχροον.*

Fr. 2. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1393. *Ὅτι τὸ Ἴλαος ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπών· Ἴλαος κτλ. Ἔστι δὲ ἐλεγεῖον.* De forma *δέχνυσο* Buttmann. Gr. Max. II, 102.

Fr. 3. Schol. V. Homer. Il. *I*, 446. *Παρθένιος ἐν Βίαντι συνέστειλεν* (verbum *ξύειν*)· *Ὅστις κτλ.*

Fr. 4. Etym. M. 148, 34. *Ἅρπυς ὁ ἔρως, ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κρηναγόρᾳ· Ἀμφοτέροις κτλ. παρὲ*

5.

Μάρτυρα δ' ἄμμιν
τὴν ἐπὶ Γαδείρᾳ λεῖπε θεμοσύνην,
ἀρχαίου Βριάρηο ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας.

6.

Παρθένος, ἣ Κιλίκων εἶχεν ἀνακτορίην,
ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ,
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
εἰςόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι
Κύδνου καὶ Νύμφης ὑδατόεντα γάμον.

τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας. Vide de Crinagora carmine, poetae cognomini dedicato, Meinekium Euphor. 24. et de voce ἅρπις aliisque a Parthenio novatis eundem 48., ubi Parthenio expressum esse illud Propertii statuit: *Et caput impositis pressit Amor pedibus.*

Fr. 5. Scholl. Dionys. Perieg. 456. Ἀπὸ τῆς ἀγριελαίου Φοίνικες ὠνόμαζον Γάδειρα, καὶ ἐνταῦθά εἰσιν αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέος. — Ὁ δὲ Παρθένιος Βριάρεω τὰς στήλας φησὶν εἶναι· *Μάρτυρα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γάδειρα λίπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἄρξας.* Quae eximie sanavit Hermannus Zimmermann. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 531. Consentit Aristoteles Aeliani V. H. V, 3. Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς. Bergkius in Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 55. p. 456. κάλλιπε θεσμοσύνην. Idem tertio versu, ubi Hermanno *Βριαρεῶο* dedit, *Βριάρηο* scribit cll. Et. M. 213, 23. *Βριάρηο: οἷον Βριάρηο κόρα· ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες, ἡ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θετταλικὴ γενικὴ Βριαρήοιο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο.* Illud simile est formis *Πετεῶο, Πηνελέω, Ταλαῶο*, Buttm. Gr. Max. I, 158.

Fr. 6. Eustathius in Iliad. 327, 35. (248, 39.) *Καὶ κώμη Κιλικίας ἐστὶ Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα σταδίους πρὸς δύσιν, ἐν ᾗ πηγὴ ἀπὸ ῥωγάδος καταῤῥέουσα καὶ συνιοῦσα τῷ εἰς Ταρσὸν εἰςβάλλοντι ποταμῷ. περὶ ἧς Παρθένιος γράφων ἄλλα τε λέγει καὶ ὅτι παρθένος Κιλίκων ἀνακτορίην ἔχουσα ἀγχίγαμος πέλε κτλ.* Conformavit Hermannus apud Zimmermann. l. c.

Addenda et Emendanda.

Pag. 2. Rectius post v. 17. lacunam statues.
— 4. In fine v. 8. dele punctum et v. 9. corrige *μνθεῖσθαί τε*. In vulgata scriptura ex vv. *ἄρχειν βουλῆς* eliciendum esset *ἀποφαίνειν βουλήν*.
— Ibid. In nota ad v. 9. lege 9—12.
— 7. Elegiae octavae versu 1. veram scripturam confirmat Personatus Plutarchus de Nobil. II, 388. Hutten. *Ὁ Τύρταιος τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος γενεὰς* (codex *γενεαὶ*: lege *γενεὰν*) *Ἡρακλείους ἀνιχνεύειν φησὶν αὐτούς*. Ibidem v. 6. Ursinus *αὐγαῖσιν ἥρας ἡλ.* exhibet.
— 12. Mimnermi 1, 4. *εἰ ἥβης ἄνθεα* habet etiam Stobaei codex B. Ursinus duobus prioribus versibus diremptis, tertio omisso orditur *Οἷσι' ἥβης ἄνθεα γ', ἀ.*
— 13. In nott. Fr. 3, 1. lege: Brunckius *ἐπεί*.
— 14. Eleg. 5, 5. in mentem venit *ὥσπερ ἔαρ*.
— 16. Eleg. 12. ad *ἐλεγεῖα εἰς τὴν μάχην τὴν τῶν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδοὺς* (Pausanias IX, 29.) referenda erat. Nam neque Andraemonis Pylii aetate Ionibus cum Lydis erat bellum nec Andraemonis testes virtutis excitari poterant aequales Mimnermi, ipso natu majores, v. versum 2. 3.
— Ibid. El. 13, 2. lege *οὐδεμία*.
— 18. In nota El. 1, fr. 1. corrige: Plutarchus Solon. VIII. Ibidem dele vv.: Demosth. *περὶ παραπρεσβ.* 201. Rsk.
— 20. Versu 29. video legendum esse: *εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ἢ θαλάμου*.
— 23. In nota Fr. 9, 4. corrige: *ἴσχετε* Bryanus.
— 26. Versu 46. corrige *οὐδεμίαν*.
— 27. Versu 69. corrige *περὶ πάντα δίδωσι*.
— 29. In nota Fr. 14, 6. non codicem Mutinensem debebam appellare: Bekkerus ex Solone reposuit *ἁρμοδία*. Verba illa *σὺν δ' ὥρῃ γ. ἁρμ.* explicanda ut Homerica Il. *Z*, 149. *ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη*.
— 32. Fr. 24, 2. corrige: *τυραννίδος δὲ καὶ β.*
— 35. Fr. 29, 6. *ἐστράφην λύκος*. Mea haec omnia mea manu describentis errore *κύων* irrepsit.
— 37. Fr. 3, 4. Apud Stobaeum est *εὖφ. ἡδὲ ταχ.*
— 38. Fr. 9. Importuna Xylandri hariolatio Brunckium, Gaisfordium, Gerhardum Lectt. Apoll. 137., nos elusit. Scribe cum libris Plutarchi:

χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδάσκειν ἔργα.

Pag. 38. Fr. 11, 2. Sic eadem exhibet Eusebius Praep. Evang. XIII, 687., ubi Vigeri margo: ἴσως ἐπερχόμενον. Rectius scribes: οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.

Accipe temere praetermissum tetrastichon Phocylidis in Anth. Pal. X, 117.

Γνήσιός εἰμι φίλος καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι·
οἰδίνα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὔς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

— 44. vers. 15 sqq. Cum his mire conveniunt quae ex Solone refert Diodorus Excc. Vat. 16, 28. Ὅτι ὁ Σόλων ἠγεῖτο τοὺς μὲν πύκτας καὶ σταδιεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μηδὲν ἀξιόλογον συμβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι πρὸς σωτηρίαν, τοὺς δὲ φρονήσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντας μόνους δύνασθαι τὰς πατρίδας ἐν τοῖς κινδύνοις διαφυλάττειν.

— Ibid. fr. 3, 5. Vide an loco corrupto medela nascatur ex Aristeae versu in Arimaspeis Tzetz. Chill. VII, 687. Ἰσοηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσιν.

— 129. Fr. 7, 2. μείνωμεν praeter Aldum praestant Scholl. Veneta.

— 137. De poesi Critiae recte judicat Naekius Choerilo 215. In Dindorfii exemplari Scholl. Aristidis 420, 3. Ὦ παῖδες Ἀρίστωνος πλεινοῦ πτλ. scribitur, sed ut Oxoniensis tamen codex pariter atque Frommelii libri ignoret Ἀρίστωνος.

DELECTUS

POESIS GRAECORUM

ELEGIACAE, IAMBICAE, MELICAE.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

SECTIO II et III.
POETAE IAMBICI ET MELICI.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXIX.

DELECTUS

POETARUM

IAMBICORUM ET MELICORUM

GRAECORUM.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

GOTTINGAE

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCCXXXIX.

II. INDEX POETARUM IAMBICORUM.

Pag.

I. Archilochi Parii Iambi 171
II. Simonidis Amorgini 196
III. Hipponactis Ephesii 207
IV. Ananii 223
V. Aeschrionis Samii 224
VI. Phoenicis Colophonii 226
VII. Parmenonis Byzantii 229
VIII. Hermiae Curiensis 230
IX. Critiae Chii 230
X. Herodis 231

III. POETARUM MELICORUM CARMINA.

I. Terpandri Antissaei 237
II. Alcmanis Mesoatae 238
III. Arionis Methymnaei 258
IV. Biantis Prienensis 260
V. Pittaci Mitylenaei 260
VI. Chilonis Lacedaemonii 261
VII. Alcaei Mitylenaei 262
VIII. Sapphonis Mitylenaeae 289
IX. Erinnae Lesbiae 323
X. Stesichori Himerensis 325
XI. Ibyci Rhegini 336
XII. Anacreontis Teii 344
XIII. Telesillae Argivae 374
XIV. Lasi Hermionensis 374

XV. Cydiae Hermionensis 374
XVI. Simonidis Cei 375
XVII. Timocreontis Rhodii 417
XVIII. Corinnae Tanagraeae 418
XIX. Diagorae Melii 419
XX. Praxillae Sicyoniae 419
XXI. Bacchylidis Cei 419
XXII. Ariphronis Sicyonii Paean 419
XXIII. Euripidis Epinicium Alcibiadi 419
XXIV. Aristotelis Stagiritae carmen 419
XXV. Ithyphallus in Demetrium Poliorcetem 419
XXVI. Melinnus Locrensis 419
XXVII. Scolia et cantilenae populares 420

DAHLMANNO. GERVINO.

GRIMMIIS. F. RANKIO.

F. TH. WELCKERO.

S.

Τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.

PRAEFATIO.

Magno hiatu saeculorum ab Aeschylo distinguntur et Pindaro Homerus Hesiodusque. Nam qui poetae medium inter utrosque locum explevere, eorum quum memoriam constat multum esse obscuratam, tum carmina injuria temporum intercidisse plerasque omnia. Adumbratio autem historiae Graecarum literarum quanquam illis in saeculis, ut in obscuris et a communi hominum notitia semotioribus, commorari gestit declamandoque exsultat et exuberat, tantum abest, ut integrorum corporum interitum narratione accurata et sub sensus subjecta elevet, ut fortius excitare soleat ipsarum reliquiarum desiderium. Quemvis enim puto paullo erectioris indolis ita sentire expertum, ut nihil magis necessarium esse existimet, quam saeculorum illorum monumenta explorasse, si quis vel recentiorum poetu-

PRAEFATIO.

Magno hiatu saeculorum ab Aeschylo distimentur et Pindaro, Homerus Hesiodusque. Nam qui poetae medium inter utrosque locum explevere, eorum quum memoriam constat multum esse obscuratam, tum carmina injuria temporum intercidisse plerasque omnia. Adumbratio autem historiae Graecarum literarum quanquam illis in saeculis, ut in obscuris et a communi hominum notitia semotioribus, commorari gestit declamandoque exsultat et exuberat, tantum abest, ut integrorum corporum interitum narratione accurata et sub sensus subjecta elevet, at fortius excitare soleat ipsarum reliquiarum desiderium. Quemvis enim puto paullo erectioris indolis ita sentire expertum, ut nihil magis necessarium esse existimet, quam saeculorum illorum monumenta explorasse, si quis vel recentiorum poeta-

rum virtutes intelligenter pensitare vel cognoscere gradus eos volet, quibus ad Aeschyli et Pindari praestantiam paullatim ascensum sit. Plerique quidem incerto quodam rumore ambiguisque laudibus illorum qui interiere poetarum excellentiam tanquam e longinquo venerantur: accuratiore cognitione et quae ex gnavo reliquiarum ipsarum studio efflorescat, carent. Sunt qui illorum poetarum *fragmenta* procul a se amoveant, in integris demum scriptoribus habitare, *fragmenta* despicere pulchrum arbitrati. Illis studui gratum facere: hos ego ab instituto meo procul amoveo.

Nec defuere ante nos qui similia consilia agitarent particulasque illarum reliquiarum decerptas proponerent, quo damnum illud literis Graecis importatum quodammodo sarciretur. Verum illa opera Mich. Neandri, H. Stephani, Fulv. Ursini, Ric. Brunckii aliorum vel dudum exolevit vetustate perierunt et ex hominum manibus evanuere, vel non satisfecerunt doctiorum hominum desideriis, velut Gaisfordii et Gilesii Britannorum poetae minores, Mehlhornii nostratis Anthologia lyrica. Nec id mirum. Quippe multorum industriam opus erat consumi in colligendis et curatissime pertractandis singulis singulorum poetarum fragmentis, antequam ex omni silva selecta et modica supellectile exornata in libellum continuo filo deductum derivari possent ab uno. Illud nunc factum haud exiguo antiquarum literarum emolumento constat. Neque tamen illis doctorum studiis provisum est,

ut reliquiarum illarum lectio increbesceret eruditorumque hominum et qui hoc agerent claustris perfractis in Academiarum et Gymnasiorum auditoriis frequentaretur. Multi enim scripsere in eum finem, ut lacera poetarum membra vel exquisitae, at molestae tamen, vel de trivio haustae eruditionis undis immergerent: paucissimi, ut quantum posset fieri, emendatiora fragmenta et necessariis enarrationibus explicatiora ad lectitandum ultro allicerent; pauciores denique, ut singulorum poetarum virtutes expenderentur et quemnam in omni literatura Graeca locum obtinuissent clara collustratum luce patesceret. Verum, ut omnes munere suo functi sint optime: quotusquisque est, qui tam vel opibus abundet et empturiat, vel beatus otio luxurietur, qui illa volumina singula in suum sibi usum parare et quae poetarum sunt, quae domo attulere editores, aequo animo excutere sustineat?

Institui igitur hunc delectum sat, opinor, illum vendibilem, ita, ut singula poesis Graecae genera dispescerem, Elegiam, Iambos, Melica carmina; et hanc mihi scriberem legem, ut nisi qua aliud suaderent — interdum enim deflectere visum est — singuli poetae eo quo vixissent ordine sese exciperent. Singulis praefixi, quo reliquiarum ipsarum explicationi viam munirem, Suidae aliorumve Grammaticorum narrationes: raro, ut in Theogonide, ad uberius disserendum provectus sum. Locos poetarum selegi eos, qui mihi in aliquam tandem partem viderentur memorabiles esse et utilitatis delecta-

temporum procellis et fortunarum nostrarum ruinis nonnisi ex sancto Musarum contubernio eam animi tranquillitatem et fortitudinem reportes, quae te vel magnis variisque curis anxium non sinat labascere et ad speranda meliora traducat.

Scribebam in Academia Georgia Augusta ipsis Kal. Novembr. MDCCCXXXVIII.

II.

POETARUM IAMBICORUM RELIQUIAE.

I. Archilochi Parii.

Olymp. XV—XXX.

Suidas ex Aeliani, ut suspicantur, *περὶ προνοίας* **libro:** *Ἀρχίλοχος. Ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανόντων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται· Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τἆλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροεπὲς καὶ τὸ κακορρῆμον ἀφέλοι καὶ οἱονεὶ κηλῖδα ἀπορρύψαι, ὁ Πύθιος ἠλέει, τεθνεῶτα καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. καὶ ὅτε ἦκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν, Καλλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον,* **(Wyttenbach. Plut. de S. N. V. 560, E.)** *τοῦ θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, οὐ προσήκατο αὐτὸν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ θρυλούμενα ἀνεῖπεν. (Μουσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.) ὁ δὲ ἄρα προεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας καὶ ἔλεγεν, ὡς ἦκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι ἢ παθεῖν ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ θεὸς οἰκτείρει καὶ αὐτὸν κελεύει ἰέναι εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ Τηλεσικλείου παιδὸς ψυχὴν καὶ πρᾶϋναι χοαῖς. οἷς ἐπείσθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.*

I. Ἐλεγεῖαι.

1.

Ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2.

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3.

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαὶ
σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

Archilochi Parii Elegiarum fr. 1. Athen. XIV, 627, C. Ἀρχίλοχος ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, δεύτερον δ' ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων κτλ. Recepi scripturam Plutarchi Phoc. VII. et Themistii Orat. XV, 185, B. Vide Il. Δ, 60. Π, 418. Ν, 166. Theogn. 980. Pind. Ol. VI, 17. alios. Θεοῖο Plut. Them. Illud verum propter v. Θεράπων. Homericus Margites: Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, v. Naekii Choeril. 106.

Fr. 2. Athen. I, 30, F. Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει, ὃς καί πού φησιν· Ἐν κτλ. Omnia, ait, mihi est δόρυ. Vide Hybriae Cretensis Scol. Ath. XV, 695, F. De vino Ismarico Odyss. I, 194 sqq.

Fr. 3. Plutarchus Theseo V. Οἱ Ἄβαντες ἐκείραντο πρῶτοι τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις. De Abantibus ὄπιθεν κομόωσι v. Il. Β, 542. cum Scholiis. 4. Hesychius δαίμων· δαήμων. Hesiod. Opp. 314. Homero αἴμων.

4.

Ἀλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς
φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

5.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

6.

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος.

Fr. 4. Athen. XI, 483, D. *Μνημονεύει τοῦ κώθωνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις ὡς ποτηρίου, οὕτως· Ἀλλ' ἄγε κτλ.* Allegoriam odoratur Osannus Symboll. Hist. Litt. Grr. I, 43.

Fr. 5. Plutarchus Morall. II, 239, B. *Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν.* Afferunt alii, ut Aristoph. Pac. 1298. prius distichon, tertium versum usque ad v. *τέλος* Sextus Empir. Pyrrhon. Hypotyp. III, 24, 181. Scholia Aristophanis: *Οὗτος ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ (ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει.* De Saiis, gente Thracica, v. Strabo X, 457. XII, 549. 4. Vulgo *ἐξαῦθις:* correxit Schaeferus. Ceterum si propter haec disticha Lacedaemonii urbe expulerunt Archilochum — nec credo expulisse, qui vix unquam Spartam viderit oculis —, qui *οὐκ ἐθέλων* scutum reliquisset, injuria expulerunt.

Fr. 6. Scholl. Soph. El. 95. *Ξένια Ἄρεως τραύματα καὶ φόνοι· Καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια κτλ.* Vide fr. VIII, 11. Musaeus Anth. Pal. VI, 9. *Ἰοὺς πτερόεντας ὀλοὰ ξείνια δυσμενέσιν.* Eur. Hel. 479.

7.

Αἰσιμίδη, δήμου μὲν ἐπίῤῥησιν μελεδαίνων
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ' ἰμερόεντα πάθοι.

8.

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὔτε τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίης τέρψεται οὐδὲ πόλις·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν
πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν,
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

Κρύπτωμεν δ' ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα,

Fr. 7. Orio Thebanus 55, 22. Ἐπίῤῥησις ὁ ψόγος καὶ ἡ κακηγορία, ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίῤῥητος. Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις· Αἰσιμίδη, δηλοῦμεν κτλ. Correxit Elmsleius. Ruhnkenius δηλήμον' ἐπίῤῥησιν. Possis δειλοῦ μὲν ἐπ.

Fr. 8. Stobaeus Floril. CXXIV, 30. Ἀρχιλόχου. Deplorat poeta miseriam civium quorundam suorum naufragio absumptorum, in quibus maritum sororis ipsius fuisse testatur Plutarchus, v. frr. sqq., sed ita deplorat, ut ad tranquillitatem animi et hilaritatem revocare nitatur. Ipsum naufragium poeta, si Longino credimus, De Sublim. X, 6., adumbraverat tam sapienter et modice, ut οὐδὲν φλοιώδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν immiscuisset. 2. Malit quis τέρπεται. Vulgo οὔτε. Illud Gaisfordii Stobaeus. Intellige: *Graves aerumnas conquerens nec civium quisquam nec universa civitas festivitatibus delectabitur.* 4. Ὀδύνης Gaisfordius; vulgo ὀδύνη. Sed Voss. Ars. ἀμφ' ὀδύνη ἴσχομεν: Trinc. ἀμφ' ὀδύνη σίσχομεν: pessime B ἴσχομεν ἀμφ' ὀδύνη. 7. τόδε, *hocce quo nos nunc conflictamur* ἀνήκεστον κακόν. Vide Solonis Eleg. fr. XI, 75. 11. 12. Accedere jussi ex Scholl. Aesch. Prom. 69. Τὸ δωρεὰν ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Κρύπτομεν ἀν.

9.

Πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου, πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

10.

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἴμασιν ἀμφεπονήθη.

11.

Οὔτε τι γὰρ κλείων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἑρίπων.

Ποσειδῶνος ἄν. δ. Quae emendatius scripta Elegiis accensenda erant. Libri exhibent *κρύπτομεν ἀνιαρὰ Ποσειδῶνος* vel *κρυπτῶμεν ἀναδρὰ Ποσειδὼν ἄνακτα δ.*, vel *κρυπτῶμεν ἀνϊδρά*. Hermannus *Κρυπτομένοις* volebat. Frustra. Seipsum quoque ad condenda *maesta Neptuni munera* (v. ad fr. 6.) excitat: si additum esset, *cui* maesta essent *Ποσειδάωνος δῶρα, τὸ γλυκύπικρον* dictionis eximie attereretur. Denique *κρυπτομένοις*, quod ne in librorum quidem erroribus satis praesidii habet, *κρύπτουσι* debebat esse.

Fr. 9. Scholl. Ap. Rh. I, 824. *Θεσσάμενοι, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες· θέσθαι* (l. *θέσσασθαι*) *γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰ δ' κτλ.* Videtur ex descriptione naufragii esse. Vox *ἐϋπλοκάμου*, modo sana est, referebatur ad numen marinum nescio quod a nautis invocatum. Thierschius *ἐϋπλοΐμοις* volebat.

Fr. 10. Plutarch. Morall. II, 23, B. *Ἀρχίλοχος ὅταν τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς λέγῃ θρηνῶν μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, Εἰ κείνου κτλ., τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσεν.*

Fr. 11. Plutarch. Morall. II, 33, A. B. *Ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος. αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε κτλ.*

12.

*Πάντα πάνος τεύχει * βροτοῖς μελέτη τε βροτείη.*

13.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

II. *Ἐπιγράμματα.*

14.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφάωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

15.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

16.

Συκέη πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφάη.

Fr. 12. Ioannes Siceliota, Walzii VI, 96. et Scholiasta Hermog. V, 441. Uterque *τεύχει βροτοῖς*: codex Venetus Scholiastae *θνητοῖς*, quae vulgata scriptura est: Aldus *τεύχει δὲ βροτοῖς μελ. δὲ βρ.* Prius *τε* omittunt tres libri, iidem *τε βρ.* scribunt. Mihi *βροτοῖς* propter sequens *βροτείη* flagitari videtur. Scripserat Archilochus, nisi fallor, *τεύχῃσι* vel *τεύχουσι βροτοῖς*. An *τεύχει βροτέοις*? De sententia v. Ruhnken. in Xenoph. Memm. 301. Schneider.

Fr. 13. Stob. Eclogg. Phys. VII, 3. Poetae nomen non comparet. Propter Periclis mentionem, de quo v. fr. 8., adscripserunt Archilocho. Nobis haec videtur fragmenti 12. parodia esse.

II. *Ἐπιγράμματα.* Ep. 14. Anth. Pal. VII, 441. *Εἰς Μεγάτιμον καὶ Ἀριστοφῶντα Ναξίους.* Codex *γᾶ*: correxit Jacobsius.

Epigr. 15. Anth. Pal. VI, 133. *Ἀρχιλόχου.*

Epigr. 16. Athen. XIII, 594, B sqq. *Μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς* (*Πλάγγονος* meretricis, quae ab Ionibus *Πασιφίλη* vocitata est) *ἐν τούτοις· Συκῆ κτλ.* Est autoschediasma poetae Pasiphilam sugillantis.

III. Ἴαμβοι.

17.

Οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὔδ' ἐπίμερος
οὐδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

18.

Ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις
ἔστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής.

19.

Κλαίω δὲ Θάσσον, οὗ τὰ Μαγνήτων κακά.

III. Ἴαμβοι. Fr. 17. Athen. XII, 523, D. Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων ὡς ἥσσονος φησίν· Οὐ γάρ κτλ. ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς Ἀρχίλοχος φησίν, ἀπὸ ποταμοῦ, v. Et. M. 714, 14. Videtur poeta civibus suis auctor fuisse, non ut Thasum, sed in Siritidem deducerent colonos, quo quidem Colophonii Gyge Lydis regnante confugissent, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 62. 1. Libri ἐφίμερος.

Fr. 18. Plutarch. Morall. II, 604, C. Ἀρχίλοχος τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπών· Ἥδε κτλ. 2. Nolis ἀγρίης. ἐπιστεφής, Buttm. Lexil. I, 98.

Fr. 19. Strabo XIV, 647. Καλλῖνος μὲν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν. Κλαίω κτλ. Heraclides Pont. Pol. XXII. Οἱ Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων (h. e. ἀσεβημάτων) πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· Κλαίειν θαλασσῶν κτλ. Dixit poeta de ὕβρει, quae Magnetes perdidit et Colophonem, v. Theogn. 603. Suidas τὰ Μ. κακά· ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν, παρόσον οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεὸν πολλῶν κακῶν ἐπειράθησαν. Vide Franck. Callin. 90. Caesar. de Carmm. Graec. Eleg. 61 sqq. Ceterum Tyrwhittus Κλαίειν τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μ. κ. Alii aliter.

20.

Καὶ δὴ ᾽πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

21.

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ᾽ εἴλέ πώ με ζῆλος οὐδ᾽ ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ᾽ οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

22.

Ὁ δ᾽ ᾽Ασίης καρτερὸς μηλοτρόφου.

23.

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
πήμαινε καὶ σφέας ὅλλυ᾽ ὥσπερ ὀλλύεις.

24.

Οἴην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

Fr. 20. Scholl. Plat. 322. Bekker. *Καὶ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐν καρὸς αἴσῃ* (Il. *I*, 378.) *ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέμνηται δ᾽ αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· Καὶ δὴ* κτλ. Vide Winckelmann. Plat. Euthyd. 53.

Fr. 21. Aristoteles Rhet. III, 17, 30. *Ἀρχίλοχος ποιεῖ λέγοντα Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Οὔ μοι* κτλ. Pleniora Plut. Morall. II, 470, B. 1. Herodotus I, 12. 3. *θεῶν ἔργα, solem et stellas et decedentia certis Tempora momentis.*

Fr. 22. Scholl. Eur. Med. 713. *Καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· Ἡ δ᾽ Ἀσίη τε κ.* κτλ. Emendavit Elmslejus et Buttmannus ex Scholl. Odyss. *O*, 534., nisi quod *τε* perperam servarunt. Compara Aesch. Pers. 749. *ἓν᾽ ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου ταγεῖν.* Gygem intelligo.

Fr. 23. Macrobius Saturn. I, 17. *Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπόλλυντα τὰ ζῶα; exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit; ut Archilochus:* *Ἄναξ* κτλ. Cfr. Aesch. Agam. 1091. Mueller. Dorr. I, 294 sq.

Fr. 24. Scholl. Ven. A. Il. *Λ*, 786. *Ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο· Οἴην* κτλ. *ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν.* Scholl. B *Ἴωνες τὴν μετέωρον.* Certe *natu majorem* putaverim. Elmslejus malit *Λυκάμβεω.*

25.

Ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

26.

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσατο.

27.

Οὐκ ἂν μύροισι γρηῢς ἐοῦσ' ἠλείφετο.

28.

*Ὥσπερ * αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῇξ ἀνὴρ*
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πονευμένη.

Fr. 25. Synesius Laud. Calv. 75, B. *Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας τὴν κόμην, ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι. λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δέ κτλ.* 2. Libri *κατασκιάζει*. Correxit Bentlejus.

Fr. 26. Athen. XV, 688, C. *Ἀρχίλοχος ἔφη· Ἐσμ. κτλ.*

Fr. 27. Athen. XV, 688, C. *Τῷ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· Οὐκ ἂν κτλ.* Legebatur *γραῦς*. Intellige: *εἰ μὴ φρενῶν ἀπεσφάλης, οὐκ ἂν κτλ.* Vide Plut. Pericl. XXVIII.

Fr. 28. Athen. X, 447, B. *Τὸν κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν. Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ κτλ.* 1. *παρ' αὐλῷ* Dindorfius et Hermannus Opuscc. V, 28. *Θρῇξ* Scaliger: libri *Θρᾷξ*. Toupius *ᾧπερ πρὸς αὐλόν*. 2. Libri *κύβδα δ' ἦν, κύβδα ἦν*. Emendavit Toupius. Adscita Brunckii scriptura *οὖπερ πρὸς αὐλὸν κτλ.* poeta dicet: *Ubicunque vel Thrax homo vel Phryx* (nauſas intellige, infimi subsellii homunculos) *ad sonum tibiarum cerevisiam hauriebat, prona* (Scholl. Ar. Eqq. 364. Sophro Scholl. Arist. Lys. 17. *ἐνθάδε κυπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες.*) *operabatur* (Neobule?). Si Scaligerum sequeris — is *ὥσπερ γὰρ αὐλῷ* legit —, explicabis: *Conquiniscebat eo modo satagens mulier, quo siphone cerevisiam hausit Thrax vel Phryx, ipsa quoque sugens.* Obstare videtur imperfectum. De v. *ἔβρυζε* v. Huschk. Anall. Litt. 24.

29.

Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή.

30.

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ.

31.

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

32.

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλινσκίῳ.

33.

Ὥστ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου.

Fr. 29. Scholl. Arist. Avv. 1619. *Μισητίαν οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνην* (Byzantium) *τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν, καὶ τὸ Περὶ* κτλ. *οὕτως ἐξηγοῦνται.* Archilocho vindicavit Jacobsius, qui teste Suida v. *μυσάχνη* meretricem *παχεῖαν* vocaverat. *Ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον* ait Photius s. v. *Μισητή.* Scripsi *μισήτη* cum Tryphone Ammonii s. v. *Μισητὴ· ἡ ἀξία μίσους· μισήτη δὲ ἡ κατηφερὴς πρὸς συνουσίαν.* Cfr. Thom. Mag. 240, 11. Valde in laude veteribus mulieres *καλλίσφυροι, εὔσφυροι.*

Fr. 30. Orio Theban. 37, 4. *Βάβαξ ὁ λάλος. Ἀρχίλοχος· Κατ'* κτλ. Cfr. Et. M. 183, 50.

Fr. 31. Et. M. 689, 3. *Προΐκτης· τινὲς παρὰ τὸ ἴζεσθαι* (ἵξεσθαι Scholl. Ar. Eqq. 433. Suid.), *δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· Ἐμεῦ* κτλ. Et. Gud. 305, 3. *Φασὶν* (recte *φησὶν* Orio Theb.): *Οὐ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεταί τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε.* Ar. Nubb. 1237. Lobeck. Phryn. 169. Buttm. Gr. Max. II, 162. *Ἐκεῖνος,* infidus Lycambes.

Fr. 32. Harpocratio 143, 7. *Ἀρχίλοχος τριμέτροις· Πρὸς* κτλ. *ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Ἐκινήθησαν* Toupius correxit.

Fr. 33. Et. M. 167, 24. *Τρύγη ἐστὶν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὥσπερ Ὄνου κήλωνος ὀτρ. παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου.* Eustath. Odyss. *θ*, 1597, 28. (310, 2.)

34.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν.

35.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

36.

Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἵππατι.

37.

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶς κεκαρμένος.

38.

Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

39.

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
χορωνὸς, ἔργων ἴδρις.

Κήλων μὲν πεποίηται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων. Ἀρχίλυχος· Ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον. Hinc conformavit Elmslejus.

Fr. 34. Photius *Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες* κτλ. Legebatur *ἀπέφλοσαν.* Apollon. Rhod. III, 583. *ὅφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν.* Scholia *ἐκφυσήσωσιν.*

Fr. 35. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 20. Potter. *Ἀρχίλοχος εἴρηκεν· Ἀλλ'* κτλ. *παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·* (Odyss. Ξ, 228.) *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.* Vide Lobeck. Parall. I, 10.

Fr. 36. Athen. III, 107, F. *Λασυντέον λέγοντας τὸ ἤπαρ. Καὶ γὰρ ἡ συναλοιφὴ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ διὰ δασέος· φησὶ γάρ· Χολὴν* κτλ.

Fr. 37. Et. M. 311, 40. *Ἐγκυτὶ ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ. Ἀρχίλοχος· Χαίτην* κτλ. *τουτέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.* Legebatur *ἐγκυτί,* qua forma usus Callimachus.

Fr. 38. Et. M. 32, 26. *Αἰηνές· τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον· Ἀρχίλοχος· Προὔθηκε* κτλ.

Fr. 39. Et. M. 530, 27. *Κορωνός· ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην. Ἀρχίλοχος· Βοῦς* κτλ.

40.

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἔρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

IV. *Τετράμετροι.*

42.

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματ'.

43.

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

44.

Θάσον δὲ τὴν τριζοιζυρὴν πόλιν.

Fr. 40. Porphyr. Scholl. Il. *I*, 99. *Τὸ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ* (sc. *περιέχειν πανταχόθεν τὸ κατὰ μέσον ᾠκοδομημένον*)· *οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας· Τοῖον κτλ.*

Fr. 41. Apollon. Dyscol. de Adv. 571, 12. *Τὸ Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· Ἀμισθὶ κτλ.* Elmsleius *διδάξομεν.*

IV. *Τετράμετροι.* Fr. 42. Aristoph. Pac. 582 (602.) *Ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα.* Scholia: *Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν· Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. ἐστὶ δὲ πρὸς* (παρὰ) *τὰ Ἀρχιλόχου Λιπερνῆτες κτλ.* Et. M. 566, 53. *Λιπερνήτας* (sic) *φησὶν Ἀριστόξενος* (*Ἀρχίλοχος* Meinek. Commentatt. Misc. I, 49.) *τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἁλὸς διαπιπράσκειν καὶ ζῆν.* Cfr. de *θαλασσίῳ βίῳ* Pariorum fr. 43. Verba sunt poetae ad cives Parios, ad colonian deducendam cohortaturi. De voce *λιπερνής* v. Lobeck. Parall. I, 238.

Fr. 43. Athen. III, 76, B. *Τῶν σύκων ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ Ἀρχίλοχος μνημονεύει, λέγων οὕτως· Ἔα κτλ. σῦκα κεῖνα, διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ βρώματος,* unde nescio quem *συκοτραγίδην* vocavit Archilochus.

Fr. 44. Eustath. Il. *Θ*, 616, 46. (725.) *Ἀρχίλοχος τριζοιζυρὴν πόλιν ἔφη τὴν Θάσον.* Vide fr. 18.

45.

Ὡς Πανελλήνων οὐξὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

46.

Μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

47.

Γλαῦκε, ὄρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

48.

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

Fr. 45. Strabo VIII, 370. *Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι* (φησὶν Ἀπολλόδωρος) *καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προποίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλ. κτλ.*

Fr. 46. Scholl. Pind. Ol. *A*, 97. *Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος· Μηδ' κτλ.* Vide Pausan. X, 31, 2. Porson. Eurip. Orest. 5. De Thaso, opinor, dicebat.

Fr. 47. Heraclides Pont. Allegor. Hom. IV, 12. Schow. *Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς* (Thasii enim bella gerebant cum Maronitis de Stryma, v. Archilochum apud Harpocr. v. *Στρύμη.*) *τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε κτλ.* 1. Vulgo *Γλαῦχ' ὄρα*, quod ex libris correctum vindicavi Exx. Critt. VII, 45. persuasique Lehrsio Quaestt. Epp. 49. Theophrastus de Sign. Tempest. III, 798, 11. Schneider. *Ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ὄρα.* 2. *Γυρέων*, v. Lobeck. Phryn. 417. Heraclides *Γυρεών*: Theophr. *ἀμφὶ δ' ἄκρας ὀρθόν*: Plutarch. Morall. II, 169, B. *ἄκρᾳ γυρεύων, γυρῶν, γυρεῦον*: duo libri quod cum Lobeckio scripsimus, diu ante utrumque Xylander. Gyras poeta vix poterat intelligere juxta Myconum et Naxum sitas, de quibus v. Odyss. *Δ*, 500. cum Scholl., sed *πέτρας* quasdam *στρογγύλας* non procul Thaso, opinor. 3. *ἐξ ἀελπτίης· ἐξ ἀνελπίστου.* Hesychius.

Fr. 48. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 12. Potter. *Ἀρ-*

49.

*Τοῖς θεοῖς τίθει * πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν*
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πόλλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

50.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς, καπινώμασιν δασύς.

χίλοχος ἐκεῖνο μεταφράζων (Il. *H*, 102.) *Νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται, διὰ τοῦδε τοῦ ἰάμβου δῆλός ἐστι· Καὶ* κτλ. Legebatur *θαῤῥῦναι*: emendavit Elmsleius.

Fr. 49. Stob. Flor. CV, 24. *Ἀρχιλόχου.* 1. Codex B *τ' εἰ θεῖα πάντα: τίθει τὰ π.* Grotius: *τιθεῖν ἅπαντα* Jacobsius. Possis *τίθει δὲ πάντα.* Nisi fuit *Τοῖς θεοῖς τοι ῥεῖα πάντα. Ῥεῖος* memorat Theognostus Crameri II, 48, 17. Vide Odyss. *Π*, 211. Hesiod. Opp. 5 sqq. 4. Soph. Aj. 131. Vulgo *κινοῦσ'*. Emendavit Valckenarius. 5. Libri *χρὴ μὴ, χρήμῃ.* Correxit Abreschius. Suidas *χρήμη· χρεία, σπάνις.* Transit ad singularem poeta, ut fit. Schoemannus quidem volebat: *Καὶ βίου χρήμη, πλάναι τε καὶ νόος παρήορος.*

Fr. 50. Dio Chrysost. II, 8. Rsk. *Ὁ Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων οὕτω φησίν· Οὐ* κτλ. Vide Valckenar. Diatr. 253. 1. Dio *διαπεπληγμένον*: Galenus V, 618, 8. et 630, 39. Basil. *διαπεπηγμένον*. Correxit Hemsterhusius ad Hesych. v. *διαπεπλίχθαι.* 4. *ῥαιβός* Dio et Pollux II, 4, 193. *Ῥαιβοὺς καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. Καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.* Sed Scholl. Theocr. IV, 49. *Ῥοικόν· τὸ καμπύλον. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν.* Id Ionum est, v. Koen. Gregor. Cor. 554 sq. Ibidem vulgo ex Heinsii conjectura *ἀσφ. βεβ. ποσσί, καρδίης κλέως,* — — — — — *καπινοήμασιν δασύς.* Galenus *ποσί*, omittit Dio: *καρδίας* (altero loco *καρδίης*) *πλέως* Galenus: omittit Dio: *καὶ ἐπινοήμασι δασύς* Dio: omittit Galenus. Hinc locum restitui. *Ἐπινώμασιν δασύν* vocat imperatorem *consiliis abundantem*, sa-

51.

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

52.

Πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι.

53.

Ἕλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανέει,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

54.

Ἐξίων· ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

55.

Οὔ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν, καίπερ ἔφθιμος, θανὼν

---

pientem pleno pectore, ut cum Plauto loquar, oppositum ὑπεξυρημένῳ. Alias πυκνὸς νόος, πυκιναὶ φρένες frequentantur. Ἐπινώμασι Ionice i. q. ἐπινοήμασι, v. Bergk. Anacr. 95.

Fr. 51. Plutarch. Galb. XXVII. Ὥσπερ φησὶν Ἀρχίλοχος· Ἑπτὰ κτλ., οὕτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο. *Acerbus poetae sarcasmus in Thrasones.* Schaeferus.

Fr. 52. Plutarch. Morall. II, 503, A. Ὁ λάλος πρόσκειται ἁπανταχοῦ τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ γενείου, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρί· Πόδες κτλ. κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον.

Fr. 53. Plutarch. Morall. II, 658, B. Τὸν ἥλιον ἁναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· Ἕλπομαι κτλ. Hesychius Σείριος· Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Sirium intelligit Goettling. Hesiod. Opp. 417. 4. Huschkius ἐκλάμπων.

Fr. 54. Clemens Alex. Stromm. VI, 739. Potter. Κἀκεῖνο τὸ ἔπος (Il. Σ, 309.) Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα, μεταποιῶν αὐτὸς ὧδέ πως ἐξηνέγκατο (Archilochus): Ἔρξω· ἐτήτυμον κτλ. Correxit Bergkius Anacr. Praef. XIII.

Fr. 55. Stob. Flor. CXXVI, 4. Ἀρχιλόχου. Praeclare

γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
οἱ ζοοί· κάκιστα δ' αὐτῷ κατθανόντι γίγνεται.

56.

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

57.

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

58.

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
* ἀνὰ δὲ εὖ δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ κάταπεσὼν ὀδύρεο.
ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

59.

Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε δειπέων πιεῖν,
ὡς ἐρέω.

---

haec emendavit Porsonus Eurip. Hec. 1090. 4. Legebatur κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θαν.: Stobaeus δὲ τῷ θαν. Id nos correximus.

Fr. 56. Stobaeus Flor. CXXV, 5. Ἀρχιλόχου. Odyss. X, 412. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδρασιν εὐχετάασθαι, ubi v. Scholia.

Fr. 57. Theophil. ad Autolyc. II, 194. Καὶ Ἀρχίλοχος κτλ. Vide Aesch. Choeph. 120. Plat. Crit. 49, C. ibique Interpp.

Fr. 58. Stob. Flor. XX, 28. Ἀρχιλόχου. 2. Sic AB: Gesnerus ἐνάδευ. Tentabam: αἰδέευ μὲν ὦν, ἀλέξευ κτλ. Bergkius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 55. p. 455. ἀναδέκευ, μένων δ' ἀλ. 3. ἐν δοκοῖσιν A, h. e. in hastis: Valckenarius ἐνδόμοισιν, h. e. ἐνέδραις, v. Hesych. 5. οἴκῳ Ilgenius et Doederlein. Soph. O. C. 1625. 6. Libri ἄσχαλλε: recte Grotius. 7. ῥυθμὸς AB et quidam codd. Schowii. De significatione v. Theogn. 964.

Fr. 59. Athen. X, 433, E. Τῆς δίψης οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον. Καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Μάχης κτλ.

60.

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατέει,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

61.

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
[ἐσθίων δ'] ὧν οὔτε τίμιον [οὔτιν'] εἰςηνέγκαο,
οὐδὲ μὴν κληθεὶς [ἐς ἡμᾶς] ἦλθες, οἷα δὴ φίλος,
ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην.

62.

Τοῖος ἀνθρώποις νόος γάρ, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ,
καὶ φρονεῦσι τοῖ, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

Fr. 60. Herodianus περὶ σχημ. 57, 2. Ἔστι τὸ τοιοῦτον σχῆμα (πολύπτωτον) καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Νῦν δὲ κτλ. 2. Libri Λεώφιλε δὲ ἄκουε, Λεώφιλος δ' ἄκουε. Correxit Porsonus. Ceterum v. Bergk. Comm. Antiq. Com. Att. 12. et nostra ibidem 439. Bernhardy Hist. L. Gr. I, 53.

Fr. 61. Athen. I, 7, F. Περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπειςπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Λοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Tum paucis interjectis hos versus affert. Lacunas explevit Porsonus Adverss. 45. 2. Libri εἰςήνεγκας: Porsonus εἰςενήνοχας. 3. Libri οὐδέ: Casaubonus οὔτε. 5. Libri ἀναιδείαν: correxit Dindorfius.

Fr. 62. Theo Progymnasm. I, 153. Walz. Ἀρχίλοχος. Aliis fontibus exploratis concinnavi Exx. Critt. VII, 46 sq. 1. Odyss. Σ, 135. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 3. Versus servatus in Eryxia Platonico 397, E. Ὁποῖοι ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δὲ δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι· Καὶ κτλ. Illis junxit Fr. Jacobsius et Welckerus Mus. Rhen. 1833, IV, 603. Compara Heraclitum Clem. Alex. Stromm. II, 432. Potter. Οὐ φρονέουσι τοιαῦτα πολλοὶ ὁπόσοι (ὁκοίοις Schleiermacherus) ἐγκυρέωσιν οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν, ἐωϋτοῖσι δὲ δοκέουσι κατὰ τὸν γενναῖον Ἡράκλειτον.

63.

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

64.

Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγέειν
καὶ πεσέειν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κηπὶ γαστρὶ γαστέρα
προσβαλέειν μηρούς τε μηροῖς.

65.

Ἥμβλακον καί πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄλη κιχήσατο.

66.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ κἄπιστα πιστὰ κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,

Fr. 63. Scholl. Vict. Il. Ω, 81. *Οἱ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι. Τὸν κτλ. Ἀρχίλοχος.* Plut. Morall. II, 976, F. *Τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν.* De Glauco v. fr. 47. 62.

Fr. 64. Ex Plut. Morall. II, 386, D. et Scholl. Eurip. Med. 674. refinxit Elmslejus. 1. *χειρὶ* Elmslejus suspicatur.

Fr. 65. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 2. Potter. *Ὁ Ἀρχίλοχος τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο μεταφέρων* (Il. *I*, 116.) *Ἀασάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ὥδέ πως γράφει. Ἥμβλακον κτλ.* ἄτη libri; correxit Hermannus. De forma ἤμβλακον v. ad Ibyc. Rheg. 214.

Fr. 66. Stob. Floril. CX, 10. *Ἀρχιλόχου.* Aristoteles Rhet. III, 17. *Ὁ Ἀρχίλοχος ποιεῖ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων κτλ.* Loquitur, opinor, pater Neobulae, conquerens de filia ab Archilocho, antea ardentissimo amatore, probrosis carminibus lacerata. 4. Libri *λυγρόν*: correxit Valckenarius. Bentlejus *ὠχρόν*. 5. Libri *ἐκ δὲ τοῦ οὐκ ἄπιστα πάντα*. Emendavit Thierschius, Muellerus, Bergkius.

μηδ' ἵν' ἂν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' * ἡδὺ ἦν ὄρος.

67.

Κλῦθ'. ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενεῦ, χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.

68.

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

69.

Ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

70.

Βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί.

---

7. Libri ἵνα. Emendarunt Thierschius et Hermannus de ἄν part. 133. 8. Libri ἠχήεντα: Herodianus περὶ μον. λέξ. 14, 18. Κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τὸ ἠχέεις, βρωμέεις. Indicavit Meinekius quaestt. Scenn. III, 63. 9. Hermannus El. D. M. 49. ἡδὺ ἦ ὄρος: Jacobsius τοῖσιν ἥδιον δ' ὄρος: nos Ibyc. Rheg. 104. τοῖσιν ἀνδάνῃ δ' ὄρος.

Fr. 67. Plut. Morall. II, 23, AB. Ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν εὐχόμενος λέγῃ· Κλῦθ' κτλ., αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος δῆλος ἐστίν, non ignem, ut Eleg. fr. 10. 2. Ἵλεως praeferebat Seidler. Verss. Dochm. 102. Similis est Aesch. Choeph. 2.

Fr. 68. Athen. V, 180, E. Τὸ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Αὐτὸς κτλ. Lesbium dicit Paeana propter Terpandrum, v. Mueller. Dorr. I, 351.

Fr. 69. Athen. XIV, 628, A. Φιλόχορός φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες (μέλπουσιν Hermannus). Ἀρχίλοχος γοῦν φησίν· Ὡς Διωνύσοι' ἄν. Correxit Hermannus Orph. 722. Compara Welckeri Append. Trilog. Aesch. 231.

Fr. 70. Plutarch. Morall. II, 457, C. sine nomine auctoris: Archilocho aut Hipponacte dignum tetrametrum vocat Welckerus Theogn. 717., Archilochum auctorem esse credo cum Hermanno Soph. O. C. 1063.

V. Ἐπῳδοί.

71.

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἔχητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

72.

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος.

73.

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

74.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἆρ' ἀλώπηξ καὶετὸς ξυνωνίην
ἔμιξεν.

V. Ἐπῳδοί. Fr. 71. Stob. Flor. LXIV, 12. Ἀρχιλόχου.

Fr. 72. Hephaest. 98, 5. Τρίτον ἐστὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. Ἀλλὰ κτλ. Libri λυσιτελής.

Fr. 73. Clemens Alex. Stromm. V, 725, 10. Ὁ Πάριος Ἀρχίλοχος λέγει· Ὦ Ζεῦ κτλ. Aeschylo tribuunt codd. Stob. Eclogg. Phys. I, 122. 3. Legebatur καθέμιστα. Clemens vulgo καὶ ἃ θέμις: Stobaeus λεωργὰ καθέμιτας δὲ δέ.

Frr. 74—76. sunt ex fabula, qua Lycambae Lycambidumque exagitaverat poeta perfidiam, docebatque *raro antecedentem scelestum deseruisse pede Poenam claudo*, v. Fabb. Aesop. 1. Schneider. Philostrat. Imagg. 706. Ἐμέλησε μύθου καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. Vide Arist. Avv. 652. cum Scholiis et Huschk. de Fabb. Archil. in Matthiaei Miscell. Philoll. I, 1 sqq. Et Lycamben et filias laqueo vitam finivisse referunt Scholl. Horat. Epod. VI, 13. Fr. 74. citat praeter alios Diogenianus Praef. Paroem. V. Gaisf. et in Walz. Rhett. II, 1069. Αἶνός ἐστι καὶ ἀπλα-

75.

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν.

76.

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

77.

Ἐρέω τιν' ὑμὶν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
ἀχνυμένη σκυτάλη·

σιν μυθικὴν ἀναφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν ἐπὶ ἀνθρώπων παραίνεσιν· καὶ ἀπὸ ζώων μέν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Αἶνος κτλ. Vide Exx. Critt. IX, 56 sqq. 2. ἁρ' tanquam κοινότερον (καινότερον codex) ex h. l. affert Apollonius Adv. 490, 14. Vide Hartung. Particc. I, 456. cll. fr. 77, 5. 3. Vulgo ξυν. ἔθεντο: illud ex Diogeniano et Scholl. Od. Ξ, 508. dedi. Eustathius: ἔμιξαν ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο.

Fr. 75. Origenes c. Cels. II, 74. Τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι πολλοὶ κοινωνήσαντες ἁλῶν καὶ τραπέζης ἐπεβούλευσαν τοῖς συνεστίοις; καὶ πλήρης ἐστὶν ἡ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων. Καὶ ὀνειδίζων γε ὁ Πάριος ἰαμβοποιὸς τὸν Λυκάμβην μετὰ ἅλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὅρκον κτλ. Hinc proverbium Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν, de quo v. Zenob. I, 62. Diogen. II, 11. Blomfield. Aesch. Ag. 392. Lobeck. Agl. 85.

Fr. 76. Scholl. Il. Ω, 315. Εἴωθε (f. ἔοικε) καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον καλεῖν τὸν ἀετόν· Μή τευ κτλ. Et post: Πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν συγκρίνων καρτερὸν εἶπε τὸν μελάμπυγον. De aquila in fabula, ut conjicio, dicebat poeta, quod postea proverbii loco celebratum ad Herculis μελαμπύγου cum Cercopibus historiolam traduci coeptum est, v. Mueller. Dorr. I, 458. Lobeck. Agl. 1299. Hesychius aliique: Μή τευ μελαμπύγου τύχοις· μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. Nimirum τοὺς δασεῖς τὰς πυγὰς ἀνδρείους ἐνόμιζον et olim hodieque.

Fr. 77. 78. 79. sunt ex altera fabula Archilochi, de qua v. Huschk. l. c. p. 23 sqq. In Lycamben haec quoque torta: Dio Chrysost. II, 399. Rsk. Ἡ περδαλῆ ἀλώπηξ ἑταίρα τις ἦν παρ'

Πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
τῷ δ' ἆρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

78.

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

79.

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων.

80.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρὶ, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

Ἀρχιλόχῳ. Fastum Lycambae deridebat, v. Fabb. Aesop. 11. Schneider. cll. Gudii Append. 22. Fr. 77. affert praeter alios Ammonius p. 6. Valcken. 1. Κηρυκίδη, rei parum acceptae nuncium (ἀχνυμένη σκυτάλη· ἐπὶ τῶν λυπηρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων Diogenian. III, 25.) ex re ac munere compellavit, ut Ἐρασμονίδην Χαρίλαον fr. 92. Cfr. Nitzsch. Melett. Hist. Hom. I, 77 sq. 2 Athen. III, 85, E. docet, Aristophanem Byzantium peculiare edidisse σύγγραμμα περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης. Cfr. Scholl. Pind. Ol. VI, 154. et Apollon. Rhod. ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχου Athen. X, 451, D. 5. κερδαλέη ἀλώπηξ, v. Plat. Rep. 365, C. ἆρ', v. fr. 74, 2.

Fr. 78. Zenobius V, 68. Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπωδῇ. Λέγεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Echinus enim εὖτ' ἂν ἄλλων κρειττόνων ἑρμὴν μάθῃ, στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος, Ion. Phoenic. fr. 1.

Fr. 79. Scholl. Arist. Ach. 120. Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων·] Καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῶν (ἐπῳδῶν Huschkius). Τοιόνδε κτλ.

Fr. 80. Plutarch. Demetr. XXXV. Ἡ τύχη καθάπερ ἡ παρ' Ἀρχιλόχῳ γυνὴ Τῇ μὲν ὕδωρ κτλ. Rursus Morall. II, 1070, A. et 950, F. Ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῆς τἀναντία φρονούσης οὐ κακῶς εἶπε κτλ. 2. Vulgo θητέρῃ: Plut. tertio loco τῇ ἑτέρῃ, unde mutavi. Similiter Plautus Aulul. II, 2, 18.

81.

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;

82.

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδέης τε καλὸν ἄνθος.

83.

Φαινόμενον κακὸν οἰκαδ' ἄγεσθαι.

84.

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

85.

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη,
ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ·
* * *
πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω·

Fr. 81. Hephaest. 139, 3.

Fr. 82. Ammonius p. 125. Valcken. *Ῥόδον τὸ ἄνθος, ῥοδωνιὰ δὲ ὁ τόπος, ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· Ἔχουσα κτλ.* Neobulen, opinor, perstringebat, quae conviviis interesse non detrectaret.

Fr. 83. Hephaest. 40, 15. *Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς· Φαινόμενον κτλ.*, sc. uxorem. Arist. Lysistr. 259. (*Γυναῖκες*) *κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν.*

Fr. 84. Hephaest. 36, 1. *Τρίμετρον καταληκτικὸν τροχαϊκόν, οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὃ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 85. Hephaest. 38, 3. *Τῷ καλουμένῳ ἰθυφαλλικῷ πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως· Οὐκέθ' κτλ. Κάρφεαι* Mitscherlichius. 2. Hunc versum affert Hephaest. 32, 8. *Τρίμετ[illegible] καταληκτικὰ ἰαμβικά, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου· Ὄγμος [illegible]* 3. Athen. VII, 299, A. *Ὁμήρου εἰπόντος·* (Il. Φ, 353.). *Τοῦτο οὖν ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰς κτλ. Τυφλὰς ἐγχέλυας* intellige membra virilia, quae receperat Neobule.

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν
κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.

86.

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

87.

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

88.

Τί μακρὰ δὴ φρονέεις, τάλαν;

89.

Ὡς δ' ἄν σε θωΐῃ λάβοι.

90.

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἵππιος Ποσειδῶν.

---

4. 5. 6. Stob. Flor. LXIV, 11. Ἀρχιλόχου. Scite haec coagmentavit Elmslejus. 4. Hermannus El. D. M. 670. ἐλιχθείς: sed v. Buttm. Lexil. II, 164.

Fr. 86. Ath. IX, 188, F. Τοῦ ὀνόματος (πέρδιξ) ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος. Πτώσσουσαν κτλ.

Fr. 87. Athen. XIV, 653, D. Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Πάρελθε κτλ.

Fr. 88. Plotius 2642. Putsch. *Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum* βι *syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est:* Τί κτλ. Vide Bergk. Anacr. 227.

Fr. 89. Et. M. 26, 23. Εὕρηται θωϊή, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ὡς δ' κτλ.

Fr. 90. Plutarch. Morall. II, 984, F. Κοίρανος Πάριος ὢν τὸ γένος ἐν [illegible]αντίῳ δελφίνων βόλον ἐνσχεθέντων σαγήνῃ καὶ κινδυνευόντων [illegible]καχοπῆναι πριάμενος μεθῆκε πάντας. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἔπλει πεντηκόντορον ἔχων, ὥς φασι, λησταῖς ἀνδρας ἄγουσαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου πορθμῷ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, ἐκεῖνον λέγουσι δελφῖνος ὑποδραμόντος αὐτῷ καὶ ἀνακουφίζοντος

91.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐπ' ἴβης.

92.

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.

* * *

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.

* * *

Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

* * *

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

VI. Ὕμνος εἰς Ἡρακλέα.

93.

Ὦ καλλίνικε, χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο,
τήνελλα καλλίνικε.

ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύνθου (Σικίνου Reiskius) κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν Ἀρχίλοχον· Πεντήκοντ' κτλ. Vide Phylarchum Athen. XIII, 606, E.

Fr. 91. Hephaest. 38. allato v. 1. fragm. 85. pergit: Καὶ βήσσας κτλ. Archilochi esse et ipsa vidit Hermannus de Metr. 42. ἐπ' ἴβης Fl. et C. (ἐπήβης): vulgo ἐφ' ἴβης.

Fr. 92. Hephaest. 91, 6. ubi agit de versibus asynartetis, priorem; p. 96, 8. alterum versum apponit: junxit Koenius. Charilaum, quem jocose Ἐρασμονίδην vocat, v. Bergk. Comm. Ant. Com. Att. 7 sqq., in tetrametris ob voracitatem sugillaverat poeta, Athen. X, 415, E. 3. Hephaest. 92, 4. 4. Ibid. 96, 9. 5. Ibid. 50, 14.

VI. Ὕμνος εἰς Ἡρακλέα. Fr. 93. Scholl. Pind. Ol. IX, 1. ubi v. Intpp. Non Epinicium, sed hymnum in Herculem hoc carmen fuisse Eratosthenes testis est: τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. περὶ δὲ τοῦ Τήνελλα Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν σωμαστῶν χορὸς

βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἄν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

2.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἄν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιᾶς.

3.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

4.

Εὔθυμος ὧν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύςβατος
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλειος πλάνης,
ἰθεῖα δὴ μάλιστα καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κἠκ μεμυκότων ὁδεύεται.

5.

Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχει.

6.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λῇΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

24. κακῶς Seidlerus de Verss. Dochm. 326. ἔχοντες i. q. ὄντες.

Fr. 2. Stob. Floril. CXXIV, 5. Σιμωνίδου. Vide Archilochi Eleg. fr. 8, 9.

Fr. 3. Stob. Floril. CV, 7. Σιμωνίδου.

Fr. 4. Stob. Floril. CXX, 9. Λεωνίδα vel Λεωνίδου, quod praeclare sustulit Welckerus. 1. ὤν conjicit Welckerus. 3. Legebatur ἐνίπλεως, quod Atticorum est: οὐδενὶ πλεοσπλάνης Voss. Ars.: οὐδενὶ πλέων A. Vide fr. 2, 2.

Fr. 5. Plutarch. Morall. II, 84, D. Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην ἄθηλος κτλ. τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος. Cfr. Plut. 446, E. 790, F. Stob. Floril. CXV, 18.

Fr. 6. Clemens Alex. Stromm. VI, 744. Potter. Ἡσιόδου

7.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
ταπρῶτα, τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν, οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις καλὸν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα,

εἰπόντος (Opp. 700.)· *Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήῖζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ φέριον ἄλλο, Σιμωνίδης εἶπεν· Γυναικὸς κτλ.* Cfr. Soph. Phaedr. fr. 5. Eurip. Melanipp. 14. cll. Homer. Odyss. Ω, 426.

Fr. 7. Stob. Floril. LXXIII, 61. *Σιμωνίδου.* Post Welckerum in carmine hoc praestantissimo, quocum cfr. Phocylidis fr. 3., emaculando operam collocarunt Hermannus et Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 66 sqq., Doederleinius in Annall. Litt. Monacenss. 1837, 25 sq., Fr. Haasius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 85. et nosmetipsi in Exercitatt. Crit. Cap. I.

1. Conjicio *χωρὶς γυναῖκας* (vel *γυναῖκα*) *θ. ἐ. νόον*, h. e. *diversas ad indolem creavit Deus mulieres.* 4. *κυλίνδεται* B. 5. Sic A: *ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν* Stephanus: *ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμ.* Valckenarius. 6. *εἱμένει* A: *εἱμένη* Ars. 10. Gesnerus *τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι*: Brunckii Codex *τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ'* (marg. *γρ αὐτῶν*) *εἶπε*: N Trinc. *αὐτῶν εἶναι*: A *εἶπε*: B *γ' εἶπε.* Explico nunc cum Hermanno et Doederleinio: *Mulier vulpina scit omnia et bonum et malum; nam alterum (bonum) vocat malum, quod malum est, bonum; et mente variabili est:* omnia ad praesentem usum detorquet, ut lubet. Haasius *τὸ μὲν γὰρ αὖτως* volebat. 12. Libri *λιτοργόν*: Gesnerus *λιτουργόν*, quod Hesychio est i. q. *κακοῦργον.* Ammonius 146. Valck. *λιτουργεῖν· κακὰ λέγειν.* Doederleinius *λιτουργὸν* i. q. *ἡλιτόεργον* esse suspicabatur Synonym. et Etym. IV, 404., nunc *λιτοργὸν* ad eandem radicem revocat, aut *λειτουργὸν* scribendum ait cum Grotio, *circumforaneam, unam τῶν ἐκκλησιαζουσῶν, sedulam, impudentem.* Welckero *λιτοργὸς* ex *λιτὸς* et *ὀργὴ* compositum est. *αὐ-*

ἢ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδὲν ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὐδ' ἂν μειλίχως παθὼν ἔπη,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐτὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι,
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακὸν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ' ἢν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ·
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
» Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων. «
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.

τομήτορα, h. e. αὐτὴ μήτηρ (κύων), v. Lobeck. Phryn. 659 sqq. Wakefieldius αὐτοκλήτορα *se ipsam invitantem, sponte venientem*: Doederleinius αὐτομήστορα, *quae suis potius quam mariti consiliis uti solet*, αὐθάδη: Haasius αὐτορήτορα. 22. Sic A Voss. Ars. Vulgo πονηρόν. 24. ἔργων Voss. 25. κοὔτ' ἄν A: χ' ὅταν vel χ' ὅταν Trinc. Gesn.: οὔτ' ἄν Grotius: κεὔτ' ἂν — ἕλκεσθαι Hermannus. Scripsi κοὐδ' ἢν, *ne saeva hieme quidem stupida mulier igni admovet sellam.* Ῥιγῶσα, v. Buttm. Gr. Max. I, 506. 27. Vulgo ἐκ θ., ἠδὺ, ἐν φρ. νόει: B νοεῖ. Correxi in Exx. Critt. I, 3. et non diu post Bergkius in Act. Soc. Gr. I, 201. Intellige ἔπλασαν. 29. Libri μέν: correxit Valckenarius. Hermannus retinet, jungens τὴν ἐκ θαλ. ἐπαινέσει. At in enumerandis singulis mulierculis hoc tenet poeta, ut ubique ἐποίησαν vel ἔπλασαν aut ponat aut intellectum velit. 32. Legebatur οὐδ' ἐν ὀφθ. ἰδεῖν. 34. Homer. Odyss. Τ, 14.

ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἔστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτῃ γυνή.
[ὀργὴν· φυὴν δ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει.]
Τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σὺν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῇσιν μόγις
ἔστερξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀριστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνὺξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόντ' ἑταῖρον ὀντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
ἐυνῆς δ' ἀδηνὴς ἐστιν ἀφροδισίης,

---

37. ἀτρέμας Valckenarius: Hesiod. Opp. 668. πόντος ἀπήμων, εὔκηλος. 41. Debebat poeta ὥσπερ θάλασσα — οὕτω γυνή. Immutavit structuram post longiorem verborum intercapedinem. 42. Versum inducendum docebam Exx. Critt. I, 3 sq. ex v. 11. temere consarcinatum. Doederleinius ἀλλοίην ex breviloquentia i. q. ἄλλοτ' ἀλλοίην esse monuerat de Brachylog. p. 9.; ὀργὴν φυὴν θ' ὡς π. ἀλλ. ἔχει ita interpretatur, ut internam externamque similitudinem poeta expresserit. Hermannus turbatum, qui ipsi videtur, versuum ordinem sic restituit:

ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτῃ γυνὴ
ὀργήν· φυὴν δὲ πάντοθ' ἀλλοίην ἔχει,
ὥσπερ θάλασσα· πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἔστηκ', ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.

43. Libri τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς: correxit Brunckius, qui ad Soph. O. C. 371. ἐκ τεφρῆς τε κ. volebat. Hesychius: τεφρόν· σποδιόν, φαιόν, πολιόν. Lege σποδῆς bisyllabos, v. Hermann. El. D. M. 54. παλιντριβής, v. Herm. Soph. Phil. 443. 45. Sic AB: ἔερξεν Voss. Ars. N Trinc.: ἔρεξεν Gesnerus. ὧν, v. Hartung. Particc. II, 18. 46. ἐσθίει, Hes. Opp. 705. 48. Alii ὅμως. 51. Gesnerus ἐφίμερον. 53. ἀδηνὴς i. q. ἀπειρος. Hesychius ἀδηνείη· ἀπειρία.

τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ·
κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυτα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέμει·
κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἱπνὸν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ', ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἅπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρὶς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνὴ
ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακὸν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνὴ
εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.

---

54. συνόντα Brunckius. δίδει A: τίει Grotius. 56. ἄθυστα Stobaeus: Athen. V, 179, D. Σιμωνίδης ἐφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυτα δ' ἱερὰ π. κ. Vide Lobeck. Parall. 432. *Impia mulier carnibus vescitur inauspicatis.*
57—70. affert Aelianus Hist. An. XVI, 24. cll. XI, 36. 57. A ἁβρὴ χαιτήεις: B χαιτήεσσ': Brunckius ἁβροχαιτόεσσ': Aeliani codd. ἁβρὰ χαιτάεσσ', ἁβρὴ χαιτήεσσ': nostrum Meinekius Quaest. Scenn. III, 63. cll. Herodian. περὶ μον. λέξ. 14. et Archilochi fr. 66, 8. 58. Libri περιτρέπει: conjiciunt παρεκτρέπει, παρατρέπει, περιπτύει: nos Exx. Critt. I, 4. περιτρέμει. Doederleinius περιτρέπει cll. Homerico περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, idem esse statuit quod ἀποτρέπεσθαι, sed ut poeta jocose dicat i. q. nos *rechtsummachen*. 60. Vulgo κόσκινον ἄρειεν: κοσκίνου sex codd. Aeliani distinctione in fine versus posita; deinde ὔναρ εἶεν, εἶδεν, ὄναρις libri Aeliani, unde Jacobsio κοσκίνου ὔναρ εἶδεν (vel οἶδεν) revocandum videbatur; calidius secutus Welckerus. 70. τοιοῦτον sex codd. Aeliani: hinc Jacobsius suspicatur τοιοῦτον ῥυθμόν. 74. Post hunc versum Doederleinius inserit v. 79.

ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος. ἃ τάλας ἀνὴρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
ἥνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει,
οὐδ' ὅν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τι, χὡς μέγιστον, ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης. τὴν τις εὐτυχεῖ λαβὼν
εἰνὴ γὰρ οἴκῳ μῶμος οὐ προσιζάνει·
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
γίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
ἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θεία δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔστιν τε τἀντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἐχούσῃ τῷ μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται·
οὐδ' αἰνὰ λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεῶν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ

---

75. Cervice parva, vix ut inflecti queat, Grotius. 76. ἄπυγος, Goettling. Hesiod. Opp. 373. αὐτόκωλος, femina ossea, nihil nisi ossa habens. 97. ἔχοντί τοι Wintertonus: τῷ libri: τῳ Boissonadius. 100. πέλλεται Wintertonus: πίλναται Salmasius: defendunt vulgatum Brunckius et Welckerus. 101. ἐκ δόμων ἀπώσεται B. 102. Corrigunt θεόν: frustra. Dictum ut δῖα θεάων, φίλος ἀνδρῶν. Deus audit λιμός, ut Sophocli λοιμός, allis πενία, γάμος, πλοῦτος, χρόνος.

κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα φωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τὸν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἢν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἀῤῥήκτον πέδῃ,
ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἅιδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

8.

Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην
τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο.

---

107. μολῶντα A. 108. δὲ τῳ Hermannus. 110. Pars lacunam statuit, alii τάχ' ἀνδρὸς volebant, Hermannus κεχ. μάλ' ἀνδρός valde admirante marito. Est aposiopesis: subaudi λωβᾶται vel simile quid: nam oscitante marito —. 111. ὡς ἁμαρτάνει, quantopere fallatur. 112. μεμνημένος, memor, Il. E, 263. T, 153. Hesiod. Opp. 392. 584. 656. 673. 116. πέδῃ Koelerus: Aesch. Prom. 6. ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις. Vulgatum explicat Welckerus ἐδέσμευεν ἀῤῥήκτως πέδῃ cum Doederlein. Synonym. IV, 284. 117. Jupiter extremum malum maribus dedit mulieres, ex quo (tempore) alios Orcus recepit propter mulierculam (Helenam) rixatos, alios autem —: alterum membrum intercidit. Inde a bello Trojano, ait, cujus Helena mulier teterrima caussa fuit, feminae summum maribus malum.

Fr. 8. Athen. VII, 299, C. Σιμωνίδης δ' ἐν ἰάμβοις· Ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ· καὶ τὴν αἰτιατικήν· Ἐρωδιὸς κτλ. Fabulam videtur narrasse poeta ignotam. In deliciis ἐγχελεὶς Μαιάνδριαι, v. Clem. Alex. Paedag. II, 164. Potter.

9.

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;

10.

Οἷόν τε χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου.

11.

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

12.

Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζώϊον κάκιστον ἕκτηται βίον.

13.

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενύγρῃ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

Fr. 9. **Scholl. Eur. Phoen. 215.** *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Τί* κτλ. *ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω.* Vide Bernhardy Synt. 382. Herm. Viger. 746.

Fr. 10. **Athen. II, 57, D.** *Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων· Οἷόν τε* κτλ.

Fr. 11. **Choeroboscus apud Sturz. in Et. M. 902.** *Ἴκτινος ἡ εὐθεῖα· τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· Σπλάγχν'* κτλ. **Lobeck. Parall. 170 sqq.**

Fr. 12. **Et. M. et Zonaras s. v.** *ζῳδίον: γράφεται διὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον· Τόδ' ἡμῖν* (Zonar. *φησὶ γὰρ· τὸ δ' ἡμ.*) *ἑ. π. ζώϊον κάκιστον.* **Scholl. Vict. Il. Σ, 407.** *Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῷον κάκιστον κέκτηται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου.* **Bekkerus:** *ὃ ζωΐων κ. ἔκτηται β.* **Bergkius Anacr. 222.** *Τὸ γὰρ τόδ' ἡμ. ἑ. π., τὸ ζωΐον* κτλ. **Fortasse:** *Ἰδού, τόδ' ἡμῖν* κτλ.

Fr. 13. **Galenus XVII, 1, 897. Kuhn.** *Ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρὸν μαρτύριόν ἐστιν αὔταρκες τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις* κτλ. *ταὐτὸν σημαίνει τῷ στενῇ.* **Rursus XVIII, 1, 411.** ubi addit: *ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν.*

14.

Κηλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

15.

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνίδης.

16.

Ἢ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

17.

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
*οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν *αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.*

18.

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαυμαστός, ὃν κατήγαγον.

Fr. 14. Clemens Alex. Paedag. II, 209. Potter. *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων· Κηλειφόμην* κτλ. Cfr. Athen. XV, 690, C., unde Clementis *θυμιάμασι* emendatum. Hesychius: *Θύωμα· μῦρον, ἄρωμα.*

Fr. 15. Et. M. 270, 45. *Σαῦλον· τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις· Καὶ* κτλ. Legebatur κορωνίτης: correxit Welckerus, cll. Lobeck. Soph. Aj. 879.

Fr. 16. Pollux II, 65. *Σκνιπόν· τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα. Καὶ Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός· Ἢ* κτλ: Fortasse *παραβλέπων.* De v. *σκνιπός* v. Barker. in Et. M. 1089.

Fr. 17. Scholl. Odyss. Ξ, 435. *Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτούς (τοὺς ποιμένας) φησι νύμφαις καὶ Μ.* τ. κτλ. Priorem versum constituit Barnesius. 2. Eustathius 1766, 1. *Οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἷον ζωοῦσιν αὐτούς.* Welckerus: *Sui esse sanguinis deos suos credidernnt pastores.* Conjeci *τέρμ' ἔχ.*, cll. Simonid. Epigr. CLXXII, 4.

Fr. 18. Athen. XIV, 658, B. *Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἐνδοξός ἐστι· περὶ οὗ φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἡδύστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμω-*

19.

Χὡς ἄφευσα χὡς ἐμίστυλα κρέα
ἰδώς· τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;

20.

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

21.

Αὕτη δὲ φοξόχειλος Ἀργείη κύλιξ.

22.

Ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

III. Hipponactis Ephesii.

Olymp. LX.

Suidas: *Ἱππῶναξ, πατρὸς Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος, Ἐφέσιος, ἰαμβογράφος· ᾤκησε δὲ Κλαζομενὰς*

νίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ (Coraës *Πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν*) *Τηλέμβροτε, γράφων· Ἐνταῦθα κτλ.* Loqui videtur ἔμπορος.

Fr. 19. Athen. XIV, 659, D. *Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι αἱ παλαίτεροι μάγειροι· προϊσταντο γοῦν καὶ γάμων καὶ θυσιῶν· — παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ φησὶν ἕτερος· Χὡς κτλ.* 1. Libri χ' ὡσαφεὺς σαχῶς, χωσαφεὺς, χωσαρεὺς: correxit Bourdelotius.

Fr. 20. Athen. X, 424, C. *Καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστῆρες* (sc. ἀρυσάναι, h. e. κύαθοι) *καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης· Ἔδωκεν κτλ.*

Fr. 21. Scholl. Ven. Il. *B*, 219. *Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· Αὕτη δὲ κτλ.* Athen. XI, 480, E. *φοξόχειλος*, v. Lobeck. Phryn. 663 sqq. et de v. φοξός Buttm. Lexil. I, 242.

Fr. 22. Scholl. Arist. Ach. 740. *Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὁπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου· Ὁπλὰς κτλ.*

ὑπὸ τῶν τυράννων Ἀθηναγόρα καὶ Κωμᾶ ἐξελαθείς· γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαλματοποιοὺς ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο· οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν καὶ χωλίαμβον καὶ ἄλλα.

Theocriti Epigramma.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται·
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ καρὰ χρηστῶ,
θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

I. Χωλίαμβοι.

1.

Ἐβῶσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
»Ἑρμῆ κυνάγχα, Μηονιστὶ Κανδαύλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δηὖτέ μοι σκαπαρδεῦσαι.«

2.

Κίκων δ' ὁ πανδήλητος ἄμμορος καύης.

Hipponactis Ephesii Choliamborum Fr. 1. Tzetza Lycophr. 219. *Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ· Ἐβόησε κτλ.* Correxi Exx. Critt. VII, 49. ubi docui huic versui addenda sqq. ex Tzetza in Chiliadd. apud Cramer. Ann. Grr. III, 351, 7. *Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ· Ἑρμῆ κτλ.* 1. *Ἐβῶσε*, Bupalus. De v. *πάλμυς* v. fr. 8. 2. *κυνάγχα*, quod Jovis jussu Argum necasset, Tzetz. in Iliad. 153, 15., aliter Hesychius s. v. *Κυνάγχη· — οἱ δὲ τὸ Κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα. Κανδαύλας· Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς*, Hesychius. 3. Codd. *δεῦρο τί μοι*: emendavit Duebnerus. v. Hartung Particc. I, 322. *σκαπαρδεῦσαι* Tzetza explicat *συμμαχῆσαι*: rectius Hesychius *σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι.*

Fr. 2. Tzetza in Iliad. 78, 8. *Λάφνην οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου — στεφανούμενοι ἐπορεύοντο· καθὼς δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου ἰάμβῳ· Κίκων κτλ. Κίκων, ὄνομα μάντεως.* Libri *πανδάλητος, πανδαύλητος, πανδάλητος*, v. Hemsterhus. in Arist. Plut. Schol. 913. *καύης* dixit pro

3.

Κοραξικὸν μὲν ἡμφιεσμένη λῶπος.

4.

Βάλλοντες ἐν χειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακόν.

5.

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

6.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας;

---

vulgato καύηξ, v. Tzetz. Lyc. 741. Idem v. 424. *Καύηξ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιᾶνας* (l. *Μαίονας*, h. e. *Λυδούς*), *ὡς φησι καὶ Ἱππῶναξ.*

Fr. 3. Tzetza Chill. X, 378. *Περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρῳ χωλίῳ ἰάμβων· Κὸρ. κτλ.* Vide Naekium Choeril. 230. Casaubonum in Strabon. I, 612. Friedemann.

Fr. 4. Tzetza Chill. V, 23, 744. *Καὶ ἀλλαχοῦ* (cfr. fr. 18.) *δέ που φησι πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων· Βάλλοντες κτλ.* Photius s. v. *Φαρμακός· τὸ κάθαρμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ.* Hinc teste Photio *Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν.*

Fr. 5. Tzetza Lycophr. 436. *Ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἄγιος, ὁ μυσαρός, Ἱππῶναξ φησίν· Ὡς κτλ.* Vide Ruhnken. in Timaeum v. *ἅγος*, Naekium Choeril. 180. et Lobeck. Parall. 161 sq., qui *ἀγὴς* (quidam libri *ἀγεῖ*) ex *ἀαγής*, *ἀναγὴς* contractum arbitratur, unde produci potuerit *ᾱ*. *Ἀνδριάντα λίθινον* alicubi Bupalum vocasse videtur, v. Bekker. Ann. 82, 13., v. Bernhardy ad Suid. v. *Βησᾶς ἔστηκεν.*

Fr. 6. Choeroboscus Bekker. Anu. 1421 sq. *Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενικὴ, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών· Τί κτλ.*

7.

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατεκτάνθη.

8.

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ;

9.

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνειε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ·
Διὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβάλισκα κἀσκέρισκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.
Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε * χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

Fr. 7. Rufinus de Metr. Com. 2712. Putsch. Legebatur *Κλαζομένοιοι* et *κατέκτειθεν*: Lewis in Mus. Philol. Cantabr. I, 288. *κατεκτείθη*.

Fr. 8. Tzetza Lycophr. 690. Ἡ λέξις τοῦ πάλμυς τῶν Ἰώνων ἐστίν· καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων· Ὦ Ζεῦ κτλ. 2. τί μ' (μοι, v. Lobeck. Soph. Aj. 192.) οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἢ ἄργυρον Lobeckius: vulgatum explica χρυσὸν ἀντὶ ἀργύρου.

Fr. 9. Tzetzes Lycophr. 855. omisso tamen v. 2., qui accessit ex Prisciano de Metr. Com. 1328. Putsch. (II, 416. Krehl.) *Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choliambos confuse protulisse:* Ἑρμῆ κτλ. Recte *Κυλλήνειε* removit Welckerus, v. Hermann. El. D. M. 144. 3. *κυπασσίσκον*, v. Harpocrat. v. *κυπασσίς*. 4. Tzetzes: *ἀσκέρισκα τὰ ὀρτάρια λέγονται*, h. e. *fasciae pedales*; alii *calceamenta villosa volunt*, v. Spohn. de extr. part. Odyss. 128., de v. *σαμβάλισκα* Bergk. Anacr. 101. 5. *τοὐτέρου τοίχου* quid sit obscurum. 6 sqq. adjunxi prioribus, a Tzetza paullo ante laudatos. *οὔτε χλαῖναν*: sic libri quidam: alii *χώλαιναν*, *τὰν χλαῖναν*: emendant *οὔτε πω χλ.*: debebant *κω*. 9. Alii *χίμ. γίγνηται*.

10.

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

11.

Δύ' ἡμέραι γυναικὸς εἰσὶν ἥδιστα,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

12.

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

13.

Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις σὲ δὲ κἀπόλλων.

14.

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

Fr. 10. Stob. Floril. XXIX, 42. *Ἱππώνακτος.* Hermannus El. D. M. 143. *μηδ' ἕεις*, de quo v. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 18, 28.

Fr. 11. Stob. Floril. LXVIII, 8. *Ἱππώνακτος.* 1. *εἰσὶν* A Trinc. Grotius: vulgo *ἐστιν*, schemate Pindarico, de quo v. Dissen. Pind. Ol. X, 6. Pyth. X, 71.

Fr. 12. Priscian. de Metr. Com. 1327. Putsch. (II, 413. Krehl.) »Heliodorus metricus ait: *Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις.* Hoc est: *Hipponax multa praeteriit*, id est praetermisit, *praefinita in iambis. Hipponax* enim *in primo*: *Ἐρέω* κτλ. Iste enim versus quum sit choliambus, in quarto loco et in quinto habuit dactylos, quum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni.« Pravum versum condidisse videtur poeta traducturus Mercurii appellationem Epicis poetis usitatam, v. Hermann. Opuscc. II, 259.

Fr. 13. Tzetza in Crameri Anecdd. III, 310, 17. *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Ἀπό σ'* κτλ. Tzetza hic et in Il. 83, 25. *σὲ δὲ κ' ὠ πόλλων*: correxi. Lewis Mus. Philoll. Cantabrig. I, 288. *Ἄρτ. τε κἀπόλλων*: Welckerus *σὲ τὲ χὠπόλλων*. Ceterum cfr. Archilochi fr. 23.

Fr. 14. Tzetza in Iliad. 83, 28. *Καὶ ἀλλαχοῦ· Παρ' ᾧ* κτλ. 2. *κυνήσεις* Welckerus.

15.

Συκέην μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

16.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύδην
θύνναν τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
* * *
πέτρας τ' ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

17.

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

18.

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην

Fr. 15. Athen. III, 78, B. *Καὶ ταύτας Ἀμαδρυάδας νύμφας καλεῖσθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι. ὅθεν καὶ τὸν Ἱππώνακτα φάναι· Συκῆν* κτλ.

Fr. 16. Athen. VII, 304, B. *Ἱππῶναξ δέ, ὡς Λυσανίας ἐν τοῖς περὶ ἰαμβοποιῶν παρατίθεται, φησίν· Ὁ μὲν γὰρ* κτλ. 1. Welckerus conj. *ῥύδην*. 4. Libri *σκληρόν*: correxit Dalecampius. Helluo quidam patrimonium suum devoraverat. 5. Lacunam indicavi cum Gaisfordio; Hermannus: *ὥστε χρὴ πέτρας σκάπτοντ' ὀρείας σῦκα μέτρια τρώγειν;* Welckerus: *ὥστε χρὴ σκ. π. τ' ὀρ. σῦκά τε τρία τρώγειν.* Scribendum dicerem servatis vulgatis *σῦκα μέτρια τε τρώγειν*, nisi sequens fr. his adhaesisse videretur.

Fr. 17. Athen. XIV, 645, C. *Τοῦ ἀττανίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει· Οὐκ* κτλ. 1. Athen. IX, 368, B. *διατρώγων*.

Fr. 18. Athen. IX, 370, A. *Μή ποτε ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ' Ἱππώνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστί τι λεγόμενον τοιοῦτον· Ὁ δ' ἐξ.* κτλ. Formula jurandi *ναὶ μὰ τὴν κράμβην* lenum videri

τὴν ἑπτάφυλλον, ἣ θύεσκε Πανδώρη
Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

19.

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

20.

Ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

21.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.

22.

Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας

---

ait Athenaeus, v. Anan. fr. 2. 3. *γαργιλίοισιν* P: *γαργηλίοισιν* VL: fort. *Ταργηλίοισιν* ionice, v. Bergk. Anacr. fr. XXXVIII. Pandoram dicit filiam Erechthei, quae cum Protogenia sorore pro patria se devovit et jugulandam hostibus praebuit, v. Suid. v. *Παρθένοι*. *πρὸ φαρμάκου*, *priusquam patriae se devoveret*, v. fr. 4. De Thargeliorum ritibus apud Iones v. Muelleri Dorr. I, 326 sq.

Fr. 19. Athen. XI, 495, C. *Τοῦτο* (*τὴν πέλλαν*) *Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα. Ἐκ κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δὲ ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι.* 1. *αὐτῇ* ABP: *αὐτοῖς* Eustathius 1531, 57. CVL.

Fr. 20. Athen. l. c. *Καὶ πάλιν· Ἐκ δὲ κτλ.* De meretrice videtur sermo esse.

Fr. 21. Heraclides Ponticus Athen. XIV, 625, C. *Φασὶ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτοῦ τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ* (*σκολιὰ* Casaubonus) *μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν. οὗτός ἐστι Πύθερμος οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως· Χρυσὸν κτλ. λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.* Fuit exordium scolii, v. Provv. Vat. III, 14. Bodl. 7'0. v. Naekii Choeril. 246 sq. Bergk. Praef. Anacr. VII. Plane aliter Welckerus Mus. Rhen. 1839, 428 sq.

Fr. 22. Athen. XV, 690, A. *Ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκα-*

* * ἤλειφον· ἔστι δ' οἵη περ
κρόκος.

23.

Καὶ Μύσων, ὃν Ἀπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

24.

Μηδέ τ' ἄν μοι μῦ
λαλεῖν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωδοῦ.

25.

Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

26.

Ὤικει δ' ὄπισθε τῆς πόλης ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

ρις· οὗ μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων· Βακχάρει κτλ.

Fr. 23. Diog. Laert. I, 107. Μέμνηται δὲ τοῦ Μύσωνος καὶ Ἱππῶναξ εἰπών· Καὶ Μύσων κτλ. Oraculum Diog. Laert. I, 30. Οἰταῖόν τινά φημι Μύσων' ἐν Χηνὶ γενέσθαι Σοῦ (Anacharside) μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσιν, cll. Diodori Excc. Vat. 18, 22. Dindorf. ἣν Μαλιεὺς καὶ ᾤκει τὴν Οἴτην εἰς κώμην Χηνὰς καλουμένην. Est in Septem Platon. Protag. 343, A. 1. Fort. ὃν Ἀπόλλων.

Fr. 24. Sextus Empir. adv. Gramm. I, 13, 275. Λεβεδίων διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας περὶ Καμανδωδοῦ, ὁ γραμματικὸς τὸ Ἱππωνάκτειον παραθέμενος ἐνίκα· Μηδέ τ' ἄν μοι μῦ κτλ. Mihi nec feceris mu (v. Columna. Enn. Frr. 137. 331.) de Lebedia carica ex Camandodo.

Fr. 25. Herodianus de Barbarismo et Soloecismo Villois. Ann. II, 177. Σολοίκους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· — Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ. Vide Bergk. Anacr. fr. LXXXIII.

Fr. 26. Strabo XIV, 633. Τόπος τις τῆς Ἐφέσου (quae et ipsa Smyrna antiquitus vocata) Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ· Ὤικει κτλ. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ

27.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

28.

*Μιμνῆ * κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς*
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γὰρ, αὕτη συμφορὴ τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ,
ἣν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δήκῃ.

Πριὼν, ὁ ὑπερκείμενος τῆς νῦν πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς· τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ Πριῶνος κτήματα ἔτι νυνὶ λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρίᾳ. Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρώρειος. — ἡ Σμύρνα ἦν κατὰ τὸ νῦν γυμνάσιον, ὄπισθεν μὲν τῆς νῦν πόλεως, μεταξὺ δὲ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

Fr. 27. Hephaest. 31. *Τὸ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ Ἀκούσαθ' κτλ.* De *οὐ γὰρ ἀλλὰ* v. Arist. Nubb. 233. cum Scholiis, Phoenix Coloph. fr. 2, 15. Hartung. Particc. II, 48.

Fr. 28. Tzetza Lycophr. 424. *Εἰ μέλουρον τοῦτο νομίζεις* (Il. *M*, 208. *ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν*), *ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτείων στίχων· Μιμνῆ* κτλ. Libri *τοῦ Μιμνητοῦ ζωγράφου, Μνημῆ* vel *Μιμνῆ τοῦ*: Welckerus *κατὰ τοῦ Μιμνητοῦ* [*τοῦ ζωγράφου*] et in v. 1. *Μίμνητὲ κακομήχανε.* Hermannus, quum libri aliquot habeant *κατωμήχανε*, in El. D. M. 143. *Μιμνῆ κατωμυχαίε* ausus est. 5. Libri *νικαύτη καὶ δίδωνι, νικαύτα καὶ σίγωνι, νικαύτι καὶ σίγωνι, νικύρτα καὶ σάβαυνι.* Hoc posui; nomina barbara: *ᾰ* correptum defendas exemplo Antimachi B kkeri Ann. 1187. *Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς*, de quo v. Lobeck. Phryn. 658. Parall. 184. 6. Libri *δήκῃ, δάκῃ*: Tzetza Crameri Ann. III, 358, 28. *ἣν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκοι*: *δάκνῃ* Hermannus. De mensura v. *ὄφις* v. Hermann. El. D. M. 57. Notioribus id genus adde Aesch. Choeph. 1046. *φαιοχίτωνες*, ubi *φαιοκχίτωνες* scribunt invitis libris et vetante Tzetza l. c.

29.

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

30.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυσσιν,
ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρεν τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

31.

Καὶ μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς;

32.

Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

33.

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

Fr. 29. Harpocrat. 123, 13. *Μάλθη· ὁ μεμαλαγμένος κηρός· Ἱππῶναξ· Ἔπειτα* κτλ.

Fr. 30. Tzetza Lycophr. 579. *Χάλις καὶ ἔρπες ὁ οἶνος· ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν· Ὁ δ' αὐτίκ'* κτλ. 1. *τριοῖσι*, h. e. *τρισίν*. *μάρτυσσιν* Welckerus: libri *μάρτυσιν*: v. Buttm. Gr. Max. I, 235. Meinek. Euphor. 109. Nisi praestat *μάρτυρσιν*, quum *μάρτυρες* ab eo q. e. *μάρτυρ* (antiquitus *μάρτυρς*, ut *μάκαρς*) dixerit Hipponax teste Herodiano Eustath. Il. 114, 19., v. Lobeck. Parall. 35. 2. *σκότιος* Toupius: *σκότος* est *tenebrio*, cfr. similia apud Bernhard. Synt. 46 sq. 3. *ὀφέλλοντα*, h. e. *ἐκσαροῦντα*. 4. Tzetza ad 1165. *Σαρὸν καὶ ὄφελτρον καὶ ὄφελλα καὶ ὄφελμα ἡ σκοῦπα.*

Fr. 31. Scholl. Plat. 352. Bekker. *Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει· εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ καμόντες· Καί μιν* κτλ. *ὥς φησιν Ἱππῶναξ.* Vide Arist. Αν. 266. Suid. s. v. *χαραδριός*, ubi est *μὴν* et *περνᾷς*, ut vulgo; Arsen. Viol. 474.

Fr. 32. Et. M. v. *Ἐμβιβάξαντες· παρ' Ἱππώνακτι· Ἀλλ'* κτλ. *ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες.*

Fr. 33. Et. Gud. 347, 28. (cll. Et. M. et Crameri Anm. I, 268, 12. *Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει κρίζω εἶναι θέμα* κτλ.) *Ῥηματικὸν*

34.

Ὦμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

35.

Κἄλειφα ῥοδινὸν ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

36.

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι.

37.

Λεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι. —
Κἄφη παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί. —
Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες,
Κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς. — 5
Λιμῷ γένηται ξηρὸς, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

ὄνομα κριγὴ, ὡς παρ' Ἱππώνακτι, οἷον· Κριγὴ κτλ. Cfr. Il. Ψ, 191. Odyss. Ω, 5. 9.

Fr. 34. Et. M. s. v. ὁμιχεῖν. Ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον ῥῆμα, οἷον ὁμίχω, ὁ μέλλων ὁμίξω, ὡς παρὰ Ἱππώνακτι, οἷον· Ὦμιξεν κτλ.

Fr. 35. Pollux VI, 86. Λέκος· Ἱππώνακτος εἰπόντος· Κἄλειφα κτλ.

Fr. 36. Tzetza Chill. V, 23, 743. Ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει· Πόλιν κτλ. Cfr. fr. 4. Poterant sic nexa esse: *Idoneus hic est* vel *dignus* πόλιν κτλ.

Fr. 37. Ibid. 748. Καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος· Λεῖ δ' αὐτὸν κτλ. 4. προσεδέχοντο Lewis Mus. Philoll. Cantabr. I, 289. 5. φαρμακοί Welckerus: malim ἔχοντες, ὡς ἔθουσι φαρμακοῖς, *ut solent in expiatoribus.* 6. Tzetza: Καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ· Λιμῷ κτλ. Ξηρὸς A, qui firmavit nostram emendationem in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 204.: vulgo ξηρόν. θυμῷ] βωμῷ Lewis l. c. coll. Thuc. I, 136. 7. Libri ὁ φαρμακός: articulum delevi l. c. ego, Blomfieldius in Aesch. Prom. 981. Kiesslingius.

38.

Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

39.

Βολβίτου κασιγνήτην.

40.

Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ.

41.

Τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

42.

Ἄνδρα δ' ἐσπέρης καθεύδοντα
*ἄπ' ὧν ἔδυσε * * χλούνης.*

Fr. 38. Athen. II, 49, E. *Κοκκυμήλων*, μέμνηται *Ἱππώναξ· Στέφανον* κτλ. *Καὶ στέφ.* Gaisfordius: Dindorfius *Vide*, inquit, *ne Hipponax producta media syllaba dixerit ut dixit φαρμακόν.*

Fr. 39. Et. M. v. *Βόλιτον· Βόλβιτον δὲ Ἴωνες, οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ, οἷον· Βολβίτου* κτλ. Cfr. fr. 15.

Fr. 40. Athen. IX, 375, A. *Καὶ Ἱππῶναξ δὲ ἔφη· Ὡς* κτλ.

Fr. 41. Tzetza Crameri Ann. III, 308, 20. *Τὸ μέτρον τὸ Ἀωρικὸν παρέλειψα λήθῃ· δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων ἰαμβικῶν μέτρων κατὰ τὴν β χώραν ἢ καὶ δ' ἢ ς' σπονδεῖον, σπανιάκις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδείῳ· Ἀωρικὸν Ἱππώνακτος· Καὶ τὴν ῥῖνα* κτλ. Delevi *καί*.

Fr. 42. Scholl. Il. *I*, 539. *Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Ἀωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ κακοῦργον. Καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι· Ἀνὴρ ὃδ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην.* Correxit Hermannus Opuscc. V, 10., nisi quod ἀπ' οὖν (tu cfr. ad Simonid. Amorg. 7, 45.) ἔδυσε χλοῦνις dedit: quae forma valde incerta. *Χλούνης* quum quibusdam veterum Grammaticorum (Eustath. 772, 53.) ἐκτομίας dictus videatur, in significationem *τοῦ κακούργου* venisse arbitror ob fraudulentiam et malitiam *τῶν εὐνούχων*, qui fere *κακωτικοὶ* perhiberentur, v. Diogen. Provv. II, 87. Inter ἔδυσε et *χλούνης* lacunam indicavi.

43.

* Ἐγὼ δὲ * δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ
κνηφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ συνηυλίσθην.

44.

Λητὼ ἀθρήσας.

45.

* Πᾶσα ἀθηνᾶ μαλλὸς κονὶς κε
χαῖρε καί με δεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

46.

* Πᾶσαν τε ἀρεδεύει τὴν ἐπὶ Σμύρνης·

Fr. 43. Herodianus περὶ μον. λέξ. 18, 10. Σημειωτέον ἰωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ῶ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι· Ἐγὼ δὲ κτλ. Herodianus κναιφέως, quod correctum ex Et. M. 380, 40. versum alterum solum affert. 1. Latetne nomen Aretae, de qua v. fr. 20.? Veluti sic: ἐγὼ δὲ — ἐξιὼν παρ' Ἀρήτης κτλ. 2. Herodianus et Et. συνηυλίσθην: correxi ex Crameri Ann. I, 440, 2. καί· ῥόδην συνηυλίσθην· Ἱππῶναξ.

Fr. 44. Crameri Anm. I, 265, 6. Τὸ λαὸς ἄτρεπτον ἔμεινε παρ' Ὁμήρῳ, καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν· Λητὼ ἀθρήσας· Ἱππῶναξ. Vide Valckenar. Herod. V, 42. Fortasse ἀθροίσας.

Fr. 45. Tzetza Crameri Ann. III, 310, 17. Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Πᾶσα κτλ. Sic priora sunt in codice B: in A post μωλὶς sex litterarum supersunt vestigia: tum κο — νισκε suprascripto χαιρε, inde χαῖρε recepi, pro quo B κελαῖρε. Fortasse ἄνασσ' Ἀθήνη. 2. B καὶ μεδεπότε ἀβέβρου: A καί με δεσπότεα βέβρου, cui suprascriptum ματ . . οῦ, h. e. ματαίου; nam βεβρὸς teste Hesychio ψυχρός, τετυφωμένος. Idem Βεμβρός· τετυφωμένος, πάρετος. Βέβροξ· ἀγαθός, χρηστός, καλός. Optat servus, opinor, ut sibi delirantem dominum nacto obtingat non verberari, v. Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 208 sq.

Fr. 46. Tzetza ibidem: commentatus sum apud Zimmermann. l. c. Monstrat poeta iter ab Asiae minoris interiore parte versus

ἴϑι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀλυάττεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω, καὶ * Μεγάστρου στήλην
καὶ μνῆμά τ' Ἄτυος, * Μυτάλιδι πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

II. Τρίμετροι.

47.

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
αὕτη γὰρ ἡ προῖξ οἰκίην σώζει μόνη.

48.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον,
ἵκου καθ' ἱερὰ, ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Smyrnam commemoratque potissimum antiqua Lydiae monumenta. Ex Schol. Nicandri Ther. 633. (Γύγου σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὥς φησιν Ἱππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας ἰάμβων, h. e. versu 3.) apparere videtur, poetam choliambis res regionesque Lydiae terrae descripsisse. 1. Conjeci πᾶσαν δ', ἑταιρ', ὅδευε τὴν κτλ., nam A πᾶσαν τέαρε δεύει.

2. Libri Ἀττάλεω: v. Herod. I, 31. Fortasse Μεγάστρου στήλην, quum Gyges ἑταίρας μνῆμα, quam Megastryn vocatam fuisse suspicor, exstruxerit nobilissimum, v. Clearch. Athen. XIII, 573, A. cll. Strab. XIV, 626. 4. B καὶ μνῆμα τ'· Ὦτος: A καὶ μνῆματ' ὦτος. Restitui, cll. Herod. I, 45. Sub finem conjeci Μυρσίλεω τε πάλμυδος, h. e. Candaulae, v. Herod. I, 7. De v. πάλμυς vide fr. 1, 1. rell.

II. Τρίμετροι. Fr. 47. Stob. Flor. LXXII, 5. Ἱππώναξ. 3. Legebatur οἰκίαν. Qui vulgo addunt tres iambi, non cohaerent cum prioribus. Gaisfordio alterius loci si non poetae videntur.

Fr. 48. Aristoph. Rann. 659. allato versu primo ait Bacchus: ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμμνησκόμην. Scholl. addunt versus duo Ananioque vindicant: ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου. 2. De Apolline Naxio v. Mueller. Dorr. I, 263. 3. Priusquam ad Scythas vel Hyperboreos abieris, v. de ἀποδημίαις Apollinis Mueller. Dorr. I, 269 sqq. De invocandi formula Bergk. Anacr. 74.

49.

Ὀλίγα φρονεῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

50.

Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει.

III. *Τετράμετροι τροχαϊκὰ χωλοί.*

51.

Καὶ δικάσσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

52.

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρῶν.

53.

Λάβετέ μου θοἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Fr. 49. Tzetza Lycophr. 579. Legebatur φρονοῦσιν.

Fr. 50. Tzetza Crameri Ann. III, 308, 25. *Λέγονται καὶ τρισυλλάβους εἰς ς', πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημὶ καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· Οὔ μοι κτλ.* Effer *δοκεῖ*: est trimeter purus.

III. *Τετράμετροι τροχαϊκοὶ χωλοί, metrum Hipponactium* Servius 1819. Putsch. Terentian. Maur. 2426. Fr. 51. Strabo XIV, 636. *Ἐκ Πριήνης ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ.* Legebatur *δικάσασθαι*: Suidas v. *Βίαντος Πριηνέως δίκη* habet *δικάζεσθαι* cum Diog. Laert. I, 5, 3., ille *κρείσσων*, hic *κρεῖσσον*: quidam codd. Strabonis *κρέσσον*: *Πριηνέως* omnes, praeter Suidae cod. E. Demodicus apud Laert. l. c. *Ἦν τύχῃς κρίνων, δικάζευ τὴν Πριηνίην δίκην.*

Fr. 52. Strabo VIII, 340. *Χρῶνται καὶ οἱ νεώτεροι* (schemate illo, quo pars a toto divellitur, v. Alcman. fr. XXXIII. Sapph. fr. 6.)· *Ἱππῶναξ· Κυπρίων κτλ. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι.*

Fr. 53. Suidas *Βούπαλος· ὄνομα. Ἀριστοφάνης* Lysistr. 360. — *παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετε κτλ.* Legebatur *θοἰμάτιον*: hinc Welckerus conj. *Θοἰμάτιόν μου λάβετε κτλ.*: Bernhardy *θἰμάτιον* volebat.

54.

Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

55.

*Οἱ δέ μευ * ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι κεκινέαται.*

56.

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

IV. *Παρῳδία.*

57.

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ' ὅπως ψηφῖδι κακῇ κακὸν οἶτον ὄληται,
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Fr. 54. Erotianus v. *Ἀμφιδέξιος· Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος· — καὶ Ἱππῶναξ φησίν· Ἀμφιδέξιος κτλ.* Vide Valckenar. in Eurip. Hippol. 780.

Fr. 55. Crameri Ann. I, 288, 1. *Καὶ παρ' Ἱππώνακτι* (exstat forma ionica *κεκινέαται* h. e. *κεκίνηνται*)· *Οἱ δέ μευ κτλ.* Possis: *Οἱ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοισι ταῖς ἐμαῖς κεκινέαται.* Confuse Et. M. v. *Μεμετρέαται*, quod seduxit Welckerum fr. LXVI.

Fr. 56. Hephaest. 30. *Τετράμετρα δὲ (ἰαμβικὰ καταληκτικά) ὡς τὸ τοῦ Ἱππώνακτος· Εἴ μοι κτλ.*

IV. *Παρῳδία.* Fr. 57. Ath. XV, 698, B. *Πολέμων ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρῳδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει. — εὑρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους Ἱππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν. λέγει γὰρ οὗτος ἐν τοῖς ἑξαμέτροις· Μοῦσά μοι κτλ.* De Parodiis Hipponactis v. Welandius noster de Parodiar. Homeric. Scriptorr. p. 11 sqq. 1. Libri *εὐρυμεδοντι αδεα, εὐρυμεδοντία δια, εὐρυμέδοντι ἀδεᾶ*: correxit Dobraeus in Aristoph. Plut. 1051. Welckerus dedit *Εὐρυμέδοντα, θεά. Ποντοχάρυβδιν.* Comparant *μεθυσοχάρυβδιν· ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου* Phrynich. Bekkeri Ann. 51, 22. Mitscherlichius in Hor. Carmm. I, 27, 20. *χανδοχάρυβδιν* conjecerat: at similis vulgato appellatio jocosa *Πονηροφάρυξ· εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν* Phrynichus 58, 32. 2. Hesychius *Ἐγγαστριμάχαιραν· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν.* 3. Il. *Γ*, 417. 4. Il. *Δ*, 316.

IV. Ananii Iambi et Trochaei claudi.

Olymp. LX.

Ananium Hipponactis et aequalis et aemulus in poësi videtur exstitisse. Nam trimetrum iambicum claudum erant qui non Hipponactem, sed Ananium repperisse statuerent, v. Hephaest. 30, 14. nec raro dubitatum videmus, Hipponacti an Ananio versus aliqui adscribendi essent, ut statim fr. 1. cll. Hippon. fr. 48.

1.

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσαν τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

2.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου.
ἡδὺ δ' ἐσθίειν γιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεΐας·

Ananii Fr. 1. Athen. III, 78, F. *Ἀνάνιος ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη· Εἴ τις* κτλ. Hipponacti tribuuntur Stob. Floril. XCVII, 12. 1. *καθεῖρξαι* ABP: *καθεῖρξε* VL: *καθείρξει* Stobaeus. *πολλὸν* VL: *πολὺν* ABP Stobaeus: *πουλὺν* Grotius: *καθείρξειεν δόμ. πολὺν χρυσόν* Mehlhornius. 3. *γνοίη θ' ὅσσο τὰ* P: *γνώη σχάσοντας* (h. e. *γνοίης χ' ὅσαν τὰ*) Stobaeus, sed B *χ' ὅσῳ τὰ*. De forma *γνώη* v. Lobeck. Phryn. 347. *κρεῖσσον* Stobaei A: *κρέσσω* B.

Fr. 2. Athen. VII, 282, B. *Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ· Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι κατ' τὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι. Λέγει δὲ Ἀνάνιος οὕτως· Ἔαρι* κτλ. 3. *κρεῖας* Hermannus El. D. M. 89. Libri *κρέας*.

δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, * ἐσθίειν.
καὶ κυνῶν αὕτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.
ὄϊος αὖθ' ὅταν θέρος τ' ᾖ κἠχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθεὶς, δοκέω μὲν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδὺς
κἠμέρης.

3.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

V. Aeschrionis Samii Choliambi.

Olymp. CXII.

Aeschrio Samius, quem Milesium faciunt Suidas et Tzetzes Chill. VIII, 406 sqq., pater Lysaniae, qui περὶ ἰαμβοποιῶν libros ediderat nec non Eratosthenis praeceptor fuit; si fides Suidae est, Aristotelis familiaris amasiusque, Alexandri Magni comes fuit. Praeter Ἐφημερίδας, quibus Alexandri itinera persequutus esse videtur metro heroico, scripsit teste Tzetza (Καὶ ἔπη) καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις. Disputavit de Aeschrione Naekius

---

4. ἐσθίειν Welckerus ῑ producere putat: Gaisfordius Hephaest. 264. requirit vocabulum quod σταφυλὰς exprimat: Mehlhornio v. 4. 5. aliunde illati videntur. 5. Libri τόθ': Dindorfius τότ': Hermannus αὐτὴ τόθ' ὥρη. καλωπέκων libri: Hermannus provocans ad Cyneg. scriptorem I, 433. κἀλωπήκων. De carne catulina, qua vescebantur Graeci et Romani, v. Casaub. h. l. et Alexidem Athen. IV, 161, B. 6. αὖθ' Heringa: αὐτὸ ἔθ' PVL: αὐτὸ ετ' A: Dindorfius αὖτ'. βαβράζειν· συντόνως κράζειν Hesychius. 8. ἐμπρεπεῖς AB. Inter omnes pisces excellit. 10. κἠμερῆς Dindorfius: χ' ἡμέρης C: κ' ἡμ. PVL.

Fr. 3. Athen. IX, 370, B. Ἀνάξιος δὲ φησί· Καὶ σὲ κτλ. Vide Hippon. fr. 18. Imitatus Eupolis Baptis Priscian. 1328. Putsch. (II, 415. Krehl.) Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας· Πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Choerilo 192 sqq. Apud Harpocrat. 110, 4. *Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Κερκώπων ἀναγράφει, Κανδοῦλον καὶ Ἄτλαντον*: Maussacus *Αἰσχρίων*, cui qui olim assensus erat Lobeckius, nunc dubitat an eadem licentia Aeschines pro Aeschrio dictum sit, qua Herodotus pro Herodorus etc., v. Aglaoph. 1301 sq. Certe *Σάμιος* corrigi debebat. Ceterum Lobeckius Aeschrionem Ephesidis auctorem intelligi apparere ait ex Schol. Lycophr. 688. *Ἕτεροι Γιγάντων νήσους τὰς Πιθηκούσσας ἤκουον· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος*, quem ab epico poeta vel Samio vel Mitylenaeo nihil diversum videri. Recte, puto: modo *Ἐφεσίδα* Epicum carmen fuisse statuas: Aeschrio autem Cercopes *ἐν τοῖς ἰάμβοις* nominaverat: ut locus Ephesidis aliorsum pertinere videatur.

1.

Ἐγὼ Φιλαινὶς, ἡ ἐπίβωτος ἀνθρώποις,
ἐνταῦθα γήραι τῷ μακρῷ κεκοίμημαι·
μή μ᾽ ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
γλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ τοὺς κάτω Κούρους, 5
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δὲ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ᾽ ἔγραψ᾽· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Aeschrionis Samii Fr. 1. Athen. VIII, 335, B. *Εἰς Φιλαινίδα ἀναφέρεται τὸ περὶ Ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης. ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα· Ἐγὼ κτλ.* Cfr. Anthol. Pal. I, 405. cll. Jacobs. in Anthol. I, 1, 385. Philaenis quum Samia fuerit, Aeschrio famae meretricis popularis succurrere voluisse censendus est, v. Naekium Choeril. 193. 1. *ἐπίβωτος*, v. Bergk. Anacr. LIX. 5. *Ζῆν* vel *Ζῆνα* Anthologiae codex Palatinus: *Ζεῦν* diserte attestatur praeter codd. Athenaei Epitome et Eust. 1387, 28. Vide Lobeck. Parall. 85. 9. *ὅσσ᾽* PVL: *οἷ᾽* Anthologia.

2.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα. —
Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες. —
Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην. —
Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον. —
Καὶ πίσσαν ἐρθὴν, ἣν θύραι μυρίζονται.

3.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

VI. Phoenicis Colophonii.

Olymp. CXVIII.

Aetatem poetae cognoscimus ex Pausania I, 9, 8. *Λυσίμαχος διέβη καὶ ναυσὶν ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν Ἀντιγόνου συγκαθεῖλε. συνῴκισε δὲ καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐς αὐτὴν Λεβεδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοίνικα ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνῆσαι τὴν ἅλωσιν.*

1.

Ἐσθλοὶ, κυρώνῃ χεῖρα πρόςδοτε κριθέων
τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,

Fr. 2. Tzetza in Hermog. apud Ruhnken. in Longin. III, 2, 236. Weisk., Naek. Choeril. 189 sq. 272., cll. Walzii Rhett. III, 651. Frigidas et insolentes tralationes taxat Tzetza, ut Choerilus *τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας* appellaverat, qualia praeter alios illustrat Lobeckius Aglaoph. 856 sqq.

5. *ἔλαμπε* Dresdensis codex.

Fr. 3. Athen. VII, 296, E. *Αἰσχρίων ὁ Σάμιός ἐν τινι τῶν ἰάμβων Τθηνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο· Καὶ θεῶν κτλ.* Naekius Choeril. 194. choliambos esse ratus *Καὶ θεῶν σῖτον | Ἀγρ. κτλ.* volebat.

ἢ ἄρτον ἢ ἤμαιθον ἢ ὅ τι τις χρῄζει·
δότ' ὦγαθοὶ τὶ τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν
ἔχει κορώνῃ· χἄλα λήψεται χόνδρον.
φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι.
ὁ νῦν ἅλας δοὺς αὖθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ, θύρην ἄγκλινε. Πλοῦτος ἤκουσε,
καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.
θεοὶ, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη,
κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι·
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας
καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη,
θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ' ὅπου πόδες φέρουσιν ὀφθαλμοὶς
ἀμείβομαι Μούσαισι πρὸς θύρας ᾄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλείονα * τῶν γ' ἐῶ.

(καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησίν·)

Ἀλλ' ὦγαθοὶ πορέξατ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ
δόμου. δὸς ὦναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφῃ.
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν ἐπαιτούσῃ.
εἰδὼς τοιαῦτα δός τι, καὶ καταχρήσει.

Phoenicis Colophónii Fr. 1. Athen. VIII, 359, E. Οἶδα Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιὸν μνημονεύοντά τινων ἀνδρῶν ὡς ἀγειρόντων τῇ κορώνῃ καὶ λεγόντων ταῦτα· Ἔσθλοὶ κτλ. De coronistis v. Welckeri Trilog. Aesch. 397. Koester. de Cantilenis Popularib. 76 sq. Compara Εἰρεσιώνην inter παίγνια Homerica XV. Addit Athenaeus: Κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῇ κορώνῃ ἐγείροντες, ὡς φησι Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων, καὶ τὰ ᾠδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται, ὡς ἱστορεῖ Ἀγνοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν Κορωνισταῖς. Tractavit Ilgenius Opuscc. I, 169 sqq. 7. Κηρίον, infantibus, quibus id solebat porrigi, ut plorare desinerent, Aristoph. Lysistr. 512. Scholl. 15. Dindorfius malit ὅκοι. 17. τῶν γ' ἐῶ A: τῶν γέω B: τῶν γεω P: τῶν γε VL: Dindorfius conj. πλείον' ὧν αἰτέω. 19. δόμου addidit Casaubonus, δύμων Porsonus. 20. Libri δ' οὖν: correxit Naekius Choeril. 231. Cfr. Theogn. 104. Theocrito διδῶν restituit Bergkius Actt. Soc. Gr. I, 206.

2.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος· ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον
καὶ τἄλλα πολλῷ πλέονα Κασπίης ψάμμου·
ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' ἰδὼν ἐδίζητο,
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ μὴν θυητὸς, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι·
ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν
κηρᾶν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.
ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνὴρ, πᾶσι κατέλιπε ῥῆσιν,
ὅκου Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σῆμ' ᾄδει·
Ἄκουσον, εἴτ' Ἀσσύριος, εἴτε καὶ Μῆδος
εἶς, ἢ Κόραξος, ἢ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
Ἰνδὸς κομητής· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω·
ἐγὼ Νίνος πάλαι ποχ' ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ' οὐκέτ' οὐδὲν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
ἔχω δ' ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ' ἤεισα,
* * * χὠκόσ' ἠράσθην.

Fr. 2. Athen. XII, 530, E. Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ποιητὴς περὶ Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων φησίν· Ἀνὴρ κτλ. Tractavit Naekius Choerilo 226 sqq. Elegiaci poetae videtur esse versus a Letronnio nuper ex Papyro Parisino editus: Οὔ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν. 1. κλύω producta ῡ vindicat Meinek. Cur. Critt. 53. 3. Il. I, 385. 4. Ninum ait neque vidisse astrum nec si quando videret explorasse. Quae apud populum astrorum cultorem extrema negligentia. οὐδ' ἰδὼν Naekius: οὐ δίζων AP: οὐδ' ἴζων VL. 7. οὐ μὴν θυητὸς Naekius: οὐ μὴ θυητὸς PL: οὐ μυθητὴς AB: οὐ μυήθη C. Ex scriptura AB Lobeckius Parall. 434. οὐ μυθιήτης elici posse ait, i. e. *orator sive populi ductor*. Placet: nam tria antiquorum regum munera recenset, sacerdotis, judicis, imperatoris. 8. λεωλογεῖν i. e. ἀνδρολογεῖν, στρατολογεῖν. ἀμιθρῆσαι, intellige λαὸν ex praegresso λεωλογεῖν: de forma v. Simonid. fr. CXXXIV. Et. M. 83, 42. 11. κατέλιπεν PVL. 12. Ninus urbs intelligenda, non rex. σῆμ' ᾄδει Naekius: σῆμα ἰδει A: σῆμα ἴδει P: σ. ἰδεῖν B: σῆμ' ἴδε VL. 15. οὐ γὰρ ἀλλὰ Meinekius Cur. Critt. 56. Libri ἄλλα: cfr. ad Hipponact. fr. 27. 18. Nota ἔδαισεν h. l. idem quod ἐδαισάμην esse.

τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δήϊοι συνελθόντες
φέρουσιν, ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ' ἐς Ἅιδην οὔτε χρυσὸν οὔθ' ἵππον
οὔτ' ἀργυρῆν ἅμαξαν ᾠχόμην ἔλκων·
σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

3.

Θαλῆς γὰρ, ὅστις ἀστέων' ὀνήιστος,
καὶ τῶν τότ', ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων
ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

(καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει φησίν)

Ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον κατηγυίης
χωλοῖσι δακτύλοισι τητέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν βορῆϊῳ νωδός.

VII. Parmenonis Byzantii.

V. Meineke Curae Critt. 23. Naeke Choeril. 195.

1.

Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σῦκα
Καναῖα φόρτον.

Fr. 3. Athen. XI, 495, D. Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐπὶ φιάλης τίθησι τὴν λέξιν (πελλίδα) λέγων οὕτως· Θαλῆς γὰρ κτλ. 1. ἀστέρων BPV: ἀστέων Casaubonus, v. Buttm. Gr. Max. I, 154. 2. πολλὸν Toupius: libri πολλῶν. 4. δὲ addidit Schweighaeuserus. κατηγυίης Porsonus Miscell. 243: καὶ τηγυίης AB: καὶ τη γαίη P: καὶ τῇ γαΐῃ VL. 6. ἐνβορη ἰωνωδος B: ἐν βηρηϊ ονώδως P: in A νωδός accentu caret et praecedenti voci junctum teste Schweighaeusero.

Parmenonis Byzantii Fr. 1. Athen. III, 75, F. Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰ ἀπὸ Κανῶν (σῦκα) τῆς Αἰολικῆς πόλεως ὡς διάφορα ἐπαινῶν φησίν· Ἦλθον κτλ. Libri καύνων et καύνεα: correxit Palmerius. 2. φόρτον Casaubonus: libri φόρτου.

2.

Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον ὡς ὕδωρ ἵππος
Σκυθιστὶ φωνεῖ, οὐδὲ κόππα γιγνώσκων·
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

VIII. Hermiae Curiensis.

V. Naeke Choeril. 195.

Ἀκούσατ', ὦ στώακες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἳ μόνοι πάντα
τἀν τοῖς πίναξι, πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι,
αὐτοὶ καταῤῥοφεῖτε, κἄθ' ἁλίσκεσθε
ἐναντία πράσσοντες οἷς τραγῳδεῖτε.

IX. Critiae Chil.

Καὶ πᾶσι
κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,

Fr. 2. Athen. V, 221, A. *Δοκεῖτέ μοι, ἄνδρες δαιτυμόνες, σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις παρὰ προςδυκίαν βεβαπτίσθαι τε τῷ ἀκράτῳ· Ἀνὴρ γὰρ* κτλ. *φησὶν ὁ Βυζάντιος Παρμένων.* In prioribus vestigia versuum videntur comparere.

2. *κοὐδὲ* Meinekius: *μηδὲ* Gaisfordius, sed v. Herm. El. D. M. 143. 3. *ἄναυλος* Epitome Hoeschelii. 4. *φαρμάκων* PVL: illud Casaubonus.

Hermiae Curiensis Fr. apud Athen. XIII, 563, D. *Ὁ Μυρτίλος ἐποβλέψας εἰς τοὺς τὰ τῆς στοᾶς αἱρουμένους, τὰ Ἑρμείου τοῦ Κουριέως ἐκ τῶν ἰάμβων προεκπὼν Ἀκούσατ'* κτλ., *παιδοπίπαι ὄντες καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα.*

1. *στώακες* C: reliqui *στόακές*, v. Lobeck. Phryn. 495. In C est: *ὅτι ἑρμείας ὁ κουριεὺς τοὺς στωϊκοὺς στώακας καλεῖ ἐμπόρους λήρου λόγων καὶ παιδοπίπας, καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότας τὸν τῆς σοφίας σφῶν ἀρχηγὸν ζήνωνα τὸν φοίνικα.* 2. *ὑποκρητῆρες* ABP. 3. *πρίν τι* Porsonus: *πρινὴ* PVL.

ἢν μὴ ᾽ποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἢν ἄλφιτον ποιήσωμαι,
ανκεῶνα πίνω, φάρμακον πονηροῖσιν.

X. Herodis Iambi.

Plinius Epp. IV, 3. *Ita certe sum affectus ipse quum Graeca epigrammata tua, quum iambos proxime legerem. Quantum ibi humanitatis, venustatis! Quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel* Herodem *vel si quid his melius, tenere credebam.* Hinc apparere videtur, Alexandrinum fuisse poetam, quem qui ad Hipponactis tempora referunt, decepti sunt versiculo trochaico Hipponacteo Scholl. Nicandri Ther. 474. ubi ⊥ ω λαιμώσσει δὲ σοῦ τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδεω olim lectum: nunc, quod Toupius conjecerat, Schneiderus ex libris ἐρωδιοῦ dedit, v. Bergk. Anacr. 229. De Herode egerunt Ruhnkenius Opuscc. 372. Welcker. Hippon. 87 sqq. Fiorillo post Herod. Atticum 171 sq Meinek. de Rhiano 96 sq. Inter Latinos Mimiambos scripsit Cn. Mattius.

I. Μιμίαμβοι.

1.

Ἄγ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον.

Critiae Chii et memoria instaurata est et fragmentum nuper demum innotuit beneficio Tzetzae in Crameri Ann. III, 308, 27. (Tractavimus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 205 sq.) Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ Κατωτικῷ δούλῳ· Καὶ πᾶσι κακοῖσι κτλ. Versu 4. et 5. Cramerus ὡς ἂν ἀλφ. ποιήσωμαι κυκεῶνα· πίνων φάρμακον πονηροῖς. Correxi. Mala omnia minitatur ferox dominus servulo, nisi confestim modium tritici miserit, ut, ubi polentam fecerit, κυκεῶνα bibat, medicinam miseris. Titulum commentus est Cramerus: libri ἐν τῷ κατῶξ supra ω posito τ, vel κατῶξ, vel κτῶξ: an κακωτικῷ?

Herodis Mimiamborum Fr. 1. Et. M. 411, 41. Ζή-

2.

Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.

3.

Προςφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

4.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ ἐν ταῖσι μηλάνθῃσιν ἅμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

τριον· καὶ παρὰ Ἡροδότῳ (Ἡρώδῃ)· Ἄγ' κτλ. ἔστι δὲ χωλιαμβικὸν τὸ μέτρον. Et. Gud. σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον ἤγουν τὸν μύλωνα.

Fr. 2. Zenob. VI, 10. Νάννακος ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεὺς πρὸ τῶν Λευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιὸς φησίν· Ἵνα. κτλ., ubi v. notas nostras. κλαύσῃ dedi: Vatic. κλαύσι: reliqui κλαύσω. Dici proverbium ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων ait Steph. Byz. v. Ἰκόνιον.

Fr. 3. Athen. III, 86, B. Κογχῶδες ὂν τὸ ὄστρεον (ὁ ἀναρίτης) προςέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες. Ἡρώνδας (Valckenar. Adoniaz. 267.) δ' ἐν Συνεργαζομέναις· Προςφὺς κτλ.

Fr. 4. Stob. Floril. LXXVIII, 6. Ἡρώδου Μιμιάμβων. *Herodis in Hemiambis* Gesnerus. Recte A. 1. De ludo puerili, quem *muscam aheneam* (nobis *Blindekuh*) vocant, explicat Pollux IX, 123. De χύτρᾳ, v. Pollux X, 113. Hesych. s. v. et Martin. Varr. Lectt. IV, 2. 2. Vulgo ἢ ταῖσι μηλολόνθῃς: ἐν τ. μηλάνθασιν AB: ἢ τ. μηλάνθῃσιν Gaisfordius, v. Eustath. Il. Ψ, 1329, 26. Grotius ἢ μηλολόνθης ποσσίν: scripsi ἢ ἐν. 3. κεσκίου Salmasius: vulgo κεσκέου: κεσκαίου Arsen. Γέρων explicat Pollux: τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόςωπον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

5.

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

6.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τἀτέρου δόκει πρήσσειν.

7.

** Ἐγὼ δὲ δραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας*
*ἡμέας κωθέλκει, κἠν σκιῇ * παραστήκει.*

8.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνευ·
ὡς τυφλὸς οὐκέκεινα τοῦ βίου καμπτῆρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζωῆς ἀπήμβλυνται.

Fr. 5. Stob. Floril. LXXIV, 14. *Ἡρώδου* (A *Ῥώδα*) *Μιμιάμβων.* Gesnerus rursus *Herodes in Hemiambis.* 1. Theocrit. 1, 18.

Fr. 6. Stob. Floril. XCVIII, 28. *Ἡρώδα Μιμιάμβων.* Trincav. *Ἡροδότου Ἡμιάμβων.* 3. οὗτος legit Gesnerus: libri τούτου et *δοκεῖ*. Scripsi τοῦτον — *δόκει*. τἀτέρου scripsi: legebatur τοῦ ἑτέρου.

Fr. 7. Stob. Floril. CXVI, 18. *Ἡρώδου Μιμιάμβων.* Gesnerus *Herodis in Hemiambis.* 1. Vulgo *δὲ δραῖνω μυιὸς ὤν*: *δὲ δραίνω μυὸς* A: *δ' ἀδρανέω γυρὸς ὤν* Gesnerus, *γυιὸς ὤν* Valckenarius: *ὀλίγα δὲ* (vel *λεπτῶς δὲ*) Jacobsius Lectt. Stob. 142. 2. Vulgo *καὶ σκιὴ παραστήκει*: *κἠν σκιῇ παραστικη* A: *κἠν σκιῇ* B: *κεἰς σκιὴν πέρας τήκει* Salmasius: *καὶ σκιὴ παραστήκω* Valckenarius: Jacobsius *κἠν σκιῇ κράτος τήκει.*

Fr. 8. Stob. Floril. CXVI, 21. *Ἡρώδου ἐκ Μολπείνου.* 3. *ὑπέκεινα* Porsonus Eur. Hec. 1090: libri *ὑπὲρ κεῖνο.* 4. Apud Stobaeum diremptus versus: *Ἡρώδου Μιμιάμβων, Herodis in Hemiambis* Gesnerus: junxit Salmasius, qui vulgatum *ἤδη γὰρ αὕτη τ. ζ. ἀπήμβλυτο* correxit: *ζόης* Porsonus.

9.

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει τὸν νοῦν.

II. Ἡμίαμβοι.

10.

Φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
*οὐλῇ κατευθὺ * **
βατηρίῃ κολάψῃ.

Fr. 9. Stob. Floril. CXVI, 24. Ἡρώδα Μιμιάμβων: in *Hemiambis* Gesnerus.

II. Ἡμίαμβοι. Fr. 10. Scholl. Nic. Ther. 377. *Βατήρα τὴν βακτηρίαν κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ* (Schneiderus ἐπιγρ. conjicit) *ὕπνῳ· Φύγωμεν κτλ. Τὸν πρέσβυν* somnumne volebat? 1. *φεύγωμεν* Lorr. 2. Vulgo *ἐμπεσών*: illud Gotting. et Lorr., hic fortasse *ἐμπερῶν*. *ὁ* addit Toupius. 3. 4. *οὐλῇ — καλύψῃ* vulgo: *οὐλῇ κολάψῃ* Schneiderus, *χαλίψῃ* Toupius: *οὐλὴν — σκολύψῃ* Bergkius.

III.

POETARUM MELICORUM RELIQUIAE.

I. Terpandri Antissaei.

Olymp. XXVI. (Mueller. Dorr. II, 317.)

Suidas: *Τέρπανδρος, Ἀρναῖος ἢ Λέσβιος ἀπὸ Ἀντίσσης ἢ Κυμαῖος· οἱ δὲ καὶ ἀπόγονον Ἡσιόδου ἀνέγραψαν, ἄλλοι δὲ Ὁμήρου, Βοίου λέγοντες αὐτὸν τοῦ Φωκέως, τοῦ Εὐρυφῶντος, τοῦ Ὁμήρου, λυρικός, ὃς πρῶτος ἑπτὰ χορδῶν ἐποίησε τὴν λύραν, καὶ νόμους λυρικοὺς πρῶτος ἔγραψεν, εἰ καὶ Φιλάμμωνα θέλουσι γεγραφέναι.* **V. Plehnii Lesbiaca 140 sqq.**

1.

Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὴν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

2.

Ἀμφί μοι αὖτε ἄνακτ' ἑκαταβόλον ᾠδέτω ἀ γρηΰ.

I. Terpandri Antissaei Fr. 1. Strabo XIII, 618. *Ἀριων μὲν οὖν κιθαρῳδός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νήσου, τὸν πρῶτον ἀπὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἑπταχόρδῳ χρησάμενον· καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐτὸν λέγεται· Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστρέψαντες* (quidam ἀποτρέψαντες) *ἀ.* **Emendatius Euclides Introd. Harm. 19. (v. ad Ionis Eleg. fr. 3.) Vide Muelleri Dorr. II, 320.**

Fr. 2. Scholl. Arist. Nubb. 591. *Ἄμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ: μιμεῖται τῶν διθυραμβοποιῶν τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν· ἔστι δὲ Τερπάνδρου· Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον.* **Suidas v.** *Ἀμφιανακτίζειν· ᾄδειν τὸν*

3.

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια.

4.

Ζεῦ, πάντων ἀρχά, πάντων ἀγήτωρ, Ζεῦ, σοὶ πέμπω ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

II. Alcmanis Mesoatae.

Olymp. XXVII.

Suidas: *Ἀλκμάν. Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα* (sic A: vulgo *πτώοντα*, E *πτόοντα*, Pearsonus *τῷ ὄντι, περὶ ποιητῶν* Bernhardy. Nos *πατρόθεν*, v. fr. Alcmanis 8, 4.) *Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Λυρικός, υἱὸς Δάμαντος ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός. καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ εὐρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ.* (v. Bernhardy Suid. v. *Ἀλκιβιάδης*; accuratius Heraclides Pont. Polit. II. *Ὁ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη.*) *ἔγραψε βιβλία ς' μέλη, καὶ Κολυμβώσας* (v. Suid. v. *Ἀλκμὰ-*

Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτὸν (paullo superius *Ἀμφί μοι αὐτις ἄναχτα* sola afferuntur) *ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν.* Concinnavit Hermannus, qui *ἄναχθ'* dedit. De *αὐτε* illo v. Hymn. Hom. Sol. XXXII. cll. XVIII.

Fr. 3. Plutarch. Lycurg. XXI. *Ὁ Τέρπανδρος οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· Ἔνθ' κτλ.* Vide Dissen. Pind. p. 501.

Fr. 4. Clemens Alex. Stromm. VI, 784. Potter. *Ἡ τοίνυν ἁρμονία τοῦ βαρβάρου ψαλτηρίου τὸ σεμνὸν ἐμφαίνουσα τοῦ μέλους ἀρχαιοτάτη τυγχάνουσα ὑπόδειγμα Τερπάνδρῳ μάλιστα γίνεται πρὸς ἁρμονίαν τὴν Δώριον ὑμνοῦντι τὸν Δία ὧδέ πως· Ζεῦ κτλ.* Vide Muelleri Dorr. II, 370.

νης). πρῶτος δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. κέχρηται δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

Alexandri Aetoli Epigramma.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας
χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
οὔνομα καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
θῆκαν * Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

I. Ὕμνος εἰς Διοσκούρους.

1.

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφώ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.

2.

Καὶ ναὸς ἁγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

Alcmanis Mesoatae. I. Hymni in Dioscuros Fr. 1. Herodianus περὶ σχημ. 61, 5. Dindorf. (VIII, 606. Walz.) Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυϊκοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος (v. Il. Ε, 774. Υ, 138. Odyss. Κ, 513. Χ, 216.). πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ παρείληπται· Κάστωρ κτλ. Eadem praeter alios apponunt Scholl. Pind. Pyth. IV, 318. ad illa: τὸν μὲν Ἐχίονα κεχλάδοντας ἤβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. Correxi Ibyc. Rheg. Reliq. 159. 1. δματῆρες scripsi: Grammatici δμητῆρες, ἐλατῆρες, ἐλατῆρε, δαμάντορες, δαμαντῆρες. ἱππότα σοφὼ Herodiani codd. CD: ἱππόται σοφοί reliqui cum Scholl. Pindari. 2. κυδνός Scholl. Pind. ante Boeckhium, qui ex Gotting. vulgatum revocavit. De universo hymno in Dioscuros accuratius egi in *Conjectaneis Criticis* I. Gottingae 1838. editis.

Fr. 2. Priscianus Metr. Com. 1328. Putsch. *Alcman in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iam-*

3.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

4.

Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήϊον.

II. *Εἰς Δία.*

5.

Ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Διὸς ἀρχόμενος.

---

dum, modo spondeum sic: *Καὶ ναὸς ἁγνᾶς ἐκτ. Θεραπαίνας. Ἁγνὸς* Hermannus et nos in Simonid. Ceum p. 6. Exx. Critt. III, 11. *Θεράπνας* Welckerus: Harpocrat. 95, 21. *Θεράπναι: τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά.* Nos Ascensianae egregiam scripturam reduximus. De templo Dioscurorum Therapnaeo v. Pind. Isthm. I, 31. Nem. X, 55. Herod. VI, 61. Paus. III, 20, 1. Muelleri Dorr. I, 92. *εὔπυργος Σεράπνα* Pindaro est *ὑψίπεδον Θεράπνας ἕδος, Tirynthiis moenibus munita.*

Fr. 3. Priscianus l. c. *In quarto loco spondeum habet: similiter Χερσόνδε κτλ., quarto loco spondeum posuit* (nam qu producitur) *teste Heliodoro.* Dixisse videtur Alcman, impetum undarum (*κωφὸν* intellige *κῦμα*) ita frangi, ut a statuis Dioscurorum in Pephno insula (Paus. III, 26, 2. ubi nati Dioscuri teste eodem poeta) vim suam et violentiam cohibeant.

Fr. 4. Ann. Oxx. I, 158, 31. *Εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· εἰ οὖν ἐστὶν Εὐτείχης ὄνομα κύριον παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήϊον, καὶ ὤφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα.* Fortasse *Εὐτείχη Φάνακτ'*, v. fr. 67. Erat Eutiches unus ex Hippocoontidis (Apollod. III, 10, 5.), quos interemit Hercules, adversarios Dioscuris, cfr. Paus. III, 15, 2.

II. In Jovem Lyceum. Fr. 5. Vita Arati II, 437. Buhle. *Ἀλκμάν· Ἐγὼ δὲ ἀεί σοι με ἐκ Δ. ἀρχόμενα.* Correxit Valckenarius Diatr. 287. Hinc Himerius Orat. V, 3. *Ἀλκμαίων δὲ τὴν Δώριον λύραν Αὐδίοις κεράσας ᾄσμασιν ἐτίγχανε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Λυκείου κομίζων ᾄσματα· οὐ μὴν παρῆλθε τὴν Σπάρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκούρους ἀσπάσασθαι.*

III. *Παιάν.*

6.

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσι πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

IV. *Παρθένεια.*

7.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια,
πολυμελὲς ἀοιδᾶς μέλος
νεωχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδειν.

8.

Οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ σκαιὸς,

III. Paeanis fr. 6. Ephorus Strabonis X, 482. *Τὴν συσσιτίαν ἀνδρεῖα παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν ἔτι καὶ νῦν καλεῖσθαι (λέγει), παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως, ὡς πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶνι γοῦν οὕτω κεῖσθαι· Φοίναις κτλ.* v. Muelleri Dorr. II, 278. 2. *πρέπει* Ursinus: libri *πρέπε*.

IV. *Παρθενείων* fr. 7. Maximus Planudes V, 510. Walz. qui hanc stropham ex *ἀνομοίοις κώλοις* constare ait. 2. Codd. aliquot *π. ἀεὶν ἄειδε* et *αἰὲν ἄειδε*, unde Walzius *πολυμμελὲς* (sic Venetus) *αἰὲν ἄειδε* dedit; nollem factum, v. nostra in Conj. Critt. I, 3. ubi carmen constituimus. Vulgo *πολυμελὲς ἀεὶ δὲ μέλος*, unde Hermannus *ἀοιδᾶς*: praeclare. 3. *νεωχμόν* Par. 2916. et Erotianus Lex. in Hippocr. *Νεωχμόν· νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ἁ μελῶν.* Reliqui *νεοχμόν*. *ἄρχε παρσένοις ἀείδειν* dedi; Planudes *ἄρχε πάρ σ' ἔνοις καὶ ἄειδε* vel *ἐπ' ἀρσένοις, ἐπ' ἄρσενας*: Priscianus p. 1328. Putsch. *νεομόναρχε παρθένοις* (sic vulgo: hic quoque *παρσένοισαι ειδεν* Ascensiana) *ἀείδειν*; Hermannus *ἀείδειν*, h. e. *ἀείδειν*, v. Opuscc. II, 258.

Fr. 8. Steph. Byz. v. *Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· — τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσιχαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικὸς γὰρ* (Apollonius Dyscolus) *καὶ Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσιχαιός· προπερισπώμενον* (insere *γὰρ*) *ἐν τοῖς ἐθνικοῖς* (scil. *τὸ αἷος*)· *μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἔγκειται, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ ἐρύσω μέλλων.*

*οὐδὲ * παρὰ σοφοῖσιν οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,*
οὐδ' Ἐρυσιχαιὸς Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

9.

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,

διχῶς οὖν ἔσται. ὡς ἐστὶ δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων· φησὶ γάρ· Οὐκ κτλ. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, ἐθνικόν ἐστι καὶ προπερισπάσθω· (Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς Καθόλου προσῳδίαις καὶ Πτολεμαῖος ἔφη)· εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις, λέγων· οὐδ' ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμήν, πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται. Apud Grammaticos Alexandrinos haec ratio videtur evaluisse: Scholl. Apollon. IV, 972. *Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον σημαίνει τῷ χαίῳ* (h. e. *καμπύλῃ βακτηρίᾳ, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται*) *ἐρύοντας ἤγουν ποιμαίνοντας.* Alterum jure praetulit Strabo X, 460. *Τῆς μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινὰς φησὶν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται· Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἄκρας* (quatuor libri *ἄκραν*). Rursus tenor dissidet in Crameri Ann. Grr. I, 10, 28. (cll. Et. M. 180, 27.) *Τὰ διὰ τοῦ αιος εἰ ἔχει πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ, προπερισπῶνται, οἷον ἀρχαῖος, τροχαῖος· σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς καὶ Ἐρυσιχαιὸς ἔθνος.* Virgines Alcmanem ipsum blande compellant. 1. Vulgo *οὐκ εἰσ'* (Welckerus *εἶς*, alii *εἴ σ'*) *ἀ. ἄγριος οὐδὲ σκαιός.* Illud dedi ex Papyro Musei Regii Parisini, ubi allatus est primus versus, v. Letronn. in Journ. des Sav. 1838, Maj. p. 315. Alcman *ἧς* posuit pro *ἦν ἐπὶ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου*, Heraclides Eustath. Od. 1892, 44. *Ἄγροικος* et *σκαιὸς* sunt Arist. Nubb. 624. cll. 651. 2. *παράσοφος* Jacobsius Nott. Critt. Anth. Pal. 399: *παρ' ἀσόφοισιν* Welckerus.

Fr. 9. Antig. Caryst. XXVII. *Τῶν ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καί ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον· φησὶν γὰρ ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεσθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὔ μ' ἔτι κτλ.* 1. Legebatur *ἱερόφωνοι*, v. Exx. Critt. III, 12.

γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἁμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηδεὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

10.

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρὶ, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

11.

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

12.

Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, ὥστ' ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

13.

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,

---

2. Apollonius de Conj. 522, 15. *Τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐστι· καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δή, βάλε κ. ε.* **3.** *ποτᾶται* **Arist. Avv. 251. et Scholia. 4. Vulgo** *νηλεές*: *ἀδεές* **Photius v.** *Ὄρνις*: *παρ' Ἀλκμᾶνι ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς κτλ.* **Hinc emendavit Boissonadius in Wolfii Anall. Litter. II, 75.**

Fr. 10. Aristides II, 32. Iebb. (40. Dindorf.) *Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής; (ὁ Ἀλκμὰν* **Scholl. AB**) *Πολλὰ λέγων κτλ. πολλὰ, φησὶν, ὁ ἀνὴρ λεγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω. λέγειν* **Welckerus; emendavit Hermannus, qui Aristidem monet nomen** *πολλὰ λέγοντα* **sonare arbitrantem errare: Alcmanem** *πόλλ' ἀλέγοντα* **voluisse.** *Πασιχάρηα* **Ursinus et Hermannus; libri** *πᾶσι χαρήα, πάσῃ χαρήα, πάσῃ χάρηα, πάσῃ χαρηά.*

Fr. 11. Scholl. Homeri Odyss. Z, 244. *Αἰ γὰρ ἐμοὶ — ἐνθάδε ναιετάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε, παρθένους λεγούσας εἰσάγων· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 12. Athen. IX, 373, E. *Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται —· ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν που φησί· Λῦσαν κτλ.* **αὖσαν correxi Exx. Critt. III, 13.**

Fr. 13. Athen. X, 416, C. *Καὶ Ἀλκμὰν δὲ ὁ ποιητὴς*

ὦ κ' ἔνι . . . . * λὲ ἀγείρῃς·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ἁ παμφάγος Ἀλκμὰν
ἠράσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῦ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινᾶ γὰρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

14.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὕκα
θεοῖσιν ἄδῃ πολύφανος ἑορτὰ,
χρύσεον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,
οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
χερσὶ λεόντειον γάλα * θεῖσα
τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον
ὀργύφεόν τε.

ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ διὰ τούτων· Καὶ ποκά τοι κτλ. 2. ὦ κ' ἐνιλεα γ̄ειρῃς A: ὦ κενιλεα γ̄ εἴρῃς B: ὦ καὶ νιλέα (νίλεα P) τριήρῃς PVL. Nostrum dedit Dindorfius. 6. Edd. et codd. οὔτι γὰρ οὐ τετυμμένον: τετυγμένον L et Ursinus: ἠῦ τετ. censor Jenensis.

Fr. 14. Athen. XI, 498, F. Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησὶν ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ· — καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Πολλάκι κτλ. 2. Libri θεοῖς ᾄδῃ: ἄδῃ Ursinus. Emendavit Hermannus. πολύφαμος Fiorillo: πολύφωνος Ursinus. 5. χερσὶ λεοντέον B Ursinus: χερσίλεον τέον PV: χερσὶ λεοντέου L. Tum ἐπαλαθεῖσα libri: Ursinus ἐπαναθεῖσα: χερσὶ λεόντειον γάλα θεῖσα Fiorillo ex Aristide I, 29. Καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὕνους πτεροῦν ὁ Διόνυσος, οὐχ ἵππους μόνον· ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέθηκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Hermannus χερσὶ λεόντεον ἐν γάλα θεῖσα: scribendum opinor χ. λεόντειον γάλα θῆσθαι, ut id a v. ἔχοισα pendeat. Neglectis numeris Lobeckius Aglaoph. 306. Λεοντέου γάλα πλάθοισα, quae de Cyrene aut Atalante aliqua dici videntur, neque eam dedecet caseï confectio, ad quam invitatur Galatea Theocr. XI, 65. 6. Hesychius Ἄτροφος (Welckerus ἄτρυφος): τυρὸς ὁ πησσόμενος ὑπὸ Λακώνων. Poeta — quod ex Aristide consequitur — de Nympha Bacchica dicebat. Hoc

15.

Καί τιν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα
κἠρατῶ κυπαίρω.

16.

Ὅσαι δὲ παῖδις ἀμέων
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

V. Ἐρωτικά.

17.

Ἔρος με δαῦτε Κύπριδος ἔκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

18.

Τυῦθ' ἁδεᾶν Μωσᾶν ἔδειξε

---

fragmentum, cujus numeri cum praecedentis fr. praeclare conveniunt, ex eodem esse carmine videri potest.

Fr. 15. Athen. XV, 681, A. *Μνημονεύει τοῦ ἑλιχρύσου Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Καί τιν κτλ.* 2. *πυλεῶν κἠράτω* Casaubonus: *π. ἀκηράτων* Cant. L: *πυλέωνα κἠρατῶ* Boissonadius. Tum *κυπαίρω* Welckerus: libri *κυπέρω*, v. de forma ab Eustathio 1648, 7. Alcmani vindicata Koen. Greg. Cor. 251. De corona, quae *πυλεών* dicebatur Lacedaemoniis, v. Pamphilum Athen. 678, A.

Fr. 16. Apollonius de Pronom. 381, B. *Ἡ ἁμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἁμός· τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει· τῆς κτητικῆς οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης. Ἀλκμάν· Ὅσαι κτλ.*

V. Ἐρωτικά. Fr. 17. Athen. XIII, 600, F. *Ἀρχύτας ὁ ἁρμονικός, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδυῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς· διὸ καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν· Ἔρος κτλ.* 1. *δεῦτε* Buttmannus Lexil. II, 233: *δαῦτε* est *δὴ αὖτε*, v. Hartung. Particc. I, 322. *ἔκατι* digamma habet.

Fr. 18. Ath. l. c. *Λέγει δὲ καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθείς, ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ*

δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

19.

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιῤῥύταν.

20.

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει ἄκρᾳ ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω.

21.

Οἴκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ.

VI. Ἄδηλα.

22.

Χρύσεον ὅρμον ἔχων ῥαδινὰν πετάλοισί τε καλχάν.

διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς· Τοῦθ' ἁδεῖαν μοῦσαν (ἀδειᾶν μουσᾶν Stephanus) κτλ. 2. μακαιρᾶν παρθένων Bergkius Anacr. 7.

Fr. 19. Strabo VIII, 341. Καὶ Ἀλκμὰν δέ· Κύπρον κτλ. Vide ad Hipponactis fr. 52. Dissen. Pind. Isthm. VII, 1. Huc spectavit Menander Rhet. III. Obversatum videtur Horatio Carmm. I, 30. De v. περιῤῥύταν Lobeckius Parall. 476., cll. fr. 71, 3.

Fr. 20. Hephaest. 76. Δύναται καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τρικοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων· Ἄφρ. κτλ. 1. παῖς παίσδει Bentlejus: libri οἷα παίσδει vel παίσδα. 2. Vide Hesiodi fr. CLVI. Goettling. et Agathonem Platonis Sympos. 195, D sqq. καβαίνων, Buttm. Gr. Max. II, 297. τῶ κυπαιρίσκω Welckerus cum Ursino (κυπαρίσσω): vulgo τῷ κυπαιρίσκῳ.

Fr. 21. Crameri Ann. I, 287, 4. Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ· Οἴκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1294, 5. Ἧκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ· Εἴκας κτλ. ἀντὶ τοῦ ὡμοίωσαι. Ibid. Ind. v. Οἴκας· παρ' Ἀλκμᾶνι ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ. Denique Crameri Ann. IV, 368, 19. Εἶκα σημαίνει τὸ ὁμοιῶ, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Εἶκα μὲν κτλ. ἀντὶ τοῦ ὁμοιῶμαι (sic). Ibidem 415, 30. Εἴκας παρ' Ἀλκμᾶνι.

VI. Ἄδηλα. Fr. 22. Athen. XV, 682, A. Τῶν καλχῶν

23.

Δύσπαρις, Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρᾳ.

24.

Καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὠτά θ' ἑταίρων
Κίρκη ἐπαλείψασα.

25.

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾳ̃ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι;

26.

Καὶ τὸν ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ὑλετῆρα.

27.

Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κύρος, ὥστ' ἀμύνασθαι.

μέμνηται καὶ Ἀλκμᾶν ἐν τούτοις· Χρύσεον κτλ. χρύσιον B. τε addidit Mitscherlichius Hymn. Hom. Cer. 10.: ῥαδινὰν π. καλχὰν B. Cant. Ursinus, L: ῥαδινᾶν π. καλχᾶν Dalecampius.

Fr. 23. Scholl. Ven. Il. Γ, 39. Δύσπαρι: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι. Καὶ Ἀλκμᾶν φησί· Δύσπαρις κτλ. Fortasse ex Parthenio.

Fr. 24. Scholl. Vict. Il. Π, 236. Καὶ Ἀλκμὰν γὰρ φησί· Καί ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ.

Fr. 25. Apollonius de Adv. 566, 11. Bekker. Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ΡΑ. Ἀλκμάν· Τίς ἄν, τίς ποκα ῥὰ ἄλλω κτλ. Disputavi de h. l. Exx. Critt. III, 14 sq. ῥᾳ̃ est i. q. ῥᾳδίως, v. Strabonis Sophoclem et Ionem VIII, 364. et Lobeck. Parall. 119. Codex ἀλλα: mutavit Bekkerus.

Fr. 26. Ammonius v. ἴπες· — ἶκες τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ. Inseruí τὸν, ejeci ἀμπέλων post v. ὀφθαλμῶν vulgo lectum Exx. Critt. III, 15. assentientem nactus Lobeck. Parall. 104.

Fr. 27. Scholl. L. Il. Ε, 266. Φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι οὐ μόνον δηλοῖνειν τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι, ἀλλὰ τίθεσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι· φέρει γὰρ χρῆσιν ἔκ τε Ἀλκμᾶνος τὸ· Οὐ γὰρ κτλ. καὶ Θουκυδίδου· Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνασθαι. Ex Parthenio, opinor. τόσος Bekkerus. Metrum incertum.

28.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
ὕμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

29.

Γαῖα μὲν Ἄκμον' ἔτικτ'· ἀπὸ δ' Ἄκμονος
Οὐρανός.

30.

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

31.

Εἶπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

Fr. 28. Hephaestio 40. *Ἀλκμὰν καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ' ἄγε κτλ.* Eadem Maximus Planudes V, 510. Walz. 3. *ἐπὶ δ' ἱερὸν ὕμνον* Maximus: *ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ* Hephaestio et Arsenius Viol. 360. Probato ὕμνον sic intelliges: *ἐφίμερον δὲ τίθει ὕμνον καὶ χορὸν τίθει ἱμερόεντα;* dativo praelato: *ἐπιτίθει ἵμερον ὕμνῳ καὶ τίθει χορὸν ἱμερόεντα.* Duriusculum utrumque: illud minus, opinor.

Fr. 29. Scholl. in Simmiae Alas I, 2. p. 8. Jacobs. *Ἀκμονίδαν τὸν οὐρανόν· Ἡσίοδος· Γαῖα μὲν κτλ.* Eustath. Il. 1154, 25. *Ὅτι Ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμάν φασιν ἱστορεῖ.* Alcmani jure hinc vindicavit Hermannus Opusce. VI, 271. Cfr. Antimachi fr. XXIV. Schellenberg.

Fr. 30. Scholl. Odyss. Γ, 171. *Ψυρία νησίδιον Χίου φασὶν ἀπέχον σταδίους ὀγδοήκοντα, λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι· λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Ψύρα, ὡς Ἀλκμάν· Παρά τε κτλ.* Vulgo haec cum Cratineo proverbio *Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες* pessime confusa, v. Exx. Critt. III, 13 sq. Fortasse *Πὰρ Γιερὸν σκ.* scribendum, cfr. Gies. de Dial. Aeol. 411.

Fr. 31. Aristides II, 378. Iebb. (II, 509. Dindorf.) *Ἀλλαχοῦ δὲ (ὁ Ἀλκμὰν) οὕτω σφόδρα ἐνθεος γίγνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὐτωσὶ κατὰ τὸ ῥῆμα ἔνθεός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἶπατε κτλ.*

32.

Οἷα Διὸς θυγάτηρ Ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας δίας.

33.

Μέγα γείτονι γείτων.

34.

Οὐ γὰρ ἐγωνγαί, ἄνασσα, Διὸς θύγατερ.

35.

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

36.

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως.

37.

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

38.

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

Fr. 32. Plutarch. Morall. II, 659, B. *Δροσοβολεῖ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος (ὁ ἀήρ), ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσων ἀέρος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἷα, φησί, Διὸς κτλ.* Cfr. 918, A. 940, A. Valckenarium Diatr. Eurip. 48. Welckerus *ἡ δὲ Σελ.* in gratiam hexametri.

Fr. 33. Scholl. Vict. Il. X, 305. *Λείπει τὸ ἀγαθόν, ὡς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.*

Fr. 34. Apollon. de Pron. 324, B. *Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ΒΓΩΝΓΑ καὶ ΕΓΩΝΗ· Οὐ γὰρ κτλ. Ἀλκμάν.*

Fr. 35. Apollonius de Pron. 366, C. *Η ΣΕ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ· — Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν.*

Frr. 36. 37. Apollonius de Pron. 399, B. *Πλεῖστα γοῦν ἐστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα, ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. — Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.*

Fr. 38. Athen. XIV, 636, F. *Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ ἣ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς*

39.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ ὀλὲ δαῖμον.

40.

(Μνάμα) παλίδορκος.

41.

Ῥιπᾶν ὄρος ἐνθέον ὕλᾳ,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

42.

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι.

λέγομεν ψαλτήριον, τυῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὁ δὲ κλεψίαμβος κληθεὶς ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρείᾳ καθέστηκε. Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι Μάγαδιν κτλ.

Fr. 39. Ann. Oxonn. I, 442, 11. Τὸ· ὦ ὀλὲ δαῖμον κητικὸν ἐκ τοῦ ὀλεὸς συγκέκοπται. Ex Herodiano περὶ παθῶν Et. M. 622, 47. Οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος ὦ ὀλὲ δ. Alcmani vindicat Grammaticus Ann. Oxx. II, 461, 32. (Bekkerus in Scholl. Il. *K*, 134.) Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχοι μάχης ὦ λε'δαῖμον· τοῦ γὰρ ὅλωλε συγκοπή ἐστιν. Quod vulgo οὖλος, Alcman ὀλὸς dixit.

Fr. 40. Etym. Gud. 395, 52. Μνήμη, μενήμη· Ἀλκμὰν δέ, φασὶ, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα. Emperius παλίδορκον. Nisi vocavit παλαίδορκον. Vide Exx. Critt. III, 11.

Fr. 41. Scholl. Soph. O. C. 1248. Νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν: — λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν λέγων οὕτως· Ῥιπᾶς κτλ. 1. Vulgo Ῥιπᾶς (sic Brunckius: libri Ῥιπὰς) ὄρος ἔνθεον ὕλας: Ῥιπᾶν — ἀνθέον Lobeckius Phryn. 281., v. Hom. Hymn. Bacch. V, 8: posui ἐνθέον, quod poterat Aeolice efferri, ut κρέτος. ὕλαι codex Romanus, Ursinus. De Rhipis, ὄρεσι Σκυθίας Cramer. Aun. I, 24, 15., v. Voelckeri Geogr. Myth. 157.

Fr. 42 Scholl. Ven. A Il. *N*, 588. Τῇ φι παραγωγῇ κέχρηται ἐπὶ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία. Apollonius de Adv. 575, 29. Ἔστι δὲ

43.

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρῶνές τε καὶ χαράδραι,
φῦλά τε ἕρπετ' ὅσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὀρεσκῷοι,
καὶ γένος μελισσῶν,
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσσι πορφυρέης ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

44.

Ἥρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.

45.

(*Τύχα*) *Εὐνομίας*
καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν. Male sana doctrina: *ὠρανίαφι* esse i. q. *οὐρανίᾳ* (ut Pindar. Ol. IX, 110. *δαιμονίᾳ γεγάμεν*, ut *θεσπεσίῃ* Homeri) vidit Buttmannus Gr. Max. I, 205. Explica: *Musa, filia Jovis, divinitus sonore canam*, v. Exx. Critt. III, 11 sq.

Fr. 43. Apollonius Lex. Hom. 101, 18. Bekker. *Ἔνιοι θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὕδουσιν κτλ.* Codex *φάλαγγες, πρωτονέστε καὶ χ.*, unde Villoisonus *πρώονες*: tum 3. *φῦλά τε ἑρπετὰ θ' ὅσα*: Schoemannus *φῦλά τε ἑρπετὰ τόσσα τρ.* Nobis quod dedimus placuit, ne syllaba ante v. *τρέφει* corriperetur. Denique 6. codex *κνώδαλα ἐν βένθεσι πορφυρῆς.*

Fr. 44. Apollonius Dysc. 490, 11. *Παρ' Ἀλκμᾶνι* (est *ἥρα* i. q. *ἄρα*)· *Ἥρα κτλ.* Vide Hartung. Particc. I, 451. Ad sententiam cfr. Alcaei fr. XCIV. Matth.

Fr. 45. Plutarch. Morall. II, 318, A. *Ἡ Τύχη οὐκ ἀπειθὴς* (*οὐ μεγαπενθὴς* Ursinus, vulgo *οὐκ ἀπευθὴς*) *κατὰ τὸν Πίνδαρον* (Hymn. fr. 11.) *οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν.* Legebatur *ἀδελφὴ* et *Προμηθείας.*

46.

Πειρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

47.

Ἁ Μῶσα κεκλήγει, λίγεια Σειρήν.

48.

* *Ἐπῆγε δὲ καὶ μέλος Ἀλκμὰν*
*εὗρέ τε * γλωσσάμενον κακκαβίδων*
ὄνομα συνθέμενος.

49.

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμως
πάντων.

Fr. 46. Scholl. Pind. Isthm. I, 56. *Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται· Ἀλκμάν· Πειρά τοι κτλ.* Ut illud *Ῥεχθὲν* (παθὼν Hesiodus) *δέ τε νήπιος ἔγνω, πάθος μάθος*, similia.

Fr. 47. Aristides II, 877. Iebb. (II, 508. Dindorf.) *Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορὸν Ἁ Μῶσα κεκλ. ἡ λ. Σ.* Articulos delebat Hermannus. Aristides postea: *Προστίθει δὲ κἀκεῖνο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητὴς, ἵν' ἐνεργὸς ὑπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησὶν ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται.*

Fr. 48. Athenaeus IX, 390, A. *Καλοῦνται οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος λέγοντος οὕτως· Ἐπῆγε κτλ. σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περδίκων ᾄδειν ἐμάνθανε. διὸ καὶ Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἔφη τὴν εὕρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ᾀδόντων ὀρνίθων, ὧν κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν*, cfr. Democr. Plut. Morall. II, 974, A. Lucret. V, 1378. Emperius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, I, p. 6. *Ἔπη τε δὲ καὶ μ. | Ἀ. εὗρε, τὸ γλώσσαλγον ∪ ∪* (ποκα vel θάμα) | *κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.* Nos Exx. Critt. III, 13. *Ἔπι δὲ κ. μ. Ἀ. | εὕρετο, γλώσσαργον ∪ ∪ κακκαβίδων | στόμα συνθέμενος.* Denique Hermannus apud Zimmerm. 1836, 67. p. 538. *Ἐπᾶγε δὲ κ. μ. Ἀ. | εὗρέ τε γλῶσσα νόμον, | κακκαβίδων ὅμαδον | συνθέμενος.* Ursinus omisso *δὲ καὶ* dedit *γλώσσᾳ μὲν τὸ κακκ.*, in notis *γλῶσσα μὲν τό.*

Fr. 49. Athen. IX, 374, D. *Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν*

50.

Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἱματᾷ τε μίμνων.

51.

Ὅς ἐθεν πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο.

52.

Κἠπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κἠπὶ ταῖς συναικλίαις.

γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν ῥυθεῖαν ἐκφέρει (v. fr. 9, 4.) *καὶ τὴν γενικὴν οἶδα »Αἰ' ὀρνίχων ὕμως πάντων.«* Codex B *νόμως*, v. Exx. Critt. III, 13. Correxit Hermannus l. c.

Fr. 50. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1182. *Καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ ᾱ· ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἷμα τά τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυσ | τῷ μέ | μηνεν | αἴας | αἵμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ.* Ea doctrina Herodiani erat, unde Excerpt. Oxonn. III, 283, 14. *τὸ· Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα, κατὰ πάθος.* Hermannus Praef. Drac. Straton. XX. rejecto hoc commento scribit: *Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας | αἱματᾷ τε μίμνων.* Putaverim Alcmanem ausum esse.

Fr. 51. Scholl. Ven. A Il. *A*, 222. *Οὕτως δὲ δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἤτοι ὅτι δαήμονες — ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν· Ὅς ἐθεν κτλ. τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν.* Codex Venetus *Οἵ ἐθεν* et *τε δάσσαντο*: Grammaticus Crameri Ann. IV, 409, 16. *Οἱ ἔθεν πάλλοις ἔπαλλε δαίμονας, ἐδάσατο τοὺς μερισμοὺς καὶ τὰς διαιτήσας* (sic) *αὐτῶν.* Blomfieldius in Aesch. Prom. 85. *ὃς θεῶν πάλους ἔπ.* At *πάλοις* videtur accusativus aeolicus esse. Jovem dicit. Nisi *ἐδάσατο* Grammatici est.

Fr. 52. Athen. IV, 140, C. *Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησί· Κἠπὶ κτλ. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. Δρυφῆται* Hermanno descendit a v. *δρυφάω contero*, Welckero ab eo q. e. *θρύπτομαι molliter vivo*. Hesychius *δρυφάζω* pro vulgari *δρύπτω* commemorat.

53.

Ἄϊκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο.

54.

Νικῷ δ' ὁ καρρών.

55.

Ἕρπει γὰρ ἅντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδειν.

56.

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνῳ τε σασάμῳ τε, κἠν πελίχναις
παίδεσσι χρυσόκολλα.

57.

Θριδακίσκας τε καὶ κριβανωτώς.

Fr. 53. Athen. l. c. *Καὶ πάλιν· Ἄϊκλον κτλ.*

Fr. 54. Apollon. Syntax. III, 212, 9. Bekker. *Τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· Νικῷ κτλ. Utinam vincat melior.*

Fr. 55. Plutarchus Lycurg. XXI. *Μουσικωτάτους ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς* (Spartanos). — *Ἕρπει κτλ., ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἴρηκε.* Libri *τῷ σιδάρῳ* et *κιθαρίσδειν*. Correxit Welckerus.

Fr. 56. Athen. III, 110, F. *Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμὰν ἐν τῷ πέμπτῳ οὕτως· Κλῖναι κτλ.* (*ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου*). 2. *ἐπιστέφοισαι* i. e. *ἐπιστεφεῖς οὖσαι.* 3. Legebatur *λίνῳ τε σασάμῳ τε.* 4. *παίδεσσι* Schweighaeuserus: libri *πέδεσσι*. Describi *κοπίδα* censet Muellerus Dorr. II, 277.

Fr. 57. Ath. III, 114, F. *Αἱ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις. λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν· Θριδ. κτλ. Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κρίβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Addit Sosibius XIV, 616, A. *χρῆσθαι αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἑστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτοὺς* (*τοὺς κριβάνας*) *ὅταν μέλλωσιν ᾄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι, κριβανωτώς* Dindorfius ex P; vulgo *κριβανωτός*.

58.

Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν ἢ Λένθιν ἢ Καρύστιον
ἢ Ὀνογλιν ἢ Σταθμίταν.

59.

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κὠπάραν τρίταν
καὶ τέτρατον τὸ ἦρ, ὄχα
σάλλει μὲν, ἐσθίειν δ' ἄδαν
οὐκ ἔντι.

60.

Ἴδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

Fr. 58. Ath. I, 31, C. *Ἀλκμὰν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε Λόφων, ὃς ἐστι τόπος Σπάρτης ἐπέχων σταδίους ἑπτά· καὶ τὸν ἐκ Λενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, ὃς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος, καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα τὰ καὶ πλησίον Πιτάνης. φησὶ γοῦν· Οἶνον κτλ.* 1. Legebatur *Οἰνουντιάδην*: B *οἰνουντιάδα*. Hesychius *Λένθις· οἶνος. Λάκωνες.* 2. Porsonus: *Hesychius Ὀνίγλιν (Ὀνίγλη Musurus) εἶδος οἴνου, accentu tantum male collocato. Utra scriptura rectior sit, per* α *an* ο *nescio.* Ceterum *Λένθιν* et *Ὀνόγλιν* dixit pro eo q. e. *Λενθιάδην, Ὀνογλίτην.*

Fr. 59. Athen. X, 416, C. post allatum fr. 13. *Κἂν τῷ πέμπτῳ δὲ ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὥρας κτλ.* 2. *χειμάχῳ παρ αν τρίταν* A: *χειμάχω παραντρίταν* B: *χιμάλῳ πάραν τρίταν* P: *χιμὰν, ὠπώραν τρ.* Ursinus: emendavit Schweighaeuserus, qui tamen *χὠπάραν* dedit, *κὠπάραν* Welckerus, *κὠπώραν* Dindorfius. 3. *ἦρ ὄχα* Schweigh.: *ηρυκας* A: *τὸ κρόκας* PVL: *ἦρ* lege *Fῆρ.* 4. *σάλλει μὲν* Porsonus Miscell. 241. Libri *ἀλλ' εἰ μέν.* Idem *ἐσθίειν δ' ἄδαν*: *ἔσθει ἐν δάδαν* PVL: Ursinus *ἔσθει, ἐνδάδαν οὐκ ἔσθει.* 5. Libri *ἔστε, ἔστιν.* Correxit Welckerus. De re v. Hymn. Hom. Cer. 400. Theocr. XV, 36 sq.

Fr. 60. Athen. XIV, 648, B. *Πόλτου μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως· Ἴδη κτλ. ἐστὶ δὲ τὸ πυάνιον, ὥς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἑφθοὶ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι.*

61.

Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

62.

Τὰν Μῶσαν καταύσεις.

63.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

64.

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἵμενος μάκαρς ἀνήρ.

65.

Φρύγιον ἠύλησε μέλος τὸ Κιρβήσιον.

Fr. 61. Apollon. Pron. 383, B. *Ἡ ΑΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἰ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι· ὀξύνομέν τε· Ἀμὶν κτλ. Ἀλκμάν.*

Fr. 62. Eustath. Od. 1547, 59. *Λέγει καὶ Ἀλκμάν· Τὰν κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις.* Hesychius *Καταῦσαι· καταπτίσαι, καταδῦσαι,* Arist. Nubb. 970. *τὰς Μούσας ἀφανίζων.*

Fr. 63. Ann. Oxx. I, 60, 20. *Ἐὰν ὦσιν ἐκ τοῦ ε οὐκ ἔτι* (sc. *γίνεται τροπὴ εἰς α μακρόν*), *ἔλατος ἱππήλατος. Ἀλκμάν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνηλὴς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἐλεεινή* (f. *ἐλεεῖν*). Vide Exx. Critt. III, 15 sq. De tramite infernali videtur dixisse.

Fr. 64. Hephaestio 3. *Λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον· Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἵμενος μάκαρς ἀνήρ,* ubi *σάλεσσιν* Pauwius (h. e. *θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ*): *κῆνος* attestatur Apollon. Pron. 335, B. *Αἰολεῖς κῆνος, — Δωριεῖς τῆνος —, σπανίως διὰ τοῦ κ· Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἵμενος, Ἀλκμάν.* Idem 334, A. *Καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ· Μάκαρς ἐκεῖνος φησί.* Recte locum constituit Bergkius Anacr. 217. De forma *μάκαρς* similibusque v. Lobeck. Parall. 163. et nos Conj. Critt. I, 9 sqq.

Fr. 65. Strabo XII, 580. *Λέγεταί τινα φῦλα Φρύγια οἰθαμοῦ δεικνύμενα· ὥσπερ οἱ Βερέκυντες· καὶ Ἀλκμὰν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθυνός τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθρίους ἀποφοράς.* Libri in versu poetae *Κερβήσιον, Κειβήσειον, Κειρβήσιον, Κειρβείσιον, Κερβείσιον,* Ursinus *Κιρβήσιον;* postea *Κερβήσιος.* Hesychius *Κερβεταῖαι· ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν.*

66.

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν
τάδε Μῶσαι χροκόπεπλοι.

67.

Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἀμὸς καὶ τοί, Φάναξ.

68.

*Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν * ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς*
ἦστ' ἐπὶ θάκοις κάτω πέτρας, ὀρέων μὲν οὐδέν,
δοκέων δέ.

69.

*Ὁπότε * ὑπὸ τοῦ Ἱπολόχου κλέος δ' ἔβαλλον*
οὐ νῦν ὕπαι στάντων.

70.

*Τῷ δὲ * σκομύνθεα κατ' ἀν κάρραν μάβως ἐπίαζε.*

Fr. 66. Hephaest. 66. *Ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἕκατον* κτλ. Welckerus tetrametrum dedit, quem Servius Centim. 1823. Putsch. Alcmanicum vocat.

Fr. 67. Apollon. Pron. 365, A. *Ὀρθοτονεῖται (τοὶ) καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἄδοι* κτλ. Codex τοι γ' ἀναξ: restituit Maittarius.

Fr. 68. Scholl. Pind. Ol. I, 97. *Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῇ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος —, ὁ δὲ Ἀλκμάν· Ὅπως* κτλ. In uno libro pro ὅπως erat ὅπη, in uno ἦσθ': tum ἐπιθάκας, ἐπὶ θάκας libri, quod Heynius emendavit: Hermannus κάτω pro vulg. κατά. *Ἐν ἀσμένοισιν* Welckerus refert ad conspectos a malefico *laetiores*; Ursinus ἡδιμένοισι vel ἐνέροισι desiderabat. Erat quum nobis ἓν ἀμενηνοῖσιν placeret. De v. ἀλιτηρός v. Doederlein. Soph. O. C. p. 320., de fabula Archilochi fr. 46.

Fr. 69. Ann. Oxx. I, 418, 3. *Λέγεται (ὕπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον· Ὁποτε* κτλ. *ἀντὶ τοῦ πρότερον.* Legebatur ὑπεστάντων: Cramerus τοῦ νῦν ὕπαι στ. Cetera emendet qui velit et possit.

Fr. 70. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 44, 10. *Παρὰ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α (πιάζω)· τῷ δὲ* κτλ. Haec sanabunt eruditiores.

71.

Χαροπὰν κύνα·
χάλκεον δέ οἱ γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας
ὑπάκουε μὲν Ἴδα Τένεδός τε περιῤῥύτα
Θρηϊκιοί τε φιλάνεμοι πέτραι.

III. Arionis Methymnaei Hymnus. (?)

Olymp. XL.

Suidas: Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικός, Κυκλίως υἱός, γέγονε κατὰ τὴν λή (κή Gaisford. ex BE) Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ ᾄσματα· προοίμια εἰς ἔπη β' (?). λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ἀπὸ τοῦ χοροῦ (Welckerus Append. Trilog. Aesch. 232 sqq.), καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. φυλάττει δὲ τὸ ὦ καὶ ἐπὶ γενικῆς. Vide Herodotum I, 23 sq.

Fr. 71. Dio Chrys. XXXIII, 29. Rsk. *Καὶ μὴν οὐχ οὕτω δεινόν ἐστι εἰ ἄνθρωποι μεταξὺ προβάτων φωνὴν λάβοιεν οὐδ' εἰ βοῶσιν οὐδ' ἂν χρεμετίζωσιν οὐδ' ἂν ὑλακτῶσιν, ὥσπερ τὴν Ἑκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τελευταίαν ποιῆσαι τὰς Ἐριννύας χαροπὰν κύνα* κτλ. Alcmani vindicat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 430 sq. Cfr. fr. 23. 1. Hermannus Eurip. Hec. 1234: *Notatu dignum γναθμὸς femininum, si recte scriptum est nomen illud.* Ceterum Hermannus aliter constituit carmen. 1. Reiskius *φθεγγομένᾳ*. 2. Vulgo *ὑπακούσομεν Ἰδέους*: codex Urbinas *ὑπακούεμεν* (ed. Ven. *ὑπακουέμεν*) *Ἴδα Τένεδός τε*: emendavit Welckerus. De v. *περιῤῥύτα* v. Lobeck. Parall. 476: legebatur *περιῤῥυτά*, cfr. fr. 19. 3. Urb. Ven. *φιλίην ἔμοιγε*: emendavit Niebuhrius et Hermannus: Welckerus *φιλ. γε πέτραι*. Fortasse huc revocandum quod habent Ann. Oxx. I, 55, 21. *Σεσημείωται τὸ κάρχαρος· — καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι· Καρχάρεσσι (καρχάραισι) φωναῖς*. Cfr. Lycophr. 1175 sqq.

Ὕψιστε θεῶν,
πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
γαιάοχε, κυμονάρχα·
βράγχιοι περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ
θῆρες χορεύουσ' ἐν κύκλῳ, κούφοισι ποδῶν
ῥίμμασιν ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι
σιμοὶ, φριξαύχενες, ὠκύδρομοι
σκύλακες, φιλόμουσοι
δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρεΐδων θεᾶν,
ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
ἀκτὰν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

Arionis Methymnaei Hymnum tractavit Hermannus ad Aristotelis Poet. 235. Arionis vetusti illius esse demonstrabat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 392 sqq. Non persuadet: venustus est et satis opinor vetustus. Servavit Aelianus Hist. An. XII, 45. Τὸ τῶν δελφίνων φῦλον ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Τιμον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος· Ὕψιστε κτλ. Epigramma et hymnum usque ad v. ἀναπαλλόμενοι apposuit Tzetza Crameri Ann. III, 352. De fabula v. Muelleri Dorr. II, 369.

2. Arist. Eqq. 559. ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ δελφίνων μελέων. Hermannus χρυσοτρίαινα. 3. Vulgo γαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν: hinc Hermannus ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν: Tzetzes γ. ἐγκίμου ἁλμὰς βράγχια. Ex Paris. b correxit Jacobsius: ego γαιάοχε dedi. In Vatic. videtur esse κυμοναλκές, ut est κεραλκής, τοξαλκής. 4. Il. N, 27. βράγχιοι h. l. *animalia quae branchia habent*: Reiskius βρύχιοι. 5. Duo libri cum Tzetza omittunt ἐν. Gesnerus πτερύγων volebat: pedes affinxit poeta delphinis, quia saltare facit. 6. ῥιπάσμασιν Tzetza, cujus codex B ῥιάσμασιν (sic). 7. Sic codd. bv: vulgo σεισμοί, unde Hermannus σεισμῷ. 9. ἔναλ' ἀθύρματα Valckenarius. 10. Νηρεΐδων codd. ma: vulgo Νηρηΐδων. 14. Libri χορεύοντες: Reiskius ὀχεύοντες: illud Brunckius.

ἄλοκα Νηρεΐας πλακὸς τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον·
φῶτες δόλιοι
ὡς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς
ναὸς ἐς οἶδμ' ἁλιπόρφυρον λίμνας ἔριψαν.

IV. Biantis Prienensis carmen.

Olymp. XL.

Suidas: *Βίαντος Πριηνέως δίκη* (Hipponactis fr. 31.). *οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν· λέγεται δὲ τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ ἐχρῆτο.*

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν,
ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν,
αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβερὰν
ἐξέλαμψεν ἄταν.

V. Pittaci Mitylenaei carmen.

Olymp. XLII.

Suidas: *Πιττακὸς, Μιτυληναῖος, υἱὸς Καΐκου ἢ Ὑρράδιου, Θρᾳκὸς, μητρὸς δὲ Λεσβίας. Οὗτος γέγονε*

---

16. Vulgo δ' ἕλιοι: Valckenarii correctionem firmant codd. bv. 17. ὡς μ' ἀφ' ἁλ. Hermannus: libri με ἀπὸ ἁλ. 18. Legebatur νεὼς εἰς οἶδμ'. Reiskius ἁλιπορφύρου. ἔριψαν Hermannus: libri ῥίψαν.

Biantis Prienensis cantilena est apud Diog. L. I, 85. Ἐποίησε περὶ Ἰωνίας, τίνα μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίη, εἰς ἔπη διςχίλια. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· Ἀστοῖσιν κτλ. 6. Mehlhornius ἄταν absolute positum arbitratur: *eminuit pernicioso malo*, h. e. insignem cladem tulit.

κατὰ τὴν λβ' Ὀλυμπιάδα, εἷς καὶ αὐτὸς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν ὤν. Ἔγραψε νόμους καὶ τῇ μβ' Ὀλυμπιάδι Μέλαγχρον τὸν τύραννον Μιτυλήνης ἀνεῖλε, καὶ Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων πολεμοῦντα μετὰ τοῦ Σιγείου μονομαχῶν ἀπέκτεινε, δικτύῳ περιβαλὼν αὐτόν. Γηραιὸς δὲ ἀγωνιζόμενος στρατηγεῖν, ἔφη· Ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Τούτου ἀπόφθεγμα· Καιρὸν γνῶθι. Ἐποίησε δὲ καὶ ἐλεγεῖα ἔπη χ'. Καὶ ὑπὲρ νόμων κατελογάδην.

Ἔχοντα δεῖ τόξα καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ἐπὶ φῶτα κακόν· πιστὸν γὰρ οὐδὲν
γλῶσσα διὰ στόματος λαλέει,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

VI. Chilonis Lacedaemonii carmen.

Olymp. XLII.

Suidas: Χίλων, Δαμαγήτου, Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν, ὃς ἦν βραχυλόγος. Ὅθεν Ἀριστα γόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον Χιλώνειον καλεῖ.

Ἐν λιθίναις ἀκόναις
ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν χρυσῷ δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε
νόος ἔδωκ' ἔλεγχον.

Pittaci Mitylenaei cantilena est Diog. L. I, 78. Ἐποίησε καὶ ἐλεγεῖα ἔπη ἑξακόσια· τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα κτλ. Vide Scolion Solonis. 1. Scripsi τόξα: legebatur τόξον. 2. Alii ποτί. 4. Ilgenius καρδίῃ.

Chilonis Lacedaemonii cantilena Diog. L. I, 71. Τῶν ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ. κτλ. Vide Welckeri Prolegg. Theogn. XCVII sq. 3. Sic Welckerus: libri ἐν δὲ χρυσῷ. 4. Vulgo νοῦς. Cfr. ad sententiam Theogn. 418.

VII. Alcaei Mitylenaei carmina.

Olymp. XLII, 2.

Horatius Carmm. I, 32. cll. II, 13.

Age dic Latinum
Barbite carmen,
Lesbio primum modulate civi;
Qui ferox bello tamen inter arma
Sive jactatam religarat udo
Litore navim,
Liberum et Musas Veneremque et illi
Semper haerentem Puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis nigroque
Crine decorum.

Dionysius Hal. V, 421. Rsk. *Ἀλκαίου σχόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχὺ καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεκάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος· πολλαχοῦ γοῦν τὸ μέτρον εἴ τις περιέλοι, ῥητορικὴν ἂν εὕροι πολιτείαν* (πραγματείαν). Adde Quintilian. Instt. Orr. X, 1, 63.

I. Ὕμνοι.

1. Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ὦ ἄναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Διός.

Alcaei Mitylenaei Carmina. Post doctos Britannos praeclare de Alcaei reliquiis meruerunt censores editionis A. Matthiaei, A. Seidlerus in Mus. Rhen. 1829, 208 sqq., F. G. Welckerus in Jahn. Annall. 1830, I, 14 sqq., Fr. Neuius in Annall. Litter. Berolinenss. 1829, 724 sqq., A. Giesius in Diar. Litter. Halenss. 1832, 96. p. 761 sqq., Th. Bergkius Mus. Rhen. 1835, 218 sqq., Fr. Osannus ibid. 1833, 60 sqq.

I. Ὕμνοι. 1. Εἰς Ἀπόλλωνα. Hephaest. 80. tanquam exemplum Alcaici hendecasyllabi. In Aristarchea editione Alcaei haec oda prima fuit primi libri, in Mercurium secunda, v. Scholl. Hephaest. 121. De hoc hymno cfr. Himer. Oratt. XIV, 10. Paus. X, 8, 5. Plut. Morall. II, 1135, F. et Muelleri Dorr. I, 268 sq.

2. Εἰς Ἑρμῆν.

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι.

3. Εἰς Ἀθηνᾶν.

Ἄνασσ' Ἀθανάα πολε . . . . . .
ἄ που Κορωνίας ἐπὶ * δεων

---

2. Εἰς Ἑρμῆν. Hephaest. 79. exemplum metri Sapphici. μέδεις libri: ὃς μεδέεις Flor. μέδων Turnebus. Apollon. Synt. 92. Bekker. Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μεδεὶς ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἱ] κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Ἀωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ει κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν. Tenorem in prima vindicat Bastius Greg. Cor. 620. Seidlerus 216. Horatii carmen I, 10. teste Porphyrione *Hymnus in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta.* Celebraverat poeta Ἑρμοῦ γονάς Menander Rhet. IX, 149. Walz., raptum boum Apollinearum Paus. VII, 20, 2. Porphyr. ad v. 9. *fabula haec ab Alcaeo ficta.* Denique Ath. X, 425, C. Ἀλκαῖος τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει θεῶν οἰνοχόον. Cfr. Voss. Epp. Myth. I, 16. Welcker. l. c. 48. Mueller. Dorr. I, 282.

3. Εἰς Ἀθηνᾶν. Strabo IX, 411. Κατελάβοντο δὲ τὴν Κορώνειαν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον. κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραῤῥέοντα ποταμὸν Κουράλιον προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ· Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων· Ἄσσ' Ἀθάνα ἀπολε . . . . . ἀπὸ Κοιρωνίας ἐπιδεων (sic) αυω (sic) πάροιθεν ἀμφι . . Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις. Sic vetustissimus cod. Parisinus. Alii libri 2. ἐπὶ δεῦ . . ., ἐπὶ δέων αὐτῷ, ἐπι δεων ανω. Varie locum tentant: post Friedemannum et Blomfieldium Muellerus Orch. 392. Ἄνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ Τᾶς σᾶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἱδρυσάμεσθα Κωρ. κτλ. Seidlerus 221. Ἄν. Ἀθάνα, ἄ ποτε Θεσσαλῶν Ἄπαι, Κορωνείας ἐπ' ἰδίων ἄνω Πάροιθεν ἀμφήριστος ἴζευ Κωρ. κτλ. Neuius: Ἄνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκε, Ἄπερ Κορωνείας ἔπι

ανω πάροιθεν ἀμφι . . . .
Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις.

4. *Εἰς Ἀφροδίτην.*

Ἄεισον ἄμμι
τὰν ἰόκολπον.

5. *Εἰς Ἔρωτα.*

[Ἔρωτα] δεινότατον θεῶν
ἐγέννατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μιγεῖσα.

6. *Εἰς Ἥφαιστον.*

Ὥστε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων
λῦσαι ἄτερ Γέθεν.

δῶμ' ἔχεις, πάροιθεν ἀμφιβᾶσ' Ἴτωνα Κωρ. κτλ. Optime Welckerus 37. *Ἄν. Ἀθανάα* (ut *Φωκάας* apud Sapph.) *πολεμαδόκος, Ἄ που Κορωνείας ἐπὶ λαΐῳ Ναυῶ* (in inscriptione Cumaea est *ναυοις, ναυω*) *πάροιθεν ἀμφιβαίνεις Κωρ. κτλ.* De templo v. Paus. IX, 34, 1. Callim. Lav. Pall. 63. In eodem hymno Alcaeus Onchestum perperam *πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος* posuerat, Strabo IX, 412.

4. *Εἰς Ἀφροδίτην.* Apollon. Dysc. de Pron. 384, B. *Τὰ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἐποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν· Ἄεισον κτλ. Ἀλκαῖος.* Ad Venerem rettuli, quae alias est *ἰοβλέφαρος, ἰοστέφανος.*

5. *Εἰς Ἔρωτα.* Plutarch. Morall. II, 765, D. *Τὰ μὲν οὖν πολλὰ ποιηταὶ προσπαίζοντες ἐοίκασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ᾄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἁψαμένοις· ὧν ἔν ἐστι καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως· Δεινότατον κτλ. εἰ μή τί καὶ ὑμᾶς ἀναπεπείκασιν οἱ γραμματικοὶ* (commentatores Alcaei), *λέγοντες πρὸς τὸ ποικίλον τοῦ πάθους καὶ τὸ ἀνθηρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν.* Et. Gud. 278, 19. *Τὰ ἄνθη λέγουσιν ἥμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἶριδος τὸν Ἔρωτα φησίν.* Vide Lobeck. Aj. p. 362. Numeris descripsit Porsonus Misc. Critt. CIII: correxi vulg. *ἐγείνατ'*. De allegoria v. Welcker. 48.

6. *Εἰς Ἥφαιστον.* Apollon. Dysc. de Pron. 358, B. *Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσ-*

II. Στασιωτικά.

7.

Μυρμαίρει δὲ μέγας δᾶμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρη κε-
κόσμηται στέγα
λαμπραῖσιν κυνίαισι, καττᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι
λόφοι
νεύοισιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκιαι δὲ πασσά-
λοις
κρύπτοισιν παρικείμεναι λαμπραὶ κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυρῶ
βέλευς,
θώρακές τε νέω λίνω κοΐλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλημέναι· 6

ωπον προςνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος. Ὥστε κτλ. Codex λυσεφτερ γεθεν. Ad Junonem a Vulcano sellae alligatam refero cum Welckero, v. Paus. III, 17, 3. Sapph. fr. 35. Celebraverat Alcaeus Ἡφαίστου γονάς Menander Rhet. IX, 149. Walz.

II. Στασιωτικά. Strabo XIII, 617. Ἐτυραννήθη ἡ πόλις κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ὑπὸ πλειόνων διὰ τὰς δυναστασίας· καὶ τὰ στασιωτικὰ (alii διχοστασιαστικὰ) καλούμενα τοῦ Ἀλκαίου ποιήματα περὶ τούτων ἐστίν.

7. Athen. XIV, 627, A. Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ πραγτικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται (v. Archilochi Eleg. fr. 1.), μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μυρμαίρει κτλ. ωσπερ μᾶλλον ἴσως ἥρμοττε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. Haec spectabat et similia Max. Tyr. XXXVII, 439. Σπαρτιάτας ἤγειρε τὰ Τυρταίου ἔπη καὶ Ἀργείους τὰ Τελεσίλλης μέλη καὶ Λεσβίους ἡ Ἀλκαίου ᾠδή. De metro v. Herm. El. D. M. 437. Giesius Dial. Aeol. 386 sq. 1. Ἄρη in Martis honorem. Codd. BP Ἄρη: vulgo Ἄρει, v. Buttm. Gr. Max. I, 227 sq. Libri στέγη. 2. κυνίαισι ABP: vulgo κυνέαισι et 3. χάλκεαι (recte ibi B), v. Nenium Sapph. fr. V. 3. Legebatur νεύουσιν. 4. Libri κρυπτοῖσιν: emendavit Welckerus; πασσάλοις est accusativus. κνάμιδες, v. Nenium Sapph. p. 82. Phrynich. 171. Lobeck. Libri κναμίδες, κναμῖδες. ἄρκος· ἄρκεσμα, βοήθεια Hesychius. 5. Libri κοῖλαι: restituit Seidlerus 208. Confer de hac forma soluta Aeolensibus propria Bergk. Anacr. 93 sq.

πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ Γέργον ἔστημεν νύδα.

8.

Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

9.

Γαίας καὶ νιφόεντος οὐρανῶ μέσοι.

10.

* Συνίημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,

---

6. Χαλκιδικαὶ σπάθαι, v. Boeckh. Oecon. Athen. II, 284. Libri κυπατίδες. Pollux VII, 60. Ὁ κύπασσις λίνου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ. Correxit Mehlhornius. 7. Legebatur πρώτισθ'. Alcaeo vindicat Giesius Diad. Aeol. 385. et huic carmini adhaesisse suspicatur quae sunt Hesych. v. Πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην, Αἰολεῖς· Τὸ πασσυρίον ἡμῶν (ἀμμέων) ἁπάντων γένος. Rursus Πασσύρως· ἄρδην, ἀνοικί. Videri hoc traduxisse Arist. Lysistr. 187. Ὦ παγκατάπυγον ἡμέτερον ἅπαν γένος.

Fr. 8. Scholl. Il. Θ, 178. Τὸ βληχρὸν σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος· Βληχρῶν κτλ. Metri gratia, quod idem est atque fr. 7., addidi, sic et fr. 6. De voce βληχρὸς v. nostra post Eustath. Pind. 37.

Fr. 9. Apollon. de Adv. 613, 30. Τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· Γαίας κτλ. Idem 588, 27. Τὸ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν· οὐ γάρ ἐστιν ἐλλιπὴς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς το ο, ὡς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσῳ, ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι. Aeolensium etiam μέσσοι erat, v. Hesychium. δ' ὀρανῶ Hermannus Opuscc. VI, 105.

Fr. 10. Heraclid. Alleg. Homer. 13. Schow. Ἐν ἑκατοῖς δὲ

τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσαν
ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό·
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

11.

Τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὅμιω

καὶ (v. Archiloch. fr. 47. Theogn. 671 sqq.) τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὑρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων ἐγειρομένη σύστασις. Cfr. Horat. Carmm. I, 14. Hermann. El. D. M. 688. In verbis illis ἀσυνέτην sqq. latere versiculum poetae consentiunt, sed ut Heraclides structuram ad suam orationem aptaverit: Seidlerus ἀσυνθέτου κατὰ τῶν ἀν. στάσιν; Giesius ἀσυνθέτου καὶ τῶν ἀνέμων στάσει. Cocondrius περὶ τρόπων in Boissonad. Ann. Grr. III, 294. (Walz. Rhett. VIII, 787.) Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. Hinc patet vv. ἀνέμων στάσιν in fine fuisse versus posita praecedente, ut ait Lobeck. Paral. 460., quodam verbi συνίημι inclinamento. 3. ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον citat Apollon. de Pron. 379, B. 5. Heraclides καλαν: Cocondrius αἰεὶ φορήμεθα· σὺν μέλαν χειμῶνι μογέοντες μάλα, confirmans emendationem Seidleri: κώλων Schowius (ut Horat. l. c. *Malus celeri saucius Africo Antennaeque gemant ac sine funibus Vix durare carinae Possint imperiosius Aequor.*): κάλον Osannus, antiquiorem formam, restituebat. 6. Corrigunt πὲρ: si πὰρ verum, adverbium est. 7. Exspectes ζάδαλον. 9. χόλαισι, i. e. χαλῶσι, v. Neuium Sapph. II, 5.

Fr. 11. Heraclides l. c. Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου αἰνιττόμενος ἑτέρωθί που λέγει· Τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίζει, παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἀντλην, ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλεῖστα τῶν δεὶ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγείοις χειμάσιν εἰκάζει.

1. Sic Neuius: Steph. τὸ δὴ σὺγε, Ursin. τὸ δ' εὖτε: Seidlerus

στίχει; παρέξει δ' ἅμμι πόνον πολὺν
ἄντλην, ἐπεί κε ναὸς ἔμβᾳ.

12.

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

13.

Μέλαγχρος αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

14.

Λόφον τε σείων Καρικόν.

15.

Οὐ λίθοι

τὸ δ'. αὖτε. τῶν προτέρων ὅμου Seidlerus: Ursin. τῷ προτέρᾳ ὠνέμῳ. στίχει. Respicit poeta ad turbas civiles progressas. Σείχει, i. e. στείχει; ὁμοῦ στείχων est Soph. Phil. 1288. 2. πόνων πολύν Elmsiejus Eurip. Heracl. 169. 3. Seidlerus adjecit: vulgo Heraclideae orationi adhaerent: *Undae multum nobis exhibebunt negotii in exhauriendis fluctibus, ubi in navem descenderint.* Cfr. Il. Ω, 381. 624. Theogn. 673. Addit Seidlerus, scribi potuisse ἐπεὶ κὰν (h. e. κατὰ) ναὸς ἔμβᾳ.

Fr. 12. Athen. X, 430, A. Κυπὰ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὑρίσκεται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις· Νῦν κτλ. μεθύσθην Buttmannus Gr. Max. II, 186. Libri μεθύσκειν. καὶ χθόνα πρὸς βίαν πιεῖν (libri πονεῖν: emendavit Steph.) quidam viri docti ex Hor. Carmm. I, 37., sed v. Hermann. Ed. D. M. 688. Welcker. l. c. 45 sq.

Fr. 13. Hephaest. 80. Genitivum Aeolicum αἰδῶς ex h. l. affert Grammaticus Crameri Ann. I, 208, 13. Vide Exx. Critt. II, 6 sqq. De Melanchro Diog. L. I, 74. Πιττακὸς μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μέλαγχρον καθεῖλε τὸν τῆς Λέσβου τύραννον, v. Welcker. l. c. 16.

Fr. 14. Strabo XIV, 661. Τοῦ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται (Cares) νεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μέν γε φησὶν (v. fr. XCI. Bergk.) —, ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ. κτλ. Vide Herod. I, 171. Blomf. Aesch. Sept. 381.

Fr. 15. Aristides I, 555. Iebb. (621. Dindorf.) Χρὴ τὸ συμβεβηκὸς ἐναγκιῶν ὡς πραότατα καὶ τῶν δεινοτέρων ἐξάμενος

τειχέων εὖ δεδομαμένοι,
ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

16.

Οὐ τιτρώσκει τἀπίσημ' ὅπλα.

17.

Ὧνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμέναι οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημέναι οὐδὲ στενωποί τε καὶ νεώρια ἡ πόλις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Eodem respexit II, 207. (273.) Τὸν λόγον, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο (Aesch. Pers. 355. Thuc. VII, 77. Valcken. Diatr. 217.), ὡς οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἰσὶν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες τούτους σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. Denique I, 535. (791.) Νομίσητε πλείονος ἀξίους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς εἶναι τὸ πάλαι τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη οὐδὲ ὡδεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαρρεῖν. Postremo Nicolaus Progymn. I, 276. Walz. Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως σύστασιν. Hinc Bergkius l. c. 218. duos priores versus elicuit: tertium servavit Scholiasta Aesch. Pers. 347. Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἐρήϊος, sed πύργοι ἀρήϊοι Scholl. Soph. O. R. 56. Liban. II, 288. v. Lobeck. Soph. Aj. 160. Hinc ἀρήϊοι Matthaeus. Et πύργοι ἀρήϊοι Suidas v. Ἀρήϊος, qui quum addit: Καὶ Ἀρηΐδους, τοὺς τοῦ πολέμου (τοῖς πολεμικοῖς E.). Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον καὶ ἀρηΐοις ὅπλοις περιφράττεσθαι, haec quoque ex Alcaeo ducta suspicor. Ceterum dedi πόλιος.

Fr. 16. Scholl. Aesch. Sept. 200. Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα: ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· Οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ᾖ. Verba non praeso: sententiam non sustinui praetermittere. Cfr. Liv. X, 39. Tacit. Agric. XXII.

Fr. 17. Scholl. Arist. Vespp. 1227. Ὦνθρωφ', οὗτος ὁ

18.

Οὐδέ πω Ποσειδᾶν
ἀλμυρὸν ἐστυφέλιξε πόντον.

19.

Ἔπταζον ὡς ὄρνιθες ὠκὺν
αἰετὸν ἐξαπίνας φανέντα.

20.

Ἄρευ δαΐφοβος δαϊκτήρ.

21.

Τὸ γὰρ
Ἄρευϊ κατθανεῖν καλόν.

μαιόμενος τὸ μέγα κράτος Ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται. ἐοπᾶς: παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὤννησεν οὗτος καὶ μαινόμενος (Venetus ὤννησαι οὗτος ὁ μαινόμενος et τρέψεις τάχα.) τὸ μ. κ. τάχα τρέψεις τὴν π.· ἃ δ' ἔ. ἐ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς (sc. κρέτος, v. Buttm. Gr. Max. I, 103.). Sed Scholl. Rav. in Thesmoph. 162. Ἐν Σφηξὶν παρῴδηται τό· Ὤννηρ οὗτος ὁ μαιόμενος, τὸ μ. κράτος. Conformavit Seidlerus 214. et Giesius 772.

Fr. 18. Herodianus περὶ μον. 10, 25. Εἴρηται ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ ν Ποσειδᾶν· Οὐδέπω κτλ.

Fr. 19. Herodianus περὶ μον. 23, 9. Πτάζω, ἔπταζον, ὡς τό· Ὄρνιθες ὠ. αἰετὸν ἐξαπτήνας φαν. Alcaei haec esse suspicatus est Dindorfius, correxit Bergkius 260 sq. Cfr. Soph. Aj. 167., ubi aliter Lobeckius p. 143.

Fr. 20. Grammaticus Barocc. Crameri III, 237, 1. Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρεος γενικὴν πῶς εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευος, Ἄρευϊ· — ἡ κλητική· Ἄρευ δ' ὁ φόβος διακτήρ. δαϊκτήρ Cramerus cll. Aesch. Sept. 899., δαΐφοβος Bergkius. Alcaeo tribui propter Heraclidem Eustath. Il. 518, 35. Ἄρευς εὐθεῖα παρ' Ἀλκαίῳ εὑρέθη, v. Neuium Sapph. fr. LXXXVIII.

Fr. 21. 22. 23. Choeroboscus ad Theodos. in Bekkeri Ann. 1240. Τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ πακὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ Ἄρευς, Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον· Ἄρευος στρατιωτέροις κτλ. Alcaeo haec vindicavimus in Ibyc. Rheg. 190., et sic Seidlerus 227.

22.

Μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

23.

Ἄρευος στρατιωτέροις.

III. *Μέλος πρὸς Μελάνιππον, ἄνδρα ἑταῖρον.*

24.

Ἀλκαῖος — σῶος Ἄρει
ἔντεα δ' οὐκὶ, τά οἱ τὸ ἁλίκροτον ἐς Γλαυκωποῦ

Fr. 21. Bekkerus *καταθανεῖν*. 22. Bekkerus *μίξαντες ἀλλήλοισιν*, Crameri Gramm. III, 237, 3. *μῖξαν δὲ ἀλλήλοις*: hinc correxi Exx. Critt. II, 10. Cfr. Pind. Pyth. IV, 228. 23. Comparatio hyperbolica, ut Sapphonis *χρυσῶ χρυσοτέρα* fr. 39.

III. Herodotus V, 95. *Πολεμεόντων δὲ σφέων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγίνετο ἐν τῇσι μάχῃσι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δέ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καί σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑτάρῳ.* Vide Valckenar. Herod. V, 94. Plehn. Lesb. 50 sqq.

Fr. 24. Strabo XIII, 600. *Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἔν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρός τινα κήρυκα, κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ· Ἀλκαῖος σῶος ἄροι* (duo codd. *ἄρει*) *ἔνθα δ'* (tres *ἐνθάδε, ἐνθάδ'*) *οὐκ αὐτὸν τὸν* (unus *οὔχυτον* om. *τὸν*, ut in Par. Med., unus *οὔχι τον ἁλ.*, unus *οὐ κεῖται τὸν ἁλ.*) *ἁληκτορὶν* (tres *ἁλυκτορὴν*, unus *ἁλυκτορὶν*) *ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν* (plures *ὃν* inserunt) *ἐκρέμασαν* (*ἀνεκρέμασαν* Ursinus) *Ἀττικοί*. Posui Seidleri conjecturas 211 sqq. expositas: quaedam ex his alii invenerant, ut *ἔντεα δ'* Wesselingius. Metrum videtur fuisse ut Horat. Carmm. IV, 7. *Diffugere nives* sqq. 1. Intellige: *Alcaeus salvus est Marti*, h. e. in nova bella. 2. Si Alcaeus sic scripserat, *Γλαυκωπῶ* vel *Γλαυκῶπος* dederat: Dindorfius *Γλαυκώπιον* censet, v. Naekius Mus. Rhen.

Ἱρον ὀνεκρέμασαν
Ἀττικοί.

IV. *Πρὸς Ἀντιμενίδαν τὸν ἀδελφόν.*

25.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

26.

Κτεννὰς ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊον

1837, 60. Lucas Quaestt. Lexil. 136 sq. Seidlerus *ἀλίκτυπον* posuit: *ἀλίκροτον* Lindavius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1831, II, 86, p. 685. Herodotus *πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ.*

3. *ὀνεκρέμασαν*, ut alias *ὀνία, ὀνιαρός, τομίας* (h. e. *ταμίας*), v. Intpp. Greg. Cor. 455. De abjecto in fuga scuto v. Archiloch. Eleg. fr. 5., Anacreont. fr. XXVI. Bergk., Horat. Carmm. II, 7, 9. An huc pertinuere quae in nota fr. 15. Alcaei esse suspicabar? Ceterum Welckerus 3. sq. a Strabone haec fere posita arbitratur: *Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐχί· τὰν ἀλκτῆρα φανὸν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμ. Ἀ.*

IV. Strabo XIII, 617. *Τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδαν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἆθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὥς φησι, βασιλήων παλαιστὰν* (παλαστάν codex), *ἀπολιπόντα μόνον ἀγίαν τ' ἀχέων* (παχέον codex) *ἀποπέμπων.* Exposuit de hoc carmine et omnia felicissime resuscitavit Muellerus noster Mus. Rhen. 1828, 287 sqq.

Fr. 25. Libanius in *Προσφωνητικῷ Ἰουλιανῷ* I, 406. Rak. *Ἆρ' οὖν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον Ἀλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῇ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κεκευθύνων τὴν οἰκουμένην.* Integros versus, exemplum metri Asclepiadei, servavit Hephaestio 58. De terminatione *χρυσοδέταν* (Libanius vulgarem substituit) v. Lobeck. Parall. 457. Ceterum v. Mueller. l. c. 296.

Fr. 26. Vide supra. *Qui occidisti Goliath Aegyptium Syrumve, qui nonnisi palmum aberat a quinque cubitis*, v. Mueller. l. c. 299. In reliquis verbis Strabonis *τελέσασαι μὲν ἆθλον* versus initium videntur.

παλαστὰν ἀπολείποντα μόνον μίαν
πάχεων ἀπὸ πέμπων.

V. Συμποτικά.

Athenaeus XV, 693, F. Ἐμέμνητο οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων· ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημονεῦσαι διά τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως·

Αἶσον δή μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

27.

Ὗει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὀρανῶ μέγας
χειμών, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
— — — — —
— — — —
Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κέρναις οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφι . . . . γνόφαλλον.

---

2. παλαστάν, v. Lobeck. Phryn. 295. ἀπολείποντα, confert Muellerus Hes. Opp. 698. Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων. 3. πέμπων, ut Alcaeus ipse alias εἷς τῶν δυοκαιδέκων Et. M. v. δυσί. Buttm. Gr. Max. I, 282.

V. Συμποτικά. Fr. 27. Ath. X, 430, A. Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ Ἀλκαῖος εὑρίσκεται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις· Ὗει κτλ. Compara Hor. Carmm. I, 9. Epod. 13. 1. ὀρανῶ Buttmannus Lexilog. I, 32. Libri ἐκ δ' ὠρανῶ: ex Alcaeo et ὀρανὸς et ὠρανὸς affert Herodianus περὶ μον. 7, 21., sed v. Hermann. Opusce. VI, 104 sq. Casaubonus ἐν δ' ὠρανῷ: Theocr. XXII, 10. πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος. 5. Libri ἀμφιγνόφαλλον, ἀμφὶ γνόφαλλον: corrigunt viri docti ἀμφιτίθεις, ἀμφιτιθεὶς, ἀμφιβαλών. γνόφαλλον, h. e. γνάφαλλον, Buttm. Gr. Max. I, 103. Bergk. Comm. Com. Att. 119.

28.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

29.

Ἀλλ' ἀνήττω μὲν περὶ ταῖσι δέρραις
περθέτω πλέκταις ὑποθυμιδας τις,
κἀδ δὲ χευάτω μύρον ἀδὺ κὰτ τῶ
στήθεος ἄμμι.

30.

Τὸν κακοπάτριδα

Fr. 28. Ath. l. c. *Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν· Οὐ χρὴ* κτλ. Cfr. Horat. Carmm. III, 2. 1. *θυμὸν* Steph. Casaub. Libri *μῦθον*. 3. Libri *βυκχί*, *βυγγί*: Et. M. 216, 47. *Βύκχις*: *ὄνυμα Αἰολικὸν παρὰ τὸ βάκχος βάκχις καὶ βύκχις, ὡς ἵππος ἴππις καὶ οἶκος οἶκις, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῠ, ὡς βάθος βυθός.*

Fr. 29. Athen. XV, 674, C. *Ἐκάλουν οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἀλλ' ἀνήτω* κτλ. 1. Libri *ταῖς δέραις*: correxit Bergkius: *δέρρη* Aeolicum attestatur Et. M. 262, 52. *Ἀνήττω* duobus *τ* est Bekkeri Ann. 403, 3. Cfr. Scholl. Theocr. VII, 63. Pollux VI, 107. Bergk. Anacr. fr. XXXVII. Virgil. Ecl. II, 48. Ceterum Scholl. Horat. Carmm. IV, 11, 3. *Alcaeus frequenter se dicit apio coronari.* 2. Libri *πλεκτὰς ὑποθυμιάδας*. 3. 4. ex Ath. XV, 687, D. *Ἀλκαῖος ἔφη· Κἀδδ' ἐχεύσατο* κτλ. emendatiores addidit Bergkius 221 sq.

Fr. 30. Aristotelea Polit. III, 10. (p. 101. Goettling.) *Εἴλοντό ποτε Μυτιληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἵλοντο τὸν Πιττακὸν ἐν τοιᾷδὶ τῶν σκολιῶν μελῶν* (al. *σκολίων*)· *ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι Τὸν* κτλ. 1. *κακοπάτριδα*, qui *e* Thracia oriundus esset, sed cfr. Lobeck. Parall. 215. Eundem Pittacum Alcaeus teste Diog. Laert. I, 81. compellaverat *σαράποδα* vel *σάραπον*, *χαραπόδην*, *γαύρηκα*, *φύσκωνα καὶ γάστρωνα*, *ζοφοδορπίδην* (h. e. *λαθροφάγον* Hesych., sed Plutarch. Morall. II, 426, B. rectius *ὡς*

Πίττακον πόλιος τᾶς ζαχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες,
ἀθροᾷ [illegible] φωνᾷ.

31.

Τέγγε πνεύμονα Ϝοίνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων Ϝαδέα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπο
*κακχέει λιγυρὰν [πυκνὸν] ἀοιδὰν * * ὁππόταν*

ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ φαύλοις ἡδόμενον συμπόταις). Postea autem in gratiam rediit cum Pittaco, Diodor. Excc. Vat. 21, 20. Dindorf. *Καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον ἐχθρότατον αὐτοῦ γεγενημένον καὶ διὰ τῶν ποιημάτων πικρότατα λελοιδορηκότα λαβὼν ὑποχείριον ἀφῆκεν ἐπιφθεγξάμενος, ὡς Συγγνώμη τιμωρίας αἱρετωτέρα.* Cfr. Plehn. Lesb. 47 sq. 2. Legebatur *πόλεως*. Tum libri *ἀχόλω* (*socordis ac desidiosae*): *ζαχόλω* (*quae Alcaeum expulisset*) Bergkius Anacr. 22. 3. *ἐστάσαντο*, v. Soph. Antig. 666. Herod. V, 42. Libri *ἐπαινέοντες*. 4. Plutarch. Morall. II, 763, E. *Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθενῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόᾳ φωνᾷ* (Reiskius: libri *ἀθρόαι φωναὶ*) *μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἱρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναίους τύραννον.* Hinc addidi.

Fr. 31. Athen. l. c. (v. fr. 28.) *θέρους δέ· Τέγγε κτλ.* duos priores versus laudat, quos alii quoque afferunt. *τὸ ἄστρον περιτέλλεται*, cfr. Theogn. 1032. Hor. Carmm. III, 29, 18. 3. Proclus Hesiod. Opp. 584. *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ᾄδειν. ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων* (codex meus *πετάλλων*) *τάδε ἂν τέττιξ, ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρώταται γυναῖκες, λεπτοὶ δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα. Σ. ἄζει. πτερύγων ὕπο* supplevit Seidlerus: *ἁδέα τέττιξ* Graevius, *ἀχέτα τ.* Heinsius, cfr. Il. Γ, 151. 52. Sed *δ' ὕπο* scribendum et versus 4. 5. huc referendos esse vidit felicissimus conjector Bergkius 219. Nam Demetr. Eloc. XLII. *Γίγνονται καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἀπὸ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ' ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν* (codex a Victorii *καθέτως*) *ἐπιπτάμενον καταυδείη* (Aldus *κατανδείη*). 4. *πυκνὸν* Bergkius addit ex Hesiodo: *Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματάδεος ὥρῃ, Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος,*

5* φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.
ἀνθεῖ δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μακρώταται,
λεπτοὶ δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνυ Σείριος
ἄζει.

32.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

33.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἁμέρα.
κάδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, ἀΐτα, ποικίλαις.
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο

Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει. 5. Inesse debet sententia: θέρεος καματώδεος ὥρῃ, sed ea μεταφορικῶς expressa. 6. Recte haec quoque Alcaeo tribui evincit Plinius N. H. XXII, 43. ubi est de scolymo: *Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adjumento tunc valentissimo.* 7. γόνα Bergkius: at Steph. Byz. Γόννοι· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Seidlerus γόνυ.

Fr. 32. Athen. I, 22, F. Καὶ ἀλλαχοῦ· Πίνωμεν κτλ.

Fr. 33. Athen. X, 430, C. Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ· Πίνωμεν κτλ. ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κιρνάναι κελεύων. 1. Vulgo τί τὸν λύχνον σβέννυμεν, sed Athen. XI, 481, A. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν: hinc Porsonus τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν, Welckerus τί τὸ λύχνον μένομεν cll. Asclepiad. Anth. Pal. XII, 50. Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς· ἦ πάλι ποιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; δάκτυλος ἁμέρα, h. e. ruit hora. Inepte Paroemiographi, ut Zenob. III, 3. 2. Libri αἱ τὰ: correxit censor Jenensis. Corripuit ῑ poeta, ut in v. κνάμιδες; Pindarus κλαΐδες; et fortasse κρηπίδα dixit: poeta incertus Et. M. 513, 20. κρηνίδος, Bergk. Anacr. 42. Mensuram compensavit producta ᾱ. ποικίλαις Schweighaeuserus: libri ποικίλα, ποικιλλις, ποκιλλες, ποικίλλης. Seidlerus volebat ὦ Ϝέτα ποικίλαις, Cramerus Mus. Philoll. Cantabrig. II, 688. non male αὐτοποικίλαις. 4. ἕνα, intellige cyathum aquae.

πλείαις· καχκεφαλᾶς δ' ἀ Γετέρα τὸν ἑτέρων πίλας ὠθείτω.

34.

Κὰτ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς χεῦσον ἐμοὶ μύρον καὶ κὰτ τῶ πολιῶ στήθεος.

35.

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνὰν ἀπὸ Τηΐων.

36.

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

37.

Ἥρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

---

5. *Poculum praecepe trudat poculum*, exhaustum illico novum subsequatur. καχκεφαλᾶς Porsonus, sed cum πλείαις jungens (*plenas ad summum*): libri κὰκ κεφαλᾶς, κἀκκεφαλαῖς. Idem ἀ δ' ἑτ., libri δ' ἀτέρα, δ' ἄτερα.

Fr. 34. Plutarchus Morall. II, 647, E. *Μάλιστα τοὺς ἀνηθινοὺς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.* Cfr. fr. 29, 3., a quo fr. hoc distinxit et emendavit Bergkius 222 sq.

Fr. 35. Athen. XI, 481, A. *Ἀλκαῖος ἐν τῷ δεκάτῳ· Λάταγες κτλ. ὡς διαφόρων γιγνομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.* Cfr. Bergk. Anacr. 36. Sermo de cottabo: Ath. XV, 666, B. *Διχαίαρχος ὁ Μεσσήνιος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα.*

Fr. 36. Athen. X, 430, C. *Ἀλκαῖος παθέλου συμβουλεύων φησίν· Μηθὲν κτλ.* μηθὲν ABPV: μηδὲν CL. Illud Aeolicum, v. Boeckh. C. I. II, 23. δένδρεον Bentlejus: libri δένδρον. Horatius Carmm. I, 18, 1. *Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.*

Fr. 37. Ath. l. c. B. *Τοῦ δ' ἔαρος (πίνων εὑρίσκεται)· Ἥρος κτλ.* De metro v. Hephaest. 41.

(καὶ πραελθών)
ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιαδέος ὅττι τάχιστα
κρατῆρα.

38.

Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

39.

Κρονίδα βασίληος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχίλλεα.

40.

Ἀχίλλευ, ὁ τᾶς Σκυθικᾶς μέδεις.

Fr. 38. Athen. II, 38, E. Ἀλκαῖος· Ἄλλοτε κτλ. 2. Libri ἀρητυμένοι: correxit Bergkius 223. comparans formas ἀκαχήμενος, ἀλαλήμενος. A verbis barytonis formas in μι ab Aeolensibus ductas arguit ἀχνάσδημι Alcaei Et. M. 181, 43.: φέρημι Sappho dixit. Ceterum legebatur ὀξυτέρου.

Fr. 39. Hephaestio 61. Ὁ Ἀλκαῖος, καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ. βασίληος dedi cum Choerobosco Bekkeri 1194. Οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλληος καὶ βασίληος. Αἴαν firmat Choeroboscus 1183. Λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν· καὶ παρ' Ἀλκαίῳ· Αἴαν τὸν ἄριστον, v. Lobeck. Parall. 172. πεδ' Ἀχιλλέα, v. Hom. Il. B, 673. Pind. Nem. VII, 27. Scolion Athen. XV, 695, C. ad Ibyc. Rheg. 189. Signavi Ἀχίλλεα: erat Ἀχιλλέα.

Fr. 40. Eustathius Dionys. Per. 306. Ἄλλοι δέ φασιν-ἕτερον εἶναι τοῦτον Ἀχιλλέα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχ. ὃς τᾶς Σκ. μεδέεις. Correxere recte plures: μέδεις est participium a μέδημι, cfr. fr. 2. Quidam codd. Ἀχιλλεύς: vulgo Ἀχιλλεῦ. Giesius 773. γᾶς conjicit. De fabula v. ad Ibyc. Rheg. 151 sqq. Welcker. 56 sqq. Idem fere initium scolii: Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μέδων, cfr. Pindari Parthen. fr. 2.

41.

Ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἐπάλαμνον ἐν Σπάρτᾳ λόγον
εἰπῆν Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πίλει ἰσλὸς
οὐδὲ τίμιος.

42.

Πίτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσας τέκνον — — — —
— — ἐκ λεπάδων υ – γαίνοισα φρένας ἀ θαλασσία λεπάς.

43.

— — Ἐκ δὲ ποτηρίων πῶ, νέοις λίννομένη παρίσδων
— υ —

Fr. 41. Scholl. Pind. Isthm. II, 17. *Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ*: τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος ὃς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· *Ὡς γὰρ* κτλ. Scholia *φασὶν Ἀριστοδήμου ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον*: *Ἀρ. φασὶν οὐκ ἀπ. ἐν Σπ. λ.* Diogenes Laert. I, 31. Conformavit Bergkius 227. Metrum est, ut fr. 7. Cfr. Zenob. VI, 43. Addunt Scholia: Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος. Scripsi *φαισ'*, h. e. *φασὶ*, et *εἰπῆν*. Ad sententiam cfr. Hesiod. Opp. 686.

Fr. 42. Athen. III, 85, F. *Καλλίας ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχή· Πέτρας* κτλ. *ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λ. χαύνοις φρ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χέλυς καὶ φησιν οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν.* Sic ut posui voluit Bergkius 228. Metrum videtur quod fr. 41.

Fr. 43. Athen. XI, 460, D. *Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης δίννομένη παρίσδων.* *πῶ, νέοις* Bergkius 228: *πῶ* bibe Aeolensibus tribuit Et. M. 698, 51. De Dinomene v. fr. 73. *νέοις* monosyllabum. Idem Bergkius Praef. Anacr. IX. sic metitur: — *Ἐκ δὲ ποτηρίων | Πῶ, νῆς* (sic) *Δεννομένη π.* Seidlerus 221. *Ἐκ π. δὲ πεῶν | ἧσα Δινομένη παρί | σδων.*

44.

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

VI. Ἐρωτικά.

Cicero Tusc. Disp. IV, 33, 71. *Fortis vir in sua republica cognitus, quae de juvenum amore scribit* Alcaeus? Cfr. Scholl. Pind. Isthm. II, 1.

45.

Ἰόπλοκ' ἀγνὰ μελλιχόμειδε Σαπφοῖ,
θέλω τι Γειπῆν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

46.

Λέξαι με κωμάζοντα δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

47.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

Fr. 44. Tzetzes Lycophr. 212. *Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ. ἀπόῤῥητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησίν· Οἶνος κτλ.* Cfr. Theogn. 500. et quem ibi adscripsimus locum Aeschyli. Aeschylus saepius Alcaeum ante oculos habuit.

VI. *Ἐρωτικά.* Fr. 45. Hephaestio 30. *Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἷον· Ἰόπλοκ' κτλ.* Scripsi *ἰόπλοκ'*, v. Exx. Critt. VII, 45., et *μελλιχόμειδε* pro vulg. *μειλ.* cum Hermanno El. D. M. 812.: *μελιχόμειδε* codex Palatinus. De forma v. Hermann. l. c. 642. Lobeck. Soph. Aj. 232. Hesych. *μειλιχομείδης· πρᾴγελως, ἡδύγελως.* Unde Blomfieldius *μειλιχόμειδα.* 2. accedere jussi cum Bergkio 225. ex Aristotele Rhet. I, 9, 20. *Τὰ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν* (v. fr. 26.) *εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ.* *κωλύει αἰδὼς* per synizesin efferenda.

Fr. 46. Hephaest. 30. *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Λέξαι κτλ.* His quoque Sapphonem compellari conjicit Bergkius 226. cll. Hermesianactis v. 47 sqq. *Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδείξατο κώμους Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα γάμον.*

Fr. 47. Scholl. Plat. 377. Bekker. *Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἔστι δὲ ῥῆσις Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος* (Id. XXIX.) Cfr. fr. 44. Proverbium factum est, v. Provv. Bodl. 751.

48.

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις ἀλέγω.

49.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσσαι,
εἰ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

50.

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

51.

Ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

52.

Τερένας ἄνθος ἐπώρας.

Fr. 48. Scholl. Pind. Ol. X, 15. *Ἀλέγων· ὑμνῶν. καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλίγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν.* Possis Glyconeos refingere cum Bergkio 230. *Οὐκ ἔγων | Ἐν Μ. ἀλ. Λύκον.* Aliter Giesius Dial. Aeol. 387. Horat. Carmm. I, 32, 9. *Liberum et Musas Venerem que et illi Semper haerentem Puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.* Cicero Nat. Deor. 1, 28. *Naevus in articulo pueri* (*in Pericle puero* codex Glog., *in periculo pueri* Fa: Bergkius *in Lyco puero.*) *delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.*

Fr. 49. Hephaest. 41. *Τὸ Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαι κτλ.* Sapphoni hoc praeter fas tribuit Neuius fr. XXXIII., qui *συμποσίαις ἐπ' ὄν.* dedit: *ἐπόνασιν* est in codd. HB et ed. Flor. 1. Codd. H et Nanianus cum ed. Flor. *κέλλομαι. Μένωνα*: cod. Nanian. *Μίνωα.*

Fr. 50. Hephaest. 67. cll. 128. *Ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, — Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥσπερ καὶ τόδε· Ἐμὲ κτλ.* Comparandum Horatii carmen III, 12.

Fr. 51. Cramer. Anp. I, 144, 6. cll. 179, 3. *Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι ἔπετον· Ἀλκαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογεν' παλαμίησιν.* Et. M. 666, 51. *Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἷον· Ἔπετον Κυπρογενῆας.* Emendavi Exx. Critt. II, 9.

Fr. 52. Ibid. 413, 23. *Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· Τερένας κτλ. πῶς ἡ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰκεῖν*

VII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

53.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λαοῖς.

54.

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλις.

55.

Ἥ που συνᾶγ' ἀνδρῶν ἀμένην στρότον
νόμισμ' ἐπιπνεύοντα.

56.

Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκFέλετο φρένας.

ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς· τερένας ἄ. ὀ.

VII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν. Fr. 53. Et. Gud. 162, 31. Ἀλκαῖος· Καὶ κτλ. Alcaeus dederat ἐFάνασσε, Buttm. Gr. Max. II, 416. Exx. Critt. II, 9.

Fr. 54. Strabo XIV, 606. Τὴν Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν· Πρώτα κτλ. Vide fr. 24.

Fr. 55. Hesychius Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων, Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος· ἥπου συναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα. Neuii suspicionem expressimus. Cramerus in Mus. Philol. Cantabr. II, 689. Ἥπου συνᾶγεν ἀ. δυσμενέων στρατὸν Νέμεσις μένεϊ πνέοισα. Dubitat Seidlerus 227. de integritate glossae Hesychianae. Dedi στρότον pro Neuii στρατόν, v. Crameri Ann. I, 394, 13. In inscriptione Aeolica est στροταγω. De forma δυσμένην, ἀμένην v. Sapph. fr. 77, 2.

Fr. 56. Photius v. Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταῤῥαγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν κτλ. Codex ἐκ δε λέγετο: correxit Blomfieldius. Porsonus π. δ' ἐτύφωσ' ἐκ δ' ἔλετο φρ. Apud Harpocrat. s. v. libri ἐκ δὲ ἐλέγετο, ἐκ δὲ λέγετο, Bekkerus ἔκ σ' ἔλετο φρ. Cfr. Il. Z, 234.

57.

Τὸ Φέργον ἀγήσαιτο τεὰ κόρα.

58.

Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἴκεις.

59.

Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτοῖσιν.

60.

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

61.

Νῦν δ' οὗτος ἐπικρετεῖ
κινήσας τὸν ἀπ' ἰρᾶς πυκινὸν λίθον.

Fr. 57. Apollon. de Pron. 395, A. *Ἡ τεὸς Δωρικὴ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ· — καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ κτλ.* Codex *ἀγήσατο*.

Fr. 58. Cramer. Ann. I, 327, 3. *Ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ* (apud Aeolenses)· *Καί τις κτλ.* Vide Hephaest. 43. Exx. Gritt. II, 9. Apollon. Syntax. 92, 15. Bergkius *καΐ τις*.

Fr. 59. Tricha de Metr. 19. de versibus logaoedicis, *ἃ καὶ Ἀλκαϊκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρησαμένου, οἷόν ἐστι τό· Καὶ κτλ.*

Fr. 60. Apollon. de Pron. 384, B. *Τὰ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν τὴν οὐφωνίαν· Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος. καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν· Υ̓́μμιν ἀθάνατοι θεοὶ νικᾶν* (*ἀθανάτοιο εοῖνικαν* codex). *Ἀλκαῖος τρίτῳ.* Vide Hermann. Greg. Cor. 886.

Fr. 61. Eustath. Il. 633, 60. *Ἀλκαῖος ἐκ πλήρους ἔφη* (proverbium *κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς*, v. Suid. et Paroemiogrr.) *τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ* (*παρῳδῇ*) *γράψας τὸ πήρας.* Idem Odyss. 1397, 30. *Ἀλκαῖος ἐκ πλήρους· Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κ. τὸν πείρας π. λ.* Verum sagaciter repperit Bergkius 226. De forma *ἐπικρετεῖ* v. fr. 17.

62.

Αἶψ' εἴπῃς τὰ θέλεις, [ἢ κεν] ἀκούσαις τά κεν οὐ θέλοις.

63.

Τὸ γὰρ θεῶν ἰότητ' ὔμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον ἀνθήσει.

64.

Ὄρνιθες τίνες οἵδ'; ὠκεανῶ γᾶς περάτων ἄπο ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι.

65.

Νύμφαις, ταὶς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φαισὶ τετογμέναις.

66.

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ὁ δέ φη κήνοθεν ἔμμεναι.

Fr. 62. Proclus Hesiod. Opp. 721. Ἀλκαῖος· Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις. Cfr. Il. T, 250. Terent. Andr. V, 4, 17. *Si mihi pergit quae volt dicere, ea quae non volt audiet.* Wyttenbach. Plut. de Cap. ex Inim. Util. 623. Correxit Meinek. Quaest. Menandr. 44. Omisso ἢ κεν Giesius Dial. Aeol. 388 sq.

Fr. 63. Apollon. Pron. 387, B. Ὕμμε Αἰολεῖς· Τὸ γὰρ κτλ. Ἀλκαῖος πρώτῳ. Codex ἰοτητι ὔ. λ. αφυτον θησει γερας. *Honos enim ille voluntate deorum, qui vestram tutelam sortiti sunt, florebit incorruptus.*

Fr. 64. Scholl. Arist. Avv. 1410. Τινὲς παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὄρνιθες κτλ. Scholl. Rav. Thesmoph. 162. Ἐν τοῖς Ὄρνισι παρώδηται τό· Ὄ. τινες δὲ ὠκεανῷ τὰ σὰ πτερὰ * θ'? altero loco γὰρ ἀπὸ περάτων. Hinc ὠκεανῶ, γᾶς περ. ἄπο Giesius 774. Legebatur ποικιλόδειροι. Cfr. Ibyc. Rheg. fr. 7. Seidlerus 220. γᾶς ἀπὸ περράτων: quod recte reprobat Giesius. Cfr. fr. 25.

Fr. 65. Hephaestio 60. Τὸ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑνκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ. Vulgo ταῖς et φασί: correxit Blomfieldius. Tum libri τετιγμέναις, τετυσμέναις, τετυγμέναις: correxit Seidlerus 222. An τετυγμ. Aeolice i. q. τετογμ.?

Fr. 66. Herodianus περὶ μον. 27, 7. Ὁ Ἀλκαῖος κεί-

67.

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχειν.

68.

Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός.

69.

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλᾳ τὸ νόημα.

70.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφόρεις Ἄλυ.

71.

Ἀρκάδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

νοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο τὸ αὐτὸ (sc. ἐκεῖθεν)· *Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔ.* Correxit Seidlerus 172.: de forma φὴ v. Bergk. Anacr. 149.

Fr. 67. Apollon. Pron. 381. *Αἰολεῖς (ἀμμέων)· Ἀλκαῖος· Μηδ' ὀν. τοι σπλεας υμεων π. πέλας* Hasius, *ἀμμέων* (cll. fr. 77.) Giesius 774.

Fr. 68. Scholl. Soph. O. R. 156. *Φοβερὰν φρένα: τὴν περίφοβον· καὶ Ἀλκαῖος· Ἐλάφῳ κτλ., ἀντὶ τοῦ περίφοβος. φύει*, h. e. *φύεται*, ut Theocr. IV, 26. VII, 75. Aeoles *φυίω*, Et. M. 254, 16. Giesius de Dial. Aeol. 238. Malit Seidlerus *φοβεροῖς*.

Fr. 69. Scholl. Hom. Odyss. Φ, 71. *Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν.* (Eustathius *ἄλλο τὸ ν.*), *ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. ἄλλᾳ* Matthiaeus: *ἄλλυι* Seidlerus, v. Theognost. Bekkeri Ann. 1425., ut *πήλυι, ἀτέρυι*.

Fr. 70. Cramer. Ann. I, 327, 3. *Τὸ ὁρῶ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ* (v. fr. 58.), *οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁρῶ· Ἄλλ' κτλ.* Legebatur *ἐφορεῖς*, v. Exx. Critt. II, 2.

Fr. 71. Artemidor. Oneirocr. II, 25. *Ταύτης τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος* (Ἀλκαῖος Meinekius) *φησί· Ἀ. κτλ.* Vide Oraculum Herod. I, 66.

72.

Ἀργαλέον πενία, κακὸν ἄσχετον, ἃ μέγαν
δάμνη λαὸν ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.

73.

Ἦρ' ἔτι, Δινομένη, τῷ Γυρράδηῳ
τἄρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσιλήῳ;

74.

Κεῖσθαι ὑπὲρ κεφαλᾶς μέγας
ὤρεος Σιπύλω λίθος.

75.

Ἔκ με λᾶσας ἀλγέων.

Fr. 72. Stobaeus Floril. XCVI, 17. Distinxi post πενία. Vulgo ἀ. π. κακὸν, ἄσχετον, ἃ sqq. ἀργαλέον lege tribus syllabis. δάμνη Giesius 763: vulgo δάμνησι: Bergkius ἃ μέγα (sic codex) δάμνης. Cfr. de sententia ad Theogn. 384.

Fr. 73. Hephaestio 90. Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, οὗ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὐ ἡ ἀρχή· Ἦρ' κτλ. 1. Vulgo Δινομένει: sed Fl. HB δεννομένη (v. fr. 43.) τῷ τυρράκκω. 2. κέατ' ἐν μυρσινήῳ vulgo: μυρσίνῳ Fl. CB, μυρσίννω D. Correxit Seidlerus 222 sqq. Γυρράδης est filius Τυρράδου, quem quidem Grammatici fere Τυρράδιον (Theognostus Crameri 23, 22. explicat προγονίος (sic) ἢ ἄδοξος, v. Lobeck. Parall. 77.) vel Τύρραν vocant, cfr. Neuium Sapph. p. 25. De ἦρ' v. Alcmanis fr. 44. 2. τἄρμενα, armamenta. Μυρσιλήῳ, h. e. in aedibus Myrsili (v. fr. 12.). Alcaeus hoc carmen ad sodalem Dinomenem misisse videtur exsul. Aliter olim Hermannus El. D. M. 597. Bergkius Anacr. 199. Δεννομένει.

Fr. 74. Scholl. Pind. Ol. I, 79. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν (fr. 68.) λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· — ὁ μὲν Ἀλκαῖος· Κεῖσθαι πὰρ κεφαλᾶς μέγας ὡὰς (unus codex Vratisl. lacunam quattuor literarum) σιμίδα λίθος. Codex D παρά. Gerhardus κεῖται πὰρ κεφαλὰν μ. ὤρεος Σιπύλω λίθος: Osannus Mus. Rhen. 1833, 66. κεῖσθαι ὑπὲρ κεφαλᾶς κτλ. Antonin. Liberal. 36. Τάνταλον, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε καὶ ἐπηώρει αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

Fr. 75. Hephaest. 16. Παρὰ Ἀλκαίῳ· Ἔκ μ' ἐλάσας ἀ. Correxit Bentlejus.

76.

Κοὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

77.

Οἵτινες ἐσλοὶ
ὑμμέων τε καὶ ἀμμέων.

78.

Ἐπὶ γὰρ [τὸ] πᾶρος ὀνιαρὸν ἰκνεῖται.

79.

Κἀπιπλεύειν νάνεσσιν.

80.

Πάλιν ἃ ὗς παρορίνει.

Fr. 76. Et. M. 639, 31. Αὐτοῦ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· Καί κ' οὐδὲν κτλ. Choeroboscus Bekker. Ann. 1362. Δὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ τί. Audaculum poetam, qui vel figurae ἀπὸ κοινοῦ nimium concesserit, vel oppositionis licentia usus sit, v. Lobeck. Parall. 79. cll. 86. Sed sunt qui ab Alcaeo καὶ κοὐδὲν οὐδενὸς γέν. profectum opinentur.

Fr. 77. Apollon. Pron. 382, B. Αἰολεῖς ὑμμέων· Ἀλκαῖος· Οἵτινες κτλ. Scribebatur ἐσθλοί.

Fr. 78. Herodianus περὶ μον. 35, 32. Τὰ εἰς ρος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος (codex πάρνος, leg. πᾶρος)· ἐπὶ γ. τ. πάρος ὀνεσαρὸν ἰκνεῖται, Ἀλκαῖος φησί. Correxit Seidlerus 227., cfr. Gies. de Dial. Aeol. 360. Senii molestias querebatur poeta.

Fr. 79. Crameri Ann. I, 298, 17. Αἰολεῖς νέασσι (corrige νάνεσσι: in Et. M. 605, 23. est νάεσσι: cfr. Exx. Critt. II, 9.)· Κἀπιπλεύσειν νάεσσιν. Scripsi κἀπιπλεύειν, ut Aeoles dicebant χεύειν, ῥεύειν. Horatiana I, 3, 9. *Illi robur et aes triplex Circa pectus erat, qui fragilem truci Commisit pelago ratem Primus* sqq. Servius Fabricii ex *Alcaeo* sumpta testatur. Fortasse eo referebantur verba illa.

Fr. 80. Apostol. XV, 83. Πάλιν ἃ ὗς π. ἐπὶ τῶν παραχινδύνων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἡ

81.

Ἐκ τοῦ ψέρους τοξεύειν.

82.

Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

83.

Ὁ Κρὴς τὰν θάλασσαν.

84.

Αἶξ Σκυρία.

85.

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἀγναὶ Χάριτες Κρόνῳ.

παροιμία. Cfr. Diogenian. VIII, 64. Simplicius in Aristot. de Caelo fol. 35, B. Ald. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ὗς ἔγρυξε κατὰ τὸν μελῳδὸν Ἀλκαῖον, πάλιν ἀνάγκη ἐπὶ τὰν γραμματικὸν τοῦτον προκύψαι.

Fr. 81. Aristides II, 114. Iebb. (155. Dindorf.) Εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τοὐναντίον ῥύζοντες ἐκ τοῦ ψόφου (E σκότου) τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον κτλ. Correxit Lobeckius Soph. Ajac. p. 463.

Fr. 82. Plutarch. Morall. II, 410, C. Κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὀν. τὸν λ, γράφοντας. Cfr. Sophron. Demetr. de Eloc. 156. ἐκ τοῦ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντα ἔγραψεν.

Fr. 83. Zenobius V, 30. Ὁ Κρ. τὴν θ., ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων, ἐπεὶ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. Μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος.

Fr. 84. Zenobius II, 18. Αἶξ Σκυρία: Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἶξ. Ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνηλιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέμνηται Πίνδαρος (fr. 73.) καὶ Ἀλκαῖος.

Fr. 85. Hephaest. 59. Ἀλκμαϊκὸν (CN ἀλχαϊκόν: N suprascripto κ) καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον· Κόλπῳ κτλ. Welckerus Alcmani dederat fr. XLII.

VIII. Sapphonis Mitylenaeae carmina.

Olymp. XLII, 2.

Suidas: *Σαπφώ, Σίμωνος· οἱ δὲ Εὐνομίνου (Εὐμήνου* codd. BV: *Εὐμήλου* **Toupius**)· *οἱ δὲ Ἠριγύου (Εὐρυγίου* vel *Ἐριγ.* **Hemsterhusius**)· *οἱ δὲ Ἐκρύτου· οἱ δὲ Σήμου* (**corrigunt** *Σιμοῦ* vel *Σίμου*)· *οἱ δὲ Κάμωνος· οἱ δὲ Ἐτάρχου· οἱ δὲ Σκαμανδρωνύμου* (**Herod. II, 135.**)· *μητρὸς δὲ Κλειδὼς, Λεσβία, ἐξ Ἐρεσοῦ, λυρικὴ· γεγοννῖα κατὰ τὴν μβ' Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν καὶ Στησίχορος καὶ Πιττακός. Ἦσαν δὲ αὐτῇ καὶ ἀδελφοὶ τρεῖς, Λάριχος* (**Athen. X, 424, F.**), *Χάραξος* (**Athen. XIII, 596, B.**), *Εὐρύγιος. Ἐγαμήθη δὲ ἀνδρὶ Κερκύλᾳ, πλουσιωτάτῳ, ὁρμωμένῳ ἀπὸ Ἄνδρου· καὶ θυγατέρα ἐποιήσατο ἐξ αὐτοῦ, ἣ Κλεὶς ὠνομάσθη. Ἑταῖραι δὲ αὐτῆς καὶ φίλαι γεγόνασι τρεῖς, Ἀτθὶς, Τελεσίππα, Μεγάρα, πρὸς ἃς καὶ διαβολὴν ἔσχεν αἰσχρᾶς φιλίας. Μαθήτριαι δὲ αὐτῆς Ἀναγόρα Μιλησία, Ἰογγύλα Κολοφωνία, Εὐνείκα Σαλαμινία. Ἔγραψε δὶ μελῶν λυρικῶν βιβλία θ'. Καὶ πρώτη πλῆκτρον εὗρεν. Ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιγράμματα καὶ Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους καὶ μονῳδίας.* **Rursus:** *Σαπφώ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὕτη δὶ ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτου κατεπόντωσεν ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναί λυρικὴν ἀνέγραψαν ποίησιν,*

Sapphonis Mitylenaeae Carmina. In his Sapphonis reliquiis quantum fieri potest emaculandis post Neuii curas elaborarunt homines eruditissimi: Welckerus in Jahnii Annall. 1828, I, 4. p. 389 sqq., Spengelius in Seebodii Bibl. Crit. 1828, 70, p. 554 sqq., Seidlerus Mus. Rhen. 1829, 154 sqq., Giesius Hall. Allg. LZ. Erg. Bl. 1832, 97. p. 775 sqq., Bergkius Mus. Rhen. 1835, 209 sqq., God. Hermannus in Opuscc. VI, 102 sqq. Fragmentorum ordinem noluimus cum Nenio ex metrorum aequalitate ducere: et est ubi de metro valde dubitetur. Praeposuimus quae ad *Γάμικά* pertinuisse vel certum est vel probabile frr. 1—43.

I. Ἐρωτικά.

1.

Ποικιλόθρον᾽, ἀθάνατ᾽ Ἀφροδῖτα,
παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
μή μ᾽ ἄσαισι μηδ᾽ ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τυίδ᾽ ἔλθ᾽, αἴ ποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς ἀΐοισα πηλύι

Carmen I. Dionysius Comp. Verbb. 173 sqq. Rsk. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα (τὸν γλαφυρόν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. — ἄρξομαι δ᾽ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ· Ποικιλόθρον᾽ κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. κτλ. 1. Quidam codd. ποικιλόφρον, ποικιλόφρων: illud est in cod. Naniano (Ἐκ τῶν τῆς Σαπφοῦς) apud Mingarellum 498, hoc in Darmstadino Dionysii in Actt. Philoll. Monac. 1820, III, 444. (notavi Δ): ποικιλόθρον᾽ praeter vulgata exempla Dionysii et Hephaest. 78. codex Guelferbytanus meus (notavi Γ), Rehdigeranus, alii. Welckerus pulchre conjicit respexisse poetriam ad sellam Deae in templo Mitylenaeo artificiose variegatam: culta Dea est in Lesbo insula nomine Χρυσῆς, Scholl. Il. Γ, 64. 3. ὀνίαισι Blomfieldius: vulgo ἀνίαισι. Turnebi Hephaestio μή με ἄσαις ἀμηδοκίαισιν. Cfr. Alcaei fr. 67. 5. Dionysii codd. τύδ᾽, τὺ δ᾽ (Γ), τῦ δελφὲ πόκα τ᾽ ἔρωτα Δ: τῦδ᾽ cum Sylburgio Elmslejus in Aristoph. Ach. 692. Apud Hephaestionem libri τυῖδ᾽, τυίδ: v. Giesium de Dial. Aeol. 265. Priscianus I, 555. Putsch. (36. Krehl.) *Apud Aeoles quoque υι saepe patitur* (ut unam syllabam efficiat) *et amittit vim literae in metro, ut Sappho:* Ἀλλὰ τυίδ᾽ ἔλθ᾽ κτλ. h. e. τῷδε, δεῦρο. Hesychius explicat ἐνταῦθα. Αἰολεῖς. Cfr. Scholl. Il. Ξ, 298. κἀτέρωτα, de forma Apollonius de Adv. 606, sq. Hesychius Κατέροτα· (corrigunt κάτερυτα vel ωτα) καὶ ἄλλοτε: similiter Soph. O. R. 164. εἴ ποτε καὶ προτέρας ἅπας ὑπερορνυμένας πόλει Ἠνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν. 6. αὐδῶς vel αἰδῶς pars librorum, alii αὐδᾶς: illud Sappho soni gratia praetulisse videtur, v. Exx. Critt. II, 7 et Alcaei fr. 13. πήλυι Bergkius 209: libri ἀΐοις. ἀπόλ᾽, Γ ἀνΐοις· ἀπολυ, Δ ἀΐοις ἀπόλυ: πήλυι est i. q. τηλόσε, v. Theognost. Bekkeri Ann. III, 1425. (Cramer. II, 160, 7.) Τὰ Αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ῑ ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ

ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ' ὑποζεύξαισα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
ὠκέες στρουθοὶ πτέρυγας μελαίνας
πύκνα δινῆντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε', ὄττι δηῦτε πέπονθα κὤττι

γράφει τὴν λήγουσαν, καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ῡ, καὶ τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ, . οἷον πηλύϊ, ἀλύϊ (ἀλλύϊ), ἀτερύϊ. Priscianus l. c. *Similiter πήλυι disyllabum invenitur apud eosdem, quum υι non est diphthongus.* Apollonius Pron. 329, B. τῆλυ commemorat. Similiter in precationibus alii, ut Aeschylus Eum. 289. Ἔλθοι· κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν, ὧν θεός. Ceterum Hermannus 103. ἄϊσα (scil. κἀτέρωτα ἦλθες)· πολλὰ δ' ἔκλυες: alii aliter. 8. χρύσιον dedi: *ΓΔ* χρύσειον, reliqui χρύσεον, v. Alcaei fr. 7, 2. 3. 10. ὠκέα Blomfieldius: Herodianus περὶ μον. 42, 17. Καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· καλοὶ δὲ ἐσάγον ὠκέες στρουθοί. Hesychius: ὠκέες στρουθοί: ταχεῖς, εὐτρεπεῖς, κοῦφοι. Cfr. Aristoph. Lysistr. 724. Athenaeus IX, 391, E. Μήποτε καὶ ἡ Σαπφὼ τὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῶν στρουθῶν φησιν ὀχεῖσθαι· καὶ γὰρ ὀχεντικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον. πτέρυγας Ursinus: libri πτέριγας, περίγας, περὶ γᾶς, περὶ γᾶς. Neuius περὶ γᾶς μελ. πυκνὰ δινῆντες (libri δινῆντες, δινεῦντες ut *Γ*, δινεῦντες ut *Δ*) πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ. Seidlerus 157. quum duo libri γῆν exhibeant, ποτὶ γᾶν desiderat. Hermannus apud Seidlerum πτέρυγος μελαίνας πύκνα δινῆντες πτέρα, cll. Odyss. *B*, 151. Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. Postea Opuscc. VI, 106. πτέρυγας μελαίνας Πυκνὰ δινῆντες περάτων ἀπ' αἰθέρος διὰ μέσσω (a nom. τὸ μέσσον, *quod est intra caelum et terram spatium*). Nam ὠρανὸς non videri dixisse Aeoles: Herodianum περὶ μον. 7, 24. corruptum esse. Ex Homerico loco πὲρ suspiceris scribendum esse: quanquam ibi aves ipsae περιδινοῦνται, h. l. περιδινοῦσι πτέρυγας. Sed fortasse sincerum est πτέρ', si ὠκέες jungas cum voce πτέρυγας, ut ὠκύπτεροι. 11. Libri πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ θέρος δ' ἄμευς πω vel, ut *Γ*, δ' ἄμες πω: *Δ* πτέρ' ἀπωρανώθερος δια μέσω: Monac. πτέρ' ἀπ' οὐρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω. 13. τὺ δ' libri: *Δ* τί δ'. 15. ὄττι δ' ἦν τὸ πέπ. Neuius cum libris: emendavit Hermannus 106. 15. Neuius κῶ,

δηῦτε κάλεμμι,
κῶττι ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δηῦτε πείθω
καὶ σαγηνάεσσαν φιλότατα, τίς σ' ὦ
Ψάπφ' ἀδικήη;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγη, ταχέως διώξει,

τι δ' ἦν τὸ κάλημι: codd. δήν τε κάλημμι vel δι' ἦν, διήν, Γ κ' ὅττι δ' ἦν τε, Δ κῶτι κα δεῦρο κάλλημην: alii δεύρο vel δεῦρο κάλημι, καλοῖμι: ego κῶττι dedi de meo, δηῦτε cum Hermanno, κάλεμμι ex indiciis librorum: sic πόθεμμι, φίλεμμι Aeolensibus tribuit Heraclides Eustath. Odyss. 1407, 65. Cfr. Giesius de Dial. Aeol. 210 sq. 17. Δ. κώτι γ' ἐμῷ: Γ κ' ὅττι ἐμῷ. 18. 19. 20. Libri veteres: τίνα δ' εὖ τε πείθωμαι (al. πύθωμαι) σαγήνεσσαν (al. σαγηνεῦσαι) φιλότητά τις (quidam φιλότητος σ' ὦ) σωψο (o in rasura) πφαδίκη, et sic Γ', alii σαγηνέσσαν: codd. Monac. et Δ τίνα δ' ηῦτε (δ' ηῦτε Rehdigeranus, δ' ἠῦτε Δ) πειθῶ (πειθώ Δ) καὶ σαγήνεσσαν φ. τίς ὦ Σαπφὼ δίκη, Victorii 1 δίκης: ultimum ἀδικήη scripserunt ex Etym. M. 485, 41. Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω· Ψάπφ' ἀδικήη (codex Dorvill. ὦψαφ' ἀδ., Et. Gud. 294, 39. ὔψαθ' ἀδικίη). Tum Ψάπφ' pro Ψάπφα videtur nominis Sapphus ὑποκοριστικὸν fuisse, cujus nomen ut fr. 71, 2. Ψαπφοῖ scribitur, ita videtur Varro L. L. IX, 90, 51. *Psappha* attestari, cfr. Exx. Critt. II, 7. Sic in Epigr. Anth. Pal. IX, 190. Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις videtur Ψαπφοῦς scribendum. Sic Γυριννὼ et Γύριννα, Μελιννὼ et Μέλιννα, Βαυκὶς et Βαυκώ. Seidlero Σάπφο videbatur Aeolice potuisse dici. Tum δηῦτε Neuius: verba sqq. longe difficillima varie tentarunt. Seidlerus 158: τίνα δηῦτε Πείθω λαῖς (aeolice pro Doriensium λῆς a v. λῶ) ἄγην ἐς σὰν φιλότατ', ὅτις σ', ὦ Ψάπφ', ἀδικήη; *quemnam vis ut Suada* — quam alicubi filiam Veneris dixerat Sappho — *ducat ad amicitiam tuam, qui te, Sappho, laedit?* Bergkius: Τίνα δηῦτ', ἐπύθω, Μαῖς (ab antiquo μῶ) ἄγην ἐς σ. φ.; Τίς σ' ὦ Σάπφ', ἀδ.; Optime Hermannus: τίνα δηῦτε πείθω καὶ σαγηνάεσσαν (effer σαγηνᾶσσαν) φιλότατα, intell. ἐθέλω γενέσθαι, h. e. *quam persuasionem et irretientem amorem mihi velim fieri.* Dolet enim Sappho quod amori ipsius non respondeatur. Similiter Spengelio suppletis vv. θέλω γενέσθαι videbatur vulgata scriptura τίνα δηῦτε πειθῶ καὶ σαγηνεῦσαν φιλότατα retineri posse. Giesius 787. volvit: τίνα δηῦτε πείθην καὶ σαγηνέσσαι φιλότατα; τίς δ' ὦ παῖ σ' ἀδ.;

21. φεύγη dedi cum Vossio, v. Choeroboscum Bekkeri Anu.

αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἄλλα δώσει,
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει
κωὐκ ἐθέλοισαν.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
θυμὸς ἱμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

2.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

1282., *Λ* εἰφάγοι: εἰ φεύγεις *Γ*: vulgo αἰ φεύγει. 22. Libri ἀλλὰ (*Γ*) et ἄλλα (*Λ*): hoc Hermannus. 24. *Γ* ἠὼ ὐ καὶ ἐθέλοις: Aldus κωὐκἐθέλοι: codd. Reg. 1. Colb. κ' ωὐκ' ἐθέλοις: Monac. κὠτ' εἰ καὶ θέλεις: *Λ* κὠ εἰαις καὶ θέλεις: cod. Victor. καὶ εἰ κ' ἐθέλοις. Correxerunt Blomfieldius et Hermannus: Bergkius 211. κωὐκ ἐθέλοισα *vel invita*: non credo, cfr. Il. Z, 165. ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ. Stratonis Epigr. 45. Οὐκ ἐθέλων φιλέεις με, φιλῶ σ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα. 27. Mon. et *Λ* σὺ δ' αὐτᾶ: αὐτὰ recte explicat Huschkius Tibull. I, 4, 71. *Tu ipsa adjutrix esto*, ut dea potentissima. Cfr. Theogn. 773 sqq. Bergkius Acti. Soc. Gr. I, 202. σὺ θηὔτε.

Carmen 2. Longinus de Sublimi X. Ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι. Φαίνεται κτλ. Οὐ θαυμάζεις ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ (Hermannus 110. ἀλ., φοβεῖται, παρ' ὀλ. τέθνηκεν); ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Idem carmen apposuerat Plutarchus Morall. II, 762, F sqq. Ἡ Σαπφὼ ἀληθῶς μεμιγμένα πυρὶ φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, Μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον. — ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Λαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς . . . .

ἔμμεν ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
ἰζάνει καὶ πλησίον ἀδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει
καὶ γελαίσας ἰμερόεν, τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὠς ἴδω γάρ σε βροχέ', ὠς με φωνᾶς
οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
ἀλλὰ κὰμ μὲν γλῶσσα Fέαγε, λεπτὸν δ'
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,

Jam carmen excidit. Transtulit pleraque Catullus carmine LI. 1. Apollonius de Pron. qui p. 335, A. φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θ. ἔ. ὤ. apposuit, illa 366, A. Αἰολεῖς σὺν τῷ F· φαίνεταί Foι κῆνος, ex alio loco videtur hausisse. 2. σοι Edit. princeps et alter codex Spengelii. 3. Libri ἀδυφων. σαῖς ὑπ. vel ἀδυφώνου, σαῖς ὑπ.: hinc alii ἀδυφώνου σεῦ, ἀδὺ φωνᾶσαι σ', ἀδὺ φωνείσας, φωνεύσας. Hoc praeoptavi cum Hermanno, ut in verbo contracto, v. Herm. 107 sq. 5. Libri καὶ γελαῖς, καὶ γελᾷς δὴ, Vossii codex Paris. καὶ γελάϊς: Neuius γελαίσας cum Buttm. Gr. Max. I, 503. γελᾶϊς sunt qui infinitivum, sunt qui alteram personam verbi praedicent. In Neuii scriptura offendit Doederleinium, quod poetria amicae risum exaudiri dicat — Catullus: *qui sedens adversus identidem te spectat et audit dulce ridentem* —: et quod sententia extendatur ultra stropham, quod nonnisi I, 8. commissum sit. Hinc V. D. Mus. Rhen. 1829, 14 sq. sic refingit: Καὶ γελᾶις ἰμερόεν, τό μοι μὰν (*id vero*, ut Sallust. Catil. 37.) καρδίαν κτλ. Nam vulgo τό μοι ἐμὰν legitur: Hermannus 108. τό μοι τὰν cum Stephano. Forma γελαῖς, non videtur sincera esse, de qua v. Giesius de Dial. Aeol. 212 sq. In nostra scriptura, quam expressit Catullus, per Zeugma ex v. ὑπακούει elicies αἰσθάνεται. 7. Libri ὠς γάρ σ' ἴδω· βρόχεώς με φ., alii ὠς γάρ σ' εἴδω: Robort. ὠς γ. ἴδω· σε βρόχεως με φ.: Manut. ὠς ἴδον σ', ὠς βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς: Van Jever ad Lucan. III, 375. ὠς ἴδον σ' ὠς βρόγχος ἐμοὶ μὲν αὐδᾶς οὐδὲν ἔτ' ἦκεν: Neuius ὥστε γάρ σ' ἴδω, βροχέως με φ. οὐδὲν ἔτ' ἴκει: Seidlerus 161. ὠς γὰρ εἰςίδω βροχέως σε, φώνας οὐδὲν ἔτ' ἴκει. Verum vidisse puto Hermannum 109., ad normam illorum ὠς ἴδον, ὠς ἐμάνην, *ut vidi, ut perii*. 9 sqq. Imitatur Lucretius III, 155. *Sudores itaque et pallorem existere toto Corpore et infringi linguam vocemque aboriri, Caligare oculos, sonere aureis, succidere artus.* 10. Vulgo ὑποδεδρόμακεν: tres codd. ὑπεδεδρ.: Parisinus et Spengelii alter quod dedimus. Bekkeri Ann. 928. ἡ ὑπὸ Δωριχώτερον ὑπὰ εἰρημένη.

ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιῤῥόμ-
βεῦσι δ' ἀκουαί.
Ἔκ δὲ Ἴδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι . . . .
Ἀλλὰ * πᾶν τολματὸν ἐπεὶ πένητα.

3.

Ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν
ἄψ ἀποκρύπτοισι φαεννὸν εἶδος,

---

12. Neuius ἐπιῤῥόμβεισι. 13. Vulgo Κὰδ δ' ἴδρως ψυχρὸς χέεται: libri ex δε μ, ἰδρῶς, ἔκαδε μ' ἰδρὼς, ἐκαδε μ' ἰδρῶς: deinde κα, κχέεται codd. Vat. 2. 3.: Paris. κ, ακχέεται: Robortellus ψυχρὸς ἴδρως ἐκχέεται: Spengelii codex melior ἔκα μ' ἰδρὼς ψυχρὸς κακχέεται. Ψυχρὸς glossam sibi videri ait Spengelius, κακχέεται certum esse: Seidlerus 162. quum Aeoles ἦ ἰδρὼς dixerint teste Schol. Il. X, 2., κὰδ δ' ἴδρως ψύχρα 'χέεται voluit. Verum neque ἴδρως priorem corripere potuisse videtur et ψυχρὸς vere glossam esse docet Crameri Ann. I, 208, 13. ΙΑΡΩΣ: τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· Ἄδεμ' ἰδρὼς κακὸς χέεται (h. e. κακχέεται), ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενικὴ ἰδρῶς. Nec Plutarchus ψυχρὸς legit, qui Demetr. 907, B. ἰδρῶτες ὀξεῖς ex loci Sapphici tenore posuerit, cfr. Exx. Critt. II, 5 sqq. Nos ibi κἄδαν ἰδρῶς, Exx. Critt. XI, 66. κἄνθεμ' ἰδρῶς periclitati sumus: Bergkius Actt. Soc. Gr. I, 202. ἁ δέ μ' ἴδρως κακχέεται, nuper idem Bergkius ἁ δὲ Ἴδρως. Nunc scripsi Ἔκ δὲ Ἴδρως κακχ. Sic Il. Π, 109. Κὰδ δέ οἱ ἰδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν. Odyss. Λ, 599. Κατὰ δ' ἰδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων. 14. ἀγρεῖ, i. e. αἱρεῖ, v. Buttm. Lexil. I, 130. Gies. Dial. Aeol. 234. 15. Libri πιδεύσην, πιδεύκην, πιδεύειν: Longinus infra παρ' ὀλίγον τέθνηκεν. Emendavit Hermannus 109. 16. Ἀτθὶ olim Hermannus addebat, v. de Atthide frr. 12. 16., nunc 109. οὐδέν posuit. 17. Libri ἀλλὰ πᾶν τ. ἐπεὶ καὶ πένητα: καὶ om. editio princeps et Spengelii codex alter. Seidlerus ἐπεὶ εὐγενήτα, int. εἰμί: Hermannus 110. quum unus codex παντόλματον exhibeat, φ. οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ scribi potuisse censet. Confert Eurip. Hec. 942. τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει.

Fr. 3. Eustath. Il. 729, 20. Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην οὐ τὴν πλησιφαῆ νοητέον καὶ πληροσέληνον· ἐν

ὁππότ' ἂν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν [ἔπι πᾶσαν]
ἀργυρέα.

4.

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ
[ἱερὸν] ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὔσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταῤῥεῖ.

5.

Ἔλθε Κύπρι
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἀβροῖς

αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφὼ που φησίν· Ἀστέρες κτλ. Eustathius ἀποκρύπτουσι, φαεινὸν, ὁπότ' ἄν. 4. Neuius addit ἔπι πᾶσαν: Blomfieldius ἀργυρέα γᾶν propter Julian. Epp. XIX. Σαπφὼ ἡ καλὴ τὴν σελήνην ἀργυρέαν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν. Nos Welckerum sequimur 410. et Seidlerum 166. Comparatio fuit similis, ut videtur, Horatianae Carmm. I, 12, 46. *Micat inter omnes Julium sidus, velut inter ignes Luna minores.*

Fr. 4. Hermogenes Walz. III, 315. Τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς ἡδονὰς ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίου καὶ φυτείας διαφόρους καὶ ῥευμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. Ὥσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὔσδων μ. καὶ αἰθ. κτλ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἴρηται. In Anonymi Scholl. VII, 883. sunt verba Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὔσδων μαλίνων. Walzius inter vv. ὕδωρ et ψυχρὸν lacunae signa appinxit, tum καὶ retento diversum orditur fragmentum. Sequor Bergkium 212., qui Nympharum hortos describi arbitratur, cfr. Demetr. Eloc. CXXXII. Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες, οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἡ Σαπφοῦς ποίησις. Theocr. VII, 135. Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

Fr. 5. Athen. XI, 463, E. Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφὼ· Ἔλθὲ κτλ. 2. Libri χρυσείαισιν, vulgo χρυσέαισιν. Ibidem ἁβραῖς Blomfieldius.

συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοοῖσα.
[τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.]

6.

Ἤ σε Κύπρος ἢ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7.

Σοὶ δ' ἔγων λεύκας ἐπὶ βωμὸν Αἰγᾶς.

8.

Αἴθ' ἐγώ, χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην ∪ – ⏑.

---

3. *Nectar cum suavibus conviviis consociatum*, v. Intpp. Soph. Ant. 1311. Welckerus νέκταρ non *potum*, sed *amorem* interpretatur. 5. Sic libri, nisi quod AB καί σοι. Welckerus languidissimum versiculum et qui a Sapphonis indole abhorreat suspectat, v. 411 sq.: summo jure. Est Plutarchi, cujus sermo apud Athenaeum. In numeros redegere alii aliter: frustra.

Fr. 6. Strabo I, 40. Καὶ Σαπφώ· Ἤ σε κτλ. Cfr. ad Hipponactis fr. 52. Aristoph. Lysistr. 633. Thucyd. I, 116. ibique Goellerum. Casaubonus ἡ (ἀ) πάνορμος volebat. Panormum Cretae videtur dicere Sappho. Fuerit particula ὕμνου κλητικοῦ v. ad Alcmanis fr. 19.

Fr. 7. Apollonius Pron. 364, C. ΣΟΙ'. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως· Σοὶ δ' εγω λεύκας ἐπιδωμον αἶγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ· Κἀπιλείψω τοι. Sic codex: Bekkerus ἔγων et ἐπὶ βῶμον: Welckerus Αἴγος cll. Strabone XIII, 615. Κάναι πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μίχρι τῶν Ἀργινουσσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγά τινες ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν, ὡς ἀκτὰν καὶ ἀρχάν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάναε λέγουσι· ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγὰ κέκληται, ὡς Σαπφώ φησι, τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. Hinc dedi Αἰγᾶς. Verba κἀπιλείψω τοι [μιλιαδᾶ οἶνον] Neuius illis addebat: perperam.

Fr. 8. Apollon. Syntax. 247. Εἰσὶ τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά· Αἴθ' ἐγώ κτλ. DSBM αἴθ' ἐγὼ γενόμαν (γενάμαν M: γενόμην B) χρυσὸς αἴθ' (αἴθ' M) ἀφροδίτα.

9.

Ταῖσι [δὲ] ψυχρὸς μὲν ἔγεντο θυμός,
πὰρ δ' ἰεῖσι τὰ πτερά – ◡ – ◡.

10.

Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελεδῶνα.

11.

Ἄρτίως μ' ἁ χρυσοπέδιλος Ἄυως.

12.

Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἄτθι, πάλαι ποτα.

13.

Ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ, πορφυρίαν περθέμενον χλάμυν.

Tum λαχοίη B. Sapphoni vindicavit et λαχόην emendavit Bergkius 218. Etym. M. 558, 28. Ἀποβολῇ Αἰολικῇ τοῦ ῑ λαχόην. Cfr. Crameri Ann. IV, 204, 4.

Fr. 9. Scholl. Pind. Pyth. I, 10. Ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου (quam apud Pindarum aquila Jovis musicis sonis consopita alas relaxat) ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρὸς κτλ. Boeckhius ἀλλὰ ταῖς: Neuius dὲ inserit. Ψυχρὸς ob timorem, v. Aeschyl. Prom. 693. Περιστεραὶ sunt aves Veneris.

Fr. 10. Etym. M. 335, 38. Τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ· Τὸν δ' ἐπιπλάζοντα ἄν. φέροιεν. Herodianus περὶ μον. 23, 12. Τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες. Neuius καὶ μελεδώναις: rectius Seidlerus; nam μελεδῶνα Hesychius explicat ἐπίτροπον, οἰκονόμον, προεστῶτα, φύλακα. Detestatur poetria si quis amantibus obstaculo foret.

Fr. 11. Ammonius 23. Ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἄρτίως μὲν ἁ χ. Ἄ. Secludunt μὲν vel ἁ: μ' ἁ Seidlerus.

Fr. 12. Hephaestio 42. Τῶν Αἰολικῶν ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται· Ἠράμαν κτλ. Terentianus Maurus 2431. Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sibi quum foret.

Fr. 13. Pollux X, 27, 124. Πρόκτην φασὶ χλαμύδα ὀνομά-

14.

*Χειρόμακτρα δὲ * καγγόνων*
πορφυρᾶ.
*καὶ· ταῦτα μὲν * ἀπατιμάσεις*
[ὅσ'] ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας
*δῶρα τίμια * καγγόνων;*

15.

Κἀπαλαὶς ὑποθυμίδας
πλέκταις ἀμπ' ἀπαλᾷ δέρᾳ.

σαι *Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· Ἐλθόντ' ἐξ ὀρ. π.* [*ἔχοντα*] *προϊέμενον χλαμύν.* Codd. *πορφυρίαν:* vulgo *πορφυρέαν.* Tum *περῤῥεμένον* Bentlejus, quod debebat *περῤῥεμμένον:* rectius Seidlerus *περθέμενον.* Catullus LXVIII, 134. *Cupido fulgebat crocina candidus in tunica.*

Fr. 14. Athen. IX, 410, D. *Σαπφὼ ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· Χειρόμακτρα κτλ. Κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα. ὡς καὶ Ἑκαταῖος δηλοῖ ἢ ὁ γεγραφὼς τὰς περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπιγραφομένῃ· »Γυναῖκες δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα.«* B *πορφυρὰ:* *καὶ ταῦτα* PVL, *κατευτα* A, *καπτεῦτα* B: *μὲν ἀτιμάσεις* vulgo, *μὲν ἀτατιμήσεις* A, *μὴ ἀτιμάσῃς* Jacobsius: *ἔπεμψα πυφωκαας* A, *πυφωκάας* P, *πυφωκείας* VL. Nemini *κὰγ γάκων* cll. Il. Ζ, 302. et *ἀπὺ Φωκάας*, h. e. *ἀπὸ Φωκαίας Phocaea allata*, ut fr. 67, 4. *ἀπυστρέφονται.* Seidlerus (et Bergkius Comm. Com. Att. 28,) *κὰγ κόμων* (h. e. *κατὰ κομῶν*) *πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾶς· εἷς σ' ἔπ. ἀπὺ Φ. ϐ. τ. κὰγ κύμων*, poetriam Veneris benevolentiam expetere oblata a se dona gloriantem. Hermannus 120 sqq. *κὰγ κομᾶν* scribi debuisse monet. Ipse collato Polluce VII, 73. *λάσια δὲ ἐκάλουν τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα* et paullo ante: *ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἐστιν εὑρεῖν· Ἀμφὶ λάβροις λασσίοις εὖ ἐπύκασσε· καὶ φασὶν εἶναι ταῦτα σινδόνια ἐπεστραμμένα*, haec ex eodem carmine derivata ratus ad nutum ultimorum verborum *κατόνων* (h. e. *κατατόνων*) conjicit: *et καὶ* non Sapphus, sed Athenaei esse arbitratus sic scribit: *Ταῦτα τἄμ' ἀπατιμάσεις, | Ὅσ' ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας | δῶρα εἵμια καστόνων;* Illa autem apud Pollucem sic: — *ἀμφὶ δ' ἀβροῖσιν εὖ | — λασίοις ἐπύκασσε*, quae de amica videri dici a Sapphone in templum Deae missa.

Fr. 15. Athen. XV, 674, C. *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιε-*

16.

Σμικρά μοι πάϊς ἔμμεναι,
Ἀτθὶ, φαίνεο κἄχαρις.

17.

Φασὶ δή ποτ' [ὑπ' ἀνθέων] ὑακινθίνων
Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν πεπυκαδμένον.

18.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἰστὸν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

δέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος (fr. 29, 2.) *καὶ Σαπφώ· Καὶ πολλαὶς κτλ.* Vulgo *καὶ πολλαῖς:* emendavit Bergkius 222. et ad Anacreont. fr. XXXVII. *ὑποθυμίδαις* Dindorfius: *ὑποθυμιάδαις* AB. Tum libri *ἄντια παλαιδέραι:* correxerunt Schweighaeuserus et Dindorfius.

Fr. 16. Plut. Morall. II, 751, D. *Τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσά φησιν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις.* Scholl. Pindari Pyth. II, 42. *μικρά μ. πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις:* codex Gottingensis *φῆλιεόχαρις.* Max. Tyr. XXIV. *Σμικρά μ. παῖς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα.* Eximie restituit *Ἀτθὶ* Bergkius 212. Anacr. 37. De Atthide Sapphonis amica v. fr. 12. 20. Maximus: *Ὁ τῆς Λεσβίας ἔρως τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατὰ ταὐτὸ ἑκάτεροι φιλίαν ἡ μὲν γυναικῶν, ὁ δὲ ἀῤῥένων ἐπιτηδεῦσαι. Καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία.*

Fr. 17. Et. M. 822, 39. *Ὠιόν: δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ῐ ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ῐ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ δή ποτε Λ. ὐ. πεπυκαδμένον εὑρεῖν ὤϊον.* Codd. Paris. *δὴ* (alter *γάρ*) *ποταμὸν ὑακίνθινον Λήδαν* et sic Zonaras. Ath. II, 57, D. *Φασὶ δή ποτε Λ. ὤϊον εὑρεῖν.* Hermanni conjecturam posui 124 sq. Seidlerus aliter 292. Ceterum *ὑακίνθινον ὤϊον* non offendit Lobeckium Aglaoph. 1257. De fabula v. Apollodor. III, 10, 7. ibique Heynium.

Fr. 18. Hephaest. 60. *Ἔστι δὲ πυκνὸν ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς τὸ τὴν δευτέραν μόνην*

19.

Ἦρος ἄγγελος, ἱμερόφωνος ἀηδών.

20.

Ἔρος δηὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον·
Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπῇχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτῇ.

21.

(Ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας,)
ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών.

22.

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

ἀντισπαστικὴν ἔχον, ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεῖα κτλ. Cfr. Horat. Carmm. III, 12, 4 sqq. Welckero popularis cantilenae simplicitatem redolere videtur.

Fr. 19. Scholl. Soph. El. 149. Διὸς ἄγγελος ἡ ἀηδών, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει· Ὅμηρος· (Odyss. T, 518.) Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρῆΐς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. — καὶ Σαπφώ· Ἦρος κτλ.

Fr. 20. Hephaestio 42. Τὸ Αἰολικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρος κτλ. 1. Codex Nanian. δύνει. 2. γλυκύπικρον Amorem Orpheus quoque nominat, Lobeck. Agl. 957. Plaut. Cistell. I, 1, 71. Pseudol. I, 1, 61. II, 4, 1. Sappho alias ἀλγεσίδωρον, μυθοπλόκον Max. Tyr. XXIV. 3. De Atthide v. fr. 12. 16. Andromeda ἀντίτεχνος poetriae fuit, quae et ipsa puellas popularis erudiret, v. Max. Tyr. XXIV. Καὶ ὅ τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 21. Max. Tyr. XXIV. Ἐκβακχεύεται Σωκράτης ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· τῇ δὲ Σαπφοῖ ὁ ἔρως κτλ.

Fr. 22. Hephaestio 69. Τῶν τριμέτρων ἰωνικῶν ἀνακλωμένων τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Ζαελ. κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Cfr. Alcmanis fr. 44. Ζαελεξάμαν collocuta sum; perperam Hax-

23.

Ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν
τύλαν κασπολέω μέλε', αἰ καὶ ἄμ' ἐν τὲ τὺ
τύλᾳ κασπολέεαι.

24.

Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

25.

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἀ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

---

tungius de Particc. I, 504. *dormivi cum Venere.* Ζα pro δια Sappho alias quoque usurpavit: nam παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ (δι) ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγῃ Crameri Ann. IV, 325, 27.

Fr. 23. Herodianus περὶ μον. 39, 27. Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς. ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· Ἐγὼ δ' ἐπὶ μ. τ. σπολέω μέλεα· κἄν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὅ τε σύνδεσμος. Emendavit probabiliter Hermannus 130. Κασπολέω· ὑποστρέφω (ἐπιστορέσω Herm.) Hesychius: rursus κασπέλη· (κασπέλλη Seidlerus) στορνύω. Et κατασστέλλειν· περικαλύπτειν. De τύλᾳ v. Lobeck. Phryn. 171. κασπολέω est i. q. καταστελῶ, ut σπόλα, σπόλεις dicunt Aeoles. κασπολέω ut in fr. Aeolico Bekkeri Ann. II, 963, 26. Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς, v. Gies. de Dial. Aeol. 254.

Fr. 24. Hephaestio 65. Ἐνίοτε ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς, οἷον· Δέδυκε κτλ. Cfr. Aristoph. Eccles. 946. οὐχ ἥκει μουσικός, μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι. Aura cantilenae popularis affiat.

Fr. 25. Hephaestio 63. Καὶ ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια, ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· Πλήρης κτλ. Videtur de artibus magicis sermo esse.

26.

Αἰ δ' ἴκέ σ' ἐσλῶν ἵμερος ἢ καλῶν
καὶ μή τι Fειπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,
αἰδώς κέ τευς οὐκ εἶχεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ Fῶ δίκαιον.

27.

Ἀλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνFοϊκῆν εὖσα γεραιτέρα.

28.

*Στᾶθι * κᾶντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις*
ἀμπέτασον χάριν.

29.

Χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' ἀϊόνων ἐφύοντο.

Fr. 26. Aristoteles Rhet. I, 9. *Τὰ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες· ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου* (fr. 45.)· *Αἰ δ' κτλ.* Cfr. Exx. Critt. XI, 66 sq. 1. Plerique libri *Ἴκες* (al. *ἦκες*) *ἐς ἐσθλῶν ἵμερον:* codex Dresd. *εἶχες ἐσθλῶν ἵμερον:* Bekkeri cod. A^{a} *ἦχες*, Y^{b} *Ἴκες: Ἴκέ σ'* Victorii codex. 2. Libri fere *καὶ μή τιϑ' εἰπῆν, μήτ' εἰπεῖν* vel *εἰπῆν.* 3. Vulgo *αἰδὼς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα:* codex Dresd. *αἰδὼς κέν σε οὐ κᾶν χεν*, Lips. *αἰδὼς κεν σοῦ:* emendavit Hermannus El. D. M. 689. 4. Vulgo *περὶ τῶ δικαίω:* omittit codex vetustus Barbatl: alli libri *περὶ ᾧ δικαίῳ:* Caselii vetustissimus *βοᾶν περι ἰδίω δικαίω:* Bekkeri codd. QZ^{b} pro *τῶ* legunt *ὦ*. Sanavit Spengelius: rursus digamma turbaverat.

Fr. 27. Stobaeus Floril. LXXI, 4. *Σαπφοῦς.* Bergkius 226. ad Alcaeum scripta conjicit. 1. *ἐὼν φ. ἄμμιν, ai me amas. ἄρνυσσο* Hermannus: libri *ἄρνησον.* 2. Vulgo *ξυνοϊκεῖν.* Tum *νέ οὖσα* codex Ursini: *εὖσα* dedi ex AB. Seidlerus 179. et Bergkius Anacr. 37. versibus aliter descriptis *νέῳ οὖσα γ.*

Fr. 28. Athen. XIII, 561, D. *Ἡ Σαπφὼ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι· Στᾶθι κτλ.* Bergkius 214. metro Sapphico *Κᾶντα | στῶθι φ., καὶ | Τὰν ἐπ' ὄ. ἀ. χ.* (*καὶ —*). Hermannus 133. post *κᾶντα* verbum excidisse statuit.

Fr. 29. Athen. II, 54, F. *Σαπφώ· Χρ. κτλ.* Eustathius: *λέγει δέ φασι χρυσέους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς.*

30.

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι.

31.

Λεῦρο δεῦτε Μοῖσαι χρύσιον λιποῖσαι.

32.

Κάδδ' ἀμβροσίας μὲν
κρατὴρ ἐκέκρατο·
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν
θεοῖς οἰνοχοῆσαι.

33.

Σύ τε καλὸς θεράπων Ἔρως.

34.

Πόδας δὲ
ποικίλος μάσθλης ἐκάλυπτε Λύδι-
ον καλὸν ἔργον.

Fr. 30. Et. M. 662, 32. Οἱ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι, οἷον· Ὡς δὲ κτλ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους. Vide Koenium Greg. Cor. 638. Cfr. Il. Θ, 271. Neuius πεπτερύγωται, ut avicula aliqua volitare dicatur ad puellam, ut Catull. III, 6.

Fr. 31. Hephaestio 102. Τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε· Λεῦρο δεῦτε κτλ. Supplent θῶμα πατρός.

Fr. 32. Athen. X, 425, C. Ἀλκαῖος καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει τῶν θεῶν οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφὼ λέγουσα· Κάδδ' ἀμβρ. κτλ. 1. κηδαμβροσίας ABP. 3. Libri ἕλων: correxit qui versus descripsit Seidlerus 304. 4. οἰνοχοῆσαι libri: sed Ath. II, 39, A. ἔρπιν θεοῖς ὠνοχόησεν: Schweighaeuserus οἰνοχόησε.

Fr. 33. Max. Tyr. XXIV. Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι (Sympos. 203, C.)· λέγει που καὶ (παρὰ inserit Welckerus) Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· Σύ κτλ. Ursinus σοί τε conjicit: Hermannus 138. σοί τε κ. θ. Ἔρος.

Fr. 34. Scholl. Ven. Arist. Pac. 1174. Διαφέρουσιν αἱ Λυδικαὶ βαφαί· καὶ Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα

35.

Ὁ δ' Ἄρευς φαὶς ἦ κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.

36.

(Ἴδον) ἄνθε' ἀμέργουσαν . . . . παῖδ' ἀγνὰν ἀπαλάν.

37.

Ὤϊω πολὺ λευκότερον.

38.

Πολὺ παχτίδος ἀδυμελεστέρα.

39.

Χρυσῶ χρυσοτέρα.

γυνὴ φοίνικι μιήνη· καὶ Σαπφώ· Πόδα δὲ π. κτλ. Cfr. Pollux VII, 22, 93. Correxit Seidlerus 305.

Fr. 35. Priscian. VI, 723. Putsch. (284. Krehl.) *In quibusdam ea productam terminantibus Graeci poetae eus pro ea protulerunt, — Ἀρευὺς pro Ἄρης ut Sappho:* ὁ Ἀρευὺς φησει κεναφης τοναγησεβια. Sic codex Gudianus, v. Ibyc. Rheg. 163. Alii φαισει, ἄγειν: hinc Hermannus ὁ Ἀρευὺς φαὶς, εἶκεν Ἄφ. ἄγη βίᾳ: Neuius ὁ δ' Ἄρευς φαὶς εἶκεν Ἄφ. ἄγειν βίᾳ: ἦ κεν Muellerus Archaeol. 480., qui Sapphonem de Neptuni cum Marte contentione ante Junonem throno alligatam loqui notat, v. Alcaei fr. 6. Bergkius 216. — — — Ὁ δ' Ἄρ. φασί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ. De forma Ἄρευς v. Alcaei frr. 20 sqq.

Fr. 36. Athen. XII, 554, B. Σαπφὼ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν π. ἄγαν ἀπαλάν. Correxit Hermannus 138.

Fr. 37. Ath. II, 57, D. de forma ὤϊον agens.

Fr. 38, 39. Demetr. Eloc. CLXII. Τοῦ αὐτοῦ τῆς ὑπερβολῆς εἴδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος πολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὸ Σαπφικά· Πολὺ κτλ. πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὕρηνται, καίτοι διαφέρουσιν. Et rursus CXXVII. Τὸ χρυσῶ χρ. τὸ Σαπφικὸν ἐν ὑπερβολῇ λέγεται καὶ αὐτὸ καὶ ἀδυνάτως, πλὴν αὐτῷ γε τῷ ἀδυνάτῳ χάριν ἔχει, οὐ ψυχράτητα. ὃ δὴ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις Σαπφοῦς τῆς θείας, ὅτι φύσει κινδυνώδει πράγματι καὶ δυσκατορθώτῳ ἐχρήσατο ἐπιχαρίτως. Gregor. in Hermog. Wala. VII, 1236. Αἰσχρῶς μὲν

40.

Μήτ' ἐμοὶ μέλι μήτε μέλισσα.

41.

Γελλῶς παιδοφιλωτέρα.

42.

Μὴ κίνει χεράδας.

43.

Κατθνάσκει, Κυθέρη, ἁβρὸς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν; κατττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας.

κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἁπαλωτέρα, πηκτίδος ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἁβροτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα (Buttmann. Lexil. II, 12.). Cfr. Theocr. XI, 20. Catull. 25. init. et Hermann. Opuscc. IV, 298. Alcaei fr. 23.

Fr. 40. Moschopul. Opuscc. 86. Titz. Ὡς παρὰ Σαπφοῖ· Μήτ' κτλ. Dicebatur proverbium ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι ἀγαθὸν μετὰ ἀπευκτοῦ Diogenian. VI, 68. vel ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φλαῦρον μετ' ἀγαθοῦ Provv. Bodl. 663.

Fr. 41. Zenob. III, 3. Γελλὼ παιδοφιλωτέρα: ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Γελλοῦς Provv. Coisl. 86. et Suidas: id Γελλῶς scripsi. Hesychio est Γελλὼ (a verbo Γελεῖν videtur ductum, ut nostratium Frau Holda) δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν. Cfr. Lobeck. Aglaoph. 302.

Fr. 42. Et. M. 808, 35. cll. Scholl. Ap. Rh. I, 1123. Noli limum tangere. Similia componit Neuius μὴ κινεῖν κακὸν ἐν κείμενον, μὴ κάρφος κίνει, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.

Fr. 43. Hephaest. 59. ut exemplum antispactici tetrametri catalectici. Sapphoni tribuunt propter Paus. IX, 29, 3. Σαπφὼ ἡ Λεσβία τοῦ Αἰτολίου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Πάμφω

II. Ἐπιθαλάμια.

44.

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον (Ὑμήναον) ἀέῤῥετε τέκτονες ἄνδρες,
(Ὑμήναον)
γαμβρὸς ἐςέρχεται ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω πολὺ μείζων
πέῤῥοχος, ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

* * *

μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ᾖσε. Et Dioscoridi Anth. Pal. VII, 407. Sappho Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη, Ἀφροδίτῃ σύνθρηνος. 1. θεῖμεν, faciamus. Hesychius Θείομεν· ποιήσομεν. Θείης· ποιήσαις. Varie hoc verbo usi Aeoles, v. Seidler. 306. 2. Libri κατερύκεσθε, C κατερυσκεσθαι: correxit Pauwius.

Post Ἐρωτικὰ posui quae ad Epithalamia diserte referuntur a veteribus vel referenda visa sunt. Locus classicus de Epithalamiis Sapphonis est Himerii Orat. I. cfr. Welcker. de moribus Sapphus 112 sqq.

Fr. 44. Hephaestio 129. Ὅταν τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβάνομενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον μαλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ· Ὕψοι κτλ. usque ad vv. ἶσος Ἄρηϊ. Demetr. de Eloc. CXLVIII. Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον· Ὕψι δὴ, φησὶ, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γαμβρὸς εἰςέρχεται ἶσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῷ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ, καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἄρηϊ ἴσος ἐστί. 1. Ἴψοι dicunt Aeoles et ἴψος, ἰψηλός, ἰψόθεν, vide Cramer. Ann. I, 418, 29. ἀέῤῥετε Bentlejus: libri ἀέρατε, ἀείρατε, ἀείρετε. Ὑμήναον (vel ὑμήναιον) librorum scripturam non mutandam docet titulus apud Welckerum 430. Est autem extra versum exclamatio. 2. ἐςέρχεται Seidlerus 204. ἀνδρὸς resecuit Bergkius 215. ut hexameter refingeretur: nempe paullo ante ἄνδρες omissum apud Demetrium huc rejectum erat. Lepide dictum μεγάλω μείζων, ut χρυσῶ χρυσοτέρα fr. 39. Ἄρη an Ἄρῃ rectius sit potest ambigi: illud Bergkius. μεγάλω πολὺ Neuius. Aliter haec descripsit Hermannus 137. 3. Addidit Bergkius ex Demetrio de Eloc. CXLVI. Ἐκ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησιν· Πέῤῥοχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ

Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφικέσθαι.

* * *

Οἷαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποιμένες ἄνδρες
ποσσὶ καταστείβοισι, χαμαὶ δέ τε πορφύρον ἄνθος.

χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, πέρροχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἄστρων, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα. πέρροχος. **Hesychius** *Περρόχεων· ὑπερέχειν.* **Quem dixisse** *ἀοιδὸν τὸν Λέσβιον* **multum quaesivere: quidam Alcaeum volunt, Neuius non unum aliquem eligendum censet, sed omnem gentem exornari ut arte musica praestantem. Terpandrum intelligit Casterus Nov. Lectt. IV, 27. Et sic fere veteres poetriae commentatores, ex quorum copiis manasse arbitror quae sunt apud Eustath. Il. 741, 23.** *Αἴλιος Διονύσιος τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δὲ φασι καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος, εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ Μετὰ Λ. ᾠδόν, τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.* **Cum his cfr. Provv. Bodl. 596. (***οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μᾶλλον:* **perperam.) Scholl. Arist. Nubb. 964. Hesych. Phot. (***τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον.***), Mueller. Dorr. II, 320. Bergk. Comm. Com. Att. 229. Versus 4. 5. 6. a choro puellarum cantatos vidit Bergkius: superiora enim juvenum sunt; compara Catulli carmen LXII. Servavit Scholiasta Hermogen. VIII, 983. Walz. Respexisse puto Himer. Orat. I, 16.** *Σαπφοῦς ἦν ἄρα μήλῳ μὲν εἰκάσαι τὴν κόρην, τοσοῦτον χαρισαμένην τοῖς πρὸ ὥρας δρέψασθαι σπεύδουσιν, ὅσον ἄκρῳ τοῦ δακτύλου γεύσασθαι, τῷ καθ' ὥραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσαν· τὸν νυμφίον τε Ἀχιλλεῖ παρομοιῶσαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀγαγεῖν τῷ ἥρῳ τὸν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν.* **Obversabantur haec et Longo Pastorall. III, 105. Schaefer.** *Καὶ ἦν μῆλον ἐπέπεπτο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἑνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι.* **7. 8. Demetrius de Eloc. CVI.** *Τὸ ἐπιφώνημα καλούμενον ὁρίζοιτο μὲν ἄν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν· ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἡ τοιάδε· Οἷαν — καταστείβουσι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερό-*

45.

Ἔσπερε, πάντα φέρεις, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' ἄυως·
φέρεις ὄϊν, φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα.

46.

Κῆνοι δ' ἄρα πάντες
χαρχήσι' ἔχον καὶ ἔλειβον· ἀρά-
σαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
τῷ γαμβρῷ.

47.

Ἀεὶ παρθένος ἔσσομαι.

48.

Ἠσὶ, δώσομεν, ἠσὶ πατήρ.

μενον τό· *χαμαὶ δέ τε* κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προενηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. Sapphoni vindicavit Bergkius 217. Puellae cantant. Cum hyacintho novam nuptam confert Catullus LXI, 91. Sed maxime huc facit idem LXII, 39 sqq., quod carmen ad poetriae Lesbiae imitationem factum.

Fr. 45. Demetrius de Eloc. CXLI. *Χαριεντίζεται δέ ποτε Σαπφὼ καὶ ἐξ ἀναφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρου· Ἔσπερε π. φ., φησὶ, φέρεις οἶνον,* (ὄϊν Caselius) *φέρεις αἶγα, φέρεις μ. π. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης.* Et. M. 174, 47. affert versum *Ἔ π. φ., ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' ἄυως.* Junxit Blomfieldius: artificiosius corrigit Hermannus 134 sq. Ad gaudia amoris (v. Catull. LXII.) poetria post haec devenisse videtur. *φέρεις* est participium.

Fr. 46. Athen. XI, 475, A. *Μνημονεύει τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ ἐν τούτοις· Κῆνοι δ' κτλ.* Tentavit Seidlerus 304. Secutus sum Hermanni descriptionem 137. Confer Dissen. Pind. Ol. VII, 1.

Fr. 47. Cramer. Ann. I, 71, 19. *Οἱ Αἰολεῖς τριχῶς· Ἀεὶ π. ἔσομαι· καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν.* Cfr. Exx. Critt. II, 8.

Fr. 48. Ibid. I, 190, 19. *Ἠσὶ, ϑ., ἡ. π., φησὶν ἡ Σαπφώ. ἠτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν.* Cfr. Buttmann. Gr. Max. I, 565.

49.

Θυρωρῷ πόδες ἑπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

50.

Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἀρᾶϊο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ πυρθένον, ἃν ἀρᾶο.

51.

Ὁ μὲν γὰρ καλὸς, ὅσσον ἰδεῖν, πέλεται καλός·
ὁ δὲ κἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσσεται.

Fr. 49. Hephaestio 41. *Τὸ Αἰολικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· Θυρωρῷ κτλ.* Demetrius de Eloc. CLXVII. *Σκώπτει Σαπφὼ τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸς ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός.* 1. *Θυρωρῷ*, cfr. Pollux III, 3, 42. *Καλεῖταί τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων καὶ θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκὼς καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ.* Adde Anacr. fr. 32. *ἑπτορόγυιοι*, v. Intpp. Pind. Pyth. IV, 228. 2. De forma *σάμβαλα* v. Bergk. Anacr. 101. *πεμπεβόηα* scripsi: libri *πεντεβύκα, πεντεβόεια.*

Fr. 50. Hephaestio 102. *Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα ἡ Σαπφώ· Ὄλβιε κτλ.* 1. *Ὄλβιε γαμβρὲ* usitatum προσφώνημα in Epithalamiis: Theocr. XVIII, 16. Eurip. Hel. 657. *ἂν ὑπὸ λαμπάδων κύροι λευκίπποι σοὶ ξυνομαίμονες, ὤλβισαν, ὤλβισαν· τὸ πρόσθεν* (h. e. *ὀλβία, ὀλβία προσεφθέγξαντο*). Hesiodi fr. XLIX. *Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ, ὃς τοιοῦδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. ὡς ἀρᾶο.* Libri *ὡς ἀρᾶϊ, ὡς ἄρας:* vulgo *ἄραο.* Altero versu *ἀνάρας, ἂν ἀρᾶῖ*, vulgo *ἂν ἄραο.* Sequor Neuium, cfr. Buttm. Gr. Max. I, 505. Hermannus 133. *ἀρᾶσαι* vult scribi.

Fr. 51. Galenus Protr. VIII. *Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν καὶ τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλε-*

52.

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

53.

Λαύοις ἁπαλᾶς ἑτάρας ἐν στήθεσιν.

54.

Χαίροισθα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

55.

Τίῳ σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσδω;
ὄρπακι βραδινῷ σε κάλιστ' εἰκάσδω.

ται, ὁ δὲ κἀγ. ἀ. καὶ κ. ἔσται. Correxit Hermannus 124. Bergkius autem 214. πέλεται ὀγαθὸς conjicit, quae per synizesin coalescant.

Fr. 52. Apollonius de Conj. 490. *Ἄρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἦρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι παρθενίης ἑπ., Σαπφώ.* Schol. Dionys. Thrac. 968. *Ὁ ἆρα ἐρωτηματικὸς ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἑκατέρου τὸ ᾱ εἰς η̄, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως· Ἦρ' ἔτι παρθενικὰς ἑπ.* Recte scripsit Hermannus 137. De ἦρα v. Alcmanis fr. 44.

Fr. 53. Et. M. 250, 10. *Λαύω· τὸ κοιμῶμαι. Σαπφώ· Λαύοις κτλ. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ.* Hesychius: *ἔθαυσεν· ἐκοιμήθη. Ἑτάρα* honesto significatu i. q. *νύμφη*. Potest de *γαμβρῷ* dici, potest de Amore, qui *ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύει*.

Fr. 54. Hephaestio 25. *Καταληκτικὰ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Χαίροισα κτλ. χαίροισθα* Neuius. Theocr. XVIII, 49. *χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπέπλου γαμβρέ.*

Fr. 55. Hephaestio 41. *Αἰολικὰ πεντάμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· Τίῳ κτλ.* Libri *τίω: τίῳ* (h. e. *τίνι*) Neuius, v. Et. Gud. 526, 3. Apollon. Synt. 111. Et. M. 759, 35. ubi ex Sapphone *τεοῖσιν* (*τίοισιν*) *ὀφθαλμοῖσιν* affertur. 2. Legebatur *μάλιστ'*: correxit Bergkius 214. Alcaeum *κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον* dixisse notat Trypho Mus. Cantabr. I, 39. Ceterum compara Il. Σ, 56. 437. Odyss. Ξ, 175.

56.

Χαῖρε, νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρὲ, πολλά.

57.

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα.

58.

Μελλίχροος δ' ἐπ' ἰμερτῷ κέχυται προσώπῳ.

59.

(A.) Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσ' οἴχεαι;
(B.) Οὐκέτι Fίξω, οὐκέτι Fίξω προτὶ σ' — ⏑ —.

Fr. 56. Servius Virg. Georg. I, 31. *Generum pro marito positum multi accipiunt, juxta* Sappho, *quae in libro, qui inscribitur* Ἐπιθαλάμια, *ait* χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε. Pollux III, 3, 31. Σαπφὼ καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. Intpp. Pind. Ol. VII, 4. Hermanno, cui ex eodem carmine quo fr. 50. videntur haec esse, sic scribit 128. Χαῖρε δὲ, ν., χαῖρε, τ. γ., πολλά. Vel etiam χαίρετε.

Fr. 57. Dionys. Comp. Verbb. XXV. Τοῦτο τὸ κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων. Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ. Εἴ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τουτί· Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν (codd. duo et Aldus νῦν) παῖς, ὦ γ., τ. Correxit Blomfieldius, v. Hermann. 133. Seidlerus 303. sic: Οὐ γὰρ ἀτέρα ἦν παῖς ὦ γ. τ.

Fr. 58. Hephaestio 103. Καὶ ὁ ποὺς συνῆψε τὴν λέξιν. Μελίχροος κτλ. Libri μελίχρονος, μελίχρως.

Fr. 59. Demetrius de Eloc. CXL. Αἱ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ Σαπφοῖ· οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, π., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἥξω. πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἅπαξ ἐλέχθη καὶ ἄνευ τοῦ σχήματος. 1. ἀποίχῃ Blomfieldius: ἀποίχεαι Hermannus 129. 2. Seidlerus 296. οὐκέτι [Σαπφοῖ] ποτί σ' ἴξω, ποτί σ' οὐκέτ' ἴξω. Hermannus: [χαῖρε, φίλα]· οὐ γὰρ ἔτ' ἴξω προτί σ', οὐκέτ' ἴξω. Giesius de Dial. Aeol. 291. Οὐκέτι Fίξω σε [φυγοῖσ'], οὐκέτι Fίξω σε. Mihi οὐκέτι ἴξω, οὐκέτι ἴξω ex doctrina Demetrii juxta collocanda visa sunt. Prius ἴξω cum seq. οὐκέτι in pronunciatione ex more Aeolensium coalescit. Excidit fortasse οὐ Fίξω.

60.

Ἦραν ποτά φαισιν Δία τὸν τερπικέραυνον.

61.

Δεῦτέ νυν, ἄβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

62.

Βροδοπάχεες ἄγναὶ Χάριτες, δεῦτε, Διὸς κόραι.

63.

Ἄγε δὴ, χέλυ, μοι λέγε,
φωνάεσσα δὲ γίγνεο.

Fr. 60. Hephaestio 63. *Οἷον· Ἦρην ποτέ φασιν κτλ.* Sapphonis ex Epithalamio esse censet Welckerus 433., quum fragmenta poetriae Lesbiae alia eadem pagina exhibeantur. Theocrit. I, 105. *οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.*

Postremo sequuntur fragmenta carminum severioris argumenti gnomica, paraenetica, scoptica. Sappho enim singulis amicis, quas et amabat et ad omnem vitae cultum elegantiamque et artem musicam conformabat, praecepta suggerit, alias objurgat, interdum cavillatur. Insunt praeterea, ubi de semetipsa loquatur, de filia tenerrima, de ipsius φιλίᾳ (*καλῷ δαμοσίῳ*), de poeticae artis studio: quid sibi pulchrum rectumque videatur declarat. Confer Welckeri censuram 405 sq.

Fr. 61. Hephaestio 52. *Τετράμετρα χοριαμβικὰ καταληκτικά, ἃ καὶ τῶν τριμέτρων συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτέ νυν κτλ.*

Fr. 62. Argum. Theocr. XXVIII. *Γέγραπται Αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑνκαιδεκασύλλαβον τὸ· Ῥοδοπήχεες κτλ. Βρόδων* est fr. 69, 2.

Fr. 63. Hermogenes II, 4. *Ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ, καὶ ὅταν αὕτη ἀποκρίνηται, οἷον· Ἄγε χέλυ δῖά μοι* (*ἄγε δὴ χ.* omisso *μοι* codex) *λέγε κτλ.* Eustathius II. 9, 41. *Ἄγε μοι, δῖα χ., φωνάεσσα γένοιο.* Posui Hermogenis scripturam cum Bergkio Anacr. 37. Blomfieldius *ἄγε, δῖα χελύννη, λέγε, φωνᾶσσα δέ μοι γένοιο*, quum Orio Theb. 28. *χελύννη* poetriam dixisse testetur. Ceterum similiter Hor. Carmm. I, 32, 3. III, 11, 3.

64.

Τάδε νῦν ἑτάραις ταῖσιν ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω.

65.

Φιλία καλὸν δαμόσιον.

66.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννως ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, ϝράννα, σέθεν τυχοῖσα.

Fr. 64. Athen. XIII, 571, D. *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφώ· Τ'ὰδε κτλ.* Libri *ἑταίραις ταῖς:* recte Blomfieldius, cfr. fr. 82. Seidlerus 296. — ∪ — ∪ — *τάδε νῦν ἑταίραις | Ταῖς ἐμαῖσι τερπνὰ καλῶς ἀείσω.*

Fr. 65. Eustath. Opusce. 345, 54. *Φιλία τις δηλαδὴ παλυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα, εἴποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημόσιον.* De suo amore virginum Lesbiarum dicebat poetria, si recte judico, idque universae civitatis bonum praedicabat. Instituebat enim et ad venustatem morum conformabat. Summi momenti locus, si recte explicuimus.

Fr. 66. Hephaestio 64. *Καὶ τετράμετρα δὲ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο, οἷον· Εὐμ. κτλ.* 1. Libri fere *γυρίνω, γυρίννω, ἀργυρίννω:* et *γυρίννω* Longinus quoque fr. 3, 4. affert. Sed Choeroboscus Aldi fol. 268, B. de genitivo in ῶς loquens: *Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μνηΐς αὕτη καὶ ἡ πυρινὼ ὀνόματα κύρια.* Etym. M. 243, 51. *Γυριννώ: ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννὼ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλεὼ καὶ Κλείω.* Cfr. Jacobs. in Wolfii Anall. I, 101. Maximo Tyr. XXIV. est *Γύριννα*, v. fr. 1, 20. 2. Vulgo *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώρανεν σέθεν τυχοῦσα:* codex N *ἀσ. σ. δ' ἄμ' ἐπ' ὤρανε σέθεν τυχοῖσα:* C *ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσαν.* Hinc *τύχοις ἄν* Blomfieldius idemque *πω ϝραννὰ:* Neuius *ἀσαροτέρας οὐδάμ' ὑπωράνια σέθεν τύχοις ἄν.* Ascivi scripturam Hermanni 125. *Formosior tenera Gyrinnone Mnasidica fastidiosiorem nullo modo dum, amabilis, quam te experta.* In sqq. ὦ cum vocativo perso-

67.

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐραταῖς φόβαισιν,
ὔρπακας ἀνήττω συνεέρραισ' ἀπαλαῖσι χερσίν·
εὐανθεῖα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μακαίρᾳ
μᾶλλον προτόρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

68.

Πολλά μοι τὰν Πολυανακτίδαο
παῖδα χαίρην.

69.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν

---

nae, ad quam haec dicta, sequebatur. Ceterum Welckero 419. nulla utriusque versus communio videtur.

Fr. 67. Athen. XV, 674, E. *Σαπφὼ ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὤδικα παρθέσθ' ἐρ. φ. ὄ. ἀνήτω συνερραὶς ἁπ.* (ἀπαλλαγίση A) *χ. Εὐάνθεα γὰρ π. καὶ Χάριτες* (χάρις Canter. B) *μάκαιρα μᾶλλον προτέρην ἀστ.* (*προτέρηνα στεφάνω τοῖσιν* B: recte Casaubonus) *δ' ἀπυστρέφονται. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.* In his Neuius sanavit *συνεέρραισ'* (Buttm. Gr. Max. II, 42.); Seidlerus 295. *πέρθεσθ'* (v. Bentlej. Hor. Carmm. I, 7, 7.), *προτόρην* (h. e. *προσορᾶν*); Hermannus 126. *εὐανθεῖα* (*Blumenschmuck*) et *μακαίρᾳ*, ut de sacris Veneri faciundis cogitetur: *ἀπυστρέφονται*, Dii universe. Denique Welckerus 421. versu 1. *ὦ Δίκα*, cujus vocis *ᾱ* corripi poterat, ut in *νύμφα:* Aeoles maxime ad corripiendas syllabas proclives. Est id *ὑποκοριστικὸν* nominis *Μνασιδίκα*, quod Ovidio Mnais est, cfr. fr. 66., ut *Ἴφις, Τψώ, Εἰδώ* pro *Ἰφιάνασσα, Τψιπύλη, Εἰδοθέα.* 4. Seidlerus *εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεὐχάριτ' ἐς μάκαιρας μᾶλλον προτόρην.*

Fr. 68. Max. Tyr. XXIV. *Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοῦ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· Πολλά μοι τὰν Πολυάνακτος* (*Πολυανακτίδα* codex Harlej.) *π. χ., Σαπφὼ λέγει.* Hermannus 138. Sapphicum metrum esse perspexit: idem *χαίρην* dedit notavitque in pronunciatione *Πολλυανακτίδαο* efferendum esse.

Fr. 69. Stob. Floril. IV, 12. *Σαπφοῦς πρὸς ἀπαλ-*

ἔσσετ᾽ οὐδέποτ᾽ [εἰς] ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ᾽ ἀφανὴς κὶν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ᾽ ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα.

70.

Αἴ με τιμίαν ἐποίησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

71.

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν;

δευτον γυναῖκα. Plutarchus Praecc. Conj. fin. Ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥσπε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. Sympos. III, 646. Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαί μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., οὐ γὰρ μ. (codd. πεδέχεις) ῥ. τῶν ἐκ Π. Aristides II, 377. (508. Dindorf.) Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας (τινα Seidlerus) τῶν εὐδαιμόνων δοκούσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ᾽ ἀποθανούσης ἔσται λήθη. 1. Κείσεαι οὐδέποτε Stobaei codd.: κεῖσθαι Trincav.: κείσεαι Neuius, οὐδέποτα Blomfieldius. Nos ex Plutarchi οὐδέ τις μν. dedimus οὐδ᾽ ἔτι τις cum Spengelio, qui recte observat, opponi haec praegressis, quorum haec fere fuerit sententia: *Ut nunc fortunata habeare, at mortua jacebis oblivione obruta.* 2. εἰς addidit Grotius: οὔτε τότ᾽ οὔτ᾽ ὕστερον Hermannus, qui primo versu οὐδέ ποτα μν. dedisset. βρόδων Brunckius; Orio Theb. 140. βρόδον ex Sapphone diserte citat, cfr. Exx. Critt. III, 14. 4. *Obscura etiam per Ditis domos inter exiles umbras errabis vecors.* Ceterum cfr. fr. 31.

Fr. 70. Apollon. Pron. 404, A. Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὔμμον καὶ σφόν. Σαπφώ· Ἔμε κτλ. Αἴ με Seidlerus 306. Dicit Musas.

Fr. 71. Hephaestio 82. Ἀνακλωμένου ὄντος τοῦ ἰαμβικοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ· Ἔχει κτλ. Non videntur versus

72.

Ὄττινας γὰρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνονται.

73.

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

74.

Τίς τοι ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα
σπόλαν . . . θέλγει νόον, ...
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

---

nexi fuisse: et Scholiasta alterum versum δεύτερον παράδειγμα vocat. Cfr. Hermann. 131 sq. De Andromeda v. fr. 74. 2. Ψαφοῖ codd. BHC: ψάφοι Flor.: ψάπφοι τιτὰν codex Pal. Hermanni El. D. M. 812. Cfr. ad carmen 1, 20.

Fr. 72. Et. M. 449, 32. Θέλομεν: ὑποτακτικὸν δευτέρου ἀορίστου, ἔχον διαίρεσιν καὶ πλεονασμόν· Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βείω· καὶ τὸ ἐὰν στῶ· Μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω, καὶ παρὰ Σαπφοῖ· Ὄττινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με κτλ. κῆνοι Blomfieldius: εὖ θεῖναί τινα illustrat Elmslejus Eur. Med. 896.

Fr. 73. Choeroboscus περὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν Aldi Cornue. fol. 268. Καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ὀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη στοργᾶς. Ursinus κεκορημένος στόργος: recte scripsit Bergkius Anacr. 88., cui fr. VI. Smerdis est τρὶς κεκορημένος, h. e. ἐκσεσαρωμένος, ὑβρισμένος. De Gorgone v. Max. Tyr. ad fr. 68.

Fr. 74. Athen. I, 21, C. de decoro vestitu agens: Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας (fr. 71.) σκώπτει· Τίς δ' ἀγροιώτις τὴν θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; Eustath. 1916, 49. omittit τοι; addit autem: ἦγουν ποία γυνὴ χωριτικὴ, ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν; Max. Tyr. XXIV. Κωμῳδεῖ Σωκράτης σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ Σαπφώ· Τίς δ' ἀγροιώτιν ἐπεμμένα στολήν; σπόλαν Hermannus 119. Bergkius 213. (cll. ad Anacr. 23.) [Ἀθί,] τίς δέ σ' ἀγροιώτις ἀγροιώτιν ἐπ. Dedi quod ex collatis inter se Athenaei Maximique locis verisimile videbatur. 3. βράκεα, v. Apollon. de Conj. 507, 20.

75.

Ἤρων ἐξεδίδαξε γυάρων + τὰν ἀνυοδρόμον.

76.

Κρῆσσαί νύ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὠρχεῖντ' ἀπαλοῖς ἀμφ' ἐρόεντα βωμὸν
πόας τέρεν ἄνθος μαλακὸν ματοῖσαι.

77.

Ἔστι μοι καλὰ πάϊς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν

Fr. 75. Choeroboscus Aldi Cornuc. fol. 268. *Τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν ἐποίουν τὴν λητῶν (Λάτων), ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἠρὼν ἐξεδίδαξε γυάρων + τὴν ἀνυοδρόμον. αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἠρώ (Ἥρω).* Scribendum aut *ταυσίδρομον* aut *ταυύδρομον* dicebam Exx. Critt. XI, 67. *Ἥρω* fuit, opinor, amica poetriae: Gyarum patriam poterat habere (*ἐκ Γυάρων?*). Hermannus mihi scripsit, sic sibi legendum videri: *Ἤρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀνυσίδρομον* vel *ταναόδρομον*. Nunc aliud venit in mentem. Ipsam enim Erinnam, Sapphonis discipulam, *ὑποκοριστικῶς*, opinor, dixerat *Ἤρων*, v. ad fr. 67, 3. Quid, si sic: *Ἤρων ἐξεδίδαξε Γυρίννω . . . . Τηλίαν τὰν ταναόδρομον?* ut Gyrinno natu minorem Erinnam instituisse diceretur, quae tamen Sapphus *μαθήτρια* et esse et haberi poterat.

Fr. 76. Hephaestio 63. *Τὰ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρῆσσαί κτλ.* Tertium versum affert 65. *Παρατηρεῖν δὲ χρή, ὅτι τὴν πρώτην τῶν τετραμέτρων συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ.* Probabiliter haec Sapphoni tribuit Blomfieldius: tertium versum Santenius prioribus statim subjungit. 3. Codd. *μάτοισαϊ, ματοισαν:* C et Turnebus *μάτεισαι*, quod tuetur Neuius; Hermannus *ματεῦσαι*. Est i. q. *ματοῦσαι*, cfr. Hesych. *Ματεῖ· πατεῖ.* Ioannes Gramm. 385. *Οἱ Αἰολεῖς τιθέασι τὸ μ ἀντὶ τοῦ π· πατέϊς, ματέϊς· πατοῦσα, ματοῦσα.* Ceterum cfr. Hom. Od. I, 449. Apollon. Rhod. I, 536 sqq. et Welcker. 423 sqq.

Fr. 77. Hephaestio 95. *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομήν,*

ἰμφέρην ἔχοισα μορφὰν, Κλαΐς ἀγαπατά,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἰραννάν.

78.

Οὐ γὰρ θέμις ἐν Μοισοπόλω οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

79.

Ἐγὼ δὲ φίλεμμ' ἀβροσύναν – ∪ ∪ – ∪ καί μοι
τὸ λαμπρὸν ἔρος Ϝαελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν· Ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ κτλ. Sapphoni jam Ursinus dedit, cujus filiam Suidas Cleida appellat. 2. Libri ἐμφερῆ: emendavit Bergkius 217. Choeroboscus Bekkeri 1233. Οἱ Αἰολεῖς δυσμένην λέγουσι καὶ κυκλοτέρην καὶ εὐρυνέφην, εὐθειῶν ὀξυνομένων, οἷον ὁ δυσμενὴς, ὁ κυκλοτερὴς, ὁ εὐρυνεφής. Sappho ipsa fr. 80, 2. ἀβάκην. Alcaeus fr. 55. ἀμένην. Cfr. Lobeck. Parall. 182. 2. Libri ἔχουσα μορφὰν κλεῖς ἀγαπατά: correxit Neuius. Ceterum cfr. Hermann. El. D. M. 599 sqq.

Fr. 78. Max. Tyr. XXIV. Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Σαπφὼ τῇ θυγατρί· Οὐ γὰρ κτλ. Vulgo μουσοπόλων οἰκία θρ. εἶναι. Correxit Neuius: Hermanno, cui Synecphonesis displiceret, στέγᾳ malebat apud Seidlerum 292. Μοισοπόλῳ οἰκίᾳ, domus Sapphonis, quam Musae frequentare non dedignantur. Sic Neuius: quod dedi et simplicius est (in domo vatis), nec μουσοπόλος est Musis visitatus.

Fr. 79. Athen. XV, 687, A. Σαπφὼ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ἠθέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. 1. φιλήμμια βροσύναν Cam. L: φίλημμι (sed alterum μ punctis notatum) ἀβρ. B: φίλημμι et A. Scripsi φίλεμμι, v. 1, 18. 2. Vulgo ἔρος ἀελίω. Vide Seidler. 294. Mihi, ait, obvenit gaudium vitae quod eximium est et pulchrum. Λαμπρὸν est fere i. q. ἁβροσύνη.

80.

Ἀλλά τις οὐκ ἐμὶ παλιγκότων
ὀργὰν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρεν' ἔχω.

81.

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἀμμέων.

82.

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι.

83.

[*Ὁ πλοῦτος*] *ἄνευ δ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος·*
ἀ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχη εὐδαιμονίας τὸ ἄκρον.

Fr. 80. Et. M. 2, 45. *Ἀβακής· κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν (ἐμμὶ* Ursinus) *παλιγκότων ὀργάνων (παλίγκοτος ὀργὰν* Ursinus), *ἀλλ' ἀβακὴν* (v. fr. 77, 2.) *τὰν φρένα ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον.* Correxit Neuius. De v. *ἀβακὴς* v. Bergk. Anacr. fr. LXXVIII, 4.

Fr. 81. Dio Chrys. II, 128. Rsk. *Μνάσασθαί τινα φάμη καὶ ἕτερον ἀμμέων· πάνυ γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφώ. φαμὶ* Casaubonus: *καὶ ὕστερον* Volgerus. De aoristo *μνάσασθαι* (Blomfieldius *μνάσεσθαι*) v. Lobeck. Phryn. Parerg. 6. Ceterum cfr. Seidler. 176. Hermann. 115. Welcker. 415. et compara fr. 69.

Fr. 82. Athen. XIII, 571, D. post allatum fr. 64. *Καὶ ἐπ' Λατῶ κτλ.* Niobae liberos bis novenos dixerat Sappho teste Gellio N. A. XX, 7. Puto hoc exemplo poetriam a superbia et magniloquentia absterrere voluisse. Ceterum cfr. Muelleri Archaeolog. p. 663. de vasculo picto, in quo Niobidae cum Letoïdis amice juncti, Nioba cum Latona.

Fr. 83. Scholl. Pind. Ol. II, 96. post allatum Call. Hymn. in Jov. 95. 96. *Καὶ Σαπφώ· Πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς (ὁ πλοῦτος* et *ἀρετᾶς* ad Pyth. V, 1. *σύνοικος* Scholl. recentiora.) *οὐκ ἀσ. πάρ., ἁ δ' ἐξ ἀμφ. κρᾶσις εὐδ. ἔχει τὸ ἄκρον (τἄκρον* Ursinus). Hermannus 127 sq. et *ὁ πλοῦτος* et Plutarchi de Nobil. 981. Wyttenb. *εὐγένεια* scriptoribus illis remittit: Sapphonem *ὄλβον* videri scripsisse. Scribit autem: *ἄνευ δ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσ. πάροικος· | ἁ δ' ἀμφ. κρ. ἔχησι τἄκρον | εὐθαιμονίας.* Giesius 786. *Ὁ μὲν πλ. ἄνευ τᾶς ἀρ. οὐκ ἀσ. κ. | Ἁ δ' ἐξ ἀ. κρ. ἔχη εὐδ. τὸ ἄκρον.* Bergkius Anacr. 107. versu

84.

Σκιδναμένας στήθεσιν ὀργᾶς πεφυλάχθαι
γλῶσσαν μαψυλάκαν.

85.

Ἀποθνάσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν·
ἀπίθνασκον γὰρ ἄν, αἴπερ ἦν καλὸν [δή μ'] ἀποθνάσκειν.

86.

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

87.

Ἄλλα, μὴ κάμε τὺ στερέαν φρένα.

88.

Ἄβρα δῆυτε πάχη σπόλᾳ ἀλλόμαν.

---

priore eodem modo scripto alterum sic emendat: *Α δ' ἐξ ἀ. σύγκρισις εὐδαιμ. ἔχει ἄκρον.* Welckerus 472. *ἔχει* exturbato legit *εὐδαιμονίας τὸ ἄκρον.* Sequor Giesium.

Fr. 84. Plutarch. Morall. II, 457, E. *Ἐν ὀργῇ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας οὔσης, ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς π. γλ. μαψυλάκταν.* Seidlerus 306. liberius conformavit: adoptavi Hermanni scripturam 139., sed is *στάθεσιν* scripsit. Lobeckius Parall. 461. *μαψύλακτον* vel *μαψυλάκτιν* optat. Cfr. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Nem. VII. fin.

Fr. 85. Aristoteles Rhet. II, 23. inter varia ratiocinandi genera hoc quoque numerat, si quis ad judicium eorum provocet, a quibus dissentire nefas sit: *Ὥςπερ Σαπφὼ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν. οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν.* Gregor. in Hermog. 896. *τοῦτο κεκρ.*, tum addit: *εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν.* Seidlerus 177. ∪ ∪ — ∪ — ∪ — — *ἀποθνάσκειν | κακόν· οἱ θ. γ. οὕτω κεκρ. | ἀπέθνασκον γὰρ ἄν.* Hermannus 114. ita constituit ut edidimus.

Fr. 86. 87. 88. Herodianus *περὶ μον.* 26, 20. *Ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ', Ἀλλ' ἄνθμοι μ. δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μη καμεστέραν* (supra εσ a rec. manu in cod. scriptum τι) *φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι*

IV. Ἰλίου Πέρσις.

9.

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖσι μιᾶς λάθετ' ἠπιοδώρου
Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω κούραισι χολωσαμένα
διγάμους τριγάμους τε τίθησι
καὶ λιπεσάνορας.

10.

Ἑλένα ἑκοῦσ' ἀπῆρε.

V. Ἑλένα.

11.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος·

III. *Συοθῆραι.* Suspicantur hoc carmen fuisse de venatione apri Calydonii.

Fr. 8. Athen. III, 95, D. *Στησίχορός φησιν ἐν Συοθήραις· Κρύψαι κτλ.* κρύψε Dindorfius.

IV. *Ἰλίου Πέρσις.* Conferenda Tabula Iliaca, in qua *Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον*, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 191. Welcker. l. c. 256 sqq.

Fr. 9. Scholl. Eurip. Orest. *Στησίχορός φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο· ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. Ἔχει δὲ ἡ χρῆσις οὕτως· Οὕνεκα κτλ.* Sic scripsi in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, III. p. 694. Libri *θεοῖς, λάθετο, κούραις, χολωσαμένη, διγ. τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσήνορας.* Schoemannus *ἅμα πᾶσι* et *κόραις.* 3. *τριγάμους*, quod Helena antequam Menelao nupsisset, Theseum habuerat maritum, Stesichorus Paus. II, 22, 7. Ad Iliupersidem haec rettuli cum Welckero l. c. 260.

Fr. 10. Ptolem. Hephaest. IV, 320. Gale. *Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι· Ἑλένη κτλ. Ψευδῆ δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον.* Haec inepta: Stesichorus in Excidio Trojae Helenam vituperaverat.

V. *Ἑλένα.* Ovid. Art. Am. III, 49.

Probra Therapnaeae qui dixerat ante maritae
Mox cecinit laudes prosperiore lyra.

οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν ἐϋσσέλμοις
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

12.

Τρῶες, οἳ τότ' ἦσαν Ἑλένας εἴδωλον ἔχοντες.

13.

Ὤιχτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα
Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

Horat. Epod. XVII, 42 sqq.
Infamis Helenae Castor offensus vice
Fraterque magni Castoris, victi prece,
Adempta vati reddidere lumina.
Disputarunt de carmine Stesichori celebratissimo Welckerus in censura l. c. 267 sqq. Hermannus in Praef. Eurip. Helen. VIII sqq. In Excidio Trojae, ut videtur, Stesichorus Epicorum poetarum exemplum secutus tristissimi belli caussam Helenam fecerat. Tum occaecatum monitu ipsius Helenae in Leuca insula Achilli sociatae palinodia cantata visum recepisse populares ipsius fabulabantur, v. Paus. III, 19, 11. Hermias in Plat. Phaedr. 60. Ast.

Fr. 11. Plat. Phaedr. 243, A. *Ἔστι τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ἤσθετο, Στησίχορος δέ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ κτλ.*
2. *ναυσὶν* Naeklus Choeril. 120., quem vide. Adde Buttmann. Mythol. I, 300.

Fr. 12. Tzetza Lycophr. 113. *Λέγουσιν, ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἔπλευσεν ἐς Τροίαν, ὡς φησι Στησίχορος· Τρῶες κτλ.* Huc pertinet Plato Rep. IX, 586, C. *Τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησιχόρου φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Helenam ipsam dixerat omnino navi avectam non esse: Dio Chrys. XI, 328. Rsk. *Τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὑστέρου ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε.* Igitur nec in Aegypto remansisse facere poterat; ut fallat Tzetza.

Fr. 13. Athen. X, 456, F. *Ἀνακομίζοντος αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο ὀφῶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ* (in Ceo insula) *τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν· Ὤιχτειρε κτλ.*
2. *Διὸς κούροις* Eustathius. Helenam intellige.

14.

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποταῤῥίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύῤῥινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

VI. Ὀρεστεία.

15.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα
καλλικόμων ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντα
ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.

16.

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

Fr. 14. Athen. III, 81, B. *Κυδωνίων μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· Πολλὰ μὲν κτλ.* De nuptiis Menelai et Helenae, ut videtur. Teste Schol. Argum. Theocriti XVIII Stesichorus fecerat Helenae Epithalamium, ex quo quaedam mutuatum dicit Theocritus. Infuisse videtur Epithalamium in Helena, non per se constituisse. Cfr. ad fr. 32. 1. Fort. *ποτερῥίπτον* vel *ποτερῥίπτευν* dederat poeta. Similiter Pindarus Pyth. IX, 122. Ibyc. fr. 5. 3. *κορωνίδας οὔλας*, v. Buttmann. Lexil. I, 186.

VI. *Ὀρεστεία.* Athen. XII, 513, A. *Πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.* Ipse Stesichorus teste Athenaei Megaclide dixerat, v. Welcker. Cycl. Ep. 199.

Fr. 15. Scholl. Arist. Pac. 772. (797.). *Ἔστι παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ.* Cfr. Ibyc. Rheg. Prolegg. 52. Mueller. in Aesch. Eum. 94. 1. *δαμώματα*, *τὰ δημόσια ᾄδόμενα* Scholl., sed Hesychius *παίγνια*. 2. *ἐξευρόντας ἁβρῶς κτλ.* in gratiam pentametri conjicit Kleinius.

Fr. 16. Plut. Morall. II, 555, A. *Πρὸς τὰ γενόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεται τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον ὁ Στησίχορος, οὕτωσί πως λέγων τάδε* (τᾷ δὲ Reiskius)· *Δρᾴκων κτλ.* Euripidi Orest. 469. 1406. est Orestes *μητροφόντης δράκων*. Nam Clytaemnestra Aesch. Choeph. 527. *τέκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν*. Alii Agamemnonem intelligunt: at quorsum *δράκων*?

VII. Ῥαδινά.

17.

Ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ᾠδᾶς, ἐρατῶν ὕμνους
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

VIII. Ἐξ ἀδήλων ᾠδῶν.

18.

Λεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

19.

Μοῦσα ἀρχεσίμολπος.

20.

Αὐτόν σε πυλαμάχε πρῶτον.

VII. Ῥαδινά. **Strabo VIII, 347.** Ἡ Ῥαδινὴ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή· Ἄγε κτλ. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν ἐς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῦσαι πείσαντος ζεφύρου, οὗ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς, ὄντα ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὃ τε τύραννος κτείνας ἀμφοτέρους ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. **Fallitur Strabo: Paus. VII, 5, 6.** Σαμίοις κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐς τὸ Ἡραῖον τὸ Ῥαδίνης καὶ Λεοντίχου μνῆμά ἐστι, καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνιωμένοις εὔχεσθαι καθέστηκεν ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ μνῆμα. **l. Libri** *Μῶσα*.

VIII. Ἐξ ἀδήλων ᾠδῶν. **Fr. 18. Eustath. Il. 9, fin.** Οὐ μόνον Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ· Λεῦρ' κτλ. **Cfr. Alcmanis frr. 7. 28. Heindorf. Plat. Phaedr. 237. Horat. Carmm. III, 4.**

Fr. 19. Athen. V, 180, E. Καλεῖ Στησίχορος τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.

Fr. 20. Athen. IV, 154, F. Ὁπόταν παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμάχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στησιχόρῳ· **Intellige** *canam, invocabo, praedicabo.* **Scholl. Il. E, 31.** (Ἄρες — τειχεσιπλῆτα) **haec ad Mar-**

21.

(*Ποσειδῶν*) *κοιλωνύχων ἵππων πρύτανις.*

22.

Πάτρω᾽ ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

23.

Ἐρίσφηλος Ἡρακλῆς.

24.

Μάλα τοι μάλιστα
παιγμοσύνας φιλέει μολπάς τ᾽ Ἀπόλλων᾽.
κάδεα δὲ στοναχάς τ᾽ Ἄϊδος ἔλαχεν.

25.

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας κλαίειν.

---

tem spectare docent. Cfr. Lobeck. Phryn. 648. Callimachum in Scholl. Od. *Γ*, 380. ibique Buttmannum, denique Exx. Critt. IV, 16 sq.

Fr. 21. Scholl. H. *Z*, 507. *Στησίχορος κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν.* Fortasse in *Ἄθλοις.*

Fr. 22. Eustath. Il. 316, 16. *Πίνδαρος οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρωας ἔφη· Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἔνθα παρ᾽ αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· Πάτρωα κτλ. Μελάμπους γὰρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος.* Fortasse in Eriphyla, v. Apollod. III, 10, 3.

Fr. 23. Et. M. *ἀναφῆλαι· ἀναῤῥωσθῆναι· σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐρ. ἔφη τὸν Ἡρ., ἴσον τῷ ἐρισθενῆ.*

Fr. 24. Plut. Morall. II, 394, B. *Πρότερον ἔτι τούτου ὁ Στησίχορος. Μάλα κτλ.* 2. Legebatur *φιλεῖ.* Kleinius *τε φιλεῖ.* 3. Erat *κήδεα.*

Fr. 25. Stob. Floril. CXXIV, 15. *Στησιχόρου, ἀτέλεστα* B et Ursinus. Legebatur *ἀμήχανα:* Urs. *κ᾽ ἀμήχ.* Cfr. Simonidis Amorg. fr. 2.

26.

Θανόντος ἀνδρὸς
πᾶσ' ἀπόλλυται πατ' ἀνθρώπων χάρις.

27.

Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.

28.

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄξοντας.

29.

Ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

30.

Ἀνίψαλλον παῖδα.

31.

Μέσῳ ἄματι νύκτα γενομέναν.

Fr. 26. Stob. Floril. CXXVI, 5. *Στησιχόρου. Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλυτ' ἀνθρ. χ.* Teste Gesnero alii: *Θαν. ἀνδρ. πᾶσα πολιὰ ποτ' ἀ. χ.* Jacobsius Lectt. Stob. 12. *Θαν. ἀ. | πᾶσ' ἀπολεῖτ' ἀπό γ' ἀνθρ. χ.* Sequor Kleinium.

Fr. 27. Scholl. Arist. Pac. 774. (800.) *Καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως· Ὅταν κτλ.* Cfr. fr. 11. Formam ἦρος notat Buttm. Lexil. I, 121.

Fr. 28. Scholl. Ap. Rh. III, 108. *Στησίχορος ῥαδινὸς λέγει ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· Ῥαδινοὺς κτλ.* Scholia Paris. ἔπεμπον.

Fr. 29. Eustath. Odyss. 1441, 16. *Στησίχορος ὑπερθ. ἀνδρῶν.* Notat Eust. ex antiquis commentariis superlativos rariores ἀναγκαιέστατον, ὡραιέστατον, σπουδαιέστατοι, ἐπιτηδειέστατον et reli.

Fr. 30. Crameri Ann. I, 205, 11. *Ἀνίψαλον παῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος ἀπὸ τοῦ ἅπτω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ* (Il. *Λ*, 454.) *Μίγα δ' ἅψαο λαὸν Ἀχαιῶν.* Rursus 369, 19., ubi explicat *τὴν ἀβλαβῆ*. Cfr. Hesych. Et. M. et Exx. Critt. IV, 16.

Fr. 31. Plut. Morall. 231, E. *Μίμνερμαν ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον* (fr. Tetram. 66, 2.), *πρὸς δὲ τρύσους*

καὶ·
Τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπόν.

32.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.

XI. Ibyci Rhegini carmina.

Olymp. LX, 1.

Suidas: *Ἴβυκος, Φυτίου· οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου ἱστοριογράφου·* (egregie Bothius *οὐ τοῦ ἱστ.*, ne Polyzelus Rhodius intelligatur, de quo v. Ath. VIII, 361, C.), *οἱ δὲ Κέρδαντος, γένει Ῥηγῖνος. ἐνθένδε εἰς Σάμον ἦλθε* (Provv. Bodlej. 203. *Ἀρχαιότερος Ἰβύκου: ἐπὶ τῶν εὐηθῶν. Ἴβυκος γὰρ τυραννεῖν πολιτῶν δυνάμενος ἀπεδήμησεν εἰς Ἰωνίαν.*), *ὅτε αὐτῆς ἦρχε Πολυκράτης,* * *ὁ τοῦ τυράννου πατήρ. Χρόνος δὲ οὗτος ὁ ἐπὶ Κροίσου, Ὀλυμπιὰς νδ'. Ἐγένε*

Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους ἄστρον ὑπέρτατον κλεπτόμενον (Boeckh. fr. 74, p. 600 sq.), *καὶ μέσῳ ἅμα τὴν νύκτα γενομένην* (corrigunt ut edidi supra) *καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* Plinius N. H. II, 12, 9. *Misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari casum sublimia ora palam est solis deliquio.*

Fr. 32. Aristoph. Pac. 775., ubi Scholl. *Τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· αὕτη δὲ πλοκή ἐστι καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἔστι Στησιχόρειον.* Et ad vv. *κλείουσα κτλ. Ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους.* Paene omnia illa Stesichori esse censemus, qui, fortasse Helenae Epithalamium orsus, *maximis bellis clarissimisque ducibus et epici carminis gravitati, quam lyra sustineret*, ad tempus valedixeret.

δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ μειράκια καὶ πρῶτος εὗρε τὴν καλουμένην σαμβύκην· εἶδος δέ ἐστι κιθάρας τριγώνου· ἔστι δὲ αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ' τῇ Δωρίδι διαλέκτῳ· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ λῃστῶν ἐπ' ἐρημίας, ἔφη, κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι· καὶ αὐτὸς μὲν ἀνῃρέθη. μετὰ δὲ ταῦτα τῶν λῃστῶν εἷς ἐν τῇ πόλει θεασάμενος γεράνους ἔφη· Ἴδε, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι· ἀκούσαντος δέ τινος καὶ ἐπεξελθόντος τῷ εἰρημένῳ τό τε γεγονὸς ὡμολογήθη καὶ δίκας ἔδωκαν οἱ λῃσταί. Ὡς ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν γενέσθαι· Αἱ Ἰβύκου γέρανοι.

1.

Στρ. Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κᾶπος ἀκήρατος αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν, ἐμοὶ δ' Ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέας, ἀΐσσων παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις μανίαισιν

Ibyci Rhegini carmina. Post nostram editionem de Ibyceis reliquiis bene meruerunt Hermannus in Jahnii Annall. 1833, 371 sqq., Welckerus Mus. Rhen. 1834, 211 sqq., Schoemannus in Programm. Gryphisvaldens. 1835., Bothius Annall. Heidelberg. 1837, IX. p. 884 sqq., Kleinius in Zimmerm. Diar. Philoll. 1837, III. p. 910 sqq.

Fr. 1. Athen. XIII, 601, B. Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ. Hoc dicit poeta: *Verno tempore omnia laetissime efflorescunt, mihi autem perpetua quaedam hiems atque procellae creantur per Amorem nullo tempore cessantem.* 1. Κυδώνιαι μ., v. Stesich. fr. 14. 3. παρθένους Nymphas dicere videtur, v. Sapph. fr. 4. 5. ὑφ' ἔρνεσιν libri: ὑπ' ἔρνεσιν Stephanus. Vide Crameri Ann. I, 173, 27. Ἡ ἐρ συλλαβὴ μὴ ἐπιφερομένου δασέος ἢ τοῦ γ ἢ διπλασιασμοῦ τοῦ ρ δασύνεται· οἷον ἔρνος, ἕρκος, ἕρπω, Ἑρμῆς. 7. κατάκητος ABP. ἅθ' ὑπὸ Jacobsius: libri τε ὑπὸ: Hermannus τις ὑπὸ. 8. Horat. Carmm. I, 25, 11 sqq. ἀζαλέαις, ut Apoll. Rh. IV, 679. ἀζαλέος ἥλιος. Bothius ἀζαλέας μανίαισιν.

ἐρεμνὸς, ἀταρβὴς, κραταιῶς παιδόθεν φυλάσσει
Ἀντιστρ. Ἀμετέρας φρένας.

2.

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακείς ὔμμασι δερκόμενος
κηλήμασί παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος
βάλλησιν· ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,

---

9. ἐρεμνὸς, ut λαῖλαψ ἐρεμνὴ, quia nubes et tenebras obducit. ἀταρβὴς, κραταιῶς παιδόθεν φυλάσσει nunc dedi, v. Zimmermann. Diar. Philol. 1836, III. p. 894 sq. Libri ἀθάμβησε (ἐθάμβησε Steph. Urs.) κραταιῶς (Aldus et Casaub. κρατεοὺς) π. (παιδ' ὄθεν A) φ. (φυλάξου B) ἦ μετέρας φρένας. Schoemannus ἀστεμβὴς, κραταιῶς πεδόθεν (sic Naekius Choeril. 107. emendaverat) φρένας ἦμ. σαλάσσει (sic Muellerus, Welckerus φυράσσει, Naekius τινάσσει.). Hermannus ἀθαμβὴς | ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει ἁμ. φρ., ut παιδόθεν cum v. φυλάσσει conjungatur, quod Muellero Epist. XVII. ad analogiam v. βορέηθεν et similium fictum *a puerorum inde regione occursantem* (at παρὰ Κύπριδος ἄϊσσει) videbatur sonare. Cum nostra scriptura confer Hom. Il. *N*, 299. ubi Phobus, Martis filius, est ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής; tum παιδόθεν φυλάσσει est *inde a puero me custodit*, nunquam dimittit: quod ut ὑπερβολικῶς dictum sit, Cicero quoque se *a puero literis deditum* jactat. Ceterum Bothius ἐρεμνὸς, θάμβησι κραταιῶς, πεδόθεν δὲ φυλάσσει. Ad sententiarum conformationem compara Horat. Carmm. II, 9.

Fr. 2. Plat. Parmenid. 137, A. Καίτοι δοκῶ μοι τὰ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, ᾧ ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυκέρῳ ὑφ' ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι. Scholl. 320. Bekker. (40. Ruhnk.) Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρος κτλ. Compara Horat. Carmm. IV, 1. Archiloch. fr. 72., Alcmanis fr. 17., Sapphonis fr. 20. 1. δαὖτε Hermannus. 2. ἄπειρα, cfr. Aesch. Ag. 1355. Eur. Orest. 25. Hom. Odyss. Θ, 340. δεσμοὶ ἀπείρονες. Aesch. Prom. 1078. ἀπείρατον δίκτυον ἄτης. Κύπροθεν βάλλει libri: βάλλει Hermannus, Κύπροθε βάλλει Schoemannus, nos βάλλησιν, cfr. ad fr. 6. Bothius Κύπριδος transponit ante κηλήμασι. 3. Libri τρομέων ἴν vel ἴν': correxit Koenius Greg. Cor. 228.

ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραι
ἀέκων σὺν ὄχεσφι θροῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

3.

Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὅκα πορφυρίς.

4.

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος

* * *

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

5.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

---

5. Hom. Il. X, 22. σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν. Equum Ibycium mutuati sunt Ennius ap. Cic. Cat. M. 5., Horat. Epp. I, 1, 8. Tibull. I, 4, 31.

Fr. 3. Athen. IX, 388, E. Ἐν ἄλλοις δέ φησιν (Ἴβυκος, v. fr. 7.) Αἰεί κτλ. Intellige αἴρεις, quod ipsum voci αἰεὶ substituebat Valckenarius Diatr. Eurip. 248.

Fr. 4. Athen. XIII, 564, F. Ὁ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὦ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἔπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ. 1. γλαυκέων libri: γλυκέων Jacobsius: γλυκεῶν nos dederamus. Vulgatae patrocinantur Welckerus, Hermannus, Lucas Quaestt. Lexilogg. I, 38., qui ad splendorem, non colorem oculorum referendum docet. Exspectes tamen γλαυκᾶν: vox ipsa propter consilium Athenaei non attrectanda videtur, quanquam et ἀγανοβλέφαρος refertur ad oculos. Kleinius γλαυκὸν conjectat. At versum excidisse et metrum docet et vox καλλικόμων: nec sufficit post μελέδημα inseruisse Ἐρώτων, νεανίδων, κουρᾶν, Νυμφᾶν. Cfr. Hermann. Epit. D. M. §. 302. Quanquam non male scriberetur καλλίτομον cum Bothio. 2. μελέδημα, v. Pind. Pyth. X, 59. Parthen. fr. 2. 3. Venus et Suada, ut Aesch. Suppl. 1021., v. Intpp. Pind. Pyth. IX, 40. Jacobs. Del. Epigr. IV, 29. Horat. Epp. I, 6, 38.

Fr. 5. Athen. XV, 681, A. Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ

6.

Τᾶμος ἀΰπνους κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

7.

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισιν
ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι
πανέλοπές θ' ἁλιπορφυρίδες τε καὶ
ἀλκύονες τανυσίπτεροι.

ἑλιχρύσου)· *Μύρτα τε καὶ ἴα κτλ.* Cfr. Alcmanis fr. 15. Sermo de *φυλλοβολίᾳ* videtur, cfr. Stesichori fr. 14.

Fr. 6. Herodianus *περὶ σχημ.* 60, 24. Dindorf. *Σχῆμα Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. — καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ* (fr. 8.) — *καὶ δι' ἑτέρων· Τᾶμος κτλ., ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ.* Cfr. fr. 2, 3. Buttmann. Gr. Max. I, 501. Prolegg. nostra in Ibyc. 66 sqq. *ἄϋπνος* libri, quod correxi: Soph. El. 17. *ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἐῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ.* Est igitur: *excitat ut somnum mittant.* Vatero in Eurip. Rhes. 211. *longi somni non indigentes* videtur dixisse. *κλυτὸς ὄρθρος* videtur *clarus* dici: aliter veteres. Plutarch. Symp. VIII, 3. *ἐν ᾧ κλύειν καὶ ἤδη φθέγγεσθαι συμβέβηκεν;* Et. M. 449, 53. *τὸν τοῦ κλύειν αἴτιον;* Scholl. Hom. Odyss. *I*, 364. *ὁ καλούμενος.* Ceterum ex Rheginorum lingua Ibycus et Stesichorus dixisse feruntur *ἄτερπνος* pro eo q. e. *ἄγρυπνος*, Et. Gud. 98, 31., quod fortasse olim hic lectum.

Fr. 7. Athen. IX, 388, E. *Ἴβυκός τινας λαθιπόρφυρας* (corrigunt *λαθιπορφυρίδας:* nos *ἁλιπορφ.*) *ὀνομάζει διὰ τούτων· Τοῦ μέν κτλ.* 2. *ξανθαὶ* Hermannus: vulgo *ξανθίαι:* B *ξανθίαι.* 3. Libri *ποικίλαι πανέλοπες αἰολόδειροι αἰθοπορφυρίδες* (scripsimus *ἁλιπορφ.*, alii *λαθιπορφυρίδες*) *καὶ ἀλκ. τανυσ.* Correxit Hermannus certe probabiliter. Nos olim paullo aliter. Cfr. Alcaei fr. 64. Welckero propter *ξανθὰ πέταλα* videbatur opus ab aurifice pulchre exornatum describi, vel ut Jupiter Laomedonti dedisse fertur *ἄμπελον χρυσείην, φύλλοισιν ἀγαυοῖσιν* (?) *κομόωσαν Γανυμήδεος ἀντί;* Scholl. Vat. Eurip. Troad. 822.

8.

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν, ἐρασιπλόκαμον κούραν Πριάμοιο φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

9.

Ὀνομακλυτὸν Ὄρφην.

10.

Παρελίξατο Καδμίδι κούρᾳ.

11.

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάναν,

Fr. 8. Herodian. περὶ σχημ. 60, 33. (cfr. fr. 6.) *Καὶ γὰρ Γλαυκώπιδα κτλ.* Libri *κόραν, κόρην.*

Fr. 9. Priscian. VI, 18, 92. (I, 283. Krehl.) *In eus Graeca sunt et us in i mutantia faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In hujusmodi tamen terminatione quaedam inveniuntur mutatione eus diphthongi in es longum prolata, ut Ἀχιλλεὺς Achilles, Περσεὺς Perses, Ὀυλιξεὺς Ulixes. In quo Dores sequimur, qui pro Ὀρφεὺς Ὄρφης et Ὄρφην dicunt, pro Τυδεὺς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaidos Τύδης τ' Οἰνείδης. Et vocativum in e productum Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης Οἰνῆϊε Τύδη, teste Herodiano, qui hoc posuit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus Ὀνομ. Ὄρφ.* Codd. complures *Ὄρφη*, unde olim *ὀνομακλυτὸς* scribebam. Sed duo ex nostris quinque codd. *Ὄρφην* cum vulgata. Videturque accusativi exemplum positum fuisse: de terminatione illa Dorica v. Meinek. Euphor. fr. 67. Schneider. Gr. Lat. I, 1, 164. Hic Ibyci locus primus est, in quo Orphei nomen compareat, Lobeck. Agl. I, 312. Hoeck. Cret. III, 196. Cfr. Simonidis Cei fr. 9.

Fr. 10. Crameri Ann. I, 255, 7. *Καδμηΐδι γαίᾳ. Ὥςπερ παρὰ τὸ Λάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ις Λαρδανὶς καὶ παρὰ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμίς· τῷ ἄρα Καδμηΐς ἐπλεόνασε τὸ η· ὅτε οὖν φησὶν ὁ Ἴβυκος· Παρελ. κτλ., τὸ ὀφειλόμενον ἐπέδωκεν.* Jupiter, puto, Semelae.

Fr. 11. Athen. II, 57, F. *Ἴβυκος ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησί· Τούς τε κτλ.* Hercules gloriatur de interemptis a se Molionidis, v. Pind. Ol. XI, 26 sqq., ibique Interpp. 2. *κτάνον* ABC: *κτανόντων* Aldus.

ἅλικας ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους,
ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠΐῳ ἀργυρέῳ.

12.

Πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι.

13.

Οὔτι κατὰ σφετερὰν ἐελδώ.

14.

Λαρὸν παρὰ οἱ χρόνον ἦστο τάφος πεπαγώς.

---

3. Meinekius Menandr. II. *ἰσοπάλους:* **Hermannus** *ἰσοκεφάρους.* **Poterat tamen poeta** *ἰσοκεφάλλους* **scribere, v. Meinekii dubitationes l. c. Aristoph. Eqq. 417. Titulus in Ceramico Eustath. Il. Ω, 333.** *Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαγίδου ἔργον.* **Cfr. Muetzell. de Emend. Hes. Theog. 449. Leutsch. Mus. Rhen. 1834, 354.** *Ἴσος* **dixit Ibycus, non** *ἶσος.* **Et in Ibyco anceps judicium reddit Crameri IV, 243, 19. Georgii Hamartoli Chronicon:** *Παρ' Αἰγυπτίων (Αἰγυπτίοις) κυνοκέφαλοι καὶ ὀνοκέφαλοι καὶ ὁ παρὰ Ἴβυ (Ἰβύκῳ) κριοκέφαλος.* **Ceterum similiter sonat Homer. Odyss. Σ, 372. De formâ Molionidarum Il. Ψ, 641. ubi in Scholl. Hesiodus fecerat** *διφυεῖς, δύο ἔχοντα σώματα καὶ συμπεφυκότας ἀλλήλοις.* **Adde Il. Λ, 708. et Welckeri ingeniosam explicationem ad Schwenkii librum 307 sqq. Cum ovo argenteo cfr. Sapphon. fr. 17.**

Fr. 12. Galenus VI, 454, 56. Basil. (XVII, 879. Kuehn.) *Ἐπὶ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) — παρ' Ἰβύκῳ Πυκ. κτλ. λέλεκται δ' οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατά τινα παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένῳ εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους ταραχώνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας.* **De forma** *πίομαι* **Buttm. Gr. Max. II, 216.** *Imbrium vi plane inundatos* **dicebat.**

Fr. 13. Herodian. *περὶ μον.* **32, 25.** *Ὁ Ἴβυκος ἐνθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται (scil. ἐέλδωρ)· Οὔτι κτλ.* **Codex** *ἐέλδωρ.* **Cfr. Lobeck. Parall. 219.**

Fr. 14. Herodian. *περὶ μον.* **35, 31. Docet** *τάφος sepulcrum* **masculini esse generis,** *insulam* **feminini,** *ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως* **neutrius, ut Hom. Odyss. Ψ, 93.** *ἡ δ' ἄντω δὴν ἦστο, ταφὼς δέ οἱ ἦτορ ἴκανεν.* **Jam pergit:** *ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν (τὸ) Ὁμηρικὸν μεταβαλών· Λαρὸν δάραοι χθ-*

15.

Παρὰ χέρσον λίθινον δ'
ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθεν νιν πεδ' ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

16.

Μή τι παρ θεοῖς ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

17.

Ἔριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ὄνῳ κορύσσει.

πτλ. *παρὰ οἳ* Hermannus: ego *δαρὸν δαρὸν* posueram; intelliges: *Ulixes juxta Penelopam.* Codex *πεπηγώς.*

Fr. 15. Scholl. Pind. Nem. I, 1. *Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προσχωσθεῖσα χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ· Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν πέδα νηριτᾶν* (παῖδα νήριτον Rom.) *ἰχθύες ὠμ. ν.* Strabo I, 59. *Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἤπειρον, πρότερον δὲ χῶμα, ὥς φησιν Ἴβυκος λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον.* Athen. III, 86, B. *Τοῦ ἀναρίτου μέμνηται Ἴβυκος.* Sanavit Boeckhius, nisi quod *παρ* et *παλάμαις* et *πέδα νηριτᾶν* legit: *πεδ' ἀναριτᾶν* dedi ex Athenaei testimonio: *δ'* inseruit et *παρὰ* et *παλάμαισι* scripsit Hermannus. De vallo isto lapideo, quo Ortygia Syracusis juncta erat, v. Goeller. de situ Syracus. 39 sqq. Quale illud carmen fuerit quaesivimus Ibyc. Rheg. 184 sqq.

Fr. 16. Plat. Phaedr. 242, C. *Ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν* πτλ. *ἀμβλακεῖν* ex Clarkiano aliisque quattuor libris posui, v. Buttm. Gr. Max. II, 76. Archilochi fr. 65. *παρὰ θεοῖς* dictum, ut *peccare in aliquo* Terent. Andr. I, 4, 6. Sententiam illustravi in editione Ibyci post Ruhnken. in Tim. 90.

Fr. 17. Porphyr. in Ptolem. Harmon. in Vallis. Opp. III, 255. *Ταχέως ἄν τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ νῦν ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων Ἔριδος π. μ. ἔ. στ., φησὶν που Ἴβυκος, ἀντία δῆριν ἐνίοις κορύσσοι.* Codd.

18.

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

19.

Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὐδὲ φιλία.

XII. Anacreontis Teii carmina.

Olymp. LXII.

Suidas: *Ἀνακρέων, Τήϊος, λυρικὸς, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ'.* (Kusterus ξβ', cfr. Clinton.

νενοοινορύσσοι, ἐνιοικορύσσοι, νενόοι νορύσσοι. Correxi ad mentem fabulae ab Ibyco narratae, v. Ael. Hist. Ann. VI, 51. Nam quum Prometheus Vulcano subduxisset ignem, Jupiter iratus indicibus furti dedit *φάρμακον γήρως ἀμυντήριον*. Imposuerunt asino: quem quum sitim restincturus accessisset ad fontem, serpens custos fontis abigit: postremo ad fontem admittitur eo pacto, ut quod portaret *φάρμακον*, cederet angui. Hinc *τὸ γῆρας ἀποδύεται προεπιλαβὼν, ὡς, λόγος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Τί οὖν; ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής; ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, ἐπεὶ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς καὶ Λεινόλοχος καὶ Ἴβυκυς ὁ Ῥηγῖνος — ᾄδουσιν αὐτόν.* Probavi haec Hermanno: Lobeckius Parall. 506. veteris proverbii *ὃς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε* Theocr. V, 22. vestigia sibi cernere visus *δῆριν ἂν ὃς κορύσσοι* emendat.

Fr. 18. Philosophus in Papyro Graeco ap. Letronn. Journ. des Sav. 1838. Jun. 325. *Ὁ Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· Οὐκ κτλ.* Fortasse *Οὐκ ἔστ' ἀποφθ.* Praecedenti fragmento cur addiderim patet.

Fr. 19. Zenob. II, 45. *Ἀγὼν κτλ. Ὁ Μίλων ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.* Verba ipsa poetae paullum diversa fuerint. Pindarus fr. inc. 149. *Τεθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.* Arist. Ach. 392. *ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ εἰςδέξεται.* Eurip. Heracl. 722. Plat. Cratyl. 421, D. Legg. I, 751, E. et Scholl. Plat. 370. Bekker., ubi Aeschylus: *Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει τελειμένους.*

Fastt. Hell. a. 531.) *οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν νέ* (vulgo *κέ*: A *νε*, unde *νέ* fecit Gaisfordius.) *Ὀλυμπιάδι. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θράκῃ. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων καὶ γυναικῶν καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροινιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.*

I. Ὕμνοι Κλητικοί.

1.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreontis Teii carmina. Praeter Bergkii editionem Lipsiae MDCCCXXXIV. emissam in usum vocavi censuram Welckeri Mus. Rhen. 1835, 128 sqq. et 269 sqq. et quae ipse quum in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 63. p. 508 sqq. tum aliis locis observavi. Deseruī autem ordinem Bergkii, qui in digerendis carminibus unam numerorum aequalitatem sectatus est: genera carminum conatus sum separare.

I. Hymni. Sunt hi duo hymni ad Dianam et Bacchum ex genere *τῶν κλητικῶν*, v. Menander Rhet. II. (IX, 132. Walz.). *Κλητικοί εἰσιν οἱ πόλλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι κτλ.*

Fr. 1. Scholiast. Hephaest. 125., ubi Hephaestio: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα· Γουνοῦμαι — θηρῶν.* Reliqua addit Scholiasta. De metro v. Hermann. El. D. M. 667 sq., de harmonia Lydia Boeckh. Metr. Pind. 287 sq.

4 sqq. Vulgo *ἵκου νῦν ἐπὶ Λ. δίνῃσι, θρεοκαρδίων ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν.* Hephaestio versum quartum ob productum *αι* in *Ληθαίου* afferens p. 8. et ipse *ἵκου* exhibet, sed codex C *ἥκου*, BHN et edit. Flor. *οἵκου*. Bergkius offensus asyndeto et *ἐπὶ δίνας* potius dici debuisse arbitratus dedit: *ἥ κου νῦν ἐπὶ Λ. δίνῃς εἶ, θεοκαρδίων* (ex Ursino) *ἀ. ἐγκαθόρα πόλιν.* Sed *θρασυκαρδίων* praeter calcem Turnebi praestare docui (v. Exx. Critt. VII, 48.) Ioannem Siceliot. Walz. VI, 128. *Ἡ μὲν στάσις ἐπῳδοὺς ᾄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἥτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνα-*

δίνῃσι, Θρασυκαρδίων δ'
ἀνδρῶν ἐγκάθορα πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

2.

Υ̓́ναξ, ὦ δαμάλης Ἔρως

κρέων· Γουνοῦμαι — ἵκου νῦν ἐ. Λ. δ. θρασυκαρδίων. τοῦτο στροφή· εἶτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἴδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνημ. π. πολιήτας. Hinc Bergkius suscepto θρασυκαρδίων reliqua sic scripsit in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 54. p. 446 sq. ἦ κοὐ ν. ἐ. Λ. δίνῃσι θρασυκαρδίων ἀ. ἐχκατορᾷς π. Ἐγκαθόρα enim mutavit ex Apoll. Synt. 55. Bekker. Τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· Ἐχκατορᾷς πόλιν. His probatis hoc dicet poeta: *Diana, quae, opinor, ad Lethaei ripas fortium virorum urbem introspicis, propitia, quandoquidem non feros cives moderaris.* . . . . . At quis vel probabile dicat, sic loqui poetam potuisse, quem ad urbem suam aliunde Deam vocare voluisse par est statuere? Illud ἦ κου tum demum poterat dici, si complures sedes Deae enumerasset poeta, ut Hipponax fecit fr. 48. Post tantam vero verborum intercapedinem laudesque eximias aliorum civium, non suorum, ad se suosque vocare potuisse poetam! Recte tres testes ἵκου: hinc apertissimum est, ἐγκαθόρα (vel ἐχκ.) et ipsum vel contra Apollonium stare debere, qui vel alium locum indicavit vel memoria lapsus est. Asyndeton removebitur addita post θρασυκαρδίων particula, plane ut oratio evadat similis loco carm. II, 7. Hinc hunc intellectum lucramur: *Diana, cervorum jaculatrix, domina ferarum bestiarum, tibi supplico: veni nunc* — missa venatione — *ad ripas Lethaei* —, ubi commorere, ἐπὶ δίνῃσι —, *fortium vero virorum introspice urbem propitia: neque enim* sqq. Diem festum Dianae celebraturi erant, opinor, cives; urbem autem illam ad Lethaei ripas sitam dicere videtur Leucophryn Magnesiorum, Dianae religione nobilissimam, v. Nicandrum Ath. XV, 683, C. Xenoph. Hist. Gr. III, 2, 19. IV, 8, 17. Muelleri Dorr. I, 392. Nam Magnesia ipsa tunc diruta videtur fuisse. Vel δ' illud possit abesse, opinor, si post ἵκου νῦν incideris. 8. ποιμαίνεις, Dissen. Pind. Ol. X, 9.

Fr. 2. Dio Chrys. II, 31. Rsk. Μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων· Υ̓́ναξ κτλ. Invocat poeta Bacchum, ut sibi in conciliando amore Cleobuli, de quo v. fr. 3. Max. Tyr. XI, 116. (XXVII, 321.), auxilietur. 1. δαμάλης explicat Hesychius δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον.

καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
καὶ χορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ'
ὑψηλὰς κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
ἐνχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Λεύννσε, δέχεσθαι.

II. Ἐρωτικὰ καὶ παροίνια μέλη.

3.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοχέω.

4.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,

---

5. Vulgo ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς: transposuit Barnesius, qui et v. 4. ἐπιστρέφεται ὑψ. sanavit, quod ratum habet codex Paris. Boissonadii, ex quo ὑψηλὰς dedi. 9. γένου libri. Nota alliterationem in Κλευβούλῳ et σύμβουλος. 11. Vulgo ὧδ' οὐ (εὖ cod. Paris.: Ursinus ὧδε νῦν.) νῦν σε δέχεσθαι. Emendavit Emperius Obss. in Dion. Chrys. 41. Samiis ea forma tribuitur Et. M. 259, 28.

II. Ἐρωτικὰ καὶ παροίνια μέλη. Fr. 3. Herodianus περὶ σχημ. 57, 5. de Polyptoto agens (v. ad Archilochi fr. 60.): Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλεύβουλον κτλ. De Cleobulo v. II, 9. 3. A διὸς κνέων, CD διοχνέω, B δῶδεῖν ἐπιποθῶ. Correxit Bergkius. Hesychius: Διόσκειν (διοσκεῖν Bergkius)· διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα.

Fr. 4. Ath. XIII, 564, D. Ὁ Ἀνακρέων τί φησίν; Ὦ κτλ. Ad Cleobulum hoc quoque carmen spectare Bergkii sententia est: teste Max. Tyr. VIII, 96. (XXIV, 297.) μεστὰ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν.

*δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ * ἀΐεις,*
οὐκ εἰδὼς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5.

Ψάλλω δ' εἴκοσι [Λυδίην]
χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

6.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδει
* * *, *βαρὺ δ' ἄγριοι*
χειμῶνες παταγοῦσιν.

---

2. Scripsere *οὐ κλύεις* Buttmannus, Seidlerus Verss. Dochm. 263. alii. Bergkio nunc *οὐ κοεῖς* verum videtur.

Fr. 5. Ath. XIV, 634, C. *Ἀλλὰ μὴν πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν ἐννοίᾳ γίνομαι περὶ τῆς μαγάδιδος καλουμένης, πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που· Ψάλλω κτλ.* De magadide v. Boeckh. metr. Pind. 262 sq. 1. *Λυδίην* addit Bergkius: Ath. XIV, 634, F. *Ἡ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικὸν, ὡς Ἀν. φησίν, Λυδῶν τε εὕρημα.* 2. Fort. *χορδῇσιν.* *μαγάδην* Bergkius: Pollux IV, 61. *Μαγάδην ὀνομάζει Ἀνακρέων.* Vulgo *μάγαδιν.*

Fr. 6. Scholl. Il. *O*, 192. *Ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει· Ἀνακρέων· Μεὶς κτλ.* Posthac ad bibendum hortabatur poeta, cfr. Alcaei fr. 27., Horat. Epod. 13. 2 sq. *ἔστηκεν*, cfr. Hom. Il. *Υ*, 117. Odyss. *Δ*, 262. Scholiasta *νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χ. κατάγουσιν.* Eustath. Il. 1011, 63. *νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χ. παταγοῦσι.* Bergkius *νεφέλαι δ' ὕδατι* (*ὕδει* Barnesius) *βαρύνονται, ἴδ' ἄγριοι χ. παταγοῦσιν*, idemque conjicit scribendum esse: *νεφέλη δ' ὕδωρ καταῤῥεῖ, βαρὺ δ' ἄγριοι κτλ.* At nusquam *οὐρανοῦ πύλας* Anacreon *τὰ νέφη* appellat, quod fecisse testatur Scholiasta. Nempe non testatur; *ὀνομάζει* scilicet *ὁ ποιητὴς* Il. *E*, 749 sqq. Scripsisse puto Anacreontem: *νεφέλαι δ' ὕδει* — v. de hac forma Choerobosc. Bekkeri 1209. — *πλήθουσιν* (vel *βρύουσιν* vel similiter), *βαρὺ δ' ἄγριοι χ. παταγεῦσιν.*

7.

Ἐγωγ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

8.

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται·
ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἐπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

9.

Ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,

Fr. 7. Strabo III, 151. *Τπολαμβάνοι ἄν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγώ τ' ἂν οὔτ' κτλ.* Plin. N. H. VII, 49. *Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL. tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegimio CC.* Cfr. Herod. I, 163. Cicero Cat. Maj. XIX. *Ἐγωγ' οὔτ' ἂν* Mehlhornius: reliqui *ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν* emendant. *Ἀμαλθίης κέρας*, Phocylidis fr. 2. 3. Coalescunt *καὶ ἑκ.* De *τε καὶ* injungendis numeralibus (fr. 21.) v. Hermann. Soph. El. 873. Lobeck. Phryn. 410. Dissen. Pind. Ol. I, 79. Ursinus *τε* ignorat.

Fr. 8. Athen. XIII, 599, C. *Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ κτλ.* Cfr. Sapph. fr. 90. Non certum est Anacreontem carmen scripsisse. 1. *Σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα* Meleagri Epigr. 97. 3. AP *νηνι* (*νυνὶ* P) *ποικίλος λαμβάνω*. Correxit ex ingenio Seidlerus Mus. Rhen. 1829, 307., Dindorfius ex Etymologico, v. Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 11. *νήνι*, h. e. *νεάνιι*, v. Et. M. 448, 23., de forma *ποικιλοσαμβάλῳ* cfr. Sapph. fr. 49. 5. Libri *εὐκτικοῦ*: correxit Barnesius.

Fr. 9. Hephaestio 59. *Τὸ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον κα-*

οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων * παϊδὶ ἁβρῇ.

10.

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

11.

Τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

λεῖται Πριάπειον, οἷον Ἡρίστησα μὲν κτλ. Πολυσχηματίστατον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Anacreonti tribuunt Apollon. Lex. Hom. v. χάσασθαι, Ath. XI, 472, E. XIV, 646, D. Pollux X, 70. Constituit Hermann. El. D. M. 575. 1. Athen. λεπτὸν: λευκὸν Ursinus. ἀποκλὰς (Zenodotus Hom. Il. Λ, 351. ἀναπτὰς), cfr. Buttm. Gr. Max. II, 6 sq. 2. κάδον, τὸ κεράμιον Apoll. Lex. ποτήριον Simmias Athenaei. Recte Apollonius. 3. Plerique libri παιδὶ ἁβρῇ, alii παιδὶ' ἁβρῇ, ποδὶν ἁβρῶς, ποδὶ ἰ ἁβρῇ, ποδί' ἁβρῇ Heidelberg., vulgo παῖδ' ἁβρῇ: Gaisfordius παῖδ' ἁβρῇ, Hermannus παϊδὶ ἁβρῇ, cfr. El. D. M. 55. Elegantius umen censet πόδας ἁβρῇ, ut ποδαβρὸς dicitur, v. Wesseling. Herod. I, 55. Nobis ποδὶ λαβρῷ placet, Bergkio nunc κωμῶν (Herod. I, 97. VIII, 68. h. e. κωμάσων) παιδὶ ποδαβρῷ.

Fr. 10. Hephaestio 130. Ὅταν δ' ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προφδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεὶς κτλ. 1. Λευκάδος, Phot. s. v. Λευκάτης σκόπελος τῆς Ἠπείρου, ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς (ἐρωτομανεῖς). Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι. Cfr. Welckeri Sapph. 97 sqq. Ut liberaretur a nimio aestu amoris de Leucade rursus se praecipitaturum jocose dicit. Nisi hoc potius volebat, se in undas amoris rursus ingurgitaturum. 2. μεθύων ἔρωτι, cfr. fr. 58.

Fr. 11. Athen. IV, 177, A. Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέψας θ. ἐς ἥβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλῶν ὀρχ. Casaubonus τερένων ἡμιόπων, Ath. 182, C. τέφεναγ αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. ἐς ἥβην Mehlhornius et Bergkius. Quis, ait, *animo in juventutem flexo ad tibias saltat?*

12.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

13.

Ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

14.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κουφαῖς
διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

15.

Ὅς μ' ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήτοις
παραπέταται.

Fr. 12. Hephaestio 101. *Ὥσθ'...ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον κτλ.*

Fr. 13. Hephaestio 52. *Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλείδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ κτλ.* **Mulier vel ablutis vestimentis vel elotis potius poculis.**

Fr. 14. Hephaestio 52. *Ἀνακρέων ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς· Ἀναπ. κτλ.* **Cfr. Aristoph. Avv. 1378. ubi Scholl. alterum versum addunt, in quo vulgatam** *οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν* **emendavit Porsonus. Similiter incusat Cupidines ob amoris infortunium apud Himer. Orat. XIV, 612.** *Ἀν. ποτὲ ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.*

Fr. 15. Lucian. Herc. Gall. VIII. *Ὁ ἔρως (Ἔρ.) ὁ σὸς, ὦ Τήϊε ποιητά, ἐσιδὼν μὲ ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων, εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω.* **Probabiliter redegit Bergkius. Arist. Avv. 698.** *Ἔρως ὁ ποθεινὸς Σαίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.*

16.

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

17.

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

18.

Οὐδ' ἀργυρέη κώκοτ' ἔλαμπε Πειθώ.

19.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

20.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Fr. 16. Hephaestio 96. *Ἀνακρέων οὐκ ἰάμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ· ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν* κτλ. Pollux VII, 177. *μυροποιός Ἀνακρέων.* Correxit Bergkius.

Fr. 17. Athen. XI, 475, F. de *κελέβῃ* poculorum genere diserens apponit.

Fr. 18. Scholl. Pind. Isthm. II, 5. *Τοιοῦτόν τε* (de Musa olim non mercenaria, cfr. Pindarum) *καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε· — Οὐδ' ἀργ. κ̃ κότε ἔλαμπε Π.* Bergkius *κω τότ'*: nobis lenius videbatur *κώκοτ'*, *necdum*. Tzetza Chill. VIII, 828. in Simonidem dicit tendere, cfr. Prolegg. nostra XXIV sq. Negat Welckerus, qui de amoribus (*πειθώ*) pecunia redemptis sermonem esse ait.

Fr. 19. Ath. XV, 674, D. *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας* (v. Alcaei fr. 29, 2, Sapph. fr. 15.,) *καὶ Ἀνακρέων· Πλεκτὰς* κτλ. Libri *ὑποθυμιάδας*: *ὑποθυμίδας* Dindorfius, cfr. Ath. 678, C.

Fr. 20. Ath. XV, 671, E. *Διὰ τί παρὰ τῷ Ἀν. λύγου τινες στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίσθης* κτλ. *Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄκοπος* κτλ. 1. *Ὁ* addidit Gaisfordius cum Porsono Adverss. 145. *ἐπεί τε*, Herodoto familiare, de quo v. Hartung. Particc. 1, 82 sq. Ath.

21.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

22.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέτ' ἥβη πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες,
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

23.

Ἐμὲ γὰρ λόγων [ἐμῶν] εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

674, A. *Λύναται δέ τις λέγειν περὶ τῆς λύγου ἁπλούστερον, ὅτι ὁ Μεγίστης τῇ λύγῳ ἐστεφανοῦτο, ὡς παρακειμένης ἐκ τοῦ δαψιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ, συνδέσεως ἕνεκα τῶν κροτάφων.* Et 671, F. *Ἀρίσταρχος ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπρυσδιόνυσά τινα εἰρήκασιν περὶ τοῦ προκειμένου.* A Caribus Samios morem illum acceptum usque ad Polycratis tempora retinuisse disseritur ex Menodoto Samio ibid. 672 sq. Megistes amasius erat poetae, v. Simonidis Epigr. CLXXI, 7.

Fr. 21. Ath. X, 430, D. *Ὁ Ἀν. ἔτι ζωρότερον; ἐν οἷς φησὶ· Καθαρῇ κτλ.* πέντε τε Dindorfius: libri τε. ignorant. Cfr. ad fr. 7, 3. ἀναχείσθων Bergkius: libri ἀναχείσθω. Bergkius: *Poscit, ut quinque cyathi aquae et tres vini infundantur.*

Fr. 22. Stob. Floril. CXVIII, 13. 2. Legebatur οὐκέθ'.

Fr. 23. Max. Tyr. VIII, 96. (XXIV, 297.) *Ἡ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὕρα· Ἔραμαι κτλ.* (fr. 24.) — *ἤδη δὲ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα κτλ. καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί.* 1. ἐμῶν addit Bergk. 2. ᾄδω Valckenarius Eur. Phoen. 1400. Libri *διδῷ*, Ursinus *διθῶ*. Praestatne *μέν γ' ἀείδω*? Cfr. Hartung. de Particc. I, 391.

24.

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

25.

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

26.

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

27.

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

28.

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

Fr. 24. Max. Tyr. l. c. Bergkius δὲ addidit: tum libri *χάριων γὰρ ἔχεις ἦθος.* Herodianus *περὶ μον.* 14, 21. *Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν.* Hinc emendavit Bergkius.

Fr. 25. Scholl. Il. Ψ, 88. *Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσσας· καὶ ἐστιν Ἰωνικώτερον Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων.* De forma *ἀστραγάλη* Bekkeri Ann. 454, 22. In fine vulg. *κυδοίμοιο* plures correxerunt. Talis ludit Cupido Ap. Rh. III, 115 sqq. Philostrat. Imagg. VIII.

Fr. 26. Hephaestio 68. *Καὶ τῷ. βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀν. ὅλα ᾄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ κτλ.*

Fr. 27. Phavorinus Stobaei Floril. LXVI, 6. *Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ.* Hujus carminis exordium praecedens fr. fuisse arbitratur Bergkius. Smerdies Thrax et Polycratis et Anacreontis amores, v. Simonid. Epigr. CLXXI, 7. Anacreontis carmina *μεσὰ τῆς Σμέρδιος κόμης* Max. Tyr. l. c. Caesariem Polycrates detonderi jusserat, Aelian. V. H. IX, 4. Posthac Anacreon acriter objurgat fr. 29. Cfr. Philostr. Ep. 64.

Fr. 28. Et. M. 714, 38. *Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, οὗ κέχρηται Ἀνακρέων, οἷον· Θρηκίην κτλ.* Ex eodem carmine petitum Bergkius statuit.

29.

Ἀλλ᾽ ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

30.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

31.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνὸν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

32.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῷ.

Fr. 29. Eustath. Odyss. 1842, 47. Ἀλλ᾽ κτλ. παρὰ Ἀνακρέοντι, ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. Cfr. Sapph. fr. 73.

Fr. 30. Hephaest. 69. Παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται (τὸ ἀκατάληκτον τρίμετρον)· Ἀπό μοι κτλ.

Fr. 31. Athen. IX, 396, D. de voce γαλαθηνὸς agens: Καὶ Ἀνακρέων· Οἷά τε ν. Aelian. H. A. VII, 39. ubi sermo de cervabus cornugeris (v. Simonidis Hyporch. fr. XLIV.): Καὶ Ἀν. ἐπὶ θηλείας φησίν· Οἷά τε νεβρόν. Scholl. Pind. Ol. III, 52. Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἷά τε κτλ. Hinc Bergkius ἀγανῶς verbis poetae praeponit. 2. Scholl. Pind. ὕλαις, Bergkius ὕλης. Et sic videtur Zenodotus scripsisse, qui quum ἐροέσσης (codex b Aeliani κροκοέσσης) rescriberet, confutatus est ab Aristophane Byzantio, v. Scholl. Pind. et Ael. l. c. 3. ὑπολειφθεὶς Ael. et Scholl. Pind. ἀπὸ μητρὸς Ath. Ael. Recte Ursinus ἀποὶ, ὑπὸ μ. Bentlejus ad Horat. Carmm. I, 23, 1., quod carmen ad Anacreontis exemplum expressum est, sic disponit: Ἅτε νεβρὸν v. γ., ὅστ᾽ ἐν ὕλῃ | κεροέσσης ἀπ. ὑπὸ μ. ἑ.

Fr. 32. Et. M. 713, 26. Σινάμοροι (σινάμωροι) π. θυρωρῷ δ᾽ ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέοντος. μεμορημένοι, φησὶ, πρὸς τὰ αἴνεσθαι. Lascivos significat juvenes, qui in thalamum novi mariti irrupturi pugnant cum θυρωρῷ (v. ad Sapph. fr. 49.). Bergkius σιναμώρῳ π. θυρωρῷ conjecit: nos θυρωρῷ dedimus.

33.

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ ἐλελίζων.

34.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὁρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

35.

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

36.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

37.

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

Fr. 33. Ath. X, 427, D. Ἐχρῶντο ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ ὁ Ἀν. ὁ Τήϊος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων. Σικελὸν Grotefendius, ἐλελίζων Emperius correxerunt. Ἀγκύλη· χεὶρ ἀπηγκυλωμένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν, Hesychius. Cfr. Critiae Eleg. 1.

Fr. 34. Ath. XV, 674, C. Ἐστεφανοῦντο καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ κάλὸς Ἀνακρέων ἔφη· Ἐπὶ κτλ. 2. Libri ὁρτήν: correxit Hermannus El. D. M. 486.

Fr. 35. Hephaestio 69. Παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι τὸ καταληκτικόν· Διονύσου κτλ.

Fr. 36. Athen. X, 433, F. Καὶ Ἀνακρέων· Φίλη κτλ. εἰ ξένοις VL: εἰς ξείνεις A, εἰ ξείνεις P, δὲ ξείνεις B.

Fr. 37. Scholl. Eurip. Hec. 914. Δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ. Aelius Dionys. Eustath. Il. 975, 35. δωριάζειν, φησὶ, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, cll. Et. M. 293, 44. Mueller. Dorr. II, 253 sq. Ibycus Lacaenas dixit φαινομηρίδας fr. XLIX.

Fr. 37. Ammonius 42. Valck. Ἀταβόητος ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρε-

38.

Παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

39.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

40.

Ἄγε δὴ, φέρ᾽ ἡμὶν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ᾽ ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
κνάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.
— — — — —
— — — — —

ων ἐν δευτέρῳ· Καί μ᾽ κτλ. ἐπιβόητον Ammonius: ἐπίβωτον Eustath. 1856, 11. Alias ἐπίφατος dicunt poetae, Et. Gud. 142, 43.

Fr. 38. Hephaestio 70. Τὸ (δίμετρον addit Mehlhornius et Bergkius) ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστί· Παρὰ κτλ. 2. Vulgo κατέδυν: recte scriptum apud Ursinum.

Fr. 39. Athen. XI, 782, A. Ἀνακρέων· Φέρ᾽ ὕδωρ κτλ. 4. Eustath. Il. 1322, 53. Παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς μὴ κτλ. Bergkius confert Soph. Trach. 441.

Fr. 40. Athen. X, 427, A. Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος· Ἄγε κτλ. — βασσαρήσω. Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἄγε δεῦτε κτλ. Commentator Cruq. Horat. Carmm. I, 27, 1. *Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio:* Ἄγε δῶτε κτλ. Similiter Porphyrio. 5. A ὡς ἂν ὑβριστιωςαναδευτε βασσ., similiter reliqui. Correxit Baxterus.

48.

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

49.

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

50.

Αἱ δέ μευ φρένες

ἐκκεκωφέαται.

51.

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

52.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

53.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

Fr. 48. Hephaestio 36. *Τῶν ἀκαταλήκτων τὸ τετράμετρον ἐνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλῦθί κτλ.* εὐήθειρα cod. Nanian. εὐέθειρε Bergkius cum Scholl. Heph. 175.

Fr. 49. Julian. Misopog. 366, B. *Εὖτέ μοι κτλ. ὁ Τήϊος ἔφη ποιητής.* σοὶ Bergkius.

Fr. 50. Crameri Ann. I, 288, 3. *Ἀνακρέων. Αἱ δέ μευ κτλ.* Et. M. 322, 20. non nominato poeta: *Αἱ δ' ἐμαὶ φρ. ἐκ., καὶ (ἤτοι) παραβεβλαμμέναι εἰσίν.* Cfr. Exx. Critt. IV, 18. Pronunciando ᾱα coalescunt. De forma κωφέω v. Porson. Eur. Or. 1279. Schaefer. Greg. Cor. 908.

Fr. 51. Hephaestio 29. *Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον· Ἐρῶ κτλ.*

Fr. 52. Hephaestio 30. *Καταληκτικὰ δὲ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον· Ὁ μὲν κτλ.* Cfr. Anacreonticorum carm. 38. Bergkius a poeta Teio abjudicat.

Fr. 53. Athen. XI, 498, C. *Ἡσίοδος ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπφον λέγει· — ὁμοίως εἴρηκε καὶ*

54.

Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

55.

Λυδοπαθεῖς τινές.

56.

Κόρωνα βαίνων.

57.

Ταχερὸς δ' Ἔρως.

58.

Ἔρωτα πίνων.

Ἀνακρέων. Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον. Bergkius *τῷ Λευκολόφου*, cui anapaestus in nomine demum proprio excusabilis videbatur.

Fr. 54. Athen. XV, 671, E. *Τίς ἐστιν ὁ παρὰ τῷ χαριέντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφ. ὁ δ' ἀνὴρ κτλ.* Videbatur poeta aliis coronam sampsychinam, aliis myrteam, ex biblo confectam aliis dixisse.

Fr. 55. Schol. Aesch. Persa. 41. (*Ἀβροδιαιτῶν δ' ἔπεται Λυδῶν Ὄχλος*): *Ἀβροδίαιτοι οὗτοι, ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι· Λυδ. κτλ. ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς.* Cfr. Xenophan. El. fr. 3.

Fr. 56. Et. Gud. 339, 26. *Κορώνη τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ καῦρον, ὃ σημαίνει τὸ κακόν· Ἀνακρέων κόρωνα β. φησί.* Hesychius *κορωνά· ὑψηλά.* Clemens Alex. Paedag. III, 294. Potter. quod *σαῦλα βαίνειν* Anacreontem dixisse refert, confudisse videtur Simonidem Amorg. fr. 15.

Fr. 57. Scholl. Ap. Rh. III, 120. *Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν. — Καὶ Ἀνακρέων: Ταχερὸς δ' Ἔρως. Καὶ Ὅμηρος χλωρὸν δέος.* Cfr. Ibyc. fr. 2, 1.

Fr. 58. Serv. Virg. Aen. I, 749. *Bibebat amorem. Allusit ad convivium. Sic Anacreon: ἔρωτα π.* Cfr. fr. 10, 2.

59.

*Τί μοι τῶν ἀγκύλων * τόξων φιλοκτίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει;*

60.

Ταντάλου τάλαντα.

61.

Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρῃ.

62.

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

Fr. 59. Schol. Od. Θ, 293. *Ἀνακρέων ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας μέμνηται* (Sinties). *Τί μοι, φησὶ, τῶν* κτλ. Buttmannus: *Τί μοι | τῶν ἀ. τόξων, φίλε, | τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;* Bergkius: *Τί μοι τῶν ἀγκύλων | Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ Σκυθῶν μέλει;*

Fr. 60. Photius s. v. *Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντα λίζεται.* Cfr. mea ad Zenob. VI, 4.

Fr. 61. Zenob. V, 20. *Μέγα φρ. κτλ. μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· Καὶ Πίνδαρος* (Nem. IV, 55 sqq. ubi v. Scholl.) *φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Cfr. Aristoph. Nubb. 1063.

Fr. 62. Scholl. Aesch. Prom. 128. *Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειος κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ* (recte Welckerus *αὐτοῦ ὁ τραγικὸς* requirit.) — *ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ· Οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθ.* κτλ. Correxit Herm. El. D. M. 493. Potest hoc carmen ad Critiam, Dropidae filium, scriptum videri. Cfr. Plat. Charm. 157, E.

II. Ἴαμβοι.

63.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς μεχρημένοις.

64.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

65.

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

66.

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

II. Ἴαμβοι, h. e. non solum carmina iambicis versibus conscripta, sed quae pravos homines exagitent.

Fr. 63. Plut. Morall. II, 1068, B. Λιψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες· Ἔστε ξ. κτλ. οὗτος οὖν εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς. Anacreonti tribuisse videtur Heph. 29. versum alterum apponens. 1. ἐοικότες, aequi. 2. τε addidit Gaisfordius.

Fr. 64. Zenob. V, 80. Πάλαί ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. Φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Λαρείου τοῦ Πέρσου κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· οἱ δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι. ποκ' Bergkius. Scholl. Ar. Plut. 1002. (cfr. 1067.) Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μ., ὡς καὶ Ἀνακρέων.

Fr. 65. Hephaestio 39. Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθησε· — Μνᾶται κτλ.

Fr. 66. Herodianus περὶ ἀκυρολογ. in Boissonad. Ann. III, 263. et Ammon. Valck. 36. Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ κτλ. Θάλαμος Herodianus et Et. Gud. 125, 2.: θάλαμον et θαλάμοις Ammonius. Discrimen inter γαμεῖν et γαμεῖσθαι servavit Aeschylus in Amymona l. c. Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί. Cfr. Elmslej. ad Acharn. 850. Similiter Pompon. Bononiensis: *Herus meus nupsit quoidam vetulae.*

67.

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίγομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

68.

Κοὐ μοχλὸν ἐν θύρῃσι δικῇσιν βαλὼν
ἥσυχος καθεύδει.

69.

Φίλη γὰρ εἶς
ξείνοις· ἔασον δέ με δηρῶντα πιεῖν.

70.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Fr. 67. Herodianus Et. M. 523, 4. *Τὸ κνύζα εἰ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυσωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνυσὸς ἡ φθορά· γίνεται κνύζα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ· Κνίζη τ. ἦ. κ. π. γεγομένη σ. δ. μ.* Hinc *κνύζη* scribendum videtur. Sed Eustath. Od. 1716, 13. *Ἡ κνίζα, ὡς σχίζω σχίζα· Ἀνακρέων· Κνίζη τ. ἦ. κ. π. γίνομαι σ. δ. μ. Κνιζὴ* praefert Lobeck. Paralll. 207. Loquentem fecit poeta libidinosam vetulam.

Fr. 68. Zonaras 1512. *Τὸν μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ, Ζηνόδοτος δὲ (μοχλὸν* addit Bergkius*)· Καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρῃσι δίζησι β. ἦ. κ.* Correxit Bergkius, ante quem tamen *θύρῃσι* jam alii.

Fr. 69. Ath. X, 433, F. *Καὶ Ἀνακρέων· Φίλη* κτλ. *εἶ ξένοις* VL: ABP *εἰς ξεινεις, εἰ ξειvεις, δὲ ξειvεις.* Hinc *εἶς ξείνοις* dedi.

Fr. 70. Athen. X, 446, F. *Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός· Μηδ'* κτλ. *Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα* (codd. *ἀνίσωνα*) *φαμέν.* Welckero *Γαστροδώρης* nomen a poeta joculariter fictum videtur ad exhibendam imaginem mulierculae vinosae ejusdemque garrulae. 2. *πολυκρότῃ*, v. Lobeck. Paralll. 466.

71.

Πλέξαντες

μηροῖσι περὶ μηρούς.

72.

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι [δέρριον] βοός.

Fr. 71. Hesychius: *Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Καὶ Ἀνακρέων· Πλ. κτλ.* **Vulgo** *παρά:* **cod.** *πέ:* **correxit Bergkius, cui haec ex claudis iambis sampta videntur. Conf. Archilochi fr. 61.**

Fr. 72. Ath. XII, 533, E. *Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τὸ· Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μ. ὁ π. Ἀ., τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ.* **Inter priora, quae ex eodem tamen carmine fuisse videntur, et haec** *Πρὶν μὲν κτλ.* **quaedam intercidisse statuere par est. Acerrime carpitur Artemo, homo institorio quaestui deditus, servili conditione vel libertinus idemque malis artibus dives factus ut Juvenalis Crispinus Sat. I, 26. IV, 24 sqq., propterea quod is Eurypylae amore fruebatur, a poeta ipso antea ardentissime amatae, v. Antip. Epigr. in Anth. Pal. VII, 27. Dioscorid. VII, 31. Praeclare carmen illustravit Schoemannus Ind. Lectt. Gryphisv. 1835, p. 11 sq.: constituit scripturam Hermannus El. D. M. 429. 1.** *δέ γ'* **Bergkius: P** *δ' ἐν Εὐρ.* **2.** *περιφόρητον* **Artemona aliter atque Chamaeleo explicat Schol. Arist. Ach. 815.** *παροιμία ταχθεῖσα ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός.* **Cfr. Sintenis in Plutarch. Pericl. XXVII. Plin. N. H. XXXIV, 19, 2. 3.** *βερβέριον* **Schoemanno vox barbara videtur fuisse, quae significaret capitis quoddam tegumentum, pileum aut mitram ab Asianis quibusdam aut Thracibus Abderae vicinis gestari solitam, eamque fortasse in apicis formam superne constrictam et coarctatam,** *ἐσφηκωμένα καλύμματα.* *καλύμμά τ' ἐσφ.* **BP: illud Casaubonus. De plurali v. Intpp. Soph. Phil. 35. 4.** *Ξύλινοι ἀστρ., tesellae lignene, pro bacis aut gemmis inaurium a pauperibus usurpatae. Inaurium usus in Asianis gentibus etiam apud viros obtinuit, v. Plin. N. H. XI, 37, 50.* **Schoemannus. 5.** *δερμάτιον* **Schoemannus inserit: *δέρριον* Bergkius. Vestis coriacea barbaris usitata, ut Persis, Herod. I, 71.**

νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κηθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων κασθέρματα
παῖς Κύκης καὶ σκαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει
γυναιξὶν αὕτως.

III.

73.

[Λίστόν με πετῆνα γενέσθαι,]
αἰνοπαθῆ [ἵνα] πατρὶδ' ἐπόψομαι.

---

6. AB νεόπλουτον: C νεόπλυτον. Correxit Schoemannus, probavitque Bergkius Comm. Com. Att. 314., quem vide de meretricia vita pistricum. εἴλυμα κ. ἀ. est saccus vel culeus coriaceus, quo clypeus indui solebat; vulgo σάγμα vel ἔλυτρον vocant, v. Poliux VII, 157. Ar. Ach. 580. Intpp. Xenoph. Anab. I, 2, 16.

8. κίβδηλον βίον intellige cum Schoemanno quaestum fraudulentum, propter quem Artemo vilissimis poenis affectus erat. 9. ἐν δουρὶ τ. αὐχ., π. δ' ἐν τροχῷ. Schoemannus: Ἐν δουρὶ non dubium est quin idem sit quod ἐν ξύλῳ: ξύλον autem, cui cervices Artemo inserebat, κύφωνα fuisse apparet, h. e. teste Polluce X, 177. σκεῦος ξύλινον, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. 10. Vulgo δ' ἐν νώτῳ: P δὲ νώτῳ: B δ' ἐν ὠτω. Correxit Bergkius. σκυτίνῃ Elmslejus Ar. Ach. 850. AB σκυτίνῳ: P σκυθίνῳ. θωμιχθείς· μαστιχθείς. Hesychius. 11. Verberatus mulcatusque ab iis, quibus fraudem fecerat. 12. φορέων Casaubonus: φαρέων libri. 13. Libri παὶς Κύκης: correxit Dindorfius. παῖς ὁ Κύκης Hermannus. σκιαδίσκην, v. Arist. Avv. 1550. Valcken. Theocr. Adon. 39. 14. Schoemannus ἐμπρεπὴς addit: αὕτως cum contemptu et indignatione dictum, v. Buttm. Lexil. I, 37 sq. Cum omni carmine similitudinem habet Horatii Epod. IV. De eodem Artemone dixisse poetam: ὁ ῥεραπισμένῳ νώτῳ Bergkii sententia est (Horat. l. c. *Ibericis peruste funibus latus.*) ad fr. CV. Servavit ea verba praeter laudatos a Bergkio Choeroboscus Crameri IV, 415, 4. Ῥεραπισμένου νῶτον παρὰ Ἀνακρέοντι. Herodianus Aldi Cornuc. 194. ῥεραπισμένων ὤτων scribit.

74.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλιος συέφανος ὄλωλεν.

75.

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρέσβιν οἰκείων φίλων,
ὤλεσας δ' ἤβην ἀμύνων πατρίδος δουλήϊην.

76.

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον . . . . .

77.

Λιὰ δηὖτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

III. Juxta collocavi quae ad res bellicas spectant vel videntur spectare. Pleraque ad patriam poetae referenda videntur, pars ad res Samiorum.

Fr. 73. Schol. Harlej. Odyss. *M*, 313. *Αἰνοπαθῆ πατρὸ' ἐπύψωμαι· παρ' Ἀνακρέοντι.* Porsonus: *ζαὴν* textus et schol. Sed in his *ζαῆς* memoratur. *Anacreontis αἰνοπαθῆ ad aliam lectionem ζαῆ referendum est.* Lobeckius Parall. 543. *Verum vulgarem accusativi formam Grammaticus ille vix aliquo confirmasset testimonio sed cum ζάην contulisse videtur αἰνοπάθην.* Sed Hermannus Opuscc. VI, 272. ingeniose suspicatur, Anacreontis verbis addenda esse quae habet Orus Zonarae 948. *Ζαὴν ἄνεμον· ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πετήν. Ἡσίοδος· αἰετὸν μὴ πετῆνα γενέσθαι.* De Hesiodio testimonio vide quid suspicetur Lobeckius Parall. 159. Teo ab Harpago capta, Herod. I, 168., Teii Abderam se contulere, Strabo XIV, 644. Anacreon autem haec scripsit vel Sami vel Athenis vel Abderae, quo se post Histiaei defectionem contulisse dicitur Suid. s. v. Cfr. Bergk. Anacr. 139 sqq., cui *Ἀθαμαντίδα* poeta Teum hoc ipso carmine vocasse videtur, v. Strabo XIV, 633. Bergk. fr. CXXX.

Fr. 74. Scholl. Pind. Ol. XIII, 17. *Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· Νῦν κτλ.* Legebatur *πόλεως.*

Fr. 75. Anth. Pal. XIII, 4. Videtur Anacreon eo carmine, ex quo haec servata sunt, populares ipsius fuxisse, qui in defensione patriae occubuerant.

Fr. 76. Herodianus Valck. Ammon. 498. *Σολοίκους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον.* Codd. *Μισῶ Ζεῦ σόλ. λίγον* et *Κόμισον Ζεῦ σόλ. λύγον.* Hinc Bergkius emendavit. Cfr. Hipponactis fr. 25.

Fr. 77. Strabo XIV, 661. *Τοῦ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου*

78.

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

79.

Τίλλει τοὺς κνάμους ἀσπιδιώτης.

80.

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

81.

Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς ποταμοῦ χιλλιρόου * προχοάς.

τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεχμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μέν γε φησίν· Λία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι (codd. aliquot τιθέμενοι: Ursinus ex *vetusto Vaticano codice* δία δεῦτε καρικοεργέος ὀχάνου χ. τιθέναι). Καρικοεργέος ὀχάνου affert Eust. Il. 367. idemque et Et. Gud. 297, 41. Καρικοεργέος ὀχάνοιο 707. In Scholl. Il. Θ, 193. idem scriptum, sed D Καριεργέος. Correxit Bergkius. Ad arma capienda poeta cohortari videtur. Cfr. Alcaei fr. 14.

Fr. 78. Hephaestio 96. Κέχρηται καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν (encomiologico metro): Ὀρσόλοπος κτλ. Ὀρσόλοπος C et codex Dorvill. Et. M. 634, 11. (Ὀρσολέπος, ὀρσοοπός, ἵνα λάβῃ τὸ λ. περὶ παθῶν.): H ὀρσόλεπος, B ὀρσόλεπτος. μεναίχμαν Pauwius (μεναιχμὰν, illud Bergkius): codd. μὲν αἰχμάν.

Fr. 79. Et. M. 713, 7. Σίλλοι ἐπισκωμμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· Τίλλει κτλ.

Fr. 80. Hesychius Ἔρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα· ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀνακρέων· Ἀσήμων κτλ. Idem ἔρματα· ὕφαλοι πέτραι. Assumpta, opinor, oratione dixit poeta, ut Horatius: *Incedis per ignis suppositos cineri doloso.*

Fr. 81. Atilius Fortunat. 2703. Putsch. *Secundum colon Anacreon sic:* Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς. *Sappho sic:* Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι. Graeca ex codice addidit Ursinus. Si versum Sapphicum contuleris, probabile erit poetam dedisse καλλιρόοιο δίνας vel simile quid. Si haec de se ipso scripsit, quod fr. sequens facit ut credamus, addendus Alcaeis, Archilochis, Horatiis ψιφασπίσι poetis.

82.

Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς * φεύγω ὥστε κόκκυξ.

83.

Λακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αὐχμῶν.

84.

[Ἐν] μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρῇ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

85.

Μυθιῆται δ' ἐνὶ νήσῳ * μεγίστῃ
διέπουσιν [Σάμον] ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Fr. 82. Et. Gud. 333, 27. Κόκκυξ· ὄρνεον ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι· ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· Ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ. Codex Hafn. ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς φ. ὥ. κόκυξ. Hinc corrigebam in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 64. p. 518. — υ υ χἀγὼ δ' ἀπ' ἀὐτῆς φύγον ὥστε κόκκυξ, ut eodem metro esset carmen quo fr. 81. videtur decurrisse. Bergkius ibid. 1836, 68. p. 545. Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κ., ut φεύγω cum v. ὥστε coalesceret. Mihi nunc φυγγάνω poetae fuisse videtur.

Fr. 83. Hephaestio 52. Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Λακρ. κτλ. ἐφίλησεν cod. N.

Fr. 84. Scholl. Soph. Antig. 138. Ὅτι τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφ. κτλ. ἐν Bergkius addidit. τανταλίζει, h. e. τρέμει, trepidat. Bergkius Sami carmen scriptum censet, quae antiquitus Μελάμφυλλος vocata abundabat lauro et olivis.

Fr. 85. Scholl. Odyss. Φ, 71. Μύθου· νῦν τῆς στάσεως. ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· Μυθηταὶ δ' ἀννήσῳ (Eustathius ἐν νήσῳ) μεγίστη (om. Eust.) διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ μυθηταί. Addit Eustathius: ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ ἐπίρρητοι· ἢ ἄλλως ἐν μύθοις μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί. Et. M. 593, 18. Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Sed recte Apoll. Lex. Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. Et. Gud. 84, 1. cll. Apoll. Bekkeri Ann. II, 524. Πολιῆτης, μυθιῆτης (l. πολιήτης, μυθιήτης). Hesychius Μυθητῆρες· στασιασταί, cfr. Lobeck. Paral. 434. Butt-

85.

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσην, καὶ δὴ λῴπος ἐχρίσθη.

86.

Οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

87.

Ἐρξίη πη δηὖτ' ἄνολβος ἀθροίζεται στρατός.

IV. Ἐλεγεῖαι.

88.

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἁγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

---

mannus sic scribit: *Μυθιῆται δ' ἀνὰ νῆσον διέπουσιν ἱρὸν ἄστυ.* Sed Hesychius: *Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον. Ἀνακρέων· ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο.* Quod jam Sopingius prioribus addendum vidit. Bergkius reliquis audacter immutatis *Σάμον* addit post *διέπουσιν*. Ego *τὰ μέγιστα* poetam scripsisse conjeci in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 64. p. 518.

Fr. 86. Scholl. Vict. Il. *P*, 543. *Κατὰ ταῦρον ἐδηδώς: ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος. παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς. Καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέρην κόψε μέσην, καὶ δ κτλ,* Correxit Bergkius Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 68. p. 545. Sermo erat de corpore misere truncato. Fortasse Oroetis foedum facinus in Polycrate (Herod. III, 125.) dicebat poeta.

Fr. 86, b. Philosophus in Papyro Paris. apud Letronnium affert. Codex *ΔΕΤΤ'*: scripsi *δηὖτ'*. Sed fortasse *δ' ἔτ'* scripserat poeta. Polycratem, Samiorum tyrannum, loqui suspicio est Letronnii.

Fr. 87. Hephaestio 34. *Τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷον Ἐρξίη κτλ.* Anacreonti probabiliter tribuit Bergkius, qui Darii expeditionem videre potuisse senex videatur. Dariam enim *Ἐρξίην* vocabant Graeci, v. Herodot. VI, 98.

IV. *Ἐλεγεῖαι.* Fr. 88. Athen. XI, 469, A. *Ὁ γαμίης Ἀνακρέων φησίν· Οὐ φ. κτλ.* Cfr. Xenophanis El. fr. 1, 13 sqq. et Phocyl. fr. 7. 1. Sic C: *οὐ φίλεος* AB$_1$ *οὐ φίλος ὅς* PVL. 4. Frid. Frankius *μνήσεται*.

89.

Οὐκέτι Θρηϊκίης [πώλου] ἐπιστρέφομαι.

90.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

91.

Ἄγχοῦ * δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

V. Ἐπιγράμματα.

92.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἤδ' ἐβόησε πόλις·
οὕτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

93.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Fr. 89. Longinus de Sublim. XXXI. *Γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρ.* Bergkius vel *παιδὸς* vel *πώλου* inserit. Cfr. fr. 47.

Fr. 90. Athen. XI, 460, D. *Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἰν. κτλ.*

Fr. 91. Hygin. Astron. II, 6. *Nonnulli Lyram, quae proxima ei signo* (Engonasin) *est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἄγχοῦ κτλ.* Verissime Muellerus Prolegg. Mythol. 196 sqq. docuit, Anacreontem de stella non dixisse. Unde Bergkii *Ἄγχοῦ δ' αἰητοῦ* concidit. Alii *ἄγχοῦ δ' Αἰγείδεω* volebant, v. Mueller. l. c. 201. Ursinus habet *ἄγχοῖ Θησέος ἔστο λύρη.*

V. *Ἐπιγράμματα.* Haec praestantissima carmina summa injuria a poeta Teio abjudicari demonstrare studui in Nunciis Literarr. Gotting. 1836, 144. Duo priora sunt *ἐπιτύμβια*, reliqua *ἀναθηματικά*. Doricam dialectum ea habent Epigrammata, quae Doriensibus scripta fuerunt.

Epigr. 92. Anth. Pal. VII, 226. 2. Fort. *ἐγόησε.*

Epigr. 93. Anth. Pal. VII, 160. 2. Soph. Philoct. 436. Valcken. Diatr. 225. Aeschylus Europ. fr. 49.

94.

Οὗτος Φειδόλαο ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

95.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

96.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔγγονοι ἱστάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

97.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Δυσείου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

98.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

99.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

100.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιὰς αἵ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχόμεναι

Epigr. 94. Anth. Pal. VI, 135. De Phidolai victoria v. Paus. VI, 13.

Epigr. 95. Anth. Pal. VI, 142. De Echecratida Thessalo v. nos ad Simonid. Cei Reliqq. p. 66.

Epigr. 96. Anth. Pal. VI, 138.

Epigr. 97. Anth. Pal. VI, 139. Anaxagoram artificem Aeginetam commemorat Paus. V, 23, 2. Cfr. Muelleri Aeginett. 102.

Epigr. 98. Anth. Pal. VI, 140. Codex φιλοστεφάνου.

Epigr. 99. Anth. Pal. VI, 141. Suidae s. v. δυσηχὴς ῥυσαμένη et δυσηχέος debetur: Pal. ῥυσαμένα et δυςαχέος.

Epigr. 100. Anth. Pal. VI, 134. Subscriptum fuisse videtur tabulae pictae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta geren-

ἐξ ὄρεος χωροῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

101.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

102.

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάςδ' ὑποδεξάμενος.

103.

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

104.

Τελλίᾳ ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

105.

Καὶ σὲ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

---

tes exhibitae erant. 1. 2. ἥ τε et ἐρχομένη codex: correxit Jacobsius.

Epigr. 101. Anth. Pal. VI, 136.

Epigr. 102. Anth. Pal. XI, 137.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI, 143.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI, 346. 1. Codex Τελειαι ἡμερόεντα: correxit Reiskius. 3. Εὐωνυμία erat δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, v. Harpocr.

Epigr. 105. Anth. Pal. VII, 263.

XIII. Telesillae Argivae carmen.

Olymp. LXVII, 3.

Suidas: *Τελέσιλλα ποιήτρια. ἐπὶ στήλης μὲν τὰ βιβλία ἀπέῤῥιπτο, κράνος δὲ τῇ κεφαλῇ περιέθηκε* (Paus. II, 20, 7. cll. Mueller. Dorr. I, 173.)· *καὶ γὰρ ὅτε Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἄργου καταφυγόντας διέφθειρον καὶ πρὸς τὴν πόλιν ᾖσαν ὡς αἱρήσοντες, τότε Τελέσιλλα τὰς ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκας ὁπλίσασα ὑπήντησεν ᾗ προσῄεσαν· ὅπερ ἰδόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τοὐπίσω ὑπέστρεψαν, αἰσχρὸν νομίσαντες γυναιξὶ πολεμεῖν, ἃς καὶ τὸ νικᾶν ἄδοξον καὶ ἡττᾶσθαι μέγα ὄνειδος.*

Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

XIV. Lasi Hermionensis Hymnus.

Olymp. LXIX, 2.

Suidas: *Λᾶσος, Χαρβίνου, Ἑρμιονεύς, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, γεγονὼς κατὰ τὴν νή Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ Σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους.* Cfr. Clinton. Fastt. Hell. II, a. 503.

Telesillae Argivae carmen. Hephaestio 62. *Ἔστιν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἐφθημιμερῆ μέν, τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο· Ἄ δ' Ἄρτεμις κτλ.* Idem 26. *Ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ· Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,* ubi cod. B. ed. Fl. *κόρα.* Alpheus dicebatur in amores pellicere studuisse Dianam, quae Olympiae Alpheae nomine colebatur, v. Paus. VI, 22, 5. Telesilla autem refugisse castissimam dearum faciebat, cfr. Muelleri Prolegg. Mythol. 135 sqq.

Lasi Hermionensis Hymnus. Athenaeus XIV, 624, E. *Ἡ ὑποδώριος καλουμένη ἁρμονία ἐστι, φησὶν ὁ Ἡρακλείδης,*

Ὕμνος εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα.

Δάματρα μέλπω Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μέλιβοιαν, ὕμνων ἀναγῶν Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον ἁρμονίαν.

XV. Cydiae Hermionensis Carmina.

1.

Μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρῆται κρεῶν.

2.

Τηλέπορόν τι βόαμα λίρας.

ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα· ὡς καὶ Λᾶσος ὁ Ἑρμιονεὺς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα ὕμνῳ λέγων οὕτως· *Δάματρα* κτλ. ταῦτα δ' ᾖδουσι πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη. ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος. Rersus X, 455, C. Τοῦτα σημειώσαιτ' ἄν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας *Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως* τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, ἥτις ἐπιγράφεται *Κένταυροι*. Καὶ ὁ εἰς τὴν *Δήμητρα* δὲ τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ ποιηθεὶς τῷ *Λάσῳ* ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὗ ἐστιν ἀρχή· *Δάματρα — ἄλοχον*. 2. ὕμνων Jacobsius: libri ὕμνον. ἀνάγων Causaubonus: ἀναγνῶν PV., qui et ἁμαβαρύβρομον. De his carminibus ἀσίγμοις v. Boeckhium ad Pindari Fragmm. 582.

Cydiae Hermionensis Carmina. Cydiae memoriam instauravit Buttmannus ad Platonis Charmid. 155, D. Ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτῷ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν τὰ ἐρωτικά, ὅς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν. Αὐτὸς γάρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοσούτου θρέμματος ἁλωκέναι. *Cavendum, ne hinnulus in leonis conspectum veniens in praedam cedat*, dicit poeta. Cfr. Heindorfium. Horat. Carmm. III, 20. Proverbium *νεβρὸς τὸν λέοντα* comparat Hemsterhusius Lucian. Diall. Mortt. VIII. 1. *κατέναντι* vulgo: plerique libri *κατέναντα*, *κατ' ἐναντία*. 2. *μοῖραν* dictum videtur, ut *χάριν*, *ποινήν*, v. Sim. Amorg. 7, 104.

Fr. 2. Aristoph. Nubb. 967. Εἶτ' οὖ προμαθεῖν ᾖσμ' ἐόλ-

XVI. Simonidis Cei Carmina.

Olymp. LVI—LXXVIII, 1.

Scholia Aristoph. Vespp. 1402. et Suidas: *Σιμωνίδης, Λεωπρεπους, Ἰουλίητης τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως· λυρικὸς, μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις· ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ· καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρεν οὗτος· προεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλᾶ· καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον· γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἕκτης καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς γεγράφασιν. καὶ παρέτεινε μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης βιοὺς ἔτη πθ'. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Λωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Λαρίου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς· Θρῆνοι· Παιᾶνες· Ἐγκώμια· Ἐπιγράμματα· τραγῳδία καὶ ἄλλα. Τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνοῦντας ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς* (Aristophanes l. c.) *εἰσάγει.*

δασκεν, τῶ μηρῶ μὴ ξυνέχοντας, Ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ, Τηλέπορόν τι βόαμα. Scholia: *τὸ τηλέπορόν τι β. Κυδίου* (vulgo *Κυδίδου:* correxit Bernhardy ap. Buttm. l. c.) *τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων.* Patet Athenis celebre id carmen fuisse dum prisci mores vigerent. *Τηλέπορον* explicant Scholl. Aristid. 204. Frommel. *ἢ τὸ πόρρωθεν ποριζόμενον ἢ τὸ πόρρωθεν ἀκουόμενον.*

Simonidis Cei Carmina. Post nostram carminum Simonideorum editionem, quam in Exercitatt. Critt. et locupletavimus et hic illic correximus, dulcissimo poetae et quem in sinu et oculis gerimus, profuerunt G. Hermannus, qui quum publice diversis locis Simonidem attigit, tum in literis ad me datis plura praeclare correxit; L. Doederleinius, qui humanus et intelligens operis nostri censor exstitit in Diar. Literar. Monacens. 1837, 26. p. 218 sqq.; denique Th. Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1839, 1. p. 11 sqq. Quae desunt in editione Brunsvicensi fragmenta, stellula notavimus. Ceterum multa, quae ibi exposuimus, nec potuimus nunc recoquere et noluimus. Verum si tempus plura nos docuisse dixerimus, quam doctorum hominum notationes, non in arrogantiae detorquebit crimen, quisquis studiorum horum rationem probe noverit. Hinc patet, quodammodo hunc delectum supplementi loco esse editioni majori. Nec desunt palinodiae.

Epigramma Incerti.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ·
Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

I. Ἐγκώμια.

1. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

1.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος
ἔπαινος.
Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
Ὅ δὲ σακὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας

---

1. Encomiorum Fr. 1. Diodorus Sic. XI, 11. Οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ. 3. Libri προγόνων: correxit Ilgenius. Tacita *recordatio* praeclari facinoris est *loco querelarum*. οἶτος libri: correxit Jacobsius. *Commiseratio praedicatio est.* 4. Cfr. Pind. Pyth. VI, 10. 5. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ad τοιοῦτον etiam nunc refero: caussam reddit universi enunciati, *quippe fortium virorum.* Non dissimilis ad structuram locus Tyrtaei Eleg. 7, 19 sq. Bergkius l. c. 19. sic scribit: Ἐντ. δὲ τοιοῦτον εὐρὼς, | Οὔθ' ὁ π. ἀμ. χρ. | Ἀνδρῶν δ' ἀγ. ὅδε σηκὸς οἰκ. εὐδ. | Ε. εἵλετο· μ. δὲ | Λ. Σπάρτας β., ἀρ. μ. λ. | κ. ἀ. τε κλεῖος. Ex his unum κλεῖος mihi commendatur. Ante εὐρὼς Bergkius οὔτε intelligi statuit. 6. Vulgo οἰκετᾶν: Thierschius οἰκέτιν. Aeschylum Agam. 647. τύχη δὲ σωτὴρ ναῶν θέλουσ' ἐφέζετο aliaque comparat Bergkius: cfr. Lobeck. Parall. 270 sq. Εὐδοξία tanquam *inquilinus* obversatur menti poetae. Cfr. Periclem Thuc. II, 43. 7. Libri εἵλατο: emendavit Hermannus. Vide Lobeck. Phryn. 183. Buttm. Gr. Max. I, 417.

ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

2. Ἄδηλον.

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον,
ἀενάοις ποταμοῖς
ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντιθέντα μένος στάλας;
ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

II. Ἐπίνικοι ᾠδαί.

3. Ἀδήλῳ τεθρίππῳ.

Πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς.

Fr. 2. Diog. Laert. I, 6, 2. Τὸ ἐπίγραμμά τινες τὸ ἐπὶ Μίδᾳ τοῦτόν (Cleobulum) φασι ποιῆσαι· Χαλκέη παρθένος εἰμὶ, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι· | Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, | Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, | Καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα, | Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ | Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται. Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ἆσμα, ὅπου φησί· Τίς κτλ. Cfr. I, 4 sq. Prolegg. XXXVI. 5. Stephani codd. ἀντιθέντα μένος τάλας: hinc ille correxit. Sed fortasse ἀντιτιθέντα rectius scribetur.

II. Ἐπίνικοι ᾠδαί. Secundum varia genera certaminum Grammatici dispescuerant epinicia Simonidea. Callimachum auctorem fuisse docui Exx. Critt. IV, 20 sq.

Fr. 3. Scholl. Ar. Eqq. 404. Ἐπᾴσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. Ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο· Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἐσθλοῖς. τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. Si Simonides quoque συμφοραῖς intellexit ἐσθλοῖς (h. e. victoriam), non recte adjeci in Ed. Maj. versiculum ab Ath. X, 447, A. servatum: οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων. Probavi Doederleinio: vapulo Bergkio. Fortasse ἐπὶ poeta dederat.

4. *Σκόπᾳ τῷ Κρέοντος Θεσσάλῳ τεθριππῳ.*

Στροφή.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τε-
τιγμένον.

(Desunt quinque versus.)

Ἀντιστροφή.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσλὸν ἔμμεναι.
Θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὅν ἂν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
Πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς, καὶ
τοὐπιπλεῖστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

Ἐπῳδός.

Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ
ὅς ἂν μὴ κακὸς ᾖ
μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος εἰδὼς τ' ὀνασίπολιν δίκαν, ὑγιὴς ἀνήρ.

Fr. 4. Plato Protag. 339, A. sqq. *Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μέν, περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι Ἀνδρ' ἀγ. κτλ.* Descripsit carmen, quod Aeolios modos habet, Boeckhius Metr. Pind. 337. Deliquerat Scopas nescio quid: poeta, victoriam quadrigis partam celebraturus, humanae imbecillitatis obtentu culpam eleva. Cfr. de Scopa, impotentis animi tyranno, Buttmann. Mythol. II, 268 sqq. Prolegg. nostra XV. XXXVI. Impugnat autem dictum Pittaci, *χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι:* ipse *γενέσθαι* pro arduo habet: illud in solum deum cadere. 2. Hor. Sermm. II, 7, 86. 3. De dicto Pittacio v. Zenob. VI, 38. Scholl. Plat. 369. 394. Bekker. *Neque recte et convenienter quamvis a viro sapiente dictum mihi judicatur Pittacium illud.* 8. Ad *εἰ κακῶς* ex *πράξαις* repete *ἔπραξε.* 12. Libri *εἰδώς γε ὑνήσει πόλιν:* correxit Hermannus. Cfr. Soph. Antig. 366 sqq.

Οὔ μιν ἐγὼ μωμάσομαι·
οὐ γὰρ ἐγὼ φιλόμωμος·
τῶν γὰρ ἀλιθίων ἀπείρων γενέθλα.
Πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στροφὴ β'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα
χθονός·
Ἔπειτ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρὸν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

3. Ἀδήλῳ ἅρματι.

Ἱπποτροφία [γὰρ] οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

---

13. Libri οὐ μήν: correxit Schleiermacherus. 14. Libri οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος: εἰμὶ Hermannus induxit. Nobis ἐγὼ requiri videbatur. 15. Sic libri: vulgo ex edd. vett. ἄπειρα γένεθλα. *Infinita propago stultorum.* Quidam ἀπείρων γένεθλα scribentes ἀπείρων per enallagen ad ἠλιθίων respicere arbitrantur. 17. *Iccirco nunquam ego quod fieri nequit quaerens, in vanam irritamque spem aevi partem projiciam,* (quaerens) *virum* sqq. 19. Il Z, 142. βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Phanocl. Eleg. fr. 2. Valckenar. Eur. Hippol. 131. Horatius: *Quicunque terrae munere vescimur.* 20. ὔμμιν spectat ad Scopadas, quos post v. 2. appellaverat. 23. Eurip. Hel. 532. Σοφῶν ἔπος, δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον, ubi plura Hermannus: add. Zenob. I, 85. Ceterum Bergkius 23 sq. quaedam aliter describit: sic primum quemque versum stropharum sic metitur: Ἄνδρ' ἀγ. μὲν ἀλ. γενέσθαι. Et: Οὐδέ μοι ἐμμ. τὸ Πιττάκειον. Et: Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι, ut χαλεπόν, νέμεται, δυνατόν non sine gravitate ab initio ponantur. Tum quartum quemque versum sic digerit, ut v. 6. legat omissa ἂν particula: ὃν ἀμάχανος σ. καθέλῃ. Versu 20. ἐπὶ δ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπ. conjicit. Denique v. 7. sic incidit: Πρ. γὰρ εὖ π. ἀ. ἀ., κακὸς δ' | εἰ κακῶς· καὶ κτλ. et v. 21. pariter: Πάντας δ' ἐπ. κ. φ., ἑκὼν | Ὅστις κτλ.

Fr. 5. Plutarch. Morall. II, 49, C. Ὁ Σ. τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις.

6. Ἀθήλῳ ἅρματι.

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

* 7. Ἀθήλῳ ἅρματι.

Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἀέρθη.

8. Λεώφρονι Ῥηγίνῳ ἀπήνῃ.

Χαῖρε, ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

9. Ἀθήλῳ πεντάθλῳ.

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι
πωτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ·

Hinc concinnavi. Victoris equestris patriam laudaturus Zacynthum, insulam saxosam, opponit agris fertilibus et equis alendis idoneis. Cfr. Odyss. Δ, 607.

Fr. 6. Plut. Morall. II, 445, C. *Μὴ κτλ. κατὰ Σιμωνίδην.*

Fr. 7. Scholl. Ven. Arist. Pac. 117. *Τὸ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον· οἱ δέ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος· Κονία κτλ.* Vide Exx. Critt. X, 61. De v. *μεταμώνιος* primaria significatione adi Nitzsch. in Hom. Odyss. B, 99.

Fr. 8. Aristot. Rhet. III, 2, 45. *Ὁ Σ. ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. Ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαῖρε κτλ. Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν.* Cfr. Heraclid. Pont. Polit. 25. Ath. I, 3, E., unde patet, carmen scriptum fuisse in victoriam mularem Leophronis, filii Anaxilae, Rheginorum tyranni.

Fr. 9. Haec conglutinavi ex Tzetz. Chill. I, 310., qui tres priores versus afferens de Orpheo sermonem esse testatur; v. 4. 5. 6. sunt ex Plut. Morall. II, 722, C.; novissima ex Aristot. Hist. Animm. V, 9. *Ἡ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, Ἀλκυονίδες ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τρόπων, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς, καθὰ καὶ Σιμωνίδης ἐποιήσεν· Ὡς ὁπόταν κτλ.* Denique Bekker. Ann. 377, 27. *Σιμωνίδης ἐν Πενταάθλοις ἑνδεκά* (lege *τεσσαρακαίδεκά*) *φησιν τὰς ἀλκυονίδας.* 3. In Ed. Maj. *κυανέας ἐξ ἁλὸς* de conjectura dederam. Praestat vul-

οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτας
τότ' ὦρτ' ἀνέμων, ἅτις κατέκωλυε χιονωμένην μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν,
ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ χιόνα πινύσκῃ
Ζεὺς ἅματα τεσσαρακαίδεκα, λαοὶ δέ μιν ἱρὰν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
ἰρὰν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνος.

10. Ἀδήλῳ παλαιστῇ.

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀσικέως δενδρεῶν ἐξελθὼν ἀγλαὸν
Διὸς τέμενος.

11. Γλαύκῳ Καρυστίῳ πύκτῃ.

Οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν
ἐναντίας χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν αὐτῷ,
οὐδὲ διθαρείῃ Δίκαιναι τέκος.

---

gatae alacritas. Cfr. Ap. Rh. I, 569 sqq. 5. Libri σκιδναμένα. 7. Jupiter, quasi ad sanam rationem revocat, σωφρονίζει, dies hibernos. Ruhnkenius τιτύσκῃ conjecerat. 8. 9. Vulgo ἥματα, τε μίν, καλέουσιν, ἱεράν.

Fr. 10. Strepsiades Aristi Nubb. 1355. Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα Λινδὶ Σιμωνίδου μέλος τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη. Schell. Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου. ἦν δὲ ὁ Κριὸς οὗτος παλαιστὴς Αἰγινήτης. (Herod. VI, 73. 85.). Τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ ποιητὴς, λέγων· Ἐπέξαθ' ὁ Κρ. οὐκ ἀσικέως ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. Δενδρῶν' dederam in Ed. Maj., sed rectius δενδρεῶν Bothius et Hermannus. Dobraeus ἐς εὐδένδρον proposuit. Olympiane fuerit victoria an Nemeaea non patet. Illud patet ex Aristophane, carmen scriptum fuisse in victoriam pugilis, fortasse Atheniensis, qui Crium, nobilem Aeginetam, male mulcasset. Hinc apparet, est, cur Strepsiades hoc potissimum carmen expetierit. Medium igitur prope accedit ad id quod posuit Aristophanes ἐπέχθη, cfr. Ed. Maj. Addend. 239 sq.

Fr. 11. Lucian. pro Imagg. XIX. Πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς δόκιμος τὸν Γλαῦκον; Οὐδὲ Πολυδ. βίαν φήσας ἀντείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας κτλ. Et post: Εὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε

12. Ἀδήλῳ πύκτῃ.

Ὦνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ἐκείνων.

13. Ἀδήλῳ πενταθλῳ.

Ὃς δουρὶ πάντας
νίκασε νέους δυνάεντα βαλὼν Ἀνάυρον ὑπὲρ πολυβότρυος
ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

14. Ἀδήλῳ Νεμεονίκῃ.

Ἰοστεφάνου [στόματος] γλυκεῖαν ἐξάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

15. Ἄδηλον.

Δίδωτι δαΐτέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,
Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάροιο παῖς· ἔτικτε δ' Ἄτλας

τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Ex Quintil. Instt. Or. XI, 2, 11. Simonidi vindicarunt Meinekius Euphor. 82. et Welckerus. Cfr. Prolegg. XIV. De Glauco v. Paus. VI, 10, 1. Demosth. de Cor. 331. Aliter constituit Bergkius 24. Οὐδὲ Π. β. | χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ κτλ.

Fr. 12. Aristides II, 380. (513. Dindorf.) Κἀτά σε ἀνήρ τις Σιμωνίδεος ἀμείψεται· Ὦνθρωπε κτλ.

Fr. 13. Ath. IV, 172, E. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν κύγον ποιούμενος φησίν· Ὃς κτλ. Cfr. Stesichori fr. 3. Homerum dixit poëtam Thebaidis cyclicae, ut videtur.

Fr. 14. Ath. IX, 396, E. Καὶ ἐν ἄλλοις (Simonides) ἐπ' Ἀρχεμόρῳ εἰρηκεν· Ἰοστέφ. γλυκ. κτλ. Addidi στόματος. De Archemoro infante v. Paus. II, 15, 2.

Fr. 15. Ath. XI, 490, E. Σιμωνίδης τὰς Πλειάδας Πελειάδας εἴρηκεν ἐν τούτοις· Δίδωτι δεῦτέ σ' Ἑρμᾶς ἐν., Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτικτε δ' Ἄτλας κτλ. 1. Conjeci ἴδοιτο δαῦτέ σ' E., utinam Mercurius rursus propitius te adspiciat. Potest servari librorum scriptura, si posta cantu in honorem victorum per tempus intermisso rursus lyram alloquebatur. Formam δίδωτι Pindari ἐφίητι vindicare videtur, v. Matth. Gr. I, 401. 2. Versum instauravi ex Scholl. Pind. Nem. II, 16. Σ. μίαν τῶν Πλειάδων Μαίαν ὀρείαν προσηγόρευσεν εἰπών· Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου. Κατὰ λόγον·

ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν τᾶν᾽ ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.

---

16. *Ἀστύλῳ Κροτωνιάτῃ σταδιοδρόμῳ.*

Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας;
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

17.

Φοινίκεον ἱστίον, ὑγρῷ πεφυρμένον
πρινὸς ἄνθει ἐριθάλλου.

αὕτη γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θοὸν κήρυκα τέχ᾽ Ἑρμῆν. 3. Correxi vulgatum *φίλαν θυγατέρων*. Ceterum cfr. Prolegg. XLV. et de Pleiadibus, Atlantis filiabus, Muelleri Prolegg. Myth. 191 sq.

Fr. 16. Photius v. *Περιαγειρόμενοι: Σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ.* 1. *νῦν γε* scripseram in Ed. Maj. *τοσάσδε* Porsonus: vulgo *τοσάδε*. Bergkius 25. locum sic conformabat: *Τίς δὲ δὴ τῶν νῦν τοσάδ᾽ ἢ πετάλοισι μύρτων* (vel *ἢ πεταλσι μ.*, cll. Crameri Ann. I, 121. ubi affertur *ἐν ἠρινοῖς πεταλσιν.*) | *ἢ στεφ.* | *ῥ. ἀνδήσατο* | *νίκας κτλ.* 3. Photius *περικτυόνων*. De Astyli Crotoniatae victoriis v. Paus. VI, 13, 1. Plat. Legg. 839, E. cum Scholiis. Pergit Photius: *Ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν. ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις στεφανοῦν καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων.* Haec cur ex eodem carmine Simonideo fluxisse arbitremur expositum est in Ed. Maj. Hinc

Fr. 17. addidi ex Plut. Thes. XVII. *Ἔδωκεν ἱστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ* (Aegeus), *κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένου τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν· εἰ δὲ μή, τῷ μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὁ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκόν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ Φοινίκεον ἱ. ὑγρῷ πεφ.* (πεφ. *ὑγρῷ* Bodl. 1. 2.) *πρινὸς ἄνθει ἐριθάλλου, καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. Ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος, ὡς φησι Σιμωνίδης.* Scripseram *Φ. ἱ., ὑγρῷ πεφ. ἄνθει πρίνου* | *ἐριθάλλου*. Bergkius 25: *Φ. ἱ. πεφ. ὑγρῷ* |

18.

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών.

---

* 19. *Εἰς Ὄριλλαν ἐπινίκιον.*

Καρικὸς αἶνος.

ἐριθ. πρίνου ἄνθει. *Πρινὸς* certe non debebat mutari, quod cum Buttm. Gr. Max. I, 221. in metaplasta referri debebat; et. Philoponus Stephani *Πρὶν prius*; *πρίν arbustum*, quod injuria videtur Lobeckius Parall. I, 72. ex mendosa scriptura Plutarchi natum judicare. Ceterum cfr. Catull. Epithal. Pel. et Thet. 225 sqq. Interempto Minotauro domum tendunt: Plut. Thes. XXII. *Τῇ Ἀττικῇ προσφερομένων ἐκλαθέσθαι μὲν αὐτὸν, ἐκλαθέσθαι δὲ καὶ τὸν κυβερνήτην ὑπὸ χαρᾶς ἐπάρασθαι τὸ ἱστίον, ᾧ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἔδει γνώριμον τῷ Αἰγεῖ γενέσθαι. τὸν δὲ ἀπογνόντα ῥῖψαι κατὰ τῆς πέτρας ἑαυτὸν καὶ διαφθαρῆναι. Καταπλεύσας δὲ ὁ Θησεὺς ἔθυε μὲν αὐτὸς ἃς ἐκπλέων θυσίας ηὔξατο τοῖς θεοῖς Φαληροῖ, κήρυκα δὲ ἀπέστειλε τῆς σωτηρίας ἄγγελον εἰς ἄστυ.* Qui repperit Aegea mortifero saltu concussam. Hinc adjeci

Fr. 18. ex Scholl. Soph. Aj. 727. *Καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότου καί σε μᾶλλον ὤνασα πρ. ἐ.* Scripserant *βιότῳ κέ σε μ. ὄνασα*. Nunc Hermannum sequor; *Ad vitam*, ait caduceator, *magis te juvissem, si maturius advenissem*. Confer Soph. Aj. l. c.

Fr. 19. Diogenianus Praefat. Paroem. V. Gaisf. (Walz. Rhett. II, 10.) *Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτὸν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν (Ὄριλλαν? an Ὀρσίλαν? an Δορίλαν?) ἐπινίκιῳ.* Quo tenderint poetae, acerrimi adversarii, v. Prolegg. XVIII., conjicere licet ex Macario Chrysoc. Walzii Arsen. 318. *Κάριος αἶνος· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι. Ἁλιέα γάρ φασι τροφῆς ἀπορούντα χειμῶνος εἰπεῖν· Κολυμβήσω, ἀλλὰ ῥιγήσω· μὴ κολυμβήσω, ἀλλὰ πεινάσω.* Cfr. Exx. Critt. X, 60 sq.

20. Ἄδηλον.

Ἔστι τις λόγος,
τὰν Ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
* νῦν δέ μιν θεὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.
Οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
ὤ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ
ἵκῃ τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

21. Ἄδηλον.

Οὔτις ἄνευ θεῶν
ἀρετὰν ἔλαβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
Θεὸς ὁ παμμήτις· ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν
ἔστιν ἐν θνατοῖς.

III. 22. Ὕμνος εἰς Ἄνεμον.

Ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος
πορφύρεα σχίζει περὶ πρῳΐραν τὰ κύματα.

Fr. 20. Clemens Al. Stromm. IV, 585. Potter. (211. Sylb.) Λέγει ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται. Εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει. Ἔστι τις λόγος κτλ. Cfr. Hesiodi Opp. 265 sqq. Prolegg. XXXIX. 1. Interposueram δέ post ἔστι. 3. Libri νῦν δέ μιν θοὰν: scripseram ἁγνὰν δέ μιν θεὸν χ. Similiter sanctam speciem Virtutis exornaverat Telesilla Argiva in Scholl. Hom. Odyss. N, 289. 4. Interposueram γὰρ post οὐδέ: nunc μὰν placeret. 6. ἵκῃ vulgo: Doederleinius sententiam censet hoc fere requirere: Οὐδὲ γὰρ — ἔσοπτος | ᾧ μὴ δ. ἱ. ἔνδ. | μόλῃ, οὐκ ἂν ἵκοιτ' ἐς ἄ. ἀ. Ego sic interpretor: *Neque conspicuus est inter homines, nisi cui gravis sudor intrinsecus oriatur pervenerit que in summam virtutis.* Cfr. Tyrtaei El. 9, 43.

Fr. 21. Theophilus ad Autol. II, 9, 108. Σιμωνίδης· Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρ. λ., οὐ π., οὐ βρ. θεὸς ὁ (οὐ Steph.) παμμήτις, ἀπήμαντον δὲ (τε Steph.) οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς. Sic libri; quae probabiliter correxisse puto. Hermannus ἀπήμ. δ' οὐδέν ἐστιν ἐν ἀνθρώποις facilius et aptius judicat.

III. Ὕμνος εἰς Ἄνεμον. Himerius Orat. III, 14. Ὁ ἄκεμος ἐπιγνοὺς οἷμαι, τὴν Κείαν ᾠδήν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῇσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐ-

* IV. 23. *Παιὰν εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον.*

Δαλογενὲς, εἴτε Λυκίαν . . . . .
χρυσεοκόμα Ἕκατε, παῖ Διός.

V. 24. *Σκόλιον.*

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι·

θὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὔριος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι.

Fr. 22. Himer. Eclogg. XIII, 32. *Νῦν ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνὴν, ἐκ τῆς Κείας Μούσης προςειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον· Ἁπαλὸς κτλ.* 1. Fortasse *ἁλὸς* scribendum cum Bergkio. 2. Libri *πορφυρᾶ σχ. περὶ τὴν πρώραν τὰ κ.* Correxi. De naufragio Simonidis multa fabulatur Phaedrus Fabb. IV, 21. Cfr. Epigr. CX. et Hymnum Arionis qui fertur. Ut Simonides h. l. *πρωΐραν*, sic alias *κυανοπρωΐραν* dixerat, v. fr. CXLVI.

IV. *Παιὰν εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον.* Julianus Epp. XXIV. *Σιμωνίδῃ τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προςειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινος ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον ἢ Πύθιον Χαίρειν προςαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινος ἐπωνυμίας συμβόλῳ προςφωνούμενον.* Cfr. Callimachi Hymn. Apoll. 100. Originationibus ejusmodi *ἐν τοῖς τῶν θεῶν ἐπαίνοις* legitimum esse locum docet Aristoteles Rhet. II, 28, 29. Bergkius 26. ad hunc Paeanem revocavit magna cum probabilitate

Fr. 23. Aristot. Rhet. III, 8. *Ἔστι Παιᾶνος δύο εἴδη, ἀντικείμενα ἀλλήλοις· ὧν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἁρμόττει, ὥςπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστὶν, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρὰ, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι· Δαλογενὲς κτλ. Καί· Χρυσεοκόμα κτλ.* Bergkius post *Λυκίαν* addit (*ἔχεις*): sequebantur plures loci Apollini sacri. Tum *χρυσεοκόμας* citra necessitatem ponit. Quae addit Aristoteles, eundem poetam auctorem habere existimat: *Ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς· ἡ δὲ μακρὰ τελευταία· Μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανοῦ ἠφάνισε Νύξ.*

V. *Σκόλιον.* 24. Simonidi Scolion hoc tribuunt Clemens Al. Stromm. IV, 375. Schol. Plat. Gorg. 451, E (*οἱ μὲν Σιμω-*

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

VI. Ὑπορχήματα.

25.

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμπύλον μέλος διώκων.

26.

Οἷος [δ᾽] ἀνὰ Λώτιον ἀνθεμόεν πεδίον πέταται θάνατον κεραέσσᾳ
εὑρέμεν * μανύων ἐλάφῳ·

νίδου φασὶν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου.) aliique: sed cfr. Ath. XV, 694, E. Emendatius scriptum post Herm. El. D. M. 694.

VI. Ὑπορχήματα. Cfr. Boeckh. Frr. Pind. 596 sqq. et Muelleri Dorr. I, 351 sq.

Fr. 25. Plutarch. Symp. IX, 15, 2. Ὀρχηστικὴ καὶ ποιητικὴ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἓν ἔργον ἀμφότεραι, τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν· Δόξειε δ᾽ ἄν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ᾽ ὧν ὁρίζεται τὰ εἴδη, [μάλιστα ἐοικέναι, τὰ δὲ τῆς ὀρχήσεως τοῖς χρώμασιν.] Δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα κατωρθωκέναι δόξας ἐν Ὑπορχήμασιν καὶ γεγονέναι πιθανώτατος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Τὸ γὰρ· Ἀπέλαστον κτλ. 1. Πελασγὸν Meinekius Euphor. 72. 2. Ἀμυκλαίαν videtur ai corripere, ut Anacr. Hymn. 1, 4. Ληθαίου. Canes Amyclaeae vel Laconicae velocissimae, v. Pindar. Hyporch. fr. 3. Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἕρπετόν. 3. καμπύλον, *varietate metrorum tortuosum carmen saltatione persequentes*, h. e. motus vestros attemperantes ad modos carminis.

Fr. 26. Plutarchus: ἢ τὸ· Οἷος κτλ. 1. Libri τε πεδίον. 2. Vulgo θάνατον κεράσασα εὑρέμεν μανύων ἐλάφῳ: Amyotus expressit κεροέσσας (vel κεράας) σπεύδεμεν — ἔλαφου. Scripseram κεράᾳ εὑρ. ματεύων ἐλάφῳ: nunc κεραέσσᾳ lenius visum: Hermannus scribendum proponit: εὑρέμεναι κύων. Et

τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν
* ἕτερον κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον.

27.

Ὅπα δὲ γαρῦσαι
σὺν τ' ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα ποδῶν μιγνύμεν'
Κρήταν μιν καλέοισι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

VII. Θρῆνοι.

28. Εἰς Σκοπάδας.

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε εἴπῃς ὅ τι γίγνεται ἄὐριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·

κύων jam Wyttenbachius posuit. De cornutis cervabus cfr. Bergk. ad Anacr. fr. XLIX. 3. Vulgo τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοιαν ἕτερον κάρα πάντα ἕτοιμον. Dederam τὰν δ' ἐλ' αὐχένι στρέφοισαν | σφέτερον κάρα πάντ' ἐς (vel ἐπ') οἶμον. Hermannus: τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν ἔτειρεν (vel ἔτειρεν ὃν) κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον.

Fr. 27. Plutarchus l. c. Αὐτὸς γοῦν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων· Ὅταν δὲ (δεῖ Turnebus) γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα κιλ. Amyotus sic fere legisse videtur: ὥρα δ' ἔτι νῦν γαρῦσαι Ἐλαφρὸν ὄρχημά τ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν. Posueram equidem ὅπα δὲ γαρῦσαι | σύν τ' ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα π. μιγνύμεν. Hermannus: ὅταν δὲ γαρύω σε, σὺν ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα π. μιγνύμεν. Bergkius 27. Ὅταν δὲ γυρῶσ' ἴχνη, Ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ π. μίγνυμεν. At οἶδα μιγνύμεν mihi omni dubitatione exemptum est, non minus quam γαρῦσαι. 3. Vulgo Κρῆτα μὲν καλέουσι τρόπον: Athen. IV, 181, B. Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα· Κρῆτα (Κρήταν PC et Eustath. Il. 1166, 49.) μέν (sic P: τε C: μιν Casaubonus.) καλέουσι τρ., τὸ δ' ὄργ. Μολ. Scripseram δέ μιν: Hermannus ὃν Κρήταν καλ. τρ.: Bergkius Κρήταν δέ γέ μιν.

VII. Θρῆνοι. Dionysius Vett. Scrr. Judic. II, 6. Σιμωνίδου παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν· πρὸς τούτοις, καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ παθητικῶς. Adde Quintilian. Instt. Oratt. X, 1, 64. Horat. Carmm. II, 1, 37.

Fr. 28. Favorinus Stob. Flor. CV, 62. (cll. CV, 9.) Ἀν-

ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ ταννπτερύγου μυίας
οὕτως ἀ μετάστασις.

* 29. Ἄδηλος.

Οὐκ ἐστὶν κακὸν
ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις· ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταῤῥίπτει θεός.

30. Ἄδηλος.

Ὅτε λάρνακι [δ'] ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμός τέ μιν
κινηθεῖσά τε λίμνα
δείματι ἤριπεν, οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς
ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέ τε· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ' αὔτως γαλαθηνῷ
* δεῖθει κνώσσεις. ἐν ἀτερπεῖ

θρωπος κτλ. ὥςπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. De Scopadarum interitu v. Prolegg. X sq.

Fr. 29. Theophil. ad Autol. II, 54, 257. Ad fidem codd. emendavi Exx. Critt. IV, 19.

Fr. 30. Dionysius Hal. C. V. XXVI. Ἔστιν ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας· Ὅτε κτλ. Comparandum carmen Horat. III, 27. Lydiis modis carmen aptum, ut videtur. 1. Codd. δ' ignorant, quod interposui. τέ μιν — ἤριπεν scripsi: libri τε μὴν — ἔριπεν, v. Ed. Maj. 130. ἤριπεν transitivo intellectu posuit Herod. IX, 70. Intellige: *Quum vero ventus et commotum mare* Danaam *in pavorem compellerent, Perseum amplexata* sqq. Sed quum codex Guelf. ἔρπε habeat, fortasse *δείματι ἔρπε, οὐκ* scribendum. 2. κιν. δὲ libri: correxit Brunckius. 3. οὔτ' ἀδιάνταισι vulgo: margo Aldinae Victorianae ἀδίαν τοῖσι, Guelf. ἀδιαντῆσι: οὐκ nobis scribendum fuit, ἀδιάντοισι Brunckius integravit. Nec repugno nunc, qui in Ed. Maj. ἀδιάνταισι defendendum sustinueram. Movit Lobeckius Parall. 458. 4. Vulgo Περσεῖ et βάλε: sed βάλλε Guelf. et Aldus. 5. Sic Guelf. Vulgo εἶπέν τ'. τέκος Guelf.: vulgo τέκνον. Ath. IX, 396, E. Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· Ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. 6. σὺ δ' αὔτως γαλαθηνῷ

δώματι χαλκεογόμφῳ, νυκτιλαμπεῖ
κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς.
Ἀυαλέαν δ' ὕπερθε τεὰν
κόμαν βαθεῖαν παριόντος
κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων,
κείμενος ἐν πορφυρέᾳ χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

Ἐπῳδός.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
Κέλομαι εὖδε βρέφος,
εἰδέτω δὲ πόντος,
εὐδέτω ἄμετρον κακόν·
μεταβουλία δέ τις φανείη,

Mehlhornius: libri Dionysii οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνωδεῖ θεικνώσσεις (vel δεικν.): Casaubonus σὺ δ' ἀωτεῖς γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις. Sed in δεῖθει vel δεῖδει latere aliud vel ipsa Athenaei scriptura docet, ad speciem vitii immunis, re vitiosa: nam ἦτορ per casus declinari veteres magistri recte negant, v. Lobeck. Parall. 217. Hinc δ' ante ἤτορι et ipsum signum est obliteratae genuinae scripturae: in Ed. Maj. στήθει dederam, quod non *animo* significare volui vel *mente*, sed *pectore placide spirante*. Alii ἤθει, ξίδει, μείδει volunt. Hermannus autem σὺ δ' αὖ τέως γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις, cui τ' vocula δὲ post v. αὐαλέαν respondeat. 7. δούρατι Guelf. χαλκεογόμφῳ δὲ libri: suffecerunt τε: nos proscripsimus. Νυκτιλαμπὴς δνόφος, *tenebrae quales noctu lucent*, h. e. σκότος. Compara Aesch. Pers. 420. Eurip. Iph. Taur. 110. Hel. 518. μελαμφαὲς ἔρεβος, ubi v. Pflugkium. Interpretes νυκτιλαμπὲς ad δῶμα referebant, quod fieri nequit. Hermanno tamen sic placet distingui: χαλκεογόμφῳ τε νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ. ταθείς scripsi: libri τὰν δ' εἰς, τάδε εἰς: editores conjectaverant τὰ δ' αὐαλέαν, τὺ (vel σὺ) δ' αὐαλέαν. Nostram scripturam corroborat δ' post αὐαλέαν in libris additum. 10. κόμαν βαθεῖαν, Sim. Amorg. 7, 66. 13. πρόσωπον καλὸν πρόσωπον Guelf. Ald. 15. ὑπεῖχες οὖας, h. e. ὑπήκουες, unde genitivum poterat adjunctum habere. 16. Libri κέλομαι. 18. Vulgo εὐδέτω δ' ἄμ.: δ' ignorant libri. Cfr. autem Theocr. XXIV, 7. Alcmanis fr. 43. 19. Sic Guelf.: reliqui ματαιοβουλία. Unde Bergkium secutus μεταιβολία

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅ τι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι,
τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

31. Ἄδηλος.

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες,
ἡμίθεοι, ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον
οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας
ἐξίκοντο τελέσαντες.

32. Ἄδηλος.

Πάντα γὰρ μίαν ἵκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

---

edideram. Quod jam non satis tutum videtur. Hermannus commate post κακὸν distinguens ματαιοβουλία δέ τις φ. retinet, h. e. τὸ κακὸν δὲ ματ. τις φαν. ἐκ σέο. 20. ὅτι δὴ libri: ὅττι δὲ Mehlhornius, εἴ τι δὲ Schaeferus. 21. Libri κνοφιδίκας σύγγνωθί μοι, τεκνόφι δίκας μοι, Regius 1. δίκας σύγγνωθί μοι. Schaeferus δίκᾳ, ob *justam filii causam*: Mehlhornius δίκαν, *in gratiam filioli*. Quod mihi etiamnunc necessarium videtur. Hermannus sic: Ὅ τι δὲ θ. ἔ., εὔχομαι, τεκνόφι δίκας σὺ γνῶθί μοι, quae sic interpretatur: *Was aber ein vertrauensvolles Wort ist, ich flehe dich an, wegen des Kindes sprich da mir Recht zu.* Bergkio 28. Epodus sic videtur legi debere: Εἰ δὲ τοὶ δ. τό γε δ. ἦν, | καί κεν ἐ. θρηνημάτων λεπτὸν ὑπ. οὖας. | Κέλομαί σ', εὖδ' ὦ βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, | Ἔ. δ' ἄμ. κακόν. | Μεταιβολία δέ τ. φ., | Ζ. π., ἐκ σέο· ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος | Εὔχομαι, τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

Fr. 31. Stob. Floril. XCVIII, 15. Σιμωνίδου. 2. Vulgo ἐγένοντο υἷες: omisso υἷες Bergkius 28. θεῶν δ' ἐξ ἀν. ἐγένονθ' ἡμίθεοι | Ἄπονον κτλ. De locutione υἷες ἐξ ἀν. cfr. Hom. Il. *B*, 247. Wunder. Soph. Phil. 3. 3. De aerumnosa vita ἡμιθέων v. Hesiod. Opp. 156 sqq. Hom. Il. *M*, 23. Similiter hinc solatia haurit Pindarus Pyth. III, 86. 5. τελέσσαντες Bergkius.

Fr. 32. Stob. Flor. CXVIII, 5. Σιμωνίδου. 1. De v. δασπλὴς (Orcum significat poeta) v. Meinek. Euphor. 121.

33. Ἄδηλος.

Πολλὸς γὰρ ἄμμιν εἰς τὸ τεθνάναι χρόνος, ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα κακῶς ἔτεα.

34. Ἄδηλος.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρηκτοι δὲ μεριμνόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον
μέρος οἵ τ' ἀγαθοὶ ὅστις τε κακός.

* 35. Incertum.

Τοιάδε θνατοῖσι κακὰ κακῶν
ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται, κενεὰ δ' εἴζδυσις οὐδ' αἰθέρι.

* 36. Incertum.

Ἀτέκμαρτος [γὰρ] ὁ πᾶς βίος, οὐδὲν ἔχων πιστόν, πλανᾶται συντυχίαις·

Fr. 33. Stob. Flor. CXXI, 1. *Σιμωνίδου.* 1. Libri *ἡμῖν εἰς τεθνάναι:* Valckenarius *ἡμῖν εἰς τὸ τ.:* Bergkius 28. *ἀμῖν εἰς τεθνάναι.* *ἀριθμῷ:* in Ed. Maj. *ἀμιθρῷ* dederam, v. fr. CXXXIV.

Fr. 34. Plut. Morall. II, 107, B. 1. Vulgo *ἄπρακτοι*, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Isthm. VII, 7. 2. In Ed. Maj. *ὁ' ἐν παύρῳ* dederam, eodemque modo video emendare Pflugk. Schedd. Critt. 20., qui post *μέλ.* addidit [*ἀνδρῶν*]. 3. Libri *ὁ δ' ἄφυκτ' ὠμὸς:* vulgo *ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς.* Fortasse *ὁ δ' ἄφυκτος ὅμως* scribendum. Quod dedi Mehlhornio debetur. Pflugkius *πᾶσι δ' ἄφυκτος ὁμῶς.* 4. Expunxeram in Ed. Maj. *μέρος:* Bergkius 28. *λάχομεν μέρος* volebat. Versus nunc aliter digessi. Ceterum Pflugkius quoque *μέρος* delet.

Fr. 35. Plutarch. Cons. Apoll. 115, A. non nominato auctore; Simonidi probabiliter vindicat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 619. Dialectus a nobis mutata: Plutarchus *θνητοῖς, κενεήν.* Ait poeta: *Talia mortalibus mala malorum circaque exitia gignerantur, vacuus autem aditus ne aetheri quidem.* Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1665. Democrit. Stob. Flor. XCVIII, 65. Locutionem *κακὰ κακῶν* illustrant Intpp. Soph. O. C. 1232. Wexius Antig. 1256.

Fr. 36. Stob. Florll. XCVIII, 66. *Ἑρμολόχου* (*Ἑρμολάου* Trincav.). Eximie blanditur sententia Pflugkii, qui Schedd.

43.

Μή μοι καταπαύετ', ἐπείπερ
ἤρξατο τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

44.

Ὁ δ' ἵκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάορος
Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.

45.

Καὶ σὺ μέν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, ἔλλαθι.

46.

Κορινθίοισι δ' οὐ μανίει τὸ Ἴλιον.

Fr. 43. Pergit Aristides post fr. 41. *Τί δ' ἐπειδὰν λέγῃ· Μή μοι κτλ.* Haec non continuanda prioribus, quod Bergkio 31. visum, apparet ex Aristide ipso. 2. Fortasse *ἄρξατο*. *πολυχορδότατος* vocatur *αὐλός*, qui multarum chordarum sonum aequet. Sic saepe ad tibias applicantur, quae antiquitus uni citharae, antiquissimo instrumento musico et vere Graeco, convenirent. Cfr. Plutarch. Sympos. II, 4. Jacobs. Anth. Pal. 664. Huschk. Ep. Crit. in Propert. 9 sqq.

Fr. 44. Scholl. Eur. Med. 20. *Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Μήδεια Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης, λέγων οὕτως· Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρ. κτλ.* Correxere haec Hermannus et Elmslejus. 2. Libri *συνάστεος*, quod emendavi. Elmslejus *συνέστιος*, Hermannus *συνάστιος*. 3. Fortasse *Κρανείου Λεχ.* Ceterum cfr. Paus. II, 3, 8. Scholl. Pind. Ol. XIII, 75.

Fr. 45. Scholl. Il. *Κ*, 252. *Ὁμήρου εἰπόντος· Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν, Σιμωνίδης δὲ φησίν· Καὶ κτλ.* Alloquitur umbra Achillis Hecubam. Cfr. Longinus de Subl. XV, 7. *Ἄκρως ὁ Σοφοκλῆς — πεφάνταται κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου.* Cfr. Eurip. Hec. 37 sqq. *εἴκοσι*, v. Theocr. XV, 139. Cic. Tusc. Disp. I, 35, 85. *ἔλλαθι* Villoisoni Scholia; *ἵλαθι* Gaisfordius et Bekkerus. Aeolensibus illam formam tribuunt Grammatici, v. Et. Gud. 566, 26. Seidlerus de frr. Alcaei et Sapph. 180. Naekius Mus. Rhen. 1836, 20.

Fr. 46. Scholl. Pind. Ol. XIII, 78. *Οἱ Κορίνθιοι ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· — τοῦτο δὲ καὶ Σιμω-*

47.

Σπάρτα δαμασίμβροτος.

48.

Ἀκάνθιος τέττιξ.

49.

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς.

50.

Χρυσὸς ἐφθὸς, ἀκήρατος, οὐδὲ μόλυβδον ἔχων.

νίδης εἶπε· Κορ. κτλ. οὐδὲ Λαναοί· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο. Codex *Κορινθίοισιν οὐ μανιεῖ οὐδὲ Λαναοῖς.* Correxit Boeckhius. Confer Plut. Dion. 1. Arist. Rhet. I, 6. *Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.* Taxabat poeta Corinthiorum in bellis Persicis languorem, ut videtur. Posthac aurum Corinthiorum sententiam ipsius inclinasse sunt quae arguant, v. Prolegg. XXVIII. Dixit de h. l. nuper Vaterus in Rhes. CXIX sq.

Fr. 47. Plutarch. Agesil. 1. *Φασὶν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροήθεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.*

Fr. 48. Steph. Byz. v. *Ἄκανθος· Ἀκάνθιος τέττιξ· ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ ἡ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης.* Ἀκ. τέττιξ dictus *ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις* Suidas. In proverbio erat *ἀμουσότερος Ἀκανθίου τέττιγος,* Provv. Bodl. 81. Simonides in aemulum nescio quem haec verterat, opinor.

Fr. 49. Plutarch. Morall. II, 783, D. *Πολιτεία δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰθισμένου παρέχειν αὑτὸν οὐχ ἧττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἄρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθησι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον κτλ. ὥς φησι Σιμωνίδης.* Cfr. Prolegg. XXXIII. Naekius Schedd. Crit. 28. *ἐσχάτιον.*

Fr. 50. Plut, Morall. II, 65, B. *Οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνεύων* (Pind. Fr. Inc. 119.), *ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἐφθὸν, ὥς φησι Σ., ἀκήρατον, οὐδὲ μόλιβδον ἔχοντα.* Candidum amicum comparabat cum auro puro, v. ad Theogn. 835.

51.

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

52.

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

53.

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

54.

Πάσαισιν κορυδαλλίσιν
χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

55.

Τὸ γὰρ γεγεναμένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

56.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας χάρις,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

Fr. 51. Stob. Flor. CXVIII, 6. *Σιμωνίδης.* Vulgo *ἔκιχε:* rectius Bergkius. 31. Horat. Carmm. III, 2, 14. *More et fugacem consequitur virum.*

Fr. 52. Scholl. Aristid. 190. Frommel. (501, Dindorf.) *Τὸ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδου ἐστὶ τοῦ Κείου.* Recte Clemens Al. Stromm. II, 168, Apostol. IX, 17. Cfr. Ed. Maj. 113. et 233. Horat. Carmm. III, 2, 25. *Est et fideli tuta silentio Merces*, ut fr. 51. 52. ex eodem carmine petita videri possint.

Fr. 53. Plut. Morall. II, 783, B. *Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι.* Vide Prolegg. XXXV.

Fr. 54. Plut. Morall. II, 91, B. *Πάσῃσι κορυδαλῇσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην.* Cfr. Ed. Maj.

Fr. 55. Scholl. Soph. Aj. 375. *Κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ κτλ.* Cfr. Soph. Trach. 742. Horat. Carmm. III, 29, 47.

Fr. 56. Sextus Emp. adv. Math. XI, 700. *Σιμωνίδης· ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγείαν*, quae conformavi. Cfr. Scolion 24.

57.

Τίς γὰρ ἀδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

58.

Πορφυρέου δ' ἀπὸ στόματος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος.

59.

Δεῦτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι, χλωριύχενες εἰαριναί.

60.

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἀδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

61.

Ἐξελέγχει δ' ὁ νέος
οἶνος οὐ τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος
ὅδε κενεόφρων.

Fr. 57. Athen. XII, 512, C. *Καὶ οἱ φρονιμώτατοι δὲ καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν· Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων· Τίς γὰρ κτλ.* Cfr. Pindar. Scol. fr. 92.

Fr. 58. Ion. Ath. X, 604, B. *Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ ὁ Σοφοκλῆς· Οὐδέ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκεῖν τυῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι: Πορφ. κτλ.* Viri docti ἀπὸ delebant: ego δ' interposui.

Fr. 59. Et. M. 813, 8. *Χλωρηΐς ἀηδών* (Odyss. T, 518.): *ἀπὸ τοῦ χρώματος· — καὶ Σιμωνίδης· Εὖτ' ἀηδ.* Scripsi δεῦτ'. Cfr. Dissen. Pind. Frr. 620. de argumentis dithyrambo-rum, ad quos haec spectare conjeci.

Fr. 60. Scholl. Ar. Avv. 1410. *Παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κτλ.* Vulgo *κλητά:* recte Ursinus. *ἔαρος ἀδ.*, ut Pind. Hyporch. III, 14. *εὐόδμον ἔαρ.*

Fr. 61. Scholl. Pind. Ol. IX, 74. (*Αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων.*) *Δοκεῖ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρῆσθαι· — ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐξελέγχει κτλ., διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος παλαιὸν οἶνον.* Simonides in novitiae cujusdam fabulae contemptum dixerat.

62.

Τὸ δοκεῖν
καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται.

* 63.

Μόνος ἄλιος ἐν οὐρανῷ.

64.

Ἐς ἄλα στίζοισα πνοάν.

65.

Ἴσχει δέ με πορφυρέας ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας ὁρυμαγδός.

* 66.

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας

Fr. 62. Scholl. Eur. Or. 789. *Καὶ Σιμωνίδης· Τὸ δ. κτλ.* Cfr. Plat. Rep. II, 365, C. Aesch. Ag. 762.

Fr. 63. Theodor. Metoch. 90. *Μόνος ἅγιος ἐν οὐρανοῖς, φησὶ Σιμωνίδης.* Emendavi Exx. Critt. X, 62.

Fr. 64. Scholl. Il. Φ, 127. *Ἔστιν ἡ φρὶξ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς κτλ.*

Fr. 65. Plut. Morall. II, 602, C. *Ἂν γὰρ τούτων τις μνημονεύῃ φρένας ἔχων καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος, αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον — οὐκ ἀθυμῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδην γυναικῶν· Ἴσχει κτλ.* Rettuleram ad *τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν*, mulieres Atheniensium Salamina submotas sic lamentari ratus, v. Ed. Maj. fr. VII.

Fr. 66. Plut. Morall. II, 798, B. *Πολλοὶ ἀπὸ τῆς τύχης ἁψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες οὐκέτι ῥᾳδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τυῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν ἐς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, Λευκᾶς κτλ.* Simonidi haec vindicabam in Ed. Maj. 172 sq., antea Pindaro tribuebantur, sed v. Boeckh. Frr. Pind. p. 668. Consentit Bergkius, qui parum probabiliter ad hymnum in Neptunum refert, de quo v. Ed. Maj. frr. XXXV. VI. Ego quid suspicatus sim v. in Ed. Maj. l. c.

εὐπρόσωποι σφὰς * παρήϊσαν ἔρωτες
ναΐδος κλαΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

IX. Ἐλεγεῖαι.

* 67. Εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

68. Εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐρύθρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἵδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ, νέμοντες

---

2. Vulgo παρήϊσαν (Xylandri codex παρῆσαν) ἔρωτες ναΐας κληΐδος χαράξει πόντου (χαραξιπόντου Xylander). Hermannus παρέπεισαν ἔρωτες ναΐας κλαΐδος πόντου χάραξιν. In Ed. Maj. periclitabar εὐπρόσωπος σφὰς παρακνίξας γέλως ναΐαις κλάδεσσ' ἀράξει π. δ. ἐκ ὕβριν. Bergkius 26. εὐπρόσωποι σφας παράϊσσον (vel παράϊξαν) ἔρωτες ναΐας | κλαΐδος χαραξιπόντου δ. ἐς ὕβριν.

IX. Ἐλεγεῖαι. Fr. 67. Vicit Simonides Aeschylum hac Elegia, v. Vita Aesch. XIV. Dindorf., quod Ol. LXXII, 4. accidisse scribit Marmor Parium. Ex hac Elegia superesse videtur distichon in Scholl. Ven. Arist. Pac. 736. (Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος | Κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται, | Ἄξιος εἶναι φησ' σὺλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.) Παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐλεγείων· Εἰ δ' ἄρα κτλ. *Sin vero, filia Jovis, par est honorari, quisquis optimus, populus Atheniensium effecit* (seu *merui*) *id solus.* Cfr. Exx. Critt. IV, 19.

Fr. 68. Plut. Morall. II, 827, D. Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι κτλ. Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ᾄσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεῖα γράφων ἱστόρηκεν. Herodoto Corinthii pugnae ipsi non interfuere, v. IX, 59. cll. 28. Dissentit Simonides, qui auro Corinthio hoc dedit, ut eximio praeconio eorum virtutem in pugna Plataeensi manifestam mactaret, cfr. ad fr. 46. 1—3. Distinguit poeta inter περικτίονας et Corinthios ipsos.

* οἳ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων δ' ὤριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

69. Παραινετική.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·
Παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὅφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·

---

4. Ursinus οἳ καὶ κάλλιστον, Turnebus οἳ τῶν κάλλιστον. Reiskio debetur καλλίστων, quod necessarium, si versum 7. recte huc revocavimus. In Ed. Maj. κύκλον καλλίστων μ. ἔ. π. χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι dederam. Χρυσοῦ τιμήεντος κύκλον Solem vocavit callidus poeta, ut occurreret suspicionibus eorum, qui ipsum χρυσῷ — cujus epitheton perpetuum τιμήεις addit — ad facinora Corinthiorum praedicanda conductum creparent. Hermannus Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 530. οἷον κάλλιστον κτλ. scribendum pro certo ducit. Quod foret poetae de Corinthiorum virtutibus detracturi. Indicaretur enim, unum solum Solem, mortalium neminem, testem earum existere. Nisi καὶ ab Ursino additum esset de conjectura et ipsum illud οἳ ex praegresso versu temere repetitum videretur, ego facile adducerer, ut poetam suspicarer dedisse: οἳ καὶ καλλίστων μ. ἔ. π. χρυσὸν τιμήενθ', ὃς ἐν αἰθέρι. Hermannus non videtur secum perpendisse, quae de necessitate poetam inter et Corinthios in Ed. Maj. exposita sunt. Bacchicas ineptias mitto. 7. Accessit ex Apoll. Lex Hom. v. Ξεννοδόκος. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· (Σ, 63.) Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξέ τισι λέγειν μάρτυρα· φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός. Recte λάμπων scribitur apud Et. M. 610, 43. aliosque: δ' ὤριστος Brunckius. Dederam γὰρ ἄριστος. De v. ξεινοδόκος, h. e. μάρτυς, v. Boeckh. Fr. Pind. 278.

Eleg. 69. Stob. Flor. XCVIII, 29. Σιμωνίδου. 2. Homerus Il. Z, 146. 4. Vulgo μιν: certatim emendarunt Bergkius, Hermannus, Meinekius.

Οὔτε γὰρ ἐλπὶδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

70. Ἔλεγοι εἰς Τίμαρχον.

Αἰ αἰ νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ πὰρ νεότητι μένειν;
ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠΰθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

Φῆ τότε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
Ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων οὔτε σαοφροσύνην.

71. Εἰς Γοργώ.

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένη·

---

11. *νηπίοισι ταύτῃ* A: *νηπυτίοις ταύτῃ* B: *νηπίοις ταύτῃ* vulgo. Emendavit Stephanus. *οὐδὲ ἴσασιν.* Intellige ex *οἷς* *οἳ* cll. Schaefero ad Longum 398. 12. Stephanus *βιότοι' ὀλίγος* prava elisione: *βιοτῆς* Hermannus Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 529.

Fr. 70. Anth. Pal. VIII, 513. et 515. *Σιμωνίδου εἰς Τίμαρχον νεώτερον ἐν νόσῳ τελευτήσαντα.* Haec esse Elegiarum frustula docuit Franckius Callino 67 sqq. 5. Libri *ποτε.* Correxit Franckius. Illud novatum, postquam soluta pristina compage pro Epigrammate habitum est. Sed fortasse poeta *Λὴ τότε Τίμαρχος* scripserat. *πατρὸς περὶ χ. ἔχοντος* intellige: *Quum pater amplexatus teneret moribundum.* Improbo Hermanni ap. Zimmerm. l. c. 529. *χερὶ χεῖρας:* nam aut *χερὶ χεῖρα* aut *χέρσὶ χεῖρας* desidero, ut Pindarus ait *χερὶ χειρὸς ἑλὼν, χειρὶ χεῖρ' ἀντερείσαις.*

Fr. 71. Anth. Pal. VII, 647. *Σιμωνίδου· οἱ δὲ Σιμμίου*

Αὖθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκος δ' ἐπὶ λῴονι μοίρῃ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ κηδεμόνα.

72. Εἰς ναυαγόν.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐς Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγχεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυεροὺς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

73. Ἄδηλον.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

74.

Ὅτι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
Πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιωιότατα.

εἰς Γοργώ τινα κόρην τελευτήσασαν. Elegiis lugubribus ego vindicavi. Compara Anytae Elegiam Anth. Pal. VII, 646.

Fr. 72. Anth. Pal. VII, 496: Σιμωνίδου εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα. Elegiae lugubris tenorem agnovit Franckius Callino 71 sqq. Imitatur Callimachus Epigr. XVIII. 1. ὤφελεν codex: ὤφελες Salmasius. Fortasse ὤφελ' ἐς. 2. ἐκ Σκυθέων codex: emendavit Heringa. 3. Geraneae nomine comprehendunt fide diguissimi quique scriptores saltus illos flexuosos, qui Megaricam terram perreptant, cfr. Muellerum in Nunc. Litterar. Gotting. 1838, 135. p. 1334. cll. Dorr. II, 432. 4. Codex ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδος. Emendavit Salmasius et Hemsterhusius Lucian. I, 307. Μολουριὰς πέτρα erat promontorium Geraneae.

Fr. 73. Stob. Eclogg. Phys. I, 6, 28. Σιμωνίδης· Ζεὺς κτλ. Compara Philetae fr. 1. Solonis Eleg. fr. 16, 2.

Fr. 74. Stob. Eclogg. Phys. I, 9, 22. Σιμωνίδης· Ὅτι κτλ. 2. Libri καὶ πάντα ψύχει: ψήχει Piersonus, πάντα καταψήχει amicissimi viri Bergkius et Carol. Sintenis. Hermannus Zimmerm. 1836, 66. p. 530. patrocinaturus vulgatae ipsa interpretatione (*tempus dentes et omnia consumit, etiam firmissima*) addita monstrat, quam non apte sic dixisset poeta. Et cavet illud *tempus edax rerum*; unde patet planissime, ὀξὺς ὀδόντας ad χρόνος spectare.

75. 76.

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ * λεύχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. —
Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

X. Ἐπιγράμματα.

A. Ἐπικήδεια.

77.

Λίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχὶ, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται·
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

78.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Fr. 75. 76. Ath. I, 32, B. Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητής. Exordium videtur esse carminis symposiaci. ἦν ἄρ' Porsonus, quae est usitatissima formula, qua comprobatum aliquid usu et experientia significamus, quod antea incredibile accidisset, v. ad Theogn. 700. 788. Aut igitur sententia illa vulgaris fuit, aut a poeta nescio quo prolata, ad quam respicit Simonides. Cfr. Nicias Milesius in Argum. Theocr. Idyll. IA. Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους. Nimirum tritum est illud Euripidis Melanippae: Ποιητὴν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Ceterum ὅτι οὐ plene B: nota elisum ι. 2. λεύχης libri: λέσχης Casaubonus: eximie χλεύης Bergkius 29. Fr. 76. non cohaeret cum prioribus, qui fortasse et ipsi non sunt Simonidis, sed aliunde petiti. Libri οὐδὲ γάρ: οὐ γὰρ vel οὐδὲν Schweighaeuserus. Homer. Il. Γ, 65. Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

X. Ἐπιγράμματα. A. Ἐπικήδεια. Epigr. 77. Anth. Plan. 26. Σιμωνίδου. Atheniensium tumulo videtur carmen inscriptum fuisse, qui contra Chalcidenses Euboeae — Dirphys vel Dirphossus mons insulae, Eur. Herc. Fur. 185. — occubuissent, v. Herod. V, 77.

Epigr. 78. Lycurgus Leocr. XXVIII. Aristides II, 380. (511. Dind.) altero versu inepte scribit: ἔκτειναν Μήδων ἐννέα

86.

Οὐκ ἐστὶν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

87.

Ὦ ξένε, εὔυδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἅμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ῥεῖα δὲ Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυόμεθα.

88.

Ἀχμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι·
[δουλοσύνης· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἤψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίης·

Epigr. 86. Stob. Eclogg. I, 9, 15. *Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων* codex Ursini: Heerenii libri *Λακώνων:* unde haec alicui tumulo Lacedaemoniorum militum inscripta fuisse conjeci. Respexisse arbitror Platonem Symp. 184, A. *Ὁ χρόνος δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν.* Soph. O. R. 608. *Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος.* Stobaei poeta Floril. I, ll. *Ἤθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.*

Epigr. 87. Orat. XXXVII, 459, 25. inter Dioneas: *Ἐν Σαλαμῖνι ἠρίστευσαν οἱ Κορίνθιοι καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν· Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· Ὦ ξένε κτλ.* Cfr. Prolegg. XXIX. 1. *εὔυδρον*, v. Eleg. fr. 68, 1. Nota et *bimaris Corinthus*. Vel sic tamen *εὔανδρον* desidero. 2. Dio: *Νῦν δὲ μετ' Αἴαντος*, Plutarchus Morall. II, 870, B. *Νῦν δὲ ἀνάματος* v. Emendavit Valckenarius. Jacobsius tentabat: *Νῦν δὲ κατ' Αἴαντος* v. 3. Plutarchus *ἐνθάδε Φοιν. ν. Πέρσας*, cfr. de correpta *ας* syllaba Buttm. Gr. Max. I, 144. 4. Dio *Ἑλλάδ' ἐδρυσάμεθα*, unde Jacobsius *Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.*

Epigr. 88. Plutarchus l. c. pergit: *Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀχμᾶς κτλ.* Duos priores versus solos praeter Plutarchum etiam afferunt Anth. Pal. VII, 250. Schol. Aristid. 52. Frommel. Unus Aristides II, 380. (512. Dindorf.) apponit reliquos, quos obelo fixi in Ed. Maj. 154 sq. l. *Ἀχμᾶς ἑ. ἐ. ξ.*, cfr. ad Theogn. 557.

ὀστέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.]

89.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

90.

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, ὃν διὰ πᾶσα
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

91.

Ἀμφί τε Βυζάντιον ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν ἄνδρες ἀρηϊθόοι.

92.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνὸς
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι πεσεῖν.

93.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνασώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν

Epigr. 89. Scholl. Aristid. 52. 58. 59. *Σιμωνίδης·* Anth. Pal. VII, 257. *Ἄδηλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους.* Inscriptum tumulo Atheniensium ad Salamina occisorum.

Epigr. 90. Plut. Morall. II, 870, D. *Αὐτός γε μὴν ὁ Ἀδείμαντος, ᾧ πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος* (VIII, 5. 59 sqq. 94, cfr. Prolegg. XXVIII.) *διατελεῖ καὶ λέγων, μοῦνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ.* Simonidi dant auctor orationis Dioneae l. c. et Anth. Pal. VII, 347.

Epigr. 91. Aristides II, 380. (511. Dindorf.) Videtur pars Epigrammatis insculpti in cenotaphio sociorum, qui in expeditione Pausaniae Ol. LXXV, 4. suscepta occubuerunt, v. Thuc. I, 94. 128.
1. *Βυζάντειον* Scaliger.

Epigr. 92. Anth. Pal. VII, 512. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τεγέαν ἐλευθεροποιήσαντας.* Cfr. Herod. IX, 35. Paus. III, 11. Mueller. Dorr. I, 188.

Epigr. 93. Anth. Pal. VII, 442. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς ἐν*

αἰχματαὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

94.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἁλίῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
[νηῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρην,]
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱπποµάχους ἱέναι.
Ἀστοὶ δ' ἄµµι τόδε γέρας ὀµφαλῷ ἀµφὶ πόληος
Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγορᾷ.

95.

Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
ἓν πέλαγος, µία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

Τεγέᾳ πεσόντας ἀρίστους Ἀθηναίους. Potius scriptum in Tegeatas, qui patriam a Lacedaemoniis fortissime defendissent. 4. *ἀποφθιµένοις κάρτος ἐλευθερίας* Planudes. Hoc dicit poeta: *Meminerimus illorum virorum; ne Graecia a capite defunctorum deripiat libertatem* eosque Lacedaemoniis subditos pro ignavis ducat. Sumpta loquendi ratio ab ea imagine, qua civitates *corona libertatis* cinctae dicuntur. Sic *ἐλευθερία περιτίθεται Ἑλλάδι* Epigr. 82, 3.

Epigr. 94. Boeckh. Corp. Inscr. I, 556. *M* 1051. Repertus titulus Palaeochorio Megaridis. Praemittuntur haec: *Τὸ ἐπίγραµµα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέµῳ ἀποθανόντων καὶ κειµένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόµενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ'* [εσκεύασε] vel *ἐπ*[εµελήθη]. *Σιµωνίδης*, Exstructum monumentum post pugnam Plataeensem in foro Megarensi, v. Paus. I, 43, 2. 3. Boeckhius *ὑπ' Εὐβοίᾳ ναυσικλύτῳ*. 5. Herod. IX, 102. 6. Supplet Boeckhius. 7. Herod. IX, 20 sqq. 69. 8. *ἱέναι ἱπποµάχους* Bergkius 33. nullo jure. 9. 10. Boeckhius: *Ἀστοὶ δ' ἄµµι* [*πόρον*] *γέρας ὀ. ἀ. π., νικέων ἡµετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων* ediderat. Quod vestigia lapidis anxie rimatus posui, tulit assensum Boeckhii. Sed fortasse tamen *δαµοδόκῳ ἀγορᾷ* verius scribetur.

Epigr. 95. Anth. Pal. VII, 270. *Σιµωνίδου εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυρρηνίᾳ ναυαγήσαντας.* Iterum apposito epi-

96.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

97.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

98.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄρθμιον εἵνεκα Μουσέων
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω·
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο·
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆϊκα λέλοιπε πόθον·

---

grammati additum lemma: *Σιμωνίδου εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτης ναυαγήσαντας*, ubi v. 1. *Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας* legitur. Tyrannos Siculos conjecimus post devictos Etruscos aliosque barbaros *ἀκροθινίοις* Delphos missis haec inscripsisse.

Epigr. 96. Anth. Pal. VII, 344. *Σιμωνίδου εἰς Λεόντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος.* Potius Leonidae tumulo insculptum, v. Herod. VII, 225. Vulgo assutum est distichon supra quam dici potest murcidum hoc:
Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Epigr. 97. Thuc. VI, 59. *Ἱππόκλου τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Λἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῷ ἔδωκεν* (Hippias), *αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς κτλ.* Simonidis nomine versum tertium citat Aristoteles Rhet. I, 9, 31. in exemplum laudis *εἰ ὁ εὐτυχῶν μὲν μέτριος, ὁ δ' ἀτυχῶν μεγαλόψυχος.*

Epigr. 98. Anth. Pal. VII, 25. *Σιμωνίδου εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον.* 8. *Σμ. Θρῆϊκα πόθον* audacius dixit.

μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλὰ τὸ κλεινὸν
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὕκασεν εἰν Ἀΐδῃ.

99.

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὸν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ', ἔχων Κορίνθου.

100.

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

101.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Λεύκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

102.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλεισθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες οὐδ' ἵκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην.

---

in periphrasi pro eo q. e. τὸν πολυπόθητον Σμερδίην, qui Thrax fuit natione. 9. οὐ λήθη vulgo: οὐ λήθει Pal.: οὐ λῆγεν Suidas v. *Μολπή*: restituit Porsonus. Pal. ἄλλ' ἔτ' ἐκεῖνον, vulgo ἐκεῖνο. Restitui. De Smerdie et Megista v. Bergk. Anacr. fr. VI, 2. XXXIX, 1.

Epigr. 99. Anth. Pal. XIII, 26. *Σιμωνίδου.* 4. τέρμ' ἔχων, ut Anth. Pal. XII, 170. δαίμονες, οἳ φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε. Ut Simon. Amorg. 1, 2. τέλος ἔχει πάντων Ζεύς.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII, 511. *Σιμωνίδου· εἰς Μεγακλέα.* Fortasse Elegiae particula.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII, 509. *Σιμωνίδου· εἰς Θέογνιν τὸν Σινωπέα.*

Epigr. 102. Anth. Pal. VII, 510. *Σιμωνίδου· εἰς Κλεισθένην ναυηγὸν Χῖον.* 4. ἐπ' Palatinus. In Ed. Maj. correxeram οὐδ' ἵκεις ἐς Χίον ἀμφιρύτην: Bergkius 33. οὐδὲ Χίον ἵκευ ἐς ἀμφιρύτην. Nunc supersedeo mutatione: fetu metrico accedente videtur ῑ potuisse produci, ut in nomine proprio.

103.

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεινὸν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

104.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀτιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε ποθεῖ.

105.

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

106.

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθε
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

107.

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτεω· μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός·

Epigr. 103. Anth. Pal. VII, 514. *Σιμωνίδου· εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρᾳκῶν ἀναιρεθέντα [καὶ Κλέεννον] Διφίλου υἱόν·* 3. Codex *κλεεννόν.*

Epigr. 104. Anth. Pal. VII, 302. *Σιμωνίδου· εἰς Νικόδικον.* 2. *ποθεῖ* dedi: Pal. *πολλή*, ab altera manu *πόλη*. Brunckius *Νικοδίκου δὲ φ. κ. π. ἥ. Πόλη.* Planudes *ἥδε κλάει.*

Epigr. 105. Anth. Pal. VII, 105. *Σιμωνίδου.* Fortasse Epigramma joculare. 2. Horat. A. P. 63. *Debemus morti nos nostraque.*

Epigr. 106. Anth. Pal. VII, 300. *Σιμωνίδου· εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.* 2. Fortasse *γῆ.*

Epigr. 107. Anth. Pal. VII, 507. *Εἰς Γόργιππον ἐπιτύμβιον· Σιμωνίδου.*

οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

108.

Σῆμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

109.

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

110.

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

111.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῖ ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ἄναιντο βίου.

112.

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσχω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶστι Λυκᾶς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πάλιον ἄ τ' ἀϊδαλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί,

Epigr. 108. Anth. Pal. VII, 177. Σιμωνίδου.

Epigr. 109. Nott. Critt. Anth. Pal. VII, 254. Εἰς Βρόταχον· Σιμωνίδου.

Epigr. 110. Anth. Pal. VII, 77. Εἰς Σιμωνίδην· Σιμωνίδου. Cfr. Scholl. Aristid. 201. Frommel. Rem ipsam, de qua sermo, enarrat Cicero Divin. I, 27. II, 66. Valer. Max. I, 7. cll. Libanio IV, 1101. Rsk., qui accidisse id narrat quum Simonides Tarento in Siciliam esset navigaturus.

Epigr. 111. Ibidem, cll. VII, 516. Ab altera parte columnae a poeta dedicatae insculptum fuerit.

Epigr. 112. Pollux V, 47. Ἔνδοξον Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τοῦτο τοὐπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός· Ἦ σεῦ κτλ. 2. Libri ἄγρωσσα: correxit Schneiderus, v. Lobeck. Parall. 267. 3. ἀϊδαλος, Buttm. Lexil. I, 255.

113.

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κἀκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

B. Ἀναθηματικά.

114.

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένευθ', ἡνίκ' Ἀριστογείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

115.

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.

116.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Epigr. 113. Athen. X, 415, F. *Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Πολλὰ κτλ.* Est lusus poetae Cei (v. Anth. Pal. VII, 348. cll. 349.) in molestissimum eundemque dicacissimum adversarium, v. ad Timocreontis carmina et Prolegg. Ed. Maj. XVIII.

B. *Ἀναθηματικά.* **Epigr. 114.** Hephaestio 26. *Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων· Ἦ κτλ.* Cfr. Prolegg. IX.

Epigr. 115. Herod. V, 77. *Τῶν λίτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χερὸς ἔστηκε πρῶτον ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οἱ τάδε· Ἔθνεα κτλ.* Cfr. Epigr. 77. Paus. I, 28, 2. Simonidi vindicavi ex testimonio Aristidis II, 380. (512. Dindorf.) 4. Vulgo ἔθεσαν: codex ἀνέθεσαν. Hinc ἄνεθεν restitui, de qua forma v. Epigr. 117, 2.

Epigr. 116. Anth. Planud. 232. *Σιμωνίδου.* Cfr. Herod. VI, 105. Lucian. Dial. Deor. XXII, 3.

117.

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

118.

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν Ζανὶ χαριζόμενοι,
σὺν Φοίβῳ πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

119.

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

120.

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει.

Epigr. 117. Plut. Morall. II, 870, F. *Διοδώρου τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ', κτλ.* 2. Libri *ἀνέθεντο*: correxit Blomfieldius et Boeckhius. Cfr. Epigr. 116, 4. Baum. Gr. Max. I, 530. Arma dedicata Latonae post praelium ad Artemisium.

Epigr. 118. Diod. Sic. XI, 114. *Οἱ Δελφοὶ τῆς τῶν θεῶν ἐπιφανείας ἀθάνατον ὑπόμνημα καταλιπεῖν τοῖς μεταγενεστέροις βουλόμενοι τρόπαιον ἔστησαν παρὰ τὸ τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς ἱερόν, ἐν τῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον ἐνέγραψαν· Μνᾶμα κτλ.* Cfr. Herod. VIII, 35 sqq. Non diserte tribuitur Simonidi: cujus tamen esse quovis pignore certem.

Epigr. 119. Plut. Morall. II, 867, E. *Ἔχει οὕτω τὸ ἐπίγραμμα* (quod insculptum erat in columna juxta templum *Ἀρτέμιδος Προσηώας*, cfr. Plut. Themistocl. VIII.)· *Παντοδαπῶν κτλ.* Nec hoc dubitavi auctori suo reddere.

Epigr. 120. Plut. Morall. II, 869, C. *Δημοκρίτου* (*τοῦ Ναξίου*) *κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ.* Cfr. Herod. VIII, 46.

πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρῶν
ῥύσατο βαρβαρικῶν Δωρὶδ' ἁλισκομένην.

121.

Αἰὸς ὑπὲρ Ἑλλήνων τε καὶ εὐθυμάχων παλιητᾶν
ἕστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν πρυδόμεν.

122.

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

---

3. χεῖρα — βαρβαρικόν (codd. BE βαρβαρικήν) vulgo: ἀπὸ χειρῶν — βαρβαρικῶν Reiskius, quod suscepimus servato ὑπό.

Epigr. 121. Theopompus Ath. XIII, 573, C. Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι νεών· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε παρησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον παρούσας συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Αἰὸς κτλ. Cfr. Plut. Morall. II, 871, B. Schol. Pind. Ol. XIII, 32. Boeckh. Frr. Pind. 611. Prolegg. Ed. Maj. XXVIII. 2. Sic Scholiasta Pindari: ἕσταθεν εὐξάμεναι Plutarchus; ἕσταθεν εὔχεσθαι Athenaeus. Pessime: nam non statuae positae erant, sed picta tabula dedicata. δαιμόνται Plutarchus; Lobeck. Parall. 361. δαμοσίᾳ. At δαιμονίᾳ, utut insolens, verum esse patet ex γὰρ particula versus sq. Praeterea aptius foret δαμοσίᾳ, si ἕσταθεν sincera scriptura esset. Id secus est. 4. Πέρσαις Athenaeus. Nota μήσατο — Μήδοις.

Epigr. 122. Diod. Sic. XI, 33. Οἱ Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος κτλ. Simonidem haec scripsisse apertum est. Et praecedunt quae expresse ad illum referuntur Epigrr. 79. 80.

123.

Φαμὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζαλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
βάρβαρα νικάσαντας ἔθνη· πολλὰν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλασιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίαν.

124.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

125.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει, ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινὸν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

Epigr. 123. Anth. Pal. VI, 214. *Ἀνάθημα Σιμωνίδου.* Post victoriam Himerensem Ol. LXXV, 1. a filiis Dinomenis reportatam tripodi inscriptum, quem Apollini Pythio dedicarunt, v. Scholl. Pind. Pyth. I, 155. Diod. Sic. XI, 26. Athen. VI, 231, F. Post prius distichum Anthologia interponit hoc:

Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Omissum autem est ultimum distichum, quod est in Scholis Pindari. Conflata haec de sententia Bentleji: quod cur fieri nequeat explanatum est in Ed. Maj. 183 sqq. 3. Confer Herod. VII, 166. Diod. Sic. XI, 20.

Epigr. 124. Thuc. I, 134. *Ὁ Παυσανίας ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάνων κτλ.* Simonidi vindicat Paus. III, 8, 1. Ceterum Anth. Pal. VI, 197. *ὤλεσα* et *ἀνέθηκα.*

Epigr. 125. Plut. Morall. II, 873, B. *Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ.* Cfr. Aristid. XIX. Paus. IX, 2, 4. Anth. Pal. VI, 50. 1. Ediderant *νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος:* at *κρατὺς* non *κρατεῖ* restituit. Monuit Doederleinius 229., qui cum *νίκης κράτος* componit *σθένος νίκης* Soph. Trach. 497. cll. 186. Oed. Col. 1088. In Anth. Pal. est *ῥώμῃ χερός.* 3. Anthologia *ἐλεύθερον Ἑ. νόσμον:* perperam.

126.

Τύξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑποῤῥόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαΐ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

127.

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρὸν
ἧσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.

128.

Ἑξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβης.

129.

Ἦρχεν Ἀδειμάντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·

Epigr. 126. Anth. Pal. VI, 2. *Σιμωνίδου· ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ.* 2. *ὑποῤῥόφια* Pal. Vulgo *ὑπωρόφια*, v. Lobeck. Phryn. 706. 4. Theocr. XXII, 171.

Epigr. 127. Anth. Pal. VI, 52. *Ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου.*

Epigr. 128. Anth. Pal. VI, 213. *Ἀνάθημα Σιμωνίδου*, Inscriptum tabulae votivae a poeta suspensae. Memorat victorias in certaminibus dithyrambicis reportatas quinquaginta sex. 1. *Σιμωνίδης* Pal. Unde quidam *Σιμώνιδες* scripsere, sed v. Lobeck. Parall. I, 182. *ταύρους*, v. Pind. Ol. XIII, 24. 3. *διδαξάμενος*, *sibi docuerat*, v. Hermann. Arist. Nubb. 782. Schaefer. Long. 346. Perperam Rankius meus Vit. Aristoph. CXL, *Significare videtur, non ipsum, sed ejus loco alium quendam docuisse.*

Epigr. 129. Max. Planudes Walz. V, 543. *Ὁ Σιμωνίδης πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γήρως ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷν· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ἦρχεν κτλ.* Cfr. Exx. Crit. X, 62. Reportata victoria Olymp. LXXV, 4. quo anno Simonides ad Hieronem se

Ξεινοφίλου δ' ἓξ υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ·
ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

130.

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

131.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις·
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσχίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν· * κεἶνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.

---

contulit Syracusas. Vide Boeckh. Oecon. Ath. I, 485 sqq. 3. δέ τις υἱὸς libri. Correxi. De Xenophili filio Aristide v. Plut. Aristid. I. 5. 6. Plut. Morall. II, 785, A.

Epigr. 130. Aristides II, 379. (510. Dindorf.) Ἐτόλμησε Σιμωνίδης εἰπεῖν· Μνήμην — ἰσοφαρίζειν· τουτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν, τἆλλα προστίθησιν· Ὀγδωκοντα ἐτεϊ κτλ. Non Epigramma, sed Elegiae particula esse videtur. 1. μνήμην duo libri, v. Il. Z, 101. Notum est, perhiberi Simonidem vel artem memoriae invenisse, v. Prolegg. XI sqq. Id ex hoc loco liberalius ductum suspicatus sum in Ed. Maj. Jam intellexi, ad eandem fere sententiam redire disputationem venerabilis senis, C. Morgensternii, qui de *Arte Veterum Mnemonica* scriptionem Dorpati MDCCCXXXV. editam perhumaniter nuper ad me misit. Locis in Ed. Maj. allatis addo Cic. Tusc. Disp. I, 24, 59. Longinum (vulgo *Apsinem*) 718. (cll. Spengel. Συναγ. τεχν. II.) Ἤδη δὲ καὶ Σιμωνίδης καὶ πλείους μετ' ἐκεῖνον μνήμης ὁδοὺς προὐδίδαξαν εἰδώλων παράθεσιν καὶ τόπων εἰσηγούμενοι πρὸς τὸ μνημονεύειν ἔχειν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων.

Epigr. 131. Anth. Pal. XIII, 28. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. At Steph. Byz. s. v. Ἀκαμάντων· ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ἧς Σιμωνίδης. 1 sqq. *Ambierunt coronam Bacchicam saepe jam chori cyclii Acamantidis tribus: reportarunt hi dignum periti cantores.* 4. ἐσκίασαν, Simonid. Amorg. 7, 66. 6. θῆκαν· κεἶνους Bentleius. At deside-

Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωριοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος,
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἳ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν.
ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν, ἰοστεφάνων θεάων.]

132.

Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἀνίοχον,
ἄλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφᾶς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

133.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημείαν πολυγηθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίαν τῷ προσιόντι λέγω.

---

atur vel patris memoria vel, si non Atticus fuit Antigenes, patriae. linc conjeci ἄνθεντο vel θήκαντο· Κεῖος δ' Α. scribendum sse. Bergkius Comm. Com. Att. 83. ἔθηκαν· εὔνους posuit, uod nequit ullo pacto probari. 7. De tibicinibus Argivis periissimis artis suae, v. Paus. IV, 27, 4. Mueller. Dorr. II, 332. 11. 12. Cur damnem ratione exposui in Ed. Maj. 12. Corrigunt arie: optime Mehlhornius ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστ. θεάων. lodo correctione res transigi posset.

Epigr. 132. Anth. Plan. 2. Σιμωνίδου. 1. Θεόκριτον ulgo: Θεόχρηστον V. D. in Mus. Crit. Cantabr. VI, 313. cll. 'aus. VI, 12, 3. At id ob victorias ibi memoratas curules fieri equit. Restitui Θεόγνητον ex Paus. VI, 9, 1. Θεογνήτῳ ἐξ Αἰγινήτη πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισὶν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης. Cfr. ind. Pyth. VIII, 35. Mueller. Aegin. 103. 2. ἀνίοχον, Pind. em. VI, 69. cum Intpp. 3. Isthm. VI, 29.

Epigr. 133. Anth. Pal. VI, 144. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτους. Σιμωνίδου. Eundem Leocratem poeta epinio celebraverat, v. fr. XXI. ed. maj. Confer Thuc. I, 105. ergk. Comm. Com. Att. 57. 3. Ἀκαδημίαν, Hermann. Ar. ubb. 1003.

134.

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὰν πόλιν Ὄλπις Ἀθάνας
τέκνον μελαίνης γῆς χαρίεντας αὐλοὺς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

135.

Ἀργεῖος Ἀνδὴς σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται,
νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας·
Ὀλυμπίᾳ δὶς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκα Νεμέᾳ·
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

136.

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
υἱὸς καὶ νικῶ πὺξ δύ' Ὀλυμπιάδας.

137.

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Λιοτῷν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Epigr. 134. Anth. Pal. XIII, 20. *Σιμωνίδου.* 2. *τέκνον μελαίνης γῆς* ad *αὐλοὺς* rettuleram, quos ex arundine compactos poeta lepide appellavisset. Bergkius 34. ad *Ὄλπις* adjecta ratus interpretatur in laudem *τῆς αὐτοχθονίας*, Atticis maximam. Non credo.

Epigr. 135. Anth. Pal. XIII, 14. *Σιμωνίδου.* Vicerat Dandes, cujus statuae haec subscripta, Olympia Ol. LXXVII., v. Diod. Sic. XI, 53. 4. *Ἰσθμοῖ* codex: v. Schaefer. Greg. Cor. 369. Fortasse *Ἰσθμῷ. πεντεκαίδεκ' ἐκ νεμαία* codex: Bruncius *πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ*, Gaisfordius *πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ.*

Epigr. 136. Paus. VI, 9, 3. *Παρὰ τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Λιγινήτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ.* Cfr. VI, 14, 5. Christodor. Ecphr. 229 sqq.

Epigr. 137. Anth. Plan. 3. *Σιμωνίδου.* Ordo certaminum quinquertii idem videtur servatus a poeta, qui vulgo erat, v. Intpp. Pind. Nem. VII. Epigramma in Scholl. Plat. 384. Bekker. *Πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία, Πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος καὶ δρόμος.*

138.

Εἰπὸν τίς; τίνος ἐσσὶ, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικᾷς;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πὺξ, Ῥόδιος.

139.

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ πρὸς ἑπισχερὼ οἶδεν ἑλόντα
ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἄθλα·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκασεν καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβᾳ Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

140.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Epigr. 138. Anth. Plan. 23. *Σιμωνίδου.* 1. Vulgo *νικῇς:* Ursinus *νικᾶς:* ego *νικᾷς.* Doederleinius 227. desiderat *ἐνίκας.* Verum *νικᾶν* est *victorem esse.*

Epigr. 139. Anth. Pal. XIII, 19. *Σιμωνίδου.* 4. Codex *ἑξήκοντα ἀμφ.:* correxit Salmasius. *πέντ' ἐπ' ἀ. ἑ.* intellige *quinquertio*, ut v. 11. 5. *Ἡ Ἰσθμὸς* dicit Simonides, ut Pindarus. Codex *οὐδ' ἐγένοντο ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί:* Jacobsius *ἄλλ' ἐγένοντο ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄθλα.* Nos ad ductus codicis accuratius emendavimus. 9. Codex *Νεμέᾳ':* correxit Brunckius. 11. *Phliunte vicit stadio et quinquertio.* Sic Codex: vulgo ex pessima Reiskii hariolatione *ἐν δὲ Φλιουντείῳ στ.*

Epigr. 140. Anth. Plan. 24. *Σιμωνίδου.* De victoriis Milonis Crotoniatae Paus. VI, 14, 2. 1. Legebatur *ὅς ποτε,* quod absonum. *Πίσης* est rivulus Olympiae, de quo v. Xenophanis Eleg. fr. 2, 3. 21.

141.

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα· διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράχος·
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

142.

Κρὴς Ἄλκων Δι[δυμεῖ] Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν πύξ.

143.

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

144.

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

145.

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔνι μῶμος
χερσὶν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

146.

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

Epigr. 141. Diog. Laert. IV, 6, 21. *Ἀρκεσίλαος ἀγαλματοποιὸς, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοῦτ' Ἀρτέμιδος κτλ.* 1. Fortasse scripsit poeta: *Ἀ. τ. ἄγαλμα διηκόσιαι πόρ' ὁ μ.* 2. Scripserat *δραχμαῖαι Πάριαι*, sed cautiorem fecit Lobeckius Parall. 310 sqq. *τῶν ἐπίσημα τράγος*; Heynius: libri *τῶν' ἐπίσημ' Ἄρατος.* 4. Concise dixit pro *υἱὸς Ἀριστοδίκου, ἄξιος πατρός.*

Epigr. 142. Codex Pal. apud Huschk. Anall. Critt. 198. *Σιμωνίδου.* Alii *Δι[δύμοις]* perperam supplent.

Epigr. 143. Paus. X, 27. fin. *Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ.*

Epigr. 144. Anth. Pal. IX, 758. *Εἰς θύρας. Σιμωνίδου.*

Epigr. 145. Anth. Pal. IX, 757. Simonidi tribuit Planudes. 2. *Opinione pulchriora ipsius opera.*

Epigr. 146. Aristot. Rhet. I, 7, 32. *Τὸ ἐπίγραμμα τῷ*

147.

Φοῖβος ἐξάγηταί [ποτε] Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς,
τᾶν ἄμετροι τέττιγες ἐπιστέψαντα χορωνῶ.

148.

Τήν ῥά ποτ' Ὀλύμπιον περὶ πλεύρας ἐκάλυψεν
ὀξὺς ἀπὸ Θρῄκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάρθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χείτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικε
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

149.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

Ὀλυμπιονίκῃ· Πρόσθε κτλ. Simonidi tribuit Aristophanes Gramm. Eustath. Odyss. 1761, 24.

Epigr. 147. Athen. XV, 680, D. *Ἀπίων φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι αὐτούς τε περικείμενους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου Ἐπιγράμμασίν ἐστιν οὕτω καλουμένου Φοίβος κτλ.* Non verum hoc Epigramma, sed *αποσχεδίασμα* in aemulos poetas, qui sunt *ἄμετροι τέττιγες*. 1. Vulgo *ἐξαγέται*, recte Steph. Urs. *[ποτε] Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς* scripsi: vulgo *Τυνδαριδῆσιν ἀοιδῆσαν* et 2. vulgo *ἂν ἄμ. τέττ.* Sic intellige: *Apollo* (ipse) *interdum* aliquando *carmina in honorem Tyndaridarum, quorum carminum corona indocti cantores sē coronarunt.* Popularis videtur Spartanorum fuisse fama, deum ipsum, cum cujus religione Dioscuri conjunctissimi, antiquitus hymnorum in Dioscuros auctorem fuisse; et Alcman *καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν* (citharae et tibiae inventorem) *φησιν αὐλῆσαι*, fr. XXXVIII. Cfr. Tibull. II, 5, 9. Exx. Critt. IV, 18.

Epigr. 148. Athen. III, 125, C. *Ἑστιώμενος παρά τινι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραιπαλοῦ καύματος ὥρᾳ καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τήν ῥά ποτ κτλ.* In Thessalorum tyrannorum compotatione conjecit V. Prolegg. X. 1. *τῇ* Casaubonus. 2. Valckenarius *ὀξύς*: libri *ὠκύς*. 3. Libri *ἐκάμφθη*: emendavit Porsonus Eur. Phoen. 884.

Epigr. 149. Athen. XIV, 656, C. *Περὶ λαγῶν Χαμαιλέων*

150.

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλίσφυρον υἱὸν ἄεισδε·
Υἱὸν Ἀλκμήνης ἄεισδε Μοῦσά μοι καλλίσφυρον.

151.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

152.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

λέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἱέρωνος, ἀπεσχεδίασεν· Οὐδὲ κτλ. Cfr. Il. O, 33.

Epigr. 150. Anth. Pal. XIII, 30. *Σιμωνίδου.* Reposuit Timocreon Rhodius ea quae sunt Timocr. fr. 4. Codex *καλλίσφυρον* bis. Quod servandum ratus sum. Vulgo *καλλισφύρου.* Quid sibi vellet hic lusus extricare conabar in Ed. Maj. Sed res non sat aperta.

Epigr. 151. Athen. X, 456, C. *Γριφώδη ἔστι καὶ Σμωνίδη ταῦτα πεποιημένα, ὡς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου· Μιξ.* κτλ. Post futiles explicationes quasdam haec additur verior: *οἱ δέ φασιν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παίεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἑορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκῇ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ πρυειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτλιον δὲ ἰχθὺν τὸν καρκίνον· νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν.*

Epigr. 152. Ath. l. c. *Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημὶ* κτλ. *Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρί-*

XVII. Timocreontis Rhodii carmina.

Olymp. LXXVII, 2.

Suidas: *Τιμοκρέων, Ῥόδιος, κωμικὸς καὶ αὐτὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· διεφέρετο δὲ πρὸς Σιμωνίδην τὸν τῶν μελῶν ποιητὴν καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, εἰς ὃν ἐξύφανε ψόγον δι' ἐμμελοῦς τινος ποιήματος· ἔγραψε δὲ κωμῳδίαν εἴς τε τὸν αὐτὸν Θεμιστοκλέα καὶ εἰς Σιμωνίδην τὸν μελοποιὸν καὶ ἄλλα.* **Peculiarem de Timocreonte Rhodio ejusque carminum reliquiis dissertationem edidit A. Boeckhius Ind. Lectt. Berolin. per semestre aestivum MDCCCXXXIII. Cfr. Clinton. Fastt. Hell. Olymp. LXXVII, 2.**

I. *Ἴαμβοι.*

1.

Ἐπῳδάς.

Ἀλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

βοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χοροὺς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῷ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησι (v. fr. 13.)· *ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναί φασι τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὡρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίνικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἂν τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ᾄδειν· Πανσπηϊάδην* (Il. Ψ, 665.) *δὲ τὸν ὄνον· μέγα δεῖπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν.* Vide Exx. Critt. X, 62 sq.

Timocreontis Rhodii carmina. I. *Ἴαμβοι.* Scripsisse Timocreontem *ἰάμβους διαβολὰς ἔχοντας* narrat Schol. Aristid. III, 720. Dindorf., h. e. versus famosos, quibus Themisto-

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον· ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ,

Στροφή.

ψεύσταν, ἄδικον, προδότιν, ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ἑὸν
ἀργυρίοις σκυβαλικτοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πάτραν Ἰάλυσον,
λαβὼν δὲ τρὶς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς Ὄλεθρον,
τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρέων ἵμάπλεως, Ἰσθμοῖ δὲ πανδοκεὺς γελοίως
ψυχρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἤσθιον, κεύχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλεῖς γενέσθαι.

---

clem maxime arrosit et Simonidem Ceum procacissimus poeta, in quem exstat Epigramma Simonidis 113. Eadem carmina in mente habuit auctor Suidae, qui ipsum κωμικὸν vocat et κωμῳδίαν in Themistoclem scripsisse narrat, h. e. poetam λοιδόρων μελῶν. Aliter Hermannus de Trag. et Com. Lyrica p. 13.

Fr. 1. Plut. Themistocl. XXI. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται πικρότερον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φυγάδας διαπραξαμένου κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προεμένου δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως· Ἀλλ' κτλ. Descripsit Hermannus Praef. Epit. D. M. XVIII. et Opuscc. V, 198 sqq., aliter Boeckhius l. c. 6 sq. Avaritiam maxime perstringenti poetae unus omnium maxime abstinens Aristides probatur. In Xanthippo, patre Periclis, id videtur aegerrime tulisse, quod Miltiadem accusavit, Herod. VI, 136. 4. ἕνα λῷστον, Virg. Aen. II, 246. Lobeck. Soph. Aj. 1340. *Themistoclem odio fuisse Latonae* dixit, κουροτρόφῳ, opinor, quo a puero ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν fuisse argueret. 6. Vulgo ἀργυρίοισι σκυβαλικοῖσι: Coraes ex Justinae βαλικοῖσι finxit ἀργυρίοισι βασιλικοῖσι: rectius emendavit Hermannus. Quum autem σκύβαλον sit τὸ δι' ἑτέρων ἐκδιδόμενον, Schaeferus ἀργ. σκυβ. interpretatur *Dreckgeld*. 7. πατρίδα libri: correxit Hermannus. 8. ἔβα πλ. εἰς ὅλ., *abiit in malam crucem, ging er zum Teufel*. 10. Libri ἀργυρίων. πανδοκεὺς Hermannus: libri δ' ἐπανδόκευε, δὲ πανδόκευε: Mehlhorn. ἐπανδόκει, Boeckhius ἐπανδόκεε. Ceterum haec quo tendant obscurum. 11. ψύχεια. Bodl. 3. Sintenis aliquando χλίαχρα se conjecisse narrat, h. e. τὰ ἄσαρκα καὶ δερματώδη Bachmann. Anecd. I, 36. 12. *Pluralis referendus ad* πάντας, *vel consimilem, quae in* παγδοκεὺς *inest notionem*. Sintenis.

2.

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

3.

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος ὃς Μήδοισιν ὀρκιατομεῖ,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί· οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

μὴ ὥραν, hiatus vel Atticis usitatus, ut Arist. Lys. 1037. Ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἴκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει, cfr. Hermann. Epit. D. M. XVI. Bergk. Anacreont. 137. *Optabant fieri, ut nullus esset Themistocles.* Θεμίστοκλεῦς Hermannus, vulgo Θεμιστοκλέους.

Fr. 2. Plut. l. c. Πολὺ δ' ἀσελγεστέρᾳ καὶ ἀναπεπταμένῃ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα κέχρηται βλασφημίᾳ μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ᾆσμα ποιήσας, οὗ ἐστιν ἀρχή· Μοῦσα κτλ. 1. An Μοῖσα? μέλεος bisyllabum.

Fr. 3. Plut. l. c. Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ. 1. ὃς inseruit Hermannus. ὀρκιατομεῖ idem dedit: vulgo ὅρκια τέμοι, cod. Paris. ὅρκια τέμνει, v. Bast. Greg. Cor. 717. κόλουρις est fere i. q. ἀλώπηξ. Hesych. κοθυῦριν· ἀλώπεκα. Sed Schaeferus: *Non mihi soli amputanda est cauda, sed aliis vulpibus idem accidit, h. e. non ego solus, quod Persis faverem, in exilium pulsus sum, sed alios etiam propterea solum vertere coegerunt.* 2. Verba ἐντὶ καὶ ἄλλοι πονηροὶ, οὐκ ἐ. μ. κ., ἐντὶ καὶ ἄ. ἀλ. in Violetum transcripsit Arsen. 231. κοὐκ Hermannus: Boeckhio hiatus, ut in diaeresi, tolerabilis videtur. 3. Edd. vett. ἄλλοι.

Idem Timocreon ἐν μέλεσι usurpaverat Καρικὸν αἶνον, de quo v. Simonidis Epinic. fr. 19. Praeterea in exsulem Themistoclem torsisse conjeci Exx. Critt. IX, 59. et Nunc. Litterar. Gott. 1837, 86. p. 858. quae narrat Diogenianus Praef. Provv. V. Gaisford. Ὁ Κύπριος (αἶνος) προσηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων, ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσι· Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζῶσας ἐνίεσαν περιστεράς· αἱ δ'

4.

Κηΐα με προςῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα·
Οὐκ ἐθέλοντά με προςῆλθε Κηΐα φλυαρία.

II. Σκόλιον.

5.

Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ'
ἔστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

III. Ἐπίγραμμα.

6.

Τῷ ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδοκήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν.

Fr. 4. Anth. Pal. XIII, 31. Derisit poeta Epigr. 150. Simonidis, quocum ei simultates intercesserunt, Diog. L. II, 46. *Κηΐα*, producta ῑ, ut in Homerico Ἀσκληπίου. 2. *οὐκ ἐθέλοντα*, nota dactylum liberius loco trochaei usurpatum. Sic maxime Epicharmus, in nominibus propriis alii.

II. Σκόλιον. 5. Scholl. Ar. Rann. 1337. Acharn. 532. *Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ἐποποιὸς τοιοῦτο ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· Ὤφελες, ὦ τ. Π., μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεναι, ἀλλὰ Τ. γε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά.* Scripturam qui emendavit Mehlhornius in Themistoclis avaritiam statim post pugnam Salaminiam dicta esse statuit; jure dubitat Sintenis: numeros carminis, quod non videtur choricam formam habuisse, constituit Boeckhius. Isidorus Pelusiota Epp. II, 146. *Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν Ἀπόλλωνος, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτε ἐν θαλάσσῃ.*

III. Ἐπίγραμμα. 6. Hephaestio 4. *Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι· ᾧ ξυμβ.* Boeckhius *τῷ, consilio dando manus non adest, sed mens.* Toupius *ᾧ ξυμβ.* sic explicat: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet.* De forma *χὲρς* v. Lobeck. Parall. 94.

IV. Ἐξ ἀδήλου ᾄσματος.

7.

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

XVIII. Corinnae Tanagraeae Carmina.

Olymp. LXXII, 3.

Suidas: *Κορίννα* (*Κόριννα*), *Ἀχελωδώρου* (VA: vulgo *Ἀχελοδώρου*) *καὶ Προκρατίας, Θηβαία ἢ Ταναγραία, μαθήτρια Μύρτιδος· ἐπωνόμαστο δὲ Μυῖα· λυρική· ἐνίκησε δὲ πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον* (v. Plutarch. Morall. II, 347, E. Lucian. Demosth. Encom. XIX.) *ἔγραψε βιβλία πέντε, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ Νόμους λυρικούς.* [*Κορίννα, Θεσπία, λυρική· οἱ δὲ Κορινθίαν εἰρήκασι· Νόμους λυρικούς.*] *Κορίννα νεωτέρα, Θηβαία, λυρική, ἡ καὶ Μυῖα κληθεῖσα.* Cfr. Paus. IX, 22, 3. Vide Welckeri commentationem de Corinna in Creuzeri Melett. II, 10 sqq.

1.

*Ἰὼν * ειηδ' εἰρώων ἀρετὰς χειρωάδων.*

IV. Ἐξ ἀδήλου ᾄσματος. 7. Hephaestio 71. *Τῷ καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ.* Plat. Gorg. 493, A. *Καὶ τοῦτο ἄρα τὶς μυθολογῶν, κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός.* Metrum vocatur Timocreontium Servio Centim. 1823. Bergk. Anacr. 47.

Ut hoc addam, ad verba Aristoph. Vespp. 1063. *Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις, καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀνδρικώτατοι, πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται κύκνου τ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἴδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες*, ad illa igitur Scholia: *Δίδυμός φησιν ὡς παρώδηνε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.* Habes jam quae supersunt Timocreontea omnia.

Corinnae Tanagraeae carmina. Fr. 1. Apollon. Pron. 324, B. *Βοιωτοὶ ΙΩΝ, ἐγωνγα ἰωνγα. Κόριννα·* (fr. 12.)

2.

Τοὺ δὲ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτείδαον, ὦ Ϝάναξ Βοίωτε.

3.

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύϊ.

4.

Νίκασ' ὁ μεγαλοσθένης
Ὠαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

καὶ ἔτι· ἴωνει ηδ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωαδων. Leakius Mus. Crit. Cantabrig. 1823, 584. *Ἰὼν ἤειδον ἡρώων* (*εἱρώων* Boeckhius C. Inscrr. I, 720.) *ἀρετὰς χήρωϊδων.* Bergkius Zimmerm. Diar. Philoll. 1835, 120. p. 967. *Ἰὼν ἄειδον εἱρώων ἀρ. χειρωΐδων.* Fortasse autem Boeoti dicebant *εἱρωὰς* pro vulg. *ἡρωΐς.* De *ει* pro *η* apud eosdem v. Heraclid. Eustath. Odyss. 1442, 47. Boeckh. l. c. In Inscr. 1583. est *Εἱρώδας.*

Fr. 2. Herodianus *περὶ μον.* 11, 8. *Παρὰ Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ' Κόριννα· Βοιωτοὶ* (latere videtur nomen carminis) *τοῦδε μάκαρ Κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοΐωτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.* Correxit Boeckhius C. I. I, 722. *Βοίωτε* corripit *οι*, ut Eur. Iph. Aul. 253.

Fr. 3. Apollonius Pron. 355, C. *Κόριννα* (habet *τεοῦς*) *Περὶ τ. Ἑ. ποτ' ἀρευαπουκτευϊ.* Valckenarius Theocr. Adon. 303, A. *ποτ' Ἄρη απουκτεύει:* optime codex, v. Boeckh. l. c. 720. De forma *Ἄρευα* v. ad Alcaei fr. 20.

Fr. 4. Apollon. 358, B. *Ἑους. Αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο. ἐν Κατάπλῳ· Νίκασ' κτλ.* Hermannus El. D. M. 522. versu 1. *ὂν μεγ.* scribit. 2. Codex *ωαρειων.* De forma nominis v. Buttmann. apud Dissen. Pind. Nem. II, 12. nott. critt., et Mueller. Orchom. 99 sq. 3. *ὠνούμηνεν,* h. e. *ὠνύμαινεν:* aoristus fuisset *ὠνούμανεν,* v. Boeckh. 721. Scholl. Nic. Ther. 15. *Οἱ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὠρίωνα· Κόριννος* (*Κόριννα*) *δὲ εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἀπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων.* Quam autem terram de se nominaverit fateor nescire. An Hyriam dicebat poetria, Boeotis *Οὐρίαν* dictam? v. ad fr. 6. Ceterum Hermannus El. D. M. 521. *Corinna in Κατάπλῳ, nisi fallor, expeditionem descri-*

5.

Οὐ γάρ τιν ὁ φθονερὸς δαίμων.

6.

Καλλιχόρω χθονὸς Οὐρίας θουγάτηρ.

7.

Καὶ πεντήκονθ' οὐψιβίας.

8.

* *Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω*

---

psit, qua Iolaus Thespiadas in Sardiniam traduxit, ibique devictis indigenis sedes tenuit: qui coloni Ἰολαεῖς vel Ἰολάειοι postea vocati sunt. Vide *Apollonium II, 7, 6. Diod. Sic. IV, 29. V, 15. Paus. VII, 2, 2. X, 17, 4. Strab. V*, 225. — Cfr. ad frr. 7. 8. Sed eadem poetria scripsit carmen Ἰόλαος inscriptum, Apollon. Pron. 373, B. Ego *Κατάπλουν* alio spectasse credo.

Fr. 5. Apollon. Pron. 365, B. (*Τὴν*) *τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως.* Vide Hermanni El. D. M. 523.

Fr. 6. Priscianus I, 6. p. 35. Krehl. *Aeoles θουγάτηρ pro θυγάτηρ, οὐ corripientes, vel magis υ sono u soliti sunt pronunciare ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum υ Aeolicum ostendunt, ut Καλλιχώρου χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ.* Alcaeo vel Alcmani haec tribuunt; rectius Welckerus Jahn. Annall. 1830, I, 60. et Muellerus Mus. Rhen. 1833, I, 28. Corinnae. Orion enim filius Uriei erat natus Hyriae, quae urbs tenore Boeotico est *Οὐρία*, Ovid. Fastt. V. 535. *Hunc Hyrieus, quia sic genitus, vocat Uriona: Perdidit antiquum littera prima sonum.* De Metiocha et Menippa, filiabus Orionis Hyriei, cecinerat poetria, Antonin. Liberal. XXV. *καλλιχώρου* Krehlius: perperam. Reliqui *καλλιχόρου*, quod *καλλιχόρῳ* scribendum erat. *Οὐρίας*, h. e. *Τρίας*, vulgo: Krehlius *εὐρείας* ex cod. Heidelbergensi: alii codd. *ηυρηιας*, *συρειας*.

Fr. 7. Hephaestio 106. *Καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης* (v. fr. 8. 11.) *Καὶ πέννε. κτλ.* scil. *filios ex Thespii filiabus suscepit Hercules*, si audis Hermannum El. D. M. 522.

Fr. 8. Hephaestio l. c. *Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὖθις κέχρηται σχήμασιν Ἀθύρατος κτλ.* Hermannus El. D. M. 522.,

κατὰ μὲν βριμούμενοι
πόλιν δ' ἐπράθομεν·
προφανὴς γλουκοὺ δέ τις ἀείδων
πελέκεσσι δονεῖτη.

9.

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

10.

Εὐωνυμίης πῆδα Fὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλέσθη.

---

cui haec ex *Κατάπλῳ* videntur hausta, v. ad fr. 4.: *Credibile est, introductum esse aliquem, qui de bello cum antiquis Sardiniae incolis gesto exponens, urbem eorum prope repentina incursione captam esse, hunc fere in modum narraret: Λούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππίῳ Κάρτα κε βρέμομενοι πόλιν Διεπράθομεν ἀπροφανές. Γλούκου δὲ πού τις ἀοιδιῶν Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν. Ita*, inquit, *ut propter hastam equestrem feroces prope ex improviso urbem capissemus, atque aliquis dulce canens securibus territus esset*, quibus nempe portas, aedesque diruituri fuissent. *Ἀπροφανὲς* certe pro verissimo habet. — Libri haec discrepant ab iis quae ego supra posui: 2. *καὶ τὰ μὲν βριμόμενοι* C., *εὐπράθομεν* Heidelberg., *Γλυκοῦ* Turnebus: *ἀείδων* C., *αἰδὼν* Florent., *ἀηδὼν* Rehdig. Monac., *αἴδων* Heidelb. Vulgo *ᾠδων*. Boeckhius l. c. 722. certe *ἀFοιδιῶν* postulat. 5. *δονεῖτη* Boeckhius: libri *δονεῖται*. Scholiasta Heph. fere eadem tuetur. Dorvillius, cui, mirum dictu, Dmai equo Trojano inclusi loqui videbantur, sic scribit: *Λουρατέω τ' ἐφ' ἵππω Κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν*. Mihi hoc certum videtur, induxisse poetriam heroem quendam Boeotum, qui expugnationi Trojae interfuisset, sic fere narrantem: *Λούρατος ὥς ἀφ' ἱππίω κάρτα μέγα βριμούμενοι πόλιν ἐπράθομεν ἀπροφανές· γλουκοὺ δέ πω τις ἀFοιδιῶν πελεκέεσσι δονεῖτη*. Ultima eo spectant, quod Trojani comissantes ex improviso trucidati ferebantur. Hephaestio num de metro recte judicaverit licet ambigere.

Fr. 9. Apollonius 379, B. *Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ οὖ· Οὐμὲς δ. κ. ΚόρινναΈπ' ἐπὶ Θήβαις.*

Fr. 10. Apollonius 396, B. *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· ΚόρινναΕὐωνυμίης πηδεγον θέλωσα φίλης ἀγκάλης ελησθη.* Codex *ευωνιμιης κορινα* inverso ordine: fortasse latet titulus carminis, ut *ἐν ὕμνοις* conjecerim. Certe *θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν* poetriam vocat Antipater. Si *εὐωνυμίης* ad verba poetriae pertinet, idem est q. *εὐφυμίοις* conferque Boeckhius l. c. 720. *εὐωνυμίως* in ti-

11.

Καλὰ γέροια εἰσομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις·
μέγα δ' ἔμης γέγαθε πόλις
λιγυροκωτίλης ἐνόπης.

12.

Μέμφομη δὲ κὴ λιγούραν Μούρτιδ' ἰώνγα,
ὅτι βάνα φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.

13.

Τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

---

tulo Boeotico 1711. et *ἐπωνυμίαν* Pind. Ol. XI, 78. Pyth. I, 80. Cetera emendatiora scripserunt Leakius Mus. Crit. Cantabr. 1823, 584. et eodem modo Boeckhius, nisi quod hic *Fεὸν* minus recte. Vulgari sermo esset: *εὐωνύμοις παῖδα ὃν θέλουσα φίλαις ἀγκάλαις ἑλέσθαι.*

Fr. 11. Hephaestio 106. *Οἷον ἐν τοῖς Κορίννης* (v. fr. 7.) *Καλὰ κτλ.* 1. *Καλὰ* omitt. Rehdig. et ed. Flor. *γέρεια* Turnebus: at *γέροια* possit Aeolica forma esse, v. Intpp. Greg. Cor. 605 sq., pro *γέρεια*, h. e. *γέρεα* a. v. *γέρας*, Hermann. El. D. M. 521. *εἰσομένα* libri Heph. et Scholiasta: Hermannus *εἰσαμένα*. Videtur i. q. *οἰσομένα* esse. 2. *ἐμὴ γέγαθε* vulgo: *ἐμὴ μέγαδε* ed. Flor., *ἐμὴ μέγαθε* Heidelb. 3. Vulgo *ἐνοπῆς*. Restituit haec optime Boeckhius l. c. 723. *ἔμης — λιγυροκωτίλης ἐνόπης* sunt Dativi pluralis.

Fr. 12. Apollonius 324, C. *Ἐγώνγα τὴν ἰωνγα* (v. fr. 1.) *Κόρίννα· Μέμφομαι δὲ κ. λ. Μύρτιδα ἰωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.* Emendavit Boeckhius 720. 1. *μέμφομη*, v. de his formis Choerobosc. Bekkeri 1215. *Μούρτιδ'*, sic *Μούρτω* vel *Μουρτὼ* est in titulo Boeot. 1645. *ἰώνγα*, Aristoph. Ach. 906. 2. *βάνα*, Hesych. s. v. et Herod. *περὶ μον.* 18, 25. *Τὸ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νῆ λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.* Ceterum cum vv. *βάνα φοῦσ'* compara Aesch. Sept. 1040. Iophon Stob. Ecl. II, 1, 9. Ruhnken. Rutil. Lup. 94. *ἔβα Πινδαρίοι ποτ' ἔριν*, h. e. *quod cum Pindaro certare ausa est*, v. Valckenar. Theocr. Adon. 300, C. Nec ego *Πινδαρίοιο* damnem: Boeckhius *Πινδάροιο*.

Fr. 13. Apollonius 382, B. *Οὐμίων· Βοιωτοί· Τὸ κτλ. Κόρίννα.* Codex *ουμειων*. Cfr. fr. 9. Boeckh. l. c. 720.

14.

Ἢ διανεκῶς εὔδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

15.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

XIX. Diagorae Melii Carmina.

Olymp. LXXVIII. (Clinton. Fastt. Hell. ad a. 466.)

Suidas: Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ἀσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οὐ Ὀλυμπιάδι. ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ

Fr. 14. Hephaestio 22. Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ· Ἢ κτλ. διανεκῶς Corinna pronunciabat fere ζανεκῶς, v. Hermann. El. D. M. 54. Boeckh. l. c. 725. et nos ad Sapph. fr. 22. Ad ἦσθα Κόριννα ὑπναλέα supplet Hermannus. Turnebus in calce οἶσθα.

Fr. 15. Schol. Sangerman. Il. *B*, 498. Οἷον καὶ παρὰ Κορίννῃ· (scil. est Θέσπια, non Θέσπεια) Θέσπια κτλ. Steph. Byz. v. Θέσπεια· καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ.

Corinnae esse suspicor versiculum apud Hephaestionem 81. a Blomfieldio ad Alcaeum relatum hunc: Τοιοῦτος εἰς Θήβας πάνυ ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος, ubi quum χείμενος codex C habeat, ὀχείμενος scribendum erit.

Diagorae Melii Carmina. Phaedrus Epicur. de Nat. Deor. 23. Petersen. Ὁ Διαγόρας ἔπαιξεν, εἴπερ ἄρα τοῦθ' οὕτως ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνεκται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενος φησίν. Ἐν δὲ τῇ ποιήσει κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι τοῖς ὅλοις οὐδὲν ἀσεβὲς παρενέφαινεν, ἀλλ' ἐστὶν εὔφημος, ὡς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον,

κεκλοφέναι τοῦτον· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε. Cfr. prolixam de Diagora narrationem Meieri in Encyclop. Ersch. et Gruber. s. v. et Bergkii Commentatt. Comoed. Att. 171 sqq.

1. *Εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον.*

Θεὸς, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν.

2. *Εἰς Νικόδωρον τὸν Μαντινέα.*

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖσθαι.

XX. Praxillae Sicyoniae Carmina.

Olymp. LXXXII.

De Praxilla nuper dixit Bergkius Commentatt. Com. Att. 227 sq. et Fritzschius ad Aristoph. Thesm. 191 sq.

καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην (Bergkius Ἐριάνθην conjectat, quia Paus. X, 9, 9. Erianthes Boeotus memoratur.) τὸν Ἀργεῖον· Θεὸς κτλ. Καὶ τὸ εἰς Νικόδωρον τὸν Μαντινέα· Κατὰ κτλ. τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον. De Nicodoro Aelian. V. H. II, 23. Νικόδωρος ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας καὶ μετὰ τὴν ἄθλησιν νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῷ τοῦτο ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶν κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. Φασὶ δὲ αὐτῷ Διαγόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους ἐραστὴν γενόμενον. Ad Mantinensium Encomium Petersen 47. non recte rettulit Sext. Empir. IX, 53. Ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως αὐτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται, quod est carminis in Nicodorum exordium, ubi ἐκτελεῖται verum videtur.

I. Ὕμνοι.

1.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο,
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόςωπον
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

2.

Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

II. Σκόλια.

3.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ τιμᾶρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Praxillae Sicyoniae Carmina. I. Ὕμνοι. Fr. 1. Provv. Coislin. 248. Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. Πράξιλλα γὰρ ἡ Σικυωνία μελοποιὸς (ὡς φησὶ Πολέμων Zenob. IV, 21.) ἐν τοῖς ὕμνοις (ἐν τοῖς μέλεσιν Zenob.) εἰςάγει τὸν Ἄδωνιν ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν. Cfr. de hoc hymno quae diximus in Nunc. Litt. Gotting. 1837, 85, 845 sq. 859 sq. 2. σεληναίης, v. Lobeck. Parall. 312. 3. ὄχνους Coisl. Scripsi ὄγχνας.

Fr. 2. Hephaestio 22. Παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς· Ἀλλὰ κτλ. τεὸν monosyllabum est, v. Hermann. El. D. M. 53. Eadem afferuntur in Crameri Ann. IV, 326, 20., ubi οὔποθε, στείθεσιν ἔπειθεον scriptum. Notus versus Homericus: Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

II. Σκόλια. 3. Eustath. Il. 326, 36. Ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου κτλ. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φιλανδρον ὑποθηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς

4.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον, ὦ ταῖρε, φυλάσσεο.

III. Ἐξ ἀδήλου εἰδοῦς.

5.

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

XXI. Bacchylidis Cei Carmina.

Olymp. LXXXII.

Suidas: *Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος. ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας Ἰουλίδα, Καρθαίαν, Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν· Μέδωνος* (Μειδωνος Neuius) *υἱὸς, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ λυρικοῦ* (v. Simonid. Cei Proleg. p. V.) *καὶ αὐτὸς λυρικός.*

ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Tangit Aristoph. Vespp. 1277., ubi Scholia: *Τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξίλλης φέρεται παροινίοις*, cfr. Bergk. Comm. Com. Att. 227. Ath. XV, 695, C. est 1. *τοὺς ἀγ. σέβου* et 2. *δειλοῖς ὀλίγη χ.*, v. Theogn. 154. Scolium 19. antistropham esse hujus carminis sententia est Fritzschii Quaestt. Arist. I, 52.

4. Scholl. Rav. Arist. Thesmoph. 528. (*τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ τὴν παλαιὰν κτλ.*) *Ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων· Ὑπὸ κτλ.* Cfr. Scol. 14. et Sopl. ocl. Scholl. Nic. Ther. 19. *Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.* Zenob. VI, 20. *Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει.* Adde Ilgen. Scoll. 89. Fritzsch. ad Thesm. l. c.

5. Hephaestio 43. *Καὶ τὸ πρὸς τρισὶ* (δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν) *καλούμενον Πραξίλλειον· Ὦ κτλ.*

Bacchylidis Cei Carmina. Furibundus in Bacchylidea saeviit G. Burgessius in Class. Journ. XXIV, 48. p. 370 sqq., vix ut simulacra carminum agnoscas.

I. Ἐπίνικοι ᾠδαί.

1.

Ὄλβιος, ᾧτινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχᾳ
ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.

2.

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

3.

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

4.

Πιστὸν φάσομεν
κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώποις ὁμιλεῖ.

---

1. Ἐπίνικοι ᾠδαί. Fr. 1. Stob. Floril. CIII, 2. Βακχυλίδου Ἐπινικῶν. 1. θεὸς monosyllabum, ut apud Pindarum, v. Hermann. El. D. M. 53. Neuius ᾧτε dedit. Μοῖραν καλῶν gloriam ex victoriis ludicris ortam, cfr. Pind. Isthm. IV, 18 sqq. 2. τάχα A. 4. πάντα γ' εὐδ. Stobaeus XCVIII, 26. Priore loco vulgo πάντ' εὐδ., sed A πᾶν γ' εὐδ., B πανευδαίμων, Trinc. παντευδαίμων. Suspiceris πάντα πανευδαίμων, v. ad Theognid. 441.

Fr. 2. Stob. Flor. X, 14. Βακχυλίδου Ἐπινικῶν. ἀνθρώπων A et Gesn. Margo: vulgo ἀνθρώπῳ: Grotius ἀνθρώπῳ. Pind. Pyth. III, 54. Κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

Fr. 3. Stob. Floril. XCVIII, 27. Ἐν τῷ αὐτῷ (praecessit fr. 1.). Quod Ursini codex praebet: Θνατοῖς μὲν φ. φ. καὶ δ' ἀελ. φάος ἔρος πρ. parodia est, v. Welckeri Prolegg. Theogn. LXXXIV.

Fr. 4. Plut. Morall. II, 36, C. 1. Vulgo φάσωμεν πιστόν: correxit Boeckhius. 2. ὁμιλεῖ, v. Dissen. Pind. Isthm. III, 6.

5.

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον
νικάσαντα.

6.

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

7.

Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

8.

Νίκα γλυκύδωρος·
ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

II. Ὕμνος.

9.

Αἴ αἴ τέκος ἀμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακὸν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

Fr. 5. Scholl. Pind. Ol. I, p. 21. *Τὸ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης γράφων οὕτω· Ξανθότρ. κτλ.* Cfr. Pind. Ol. I, 18. Pyth. III, 74.

Fr. 6. Scholl. Pind. Ol. XIII, 1. *Πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμὸν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις· Βακχυλίδης· Ὦ κτλ.*

Fr. 7. Apollon. Pron. 368, A. *Ἡ νίν τάσσεται· ἐπὶ πλήθους· Προσφ. κτλ. Βακχυλίδης.*

Fr. 8. Ursini Stobaeus 206. *Βακχυλίδης τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος ἀθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς.* Concinnavit Neuius.

II. *Ὕμνοι.* Fr. 9. Stob. Flor. CXXIII, 1. *Βακχυλίδου Ὕμνων.*

III. *Παιᾶνες.*

10.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰράνα μεγάλα
πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκε' εὐρὼς δάμναται·
χαλκεᾶν δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος·

III. *Παιᾶνες.* Fr. 10. Stob. Flor. LV, 3. *Βακχυλίδου Παιάνων.* Cfr. Boeckh. de Metr. Pind. 337. 2. Vulgo *πλ. καὶ μελιγλ. ἀοιδῶν:* correxit Boeckhius. Cfr. Pind. Isthm. II, 8. Pyth. III, 64. Olymp. XIII, 96. Soph. El. 641. 3. Legebatur *θεοῖσιν αἴθεται* ex emendatione Leopardi: libri *θεοῖσι τίθενται,* sed *θεοῖσιν ἔθεσθε* A Voss. Ars. Trinc., qui et v. 5. pro vulgato *μέλει* dederunt infinitivum, quem recepi. Jam apparet *τίθενται* hariolationem esse Grammaticorum *ἔθεσθε* perperam interpretantium. Nostram correctionem requirit vel *τε* particula: alias *δὲ* esse debebat. 4. Gaisfordii Stobaeus *ξανθᾷ φλογὶ μῆρία τῶν εὐτρ. τε μήλων.* Vulgo pro *μηρία τῶν εὐτρ.* legebatur *μερίδες εὐτρ.*: A *ξανθὰ φλογῖ μηρῦταν εὐτρ.*, Voss. *μερι*, Ars. *μηρίταν*, Trincav. *μερίταν:* dedi *μῆρα* cum Buttmanno, *δασυτρίχων* sprevi: ad librorum nutus emendavi *τανυτρίχων.* 6 sqq. Stobaeus *ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν* (*σιδαροδέτοισιν ὄρπαξιν* Voss. Ars., *ἔρπαξιν* A, *ὄρπαξιν αἰὲν ἀραχνᾶν* B) *αἴθαν* (Grotius *αἰθᾶν*) *ἀράχναν* (*ἀραχνᾶν* Grotius et sic B) *ἱστοὶ πέλονται, ἔγχεά τε λογχ. ξίφεά τ' ἀμφάκεα* (*ἐμφάκεα* A) *δάμναται.* Sed *εὐρὼς* inseruit Leopardus ex Plut. Numa XX. *Καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν* (Edd. vett. *ἔνθα* et sic cod. Sangerm.) *ἀραχνᾶν ἔργα* (Valckenar. Diatr. 169.) *καὶ εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκέων δ' οὐκέτι σ. κ. τ. οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων.* Compara Theocr. XVI, 96. Tibull. I, 10, 49. Eurip. Cresph. fr. 15. Dindorf. 9. Boeckhius *χάλκεος οὐκέτι: χαλκειᾶν* Bryanus. Legebatur *χαλκέων.* Compara praeter Tibullum Horat. Epod. II, 1 sq.

οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων, 10
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ παιδικοί θ' ὕμνοι
φλέγονται.

11.

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν· οὐδὲ γὰρ
ῥᾴστον ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

12.

Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει.

IV. Διθύραμβοι.

13.

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν
ἀσπίσι φορεῦντες.

---

10. Boeckhius γλεφάρων. 11. Libri ἄμος: emendavit Heynius Tibull. I, 1, 4. 12. γυμνασίων Voss. Arsen. φλέγονται, Intpp. Soph. O. R. 187.

Fr. 11. Clemens Al. Stromm. V, 687. Potter. Ἕτερος κτλ. φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν. Tu compara Pind. Ol. II, 94. Neuii Bacchyl. 5. Formulam τό τε πάλαι τό τε νῦν confer cum trita altera Soph. Antig. 181. νῦν τε καὶ πάλαι, ubi v. Wexii Syllogam. 2. ἐπέων πύλας, Dissen. Pind. Ol. VI, 27.

Fr. 12. Zenob. II, 36. Ἄρκτου κτλ. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Vide ibi nostras notas.

IV. Διθύραμβοι. Fr. 13. Scholl. Pind. Olymp. XI, 63. Ὁ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω· Ποσειδ. κτλ. Cfr. Serv. Virg. Aen. XI, 93.

V. *Προσόδια.*

14.

Στρ.

Εἷς ὅρος· μία δὲ βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται διατελεῖν βίον·
οἷς δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρενὶ,
τὸ δὲ παρ' ἦμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
5* *αονι ἅπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον·*

Ἀντιστρ.

τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπρηκτ' ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

15.

Πάντεσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

VI. *Ὑπορχήματα.*

16.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει

V. *Προσόδια.* Fr. 14. Stob. Flor. CVIII, 26. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν* (sic). 1. *δὲ* inseruit Neuius, v. Hermann. Soph. Aj. 372. *ἐστίν* post *βροτοῖσιν* induxit idem. 2. *ἀπευθῆ* Trincav. *διαντλεῖν* Neuius optabat cll. Pind. Pyth. IV, 293. G. Dindorfius *διατ. δύναται* 3. Vulgo *οἷς δὲ μυρία μὲν ἀμφ. φρενί: ᾧ δὲ* Stephanus, *ὃς δὲ* Grotius: *μέριμν'* Neuius. Ego *οἷς* retinui. Transit poeta post in singularem, ut fit. 4. Vulgo *τόδε παρόμαρτε νύκτα μελλόντων χάριν ἀόνι ἅπτεται κέαρ.* Correxerunt priora Stephanus et Grotius: *ἀνίᾳ δάπτεται* Jacobsius: Grotius *ἐὸν ἰάπτεται*, quod probat Neuius cll. Hom. Il. Φ, 305. Χ, 459. aliis. Boeckhius *αἰὲν ἰάπτεται.* *ἔχειν* B. 6. 7. accesserunt ex Stob. Flor. CVIII, 49. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν.* Vulgo *ἄπρακτ'*: illud Boeckhius cll. Nott. Critt. Pind. Isthm. VII, 7.

Fr. 15. Stob. Flor. XCVIII, 25. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν.* *πάντεσσι* Hermann. Orph. 821. Sed cfr. Buttmann. Gr. Max. I, 181.

VI. *Ὑπορχήματα.* Fr. 16. Stob. Flor. XI, 7. *Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων.*

χρυσὸν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατής τ' ἐλέγχει ἀλάθεια.

17.

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰωνίας χρὴ παρ' εὐθαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόν τι δεῖξαι.

VII. Ἐρωτικὰ καὶ Παροίνια.

18.

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖς νεανίαις, λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

19.

Ἦ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

20.

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

---

2. Sic vetus gemma apud Caylum Rec. d' Antiq. V, 3. tabul. 50, 4. Apud Stobaeum σοφία τε παγκρατὴς τ' ἐλέγχει ἀλήθεια: sed σοφίαν Damascius, τελέθει pro τ' ἐλ. Voss. B a m. pr. Trinc. Verba παγκρατὴς ἀλήθεια affert Schol. Ven. Il. Π, 57. *Virorum*, ait, *virtutem arguit poesis cum veritate conjuncta.*

Fr. 17. Dionysius Hal. C. V. 206. Rsk. Παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ κτλ. Cfr. Ath. XIV, 631, C. Mueller. Orch. 391. Encyclop. Ersch. et Gruber. v. Pallas p. 99 sq.

VII. Ἐρωτικὰ καὶ Παροίνια. Fr. 18. Ath. XI, 782, E. Καὶ Βακχυλίδης· εὖτε κτλ. 2. Ath. ἐντείνουσα, sed XV, 667, C. (Βακχ. ἐν Ἐρωτικοῖς) ἀντείνασα. Cfr. ad Anacr. fr. 33. de voce ἀγκύλη. Neuius ad τὴν ἐπ' ἀγκ. supplet πρόεσιν.

Fr. 19. 20. Hephaestio 130. Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται, οἷον τὸ Βακχυλίδου· Ἦ κτλ. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· Σὺ κτλ. 1. ἐρᾷς Ursinus: vulgo ὁρᾷς. 2. μούνῳ ed. Flor.

21.

Στρ. ά. Γλυκεῖ' ἀνάγκα
σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας
Στρ. β. ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτιχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
Στρ. γ'. χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα [καρπὸν]
νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

22.

Οἱ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσὸς, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

VIII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

23.

Ὦ Τρῶες Ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,

Fr. 21. Athen. II, 39, E. F. *Βακχυλίδης φησὶ· Γλυκεῖ' κτλ.* Carmen rectius descriptum dedit Bergkius Anacr. 200.; fuit autem monostrophicum. 1. *γλυκεῖ' ἀν.*, *ebrietas quae mentem sui compotem esse non patitur.* 3. *διαιθύσσει* Erfurdtius; libri δ' *αἰθύσσει.* 4. Libri *ἀναμιγνυμένα*; correxit Neuius. Boeckhius *ἀμμιγνυμένας.* 5. Intellige: *Spes erigit mentem et ampliora sperare jubet.* Ovid. Art. Am. I, 239. *Tunc pauper cornua sumit.* 6. Libri *αὐτὸς* (*αὐτὴ* C) *μὲν πόλεων κρήδεμνον λύει*: *αὐτίχ' ὁ μὲν* Bergkius, *κρήδεμνα* (Il. *Π*, 100.) Neuius: *λύσειν* voluit Erfurdtius. At sic et *φύειν* (Alcaeus) et *κλύειν* (Phoenix) producta *υ* interdum reperiuntur. Et ipsum *λύειν* jam Odyss. *H*, 74. Teleclid. ap. Plut. Pericl. XVI. 8. Cfr. Dissen. Pind. Frr. 671. 9. *καρπὸν* addidit Bergkius: *πόντον* Erfurdtius. 10. *ἐπ'* BCD.

Fr. 22. Ath. XI, 500, B. *Μνημονεύει τῶν Βοιωτικῶν σκύφων* (Bentlej. Opuscc. 215.) *Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ· Οὐ κτλ.*

VIII. *Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.* Fr. 23. Clemens Al. Stromm.

οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι λίκαν ὁσίαν,
ἀγνὰν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πιυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

24.

Ἕστα δ' ἐπὶ λαΐνου οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον ὦδέ τ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

25.

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
νούσων ἄνατοί τ', οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

26.

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκῦρσαι δύᾳ.

V, 731. Ὦ Τρῶες Ἄρ., ὁ Λυρικός φησι, Ζεὺς κτλ. Cassandra fata Trojae vaticinatur, cfr. Porphyrio in Horat. Carm. I, 15. Mueller. Encycl. Ersch. et Gruber. s. v. Pallas p. 99. Bacchylidi haec jam Sylburgius dedit. 3. ἁγνὰν seclusit Neuius cum Boeckhio. 5. Vulgo ὦ νιν, Brunckius οἵ νιν: delevit Neuius.

Fr. 24. Ath. V, 178, B. Βακχυλίδης περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἕστα κτλ. 1. ἔντυον Neuius: libri ἔντυνον, εὔτυνον. ἔφα Neuius: ἔφασ' PVL: ἔφασκ' Stephanus. 2. δ' delet Brunckius. Bacchylides sectatus est Hesiodum, qui Herculem ἐπιφοιτήσαντα ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου sic locutum fecerat: Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, Zenob. II, 19. ubi v. notas nostras.

Fr. 25. Clem. Al. Stromm. V, 715. Ἀκούσωμεν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεικελίαν νούσων εἰσὶ καὶ ἄνατοι κτλ. ἄνατοι Schaeferus Melett. Critt. 137., vulgo ἀναίτιοι: τ' inseruit Neuius. Jacobsius καὶ ἄναιμοι κοὐδέν.

Fr. 26. Clemens Al. Stromm. VI, 745. Βακχυλίδου εἰρηκότος· Παύροισι κτλ. 1. Vulgo τῷ δαίμονι δῶκε: emendavit Brunckius et Neuius. 2. πράσσοντα vulgo: correxit Stephanus.

27.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

28.

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἃ πάνδωρος αἶσα.

29.

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

30.

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

31.

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

32.

Ἑκάτα, δαδοφόρου Νυκτὸς
μεγαλοκόλπου θύγατερ.

Fr. 27. Clemens Al. Paedag. III, 310. *Οὐ γὰρ ὑ. φ. βρ. φ. λ. ἔστασι λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχυλίδης.* Ex codd. *ἔστε* et *σοφίας* affertur; sequor Neuium.

Fr. 28. Stob. Eclogg. I, 9, 166. 3. 4. *γαῖαν ἃ π. αἶσα* mavult Boeckhius.

Fr. 29. Plut. Num. IV. *Εἰ δὲ λ. τ. ἄ., κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κέλευθος.* Cfr. Neuii Bacchyl. 6. et Disseu. Pind. Nem. VI, 47.

Fr. 30. Et. M. et Bachmann. Ann. I, 208, 13. *Εἴδωλον: σκιοειδὲς ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος· σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης· Μελαγκεθὲς κτλ.* Suidas v. *εἴδωλον* habet *μελαμβαφές:* nostrum (*pulla veste amictus*) debetur Neuio. Dicitur Ulixes, qui mendici habitu Trojam intravit, v. Hom. Odyss.

Fr. 31. Ath. I, 20, D. *Βακχυλίδης φησί· Τὴν κτλ.*

Fr. 32. Scholl. Ap. Rh. III, 467. *Βακχυλίδης Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτλ.* 1. *δαϊφόρου*

33.

Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

34.

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

35.

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

IX. Ἐπιγράμματα.

36.

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

Paris. δᾳδοφόρος vel δᾳδοφόρε emendant: Neuius Νύκτα δᾳδοφόρον vindicat cll. Millin. Gall. Myth. № 168. 2. μελανοκόλπου Ursinus. Est fortasse ex ὕμνῳ ἀποπεμπτικῷ, v. Menander Rhet. IX, 132. 140. Walz.

Fr. 33. Ioann. Sicel. Walzii VI, 241. Ἁβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς που καὶ Βακχυλίδης φησί· Ἁβρότητι κτλ. τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν. Contra Anonymi Scholl. VII, 982. tanquam Bacchylidea praebent haec: Τῶν ἁβροβίων Ἰώνων ἄναξ, cfr. Exx. Critt. IV, 24.

Fr. 34. Priscianus Metr. Com. 1328. *Bacchylides:* Χρυσὸν κτλ. *Hic quoque iambicus in fine tribrachum habuit.* Aldus πολίεσσιν ἀνύει. Cfr. Hermann. Opuscc. II, 261.

Fr. 35. Zenobius III, 25. Αἰχολοι γνῶμαι: παρὰ τὸ δίχα, ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὀργαὶ κτλ. Cfr. Hesych. s. v. Sed Schol. Hippocr. v. ὀργᾶν Foes. haec sic concepta: Ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ βεβριμέναι Alcmani tribuit, v. Ruhnken. Ep. Crit. 205. Welcker. Alcm. 81.

IX. Ἐπιγράμματα. 36. Anth. Pal. VI, 313. 2. Κραναίων, erat δῆμος Κραναὴ τῆς Ἀττικῆς, Steph. Byz. De Victoria Pallantis filia v. Hes. Theog. 383. 4. Codex Κηΐρω ἀμ. Βακχυλίδης.

37.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ᾽ ἀγροῦ τόνδ᾽ ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ,
εὐξαμένα ὅ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λιχμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ᾽ ἀσταχύων.

XXII. Ariphronis Sicyonii Paean.

Olymp. ?

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος ἔῃς·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς,
ἢ πόθων, οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ᾽ Ὑγίεια,

---

37. Anth. Pal. VI, 53. 2. *πιοτάτῳ*, v. Suid. s. v., qui affert v. l. 2. explicans *θρεπτικόν, αὐξητικόν*. Schneiderus *πρηϋτάτῳ*, ego *πιστοτάτῳ* conjectabam. 3. Vulgo *γάρ οἱ*: sequor Hermann. Orph. 785.

Ariphronis Sicyonii Paean. Athen. XV, 702, A. *Παιᾶνα εἰς Ὑγίειαν ἐποίησε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυώνιος· Ὑγίεια κτλ.* Lapidi incisum carmen prope Athenas reperto, v. Boeckh. C. I. I, 477 sq. *Ἀρχαῖον ᾆσμα* vocat Max. Tyr. XIII, 229., *γνωμικώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος* Lucianus pro Lapsu VI. Ceterum valde memorabilis locus Sext. Emp. adv. Math. 447, C. *Λικύμνιος δὲ προειπὼν ταῦτα·*

Λιπαρόμματε μᾶτερ ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινὰ
πραϋγέλως Ὑγίεια,

ποῖον ὑψηλὸν ἐπιφέρει·

Τίς γὰρ πλούτου χάρις ἢ τοκήων
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου βασιληΐδος ἀρχᾶς·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

Cfr. Ilgen. Scol. 120. et 193. Koester. de Cantil. Popularr. 68 sqq. 2. *σύνοικος*, Bacchylid. fr. 23, 5. 4. *ἢ* addidit Boeckhius. *ἰσοδαίμονος*, comparant *ἰσόθεος τυραννὶς* Eurip. Troadd. 1169.

τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σίθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

XXIII. Euripidis Epinicium Alcibiadi.

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
καλὸν ἁ νίκα· κάλλιστον δ', ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων,
ἅρμασι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
βῆναί τ' ἀπονητὶ τρὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι. 5

XXIV. Aristotelis Stagiritae carmen.

Olymp. CIX, 3.

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,

---

8. καὶ τέθαλε Boeckhius. ἔαρ VL: ὅαρ C et margo Epit. Hoeschel., quae in textu ὅαρι praebet. *Tecum florent omnia et instar veris, quod Gratiae reddunt pulcrum, affulgent.* 9. ἔφυ ex Licymnii loco additum.

Euripidis Epinicium Alcibiadi. Plut. Alcib. XI. *Αἱ δ' ἱπποτροφίαι περιβόητοι μὲν ἐγένοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων. ἑπτὰ γὰρ ἄλλος οὐδεὶς καθῆκεν Ὀλυμπίασιν Ἑλλήνων οὐδὲ βασιλεύς, μόνος δ' ἐκεῖνος· τὸ νικῆσαι δὲ καὶ δεύτερον γενέσθαι καὶ τέταρτον, ὡς Θουκυδίδης* (VI, 16. ibique Goeller.) *φησίν, ὁ δ' Εὐριπίδης τρίτον, ὑπερβάλλει λαμπρότητι καὶ δόξῃ πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις φιλοτιμίαν. Λέγει δ' ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ᾄσματι ταῦτα· Σέ κτλ.* Cfr. Ath. I, 3, D.

2. ὃ μηδεὶς ἄλλος, scil. ἐποίησε. 4. τ' codd. Paris. Vulgo δ'. τρὶς Reiskius: libri δίς. Ceterum Plut. Demosth. I. *Ὁ γράψας τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὀλυμπίασιν ἱπποδρομίας εἰς Ἀλκιβιάδην ἐγκώμιον, εἴτ' Εὐριπίδης, ὡς ὁ πολὺς κρατεῖ λόγος, εἴθ' ἕτερός τις ἦν, φησὶ χρῆναι τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι τὴν πόλιν εὐδόκιμον.* Idem, opinor, carmen obversabatur Ammiano Marc. XIV, 6. *Ut enim Simonides Lyricus docet, beate perfecta ratione victuro ante ulla patriam convenit esse gloriosam.*

σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλερούς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακοῦ θ' ἡδίον' ὕπνου·
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους
ἤλυθον· σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου
μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγάς·
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Aristotelis Stagiritae carmen. Athen. 695, A. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφὲν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιάν ἐστιν, ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος Δημόφιλος, εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ᾄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὀσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα. ὅτι δὲ παιᾶνος, οὐδεμίαν ἔμφασιν παρέχει τὸ ᾆσμα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἔν τι καὶ αὐτὸ εἶδός ἐστιν, ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερὸν ὑμῖν ποιήσω· Ἀρετὰ κτλ. Affert et Diog. Laert. V, 7. De Hermia Atarnita v. Stahr. Aristotel. I, 75. Carmen illustravit Jacobsius Anthol. Commentar. I, 1. p. 362 sqq., Ilgenius Scoll. 137 sqq. 5. ἀκαμάτους ABCP: illud Diogenes. 7. καρπὸν εἰς ἀθ. Diogenes: mitto prava tentamina doctorum. Καρπὸν dicit ἀθάνατόν (τε) χρυσοῦ τε κρείσσω. Sic τε praeponitur Aesch. Choeph. 128. ἐποικτείρειν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην, v. Wellauer. Aesch. Prom. 42. κρείσσω AB: κρέσσω PVL: κρεῖσσον Diogenes. 8. Vulgo μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου: Diogenes μαλακαυγητοῖο, cod. Cantabrig. μάλα καυγῇ τοῖο: Athenaei edd. VL μαλακαυγῇ τοῖο, cod. P μάλα κἀυγήτοιο. Id monstrum mihi videor perdomuisse. Sed fortasse lenius etiam correxeris μαλακοῦ τε λῳὸν ὕπνου. Editores μεγαλαυχήτοιο, μαλακωτάτοιο conjectarant. 9. Hercules et Dioscuri exempla virtutis Hor. Epp. II, 1, 5 sqq. Carmm. I, 12, 25. 11. ἀναγορεύοντες Diogenes. 14. χήρευσεν αὐγᾶς Maittarius. Athenaeus sensum verborum recte expressit statim post: τετελευτηκέναι τὸν Ἑρμείαν. 15. ἀοίδιμον Pal. ἀθάνατοι Diogenes. 17. βεβαίας Athenaeus.

XXV. Ithyphallus in Demetrium Poliorcetem.

Olymp. CXVIII, 2.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
ἅμα παρῆγ᾽ ὁ καιρός.
χὴ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ᾽ ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ᾽ ἵλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστι·
σεμνὸν, ὅθι φαίνεθ᾽, οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ᾽ αὐτὸς,
ὅμοιος, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ᾽ ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
χαῖρε, κἀφροδίτης.

Ithyphallus in Demetrium Poliorcetem. Athen. VI, 253, B. Φησὶν ὁ Δημοχάρης ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ γράφων· ν᾽Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ᾽ ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ᾽ ἄλλοι καθεύσουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν, ἢ οὐκ εἰσὶ, γεγονὼς δ᾽ εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς πάντας φιλανθρωπίᾳ κοινός· δεόμενοι δ᾽ αὐτοῦ ἱκέτευον, φησὶ, καὶ προσηύχοντο.« Ὁ μὲν οὖν Δημοχάρης τοσαῦτα εἴρηκε περὶ τῆς Ἀθηναίων κολακείας· Δοῦρις δ᾽ ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον, Ὡς οἱ μέγιστοι κτλ. Demetrius Poliorcetes, Antigoni filius, Ol. CXVIII, 2. expulit Demetrium Phalereum, v. Diod. Sic. XX, 45 sq. 3. Libri ἐνταῦθα δημήτριος: Δημήτριον Casaubonus: γὰρ Δήμητρα καὶ Toupius interposuit. 4. παρῆν libri: correxit Porsonus. Tempus dicitur mysteriorum, quo tempore venit Demetrius. 9. σεμνὸς VL. 11. εἰ Toupius.

ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν·
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
εὐχόμεσθα δή σοι·
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε,
κύριος γὰρ εἶ σύ·
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιὰ,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάνθ' ἁναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
(Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόῤῥω·)
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
Οἰδίπουν τιν' εὑρὲ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ σπίνον ποιήσει.

XXVI. Melinnûs Locrensis (?) carmen in urbem Romam.

Olymp. CXXIV. (?)

De Melinnone egit Welckerus in Creuzeri Melett. II, 18 sqq. Langius in Scriptis Minorr. ed. Jacob. 125 sqq. et nos in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 25. p. 212 sqq., ubi conjecimus,

---

24. περιπατοῦσαν libri: περικρατοῦσιν Casaubonus. Intelligitur vel Cassander, vel Polysperchon. 25. Αἰτωλὸς ABP: αἰτωλὸν DQ: αἰτωλίδ' CVL. 26. ἡ παλαιὰ Casaubonus: ἡ πάλαι VL: οἱ πάλαι P. 31. σχόλασον libri: correxit Toupius. 34. Libri σπεῖνον, σπεινὸν, πεινῆν: correxit Jacobsius. Fortasse a quibusdam Sphinx vetus in istam avem transmutata esse fingebatur.

Melinnonem Locrensem Epizephyriam (v. Nossidis Epigr. Anth. Pal. VI, 353.) Romanis victoribus hoc carmine adulatam esse, quum a. u. 469. (475.) Pyrrhi militibus, qui urbem tenebant, trucidatis Locros occupassent, v. Liv. IX, 16. Niebuhr. H. R. III, 604. Quanquam possit quis in primi belli Punici tempora malle detrudere carmen propter imperium maritimum v. 10. commemoratum: nisi forte, ut Mehlhornius observat, adulationi, quae per totum carmen conspicua est, hoc tribuere malis.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεόμιτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρέσβειρα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
ἀγεμονεύῃς·
σᾷ δ' ὑπὸ σθεύλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλους λοχεύεις,

Melinnus Locrensis (?) carmen in urbem Romam. Stob. Flor. VII, 13. *Μελιννοῦς Λεσβίας (?) εἰς Ῥώμην.* 2. *Χρυσεόμιτρε* A. Mitra divinitatis signum. 3. Terra Romae Olympus dicitur. Mehlhornio augusta sedes in universum dici videbatur. *ἃ ναίεις* Grotius: libri *ἂν αἷς, ἂν αἷς.* 4. *ἄθραυστος* Gesneri Margo, v. Odyss. Z, 42. *θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.* 5. Vulgo *πρέσβυς τὰ:* A *πρέσβιστα:* Gesneri Margo quod expressimus. 6. *ἔχουσα* libri. 10. *στέρνα*, Hes. Theog. 117. *γαῖ' εὐρύστερνος.* Soph. O. C. 691. 18. Vulgo *μεγάλως:*

εὐσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

XXVII. Scolia et cantilenae populares.

1. Callistrati Scolium.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

---

illud A. 19. Sic A: vulgo *συνείσω:* Gesneri Margo *συνοίσῃ:* Grotius *συνοίσῃς.*

Scolia et cantilenae populares. 1. Callistrati Scolium servavit Ath. XV, 695, A sqq. apud quem stropha quaeque per se constat. Hesychius Ἁρμοδίου μέλος· τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκόλιον ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. Adde Arist. Ach. 990. 1058. Scholia priore loco: Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾠδόν τι μέλος Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· Φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔ τί που τέθνηκας. Cfr. Bergkii Comm. Com. Att. 226 sqq. Ex illo Schol. testimonio Fritzschius Quaestt. Aristoph. I, 48 sqq. evincere studuit, alteram stropham esse praeponendam: idem Antistropham facit haec:

Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις
οὐχ οὕτω γε [πόλει καλὸς πολίτης.]

Duxit haec ex Aristoph. Vespp. 1226., ubi Bdelycleo:

Ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλεώνυμος,
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ·
Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Ἀθηναῖος (ἔγεντ' Ἀθήναις Bentlejus): tum Philocleo:
Οὐχ οὕτω γε πανοῦργος, ὡς σὺ, κλέπτης.

Tum Fritzschio stropham *β'* facit Athenaei stropha *α'*; antistropham *β'* Athenaei stropha tertia: stropham tertiam deesse statuit; antistropham *γ'* facit Athenaei quartam. — Nobis nihil aliud ex illo Scholiastae testimonio apparere videtur, nisi multo usu variatum fuisse ordinem scolii. 1. Alludit Arist. Lys. 632 sq. κλαδί, Buttm. Gr. Max. I, 221. 4. ἰσονόμους, cfr. tamen prae reliquis Thuc. VI, 54 sqq. I, 20.

Φίλταθ' Ἁρμόδι, οὔ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τέ φασιν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

2. Hybriae Cretensis Scolium.

Στροφή.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνωΐας κέκλημαι.

Ἀντιστροφή.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμὸν

8. Libri φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα. Correxit Lowthius. De Achille in insulas beatorum delato v. Pind. Ol. II, 79. ibique Intpp., de Diomede Nem. X, 7. et nos Ibyc. Rheg. 156 sqq. 10. Libri Ἁρμόδιε: illud Ilgenius. 11. ἐν θυσίαις, Panathenaeis, v. Thuc. l. c.

2) Hybriae Cretensis Scolium. Ath. XV, 695, F. Σκόλιον φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν· ἔχει δ' οὕτως· Ἔστι κτλ. Descripsit Hermannus El. D. M. 463. 3. Cfr. Archilochi Eleg. fr. 2. 5. Libri μνοίας: correxit Hermannus. 6. Libri τολμῶντες: correctum ab eodem.

* * * κυνεῦντί τε δεσπόταν,
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

Ἀδέσποτα.

3.

Παλλὰς Τριτογένει᾽, ἄνασσ᾽ Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

4.

Πλούτου μητέρ᾽, Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Περσεφόνη,
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ᾽ ἀμφέπετον πόλιν.

5.

Ἐν Δήλῳ ποτ᾽ ἔτικτε τέκνα Λατὼ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ᾽ Ἀπόλλων᾽,
ἐλαφηβόλον τ᾽ ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ᾽ ἔχει κράτος.

6.

Ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,

---

9. Libri κυνέοντι omisso τε: lacunam indicavit et rell. emendavit Hermannus. 10. φωνέοντι VL et Eustathius. βασιλῆα Hermannus: libri βασιλέα.

3) Athen. XV, 694, C.

4) Athen. l. c. apud quem eundem reliqua quoque exstant Scolia eodem loco. 2. Δήμητραν Hermannus.

5) Versu 2. Ἀπόλλω Ilgenius.

6) Scolium Atticum, ut videtur, in Panem Atheniensibus in pugna Marathonia adjutorem, v. Boeckh. Frr. Pind. 692. 1. Libri μεδέων: correxit Hermannus.

γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

7.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρύσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

8.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐξιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

9.

Ἐκ γῆς * * χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

10.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
» Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. «

---

3. Libri γελασίαις: correxit Valckenarius.

7) Scolium cantatum, ut ait Muellerus de Minerv. Poliad. 22., in ἑστιάσει victoris Panathenaici. De corona oleagina suspensa in templo Minervae v. Apollod. III, 14, 1. Rami coronae decerpebantur ex moriis illis, quae in arce erant.

8) 3. πάλιν τ' conjicit Dindorfius. Ad sententiam cfr. Eurip. Hipp. 938. ibique Valckenarium. Traduxit Arist. Eccles. 969 sqq., cfr. Fritzsch. Quaestt. Arist. I, 49.

9) μὲν ἄνδρα inserunt, alii πόρρωθεν praeponunt. 3. Cfr. Horat. Epp. I, 18, 87.

10) 3. Εὐθὺν — ἔμμεν sola sunt scolii verba: proxima admonitio cancri est. Dindorfius.

11.

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα·
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἶαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

12.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

13.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σὺν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

14.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

15.

Ἃ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

16.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

---

11) Cfr. Theopomp. Ath. I, 23, E. Antiphan. XI, 503, E. 2. μετ' Ἀχιλλέα, v. Alcaei fr. 39. 4. Libri καὶ Ἀχιλλέα. Apud Ath. hi duo versus per se constant.

14) Cfr. Praxillae fr. 4., cujus haec variatio est.

16) Bergkius Comm. Com. Att. 227. hoc et Scolium 19. (v. ad Praxill. fr. 3.) Praxillae Sicyoniae esse suspicatur. 2. λόει, v. Hermann. Arist. Nubb. 837.

17.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

18.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσαίταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν, οἵων πατέρων ἔσαν.

19.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

20.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω· πολύ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν·
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κἠν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ.

21.

Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἴει, ἴουλον ἴει.

---

17) *Ἔγχει κώθωνι* conjecit Canterus: *δὴ κώθωνι* Porsonus. 2. *εἰ δὴ χρὴ* libri: correxit Porsonus.

18) Et. M. 361, 32. *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη: χώρα ὑπὸ τὴν Πάρνηθον, ἣν ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, οὗ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν· ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκόλιον εἰς αὐτοὺς ᾖδετο· Αἶ αἶ κτλ.* Herod. V, 62. 3. Hermannus *μάχεσθαί τ' ἀγαθοὺς γένει τ' εὐπ.*

19) Cfr. ad Scol. 16.

20) Ath. XV, 697, D. *Σέλευκον, τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν· οὗπερ συνεχῶς ᾄδειν εἰώθασι· Κἀγὼ κτλ.*

De his cantilenis popularibus vide Zellii Ferienschrr. I, 53 sqq. Herm. Koester. de Cantilenis Popularibus veterum Graecorum. Berolin. MDCCCXXXI. Bernhardy Hist. Litt. Grr. I, 53 sq.

21) Ath. XIV, 618, D. *Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προς-*

22.

Ἔξεχ', ὦ φιλ' ἥλιε.

23.

Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν θεὸν, ἐγρεκύδοιμον, [ἀοιδαῖσι] ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἀγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμνήπωλον, δαμάσιππον παρθένον.

ηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὖλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ· ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὖλους καλοῦσι καὶ ἰούλους. δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ Πλεῖστον κτλ. ἄλλοι δέ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν. Adde Eratosthenem et Didymum Scholl. Ap. Rh. I, 972.

22) Pollux IX, 7. *Ἡ δὲ Ἔξεχ' ὦ φιλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν· ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις· Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεταί τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν· Ἔξεχ', ὦ φιλ' ἥλιε.* Cfr. Ael. Dionys. Eustath. Il. 881, 42. Ath. XIV, 619, B. Aristoph. *Νήσων* fr. IV. Dindorf.

23) Arist. Nubb. 960. *Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορόν τι βόαμα* (Cydiae Hermion. fr. 2.) Scholia: *εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν — Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Π. π. κλήζω πολεμαδόκον ἀγνάν, Παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.* Et postea: *Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται, ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· Π. π. δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον, ποτικλήζω πολεμαδόκον ἀγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον, καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν.* Scholl. Aristid. 203. Frommel. (538. Dindorf.) *Π. περσέπτολιν πλεισοπολεμοδόκον, ἀγνὴν παῖδα Διὸς μεγάλα δαμνηπώλον ἄϊστον* (al. *ἄριστον*) *παρθένον.* Tzetza Chill. I, 683. priorem versum exhibet, ut Scholl. Aristoph., in altero scribit *παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμόπωλον, ἄϊστον παρθένον.* Constituit probabiliter Hermannus Scholl. Arist. 340.: aliter Kleinius Stesich. fr. XCVII. Carmen, ut fit, varie immutatum. 3. Soph. O. C. 705. *εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.* Ad eundem hymnum rettuli

24.

Ἔλθειν ἥρως Διόνυσε,
Ἄλιον ἐς ναὸν ἁγνὸν
σὺν Χαρίτεσσιν·
ἐς ναὸν βοέῳ ποδὶ ἰόντων,
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

25.

Πόρρω παῖδες πόδα μετάβατε καὶ κωμάζατε βέλτιον.

26.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

27.

Senes:

Ἄμμες ποκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.

Et. M. v. *Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ*, cfr. ad Eustath. in Pind. 20.

24) Plut. Quaestt. Grr. 36. Solebant mulierculae Eleae Dionysum tauripedem invocare, cfr. Welckeri Append. Tril. Aesch. 190. 2. Vulgo *ἄλιον*: correxit Welckerus. Sic pro *Ἠλεῖος* Plautus *Alius* habet. 4. Corrigunt *θεῖον, θείῳ*.

25) Lucianus Saltat. 10. 11. *Καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι* (Lacones) *ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστιν καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων — δύο γὰρ ᾄδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι· πόρρω γάρ φασιν, ὦ παῖδες κτλ. τουτέστιν ἄμεινον ὀρχήσασθε.* Cfr. Mueller. Dorr. II, 339.

26) Ath. XIV, 629, E. *Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα. ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ.*

27) Plutarch. Lycurg. XXI. *Τριῶν χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ᾖδεν· Ἄμμες ποκ' κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων*

Viri:

Ἄμμες δέ γ' εἰμὲς· αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ.

Juvenes:

Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κἀρρονες.

28.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

29.

Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.

30.

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·

ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμμες κτλ. Pro πεῖραν λαβέ Plutarch. Instt. Lacon. 251. Hutten. dat αὐγάσθεο. Adde Diogenian. Provv. II, 30.

28) Plut. Quaestt. Grr. 35. Hanc cantilenam virgines Bottiaeae inter saltandum canebant. Erant autem quaedam gentes Bottiaeae origine Athenienses.

29) Ath. XIV, 619, C. Κλέαρχος ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν νόμων καλεῖσθαί τινά φησιν ᾠδὴν ἀπ' Ἡριφανίδος, γράφων οὕτως· Ἡριφανὶς ἡ μελοποιός, Μενάλκου κυνηγετοῦντος ἐρασθεῖσα, ἐθήρευε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις. φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργίᾳ διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει, λαβόντας αἴσθησιν ἐρωτικῆς ἐλπίδος. ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περιῄει κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὥς φασιν, ἀναβοῶσα καὶ ᾄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἐστι· Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα. Versiculus intercalaris, ut videtur.

30) Ath. XV, 697, B. Οὗτος τὰς καπυρωτέρας φδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἥδε· Ὦ κτλ. Confer Bentleji Opuscc. 351. 1. ἥδε· Ὦ τί: A ἡδέω τι: B ἡδεῶ τί: ἡδέω τί P: ἡδέως τι VL. Bothius in Annall. Litt. Heidelb. 1837, 890. Κἀλ' ἠθέων, τί πάσχεις;

μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς κἀμὲ τὰν δειλάκραν·
ἀμέρα * καὶ ἤδη. τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ἐφορῇς;

31.

Ἑλλάδος ἀγαθέας στραταγὸν
τὸν ἀπ᾽ εὐρυχόρου Σπάρτας ὑμνήσομεν·
ὦ ἰὴ παιάν!

32.

Ἴνθ᾽, ἦνθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ χαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν οὐ προκυκλεῖς
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,

---

3. Libri ποιήσῃς καί με: Bothius ποιήσῃς με τὰν θ., Bergkius Anacr. 6. ποιήσῃς κἀμέ, Toupius ποιήσῃ σέ κἀμέ.
4. καὶ Dindorfio delendum videtur, ὡς Bothius, καὶ δὴ Bergkius scribunt. Mihi ἀμέρα δ᾽ ἤδη placet.

31) Plut. Lysand. XVIII. Πρώτῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις, Ἑλλήνων ἐκείνῳ (Lysandro) βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καὶ θυσίας ἔθυσαν, εἰς δὲ πρῶτον παιᾶνες ᾄσθησαν, ὧν ἑνὸς ἀρχὴν ἀπομνημονεύουσι τοιάνδε· Τὸν Ἐ. ἀ. στρ. εὐρυχώρου Σπάρτας ὑ., ὦ ἰὴ παιάν. Sic Schaeferus. Cfr. Naek. Choeril. 46 sqq. Ath. XV, 696, E. Ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς παιὰν (ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπιῤῥῆμα), ὃν φησι Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὥροις ᾄδεσθαι ἐν Σάμῳ.

32) Athen. VIII, 360, B. Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος (v. Phoenic. Coloph. fr. 2.), περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. »Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί· χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· Ἦλθ᾽ κτλ. τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων.« Illustravit Ilgenius Opusce. I, 129 sqq., numeros descripsit Hermannus El. D. M. 461 sq.

τυροῦ τε κάνιστρον
καὶ πυρῶν;
ἀ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομες,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ θυπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μὶν οἴσομες·
ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις·
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

33.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεῶ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

34.

Ἄλει μύλα ἄλει,
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

35.

Ὦ παῖδες, οἳ Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·

---

9. τυρῶ PV: τυρῶν B. Illud fortasse recte. 10. Hermannus τυροῦ τε κάνιστρον. | καὶ πυρὰ χελιδὼν | καὶ τὸν λεκιθίταν. 17. Libri ἂν δὴ φέρῃς τι: correxit Dindorfius. δή τι (τοι P) φέροις BP.

33) Cfr. Koester. Cantil. Popull. 79. Pastores Siculi haec canebant.

34) Plut. Septt. Sap. Conv. XIV. Narrat Thales Milesius ibi, se Lesbi molarem cantilenam a muliere in pistrino cantatam audisse. Dilogia inest in illo καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει (*permolit*), v. Welcker. Jahn. Annall. 1828, I, 4. p. 402.

35) Plut. Amator. 761, A. Ἀριστοτέλης τὸν μὲν Κλεόμαχον ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἐρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων γενέσθαι, πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκι-

σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς ἔρως
ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.

δεῦσιν ἐπίκουρον. ὅθεν ᾄδεσθαι παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· Ὦ παῖδες κτλ. Cfr. Winckelmann. 188. Meinekii Euphor. 10. Bergk. Anacr. 203. 1. *ὅσοι* Bergkius. *πατέρων, parentes* dicit. 2. *ὁμιλεῖν* Bergkius, ut *μὴ φθ.* et cum genitivo *ὥρας* et cum infinitivo *ὁμιλεῖν* constructum esset. 4. *ἐπὶ X. π.*, Bernhardy Synt. 249.

Addenda et Emendanda.

Section. I.

P. 20. Fr. 2, 28. Soloneus locus obversatus fuerit Diogeni Cynic. Epist. XI., quam publicavit Boissonadius in Notit. et Extr. Codd. Regg. X, 2, 269. *Οὐ τοίνυν ἔχοις ἂν ἐπιδεῖξαι ὅπως τοιοῦτος ὢν ἐπιχείρησας ἀνθρώπῳ χρηστῷ· τοιοῦτος δὲ ἐπιχειρῶμενος οἷος πρώτός γ' ἂν αὐτὸς καὶ μάγιστα καὶ παθεῖν, καὶ νῦν μηδὲν ἀγαθὸν πάσχειν, μηδὲ σοὶ ἀρέσκων τὰ τείχη. ῥᾳδίως τὰ κακὰ ὑπερᾴλεται καὶ παρεδύσεται.*

— 22, 18. adde: *ἐξάραντ'* etiam Bergkius desiderat in Zimmermanni Diar. Philoll. 1838, p. 38.

— 28, 1. Restitue scripturam librorum *μάκαρ* cum Buttmanno Gr. Max. II, 410.

— 35. Fr. 29, 3. fortasse *τοῖσι κἀτίροις* scribendum, si de *ἄτιρος* forma recte pronunciavit Hermannus Opuscc. VI, 134. Notus peculiaris ille *καὶ* particulae usus.

— Ibid. Fr. 30. Meam et emendationem et explicationem video confirmari ab incerto auctore collectionis proverbiorum Vaticanae, quam ipsius manu eleganter descriptam his diebus Berolino ad me misit G. Kramerus, vir humanissimus, cui Strabonis luculentam editionem debebimus. Ibi nulla addita explanatione versiculus sic scriptus est paullo aliter atque apud Diogenianum: *Ἀρχῶν ἄνους κἂν δίκῃ κἂν μὴ δίκῃ.*

— 36. Fr. 31, 2. librorum scripturam *ἴγχος ἔχων* temere desertam revoca.

— 92, lin. 3. inf. corrige: I, 561.

— 93. vers. 738. lege: *ἀ ζόμενοι.*

— 97. vers. 825. lege: *δαίδεσιν.*

— 126. Ionis Elegia 2. nonnisi vel Spartae vel in terra Laconica videtur cantari potuisse O. Muellero in Histor. Litt. Grr. anglice scripta I, 113. Arguere hoc memoriam personarum, quibus libari dicatur. Eurysthenis mentionem fortasse iccirco factam non esse, quod rex Spartanus (v. l. *ἡμέτερος βασιλεύς*) e gente Proclidarum fuerit; designari enim videri Archidamum.

— 137. Fr. 1, 1. dele comma post v. *χθονός* et v. 3. post v. *Σικελός.*

— 150. In nota vers. 21. corrige: *parum apte.*

— 151. Ad v. 35 sqq. comparanda quae Welckerus disputat Museo Rhen. 1835, p. 143 sq.

— 154. In nota vers. 52. corrige: *circumfusa.*

— 160. Fr. 1, 25. lege: *ἵν'*.

— 161. Vers. 8. corrige: *ἀλφεσίβοιον.*

— 162. Vers. 31. corrige: *ἀμφοτίρας.*

Section. II.

P. 176. Fr. 16, 2. fac corrigas: *Πασιφέλη*.
— 179. In nota ad fr. 27. corr. *ἀπεσφάλη*.
— 191. Incuso tarditatem ingenii mei, qui nunc demum viderim, nullum esse dubium, quin ad *αἶνον* priorem pertinuerit fr. 38., ubi aquila catulos vulpinos rapiens,

προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

Ulterius progredior: fr. 73. habeo haud cunctanter pro Epilogo ejusdem *αἶνον*. Jam intelligitur, cur v. 4. *θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη* commemoretur. De frr. 81. et 89. eodem revocandis est quod dubites.
— 191. Fr. 77. Ad alterum *αἶνον* aggregaverim fr. 87. Vulpes, opinor, affata simium sic infit callida: *Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς*. Nam ad eludendam *γενναιότητα* omnem fabulam comparatam fuisse satis docuit Huschkius.
— 198. Fr. 6. Hunc ipsum Simonidis locum dicit auctor in Boissonad. Ann. Grr. I, 22. *Θεόγνιδος· Γυναικὸς ἀνὴρ οὐδὲν χρῆμα λαΐζεται κάλλιον ἐσθλῆς.*
— 199. Fr. 7, 6. corrige *κοπρίῃσιν*.
— 204. Quid in fine carminis 7. exciderit elicias ex loco Homerico Odyss. *Λ*, 435 sqq. Hoc fere ad sententiam: *alios autem domum reduces uxor trucidavit*. Helenam igitur et Clytaemnestram tanquam *ἀρχεκάκους* mulieres exsecratur poeta.
— 223. Lin. 10. post fr. 48. adde: *et 21*.
— 224. Fr. 2, 4. in fine conjeci *ἔστ' ἡδύ*. Bergkius meus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 68. p. 545. *ἥδιον*.
— 250. Fr. 40. Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 197. *φρασίδορκον* emendat, ut Pindarus *φρασί* pro vulgari *φρεσί* habet. Ego vero valde ambigendum reor. Nec novimus ullum adjectivum cum *φρεσι-* junctum: *φρενο-* usurpatur. Ego poetam puto memoriam vocasse *δόρκον*. Nam vox *φασὶ* quam sit frequens in commentariis recentiorum Grammaticorum Graecorum constat: ut ad sequens vocabulum trahi non posse videatur.
— 254. Fr. 56, 4. restitue: *χρυσοκόλλα*. Confer Lobeck. Parall. 369.
— 258. De hymno Arionis qui fertur sic judicavit Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 205. *The ode to Neptune which Aelian ascribes to Arion, is copious in words, but poor in ideas, and is quite unworthy of such a poet as Arion. It also presupposes the truth of the fable that Arion was saved by a delphin.* Nec Boeckhio persuasit Welckerus. Ille enim in Commentatt. Acad. Berol. ann. 1836, II. p. 74. haec habet: *Jenes Bruchstück für ächt zu halten, kann ich mich, obwohl ich zu einer symbolischen Deutung des die Delphine betreffenden Theils nicht ungeneigt wäre, darum nicht entschliessen, weil der Schluss des Bruchstückes, woran auch Welcker Anstoss nahm, eine symbolische Deutung schwerlich erlaubt. — Ich halte dafür, ein Nomendichter, vielleicht noch in der guten Zeit der Lyrik, habe diese Worte in einem grösseren Gedicht dem Arion in den Mund gelegt, und so mochte sie Aelian, welcher sie, denke ich, nicht aus der ersten Hand hatte,*

aus Missverstand für ein Gedicht des Arion selbst halten etc.

P. 262 sqq. In dialecto Aeolensium poetarum plura emendabit accuratior difficillimae quaestionis indagatio. Ego, ubicunque fieri poterat, non recessi a fide codicum: sed ubicunque addicere videbantur, vel obscuriores natus librorum consectatus sum.

— 277. Fr. 33, 5. lege *κακκεφαλᾶς ἁ δ' ἑτέρα*. Nam *ἕτερος* digamma non habet.

— 282. Fr. 56. *ἐκ Γ' ἔλευο φρ.* scribo, h. e. *ἐ ἐξέλετο φρ.*

— 293. Vers. 23. reducendum *φιλήσει*.

— 295. Vers. 13. Quaesiveram per literas ex G. Hermanno, num *ἐκ δὲ Γίδρως κακχέεται* ipsi probaretur. Modeste addebam suspicionem, fortasse *κὰδ δὲ Γίδρως κακχέεται* audendum esse. Confirmavit dubitantem vir egregius, cui haec scriptura unice probatur comparanti usum Homericum, ut Odyss. Ψ, 709. *ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο.* Χ, 132. *οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη;* Ap. Rh. I, 494. *ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.* Illud tamen quaerendum restat, an ipsum illud *κὰδ δέ μ' ἴδρως κακχέεται* attrectari non debeat. Nam ex usu Aeolensium *μ'* possit ex eo q. e. *μευ* decurtatum esse. Praefero tamen *Γίδρως*, quod vocabulum quin digamma habuerit dubitare non sinunt loci quidam Homerici. Ceterum in fine v. 12. pro puncto flumen orationis tardante repone comma. Praeterea ad v. 10. adde locupletissimum testimonium Grammatici in Ann. Oxx. I, 47, 28. *Αἰολεῖς τὴν ὑπὸ ὑπὰ λέγουσι καὶ τὴν ἀπὸ ἀπύ.*

— 296. Fr. 4, 2. *ἱερὸν* ferri nequit. Aeoles semper *ἱρόν* vel *ἰρόν*. Recte videntur Intpp. *ὕδωρ* delevisse.

— 303. Fr. 26, 4. *Γῶ* nihili est. Scripsit poetria vel *ὦ* vel *τῶ*.

— 315. Fr. 67, 2. Fortasse *συν α ἐῤῥεισ'* scribendum.

— 316. Ad idem carmen, cujus fr. est 69., rettuli haec ex Papyro Regio eruta a Letronnio:

Οὐδ' ἴαν δοκίμωμι προσιδοῖσαν φάος ἁλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν παρθένον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

De semet ipsa loqui poetriam studui demonstrare in libello nuper edito: *Fragmente Griech. Dichter aus einem Papyrus* etc. Gottingae 1838, p. 29.

Adde aliud fr. Sapphonis ibid. p. 27. ex eodem Papyro protractum, hoc:

Οὐκ οἶδ' ὅττι θέω δύο μοι τὰ νοήματα.

— 319. Fr. 79, 2. *ἔρως ἀελίω* scribi debebat.

— 330. De carminibus Stesichori, quibus Helenam et vituperavit et collaudavit, curiose disputat Fritzschius in Aristoph. Thesmoph. p. 370 sqq. Ut sententiam viri docti paucis adumbremus, duo exstitisse carmina statuit: alterum *Ἐπιθαλάμιον Ἑλένας*, prius factum, posterius *Παλινῳδία ἢ Ἐπιθαλάμιον Ἑλένας* inscriptum. *Ἑλένην* et *Ἑλένας ἐπιθαλάμιον* non videri diversa fuisse, quoniam meras nuptias spiret fr. 14. Scholiastam Theocriti ad Idyll. XVIII. duo Helenae Epithalamia a Stesichoro composita nosse: *Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιον· καὶ ἐν*

αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλέ-νης Ἐπιθαλαμίου. Fr. 10. e priore oda derivatum putat. — Fateor haec mihi falsa videri. Nam quidquid statues de enarratore Theocriti, qua tandem ratione Helena potuerit carmine Epithalamio *omnibus maledictis proscindi* fateor ignorare. Et quomodo tandem Schol. Theocr. affirmare potuerat, ex priore illo carmine, quo omnibus maledictis proscindebatur Helenae, si audimus Fritzschium, quaedam in suum transtulisse poetam Syracusanum? — Unde fabulam de occaecato per Helenae iram poeta natam opinetur velim apud auctorem ipsum legant qui volent. — Fr. 11. versum alterum sic legit Fritzschius: οὐδ' ἄρ' ἔβας ἐν ν. ἐνοείλμοισιν. Fr. 12. ex vestigiis codd. a Bachmanno excussorum scribit:

Τρῶες γὰρ τότ' ἦσαν Ἑλένας εἴδωλον ἔχοντες.

p. 338. Ibyci fr. 1, 9. sic scribit Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 207. ἀτέμβησι κραταιῶς πεδόθεν σαλάσσων ἡμ. φῶ.

— 402. Eleg. 68, 4. facillima correctione Bambergerus meus tentat: οἷον καλλίστων μάρτυν ἴδ. πόνων χρυσοῦ κτλ.

Dum hanc plagulam corrigo, incuriosius video me transmisisse Alcmanis Fr 24. Quem quum non videatur probabile ab Homeri narratione descivisse, consentientem habebis, si mecum ὥς θ' ἑταίρων emendaveris. Nam ὥτα *Fεταίρων* non ausim: ὥαθ' vel dialecto flagitatum unice commendat scriptura codicis.

Ad Praxillae fr. 4. adde versiculum incerti auctoris a Prellero de Polemon. p. 151. ex codice Hamburgensi emendatum: ἵνα λίθον ἄρας πίνθ' ὑπῆσαν σωρίοι.

Leviora peccata quivis videbit emendabitque. Ego quidquid potuero pergam conferre ad has meas delicias. *Nec, ut mea faciam quae sunt Varronis L. L. V, 5., si non potuero indagare, eo ero tardior; sed velocior ideo, si quivero: non mediocreis enim tenebrae in silva ubi haec captanda; neque eo quo pervenire volumus semitae tritae; neque non in tramitibus quaedam objecta, quae euntem retinere possent.*

IMPRESSIT FRIDERICUS ERNESTUS HUTH.

2

Die Fragmente

der

epischen Poesie der Griechen

bis zur Zeit

Alexander's des Grossen.

Gesammelt

von

H. DÜNTZER.

Köln, 1840.

Verlag von F. C. Eisen.

Ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

Herrn

Prof. Dr. K. G. Jacob

in Schulpforta,

seinem verehrten Lehrer,

widmet diese Sammlung

in freundlicher Erinnerung

der Verf.

Μηδεὶς ἄπειρος τῶν ἐμῶν εἴη φίλων
ἔρωτος εὐτύχων δὲ τὸν θεὸν λάβοι.

Nehmen Sie, verehrter Lehrer, als ein kleines Gegengeschenk für Ihre quaestiones epicae *die vorliegenden Bogen freundlich entgegen. Sie haben von Anfang an den Gang meiner Studien stets mit liebevoller Aufmerksamkeit verfolgt; Ihnen verdanke ich mannichfache Aufmunterung und Anregung; Sie erkannten, wie meine Studien um einen fest bestimmten Mittelpunkt sich drehen und wie bei aller scheinbaren Verschiedenheit es nur ein Ziel ist, auf welche sie gerichtet waren und auch in Zukunft gerichtet sein werden. Es gibt eine ängstliche Beschränkung auf ein ganz kleines Gebiet, auf ein ganz gesondertes Feld, das man allein, mit aller inwohnenden Kraft bebaut; aber eine solche Beschränkung führt nothwendig zu einer Einseitigkeit, die sich in ihrem engen Kreise weise dünkt, während sie gegen alles Andere blind ist. Die Hauptsache ist, dass man die Studien mit Liebe und ungeschwächter Thätigkeit zu ergreifen und sich Alles innerlich zu Eigen zu machen wisse. Die Klarheit ist es, die fast in demselben Grade, als sie erstes Erfordernis jeder wissenschaftlichen Erkenntnis ist, in demselben Grade immer mehr aus der Philologie zu schwinden droht.*

Soll die Philologie das geistige Leben der alten Welt uns nahe bringen, so hat sie vor allen die Sprache und die Kunstwerke in derselben zum Gegenstande ihres Studiums zu wählen. Die Sprache aber als objektivste Gestaltung des Denkens ist in ihrer innern Wesenheit zu ergreifen; wir müssen nicht bloss den äusserlichen Gebrauch uns aneignen, sondern in die Art ihrer Auffassung, ihrer Vorstellung dringen und hier sind Studien nicht von der Hand zu weisen, von welchen viele Philologen aus Unkenntniss, wie von einer Ketzerei, sich abkehren. Was 2) die Kunstwerke in der Sprache betrifft, so erfordern diese neben der grammatischen und sachlichen Erklärung sowohl die historische Betrachtung, die Auffassung derselben in der Zeit, in welcher sie entstanden — und hier findet sich Stoff zu den verschiedensten litterarhistorischen Untersuchungen —, als auch die ästhetische, die leider in unserer Philologie noch in der Kindheit liegt. Und doch, wie wahr schreibt der herrliche Dissen

an Welcker: „Die Erkenntniss des Schönen ist die erhabenste Aufgabe der Philologie; denn die vollendete Darstellung des Schönsten in schöner Form ist das Wesen des hohen klassischen Style und alles Begreifen, was beim Einzelnen stehn bleibt, ist nothwendig leer.“ Mit den letzteren Worten ist wie vielen Philologen ihr Urtheil gesprochen! Soll aber die Betrachtung der alten Welt eine nicht beschränkte, nicht pedantisch-einseitige sein, so darf sie auf diese sich nicht beschränken wollen; sie muss einen freiern Standpunkt sich wählen und von ihm aus jedem seine Stelle anweisen. Ob ich einen Göthe oder einen Sophokles zum Gegenstande meiner Studien mache, die Erkenntniss eines grossen Geists ist stets ein hoher Gewinn; die Betrachtung des Einen wird für die des Andern nur von den wohlthätigsten Folgen sein. Süvern schrieb über Schiller's Wallenstein und welcher Philologe wird so engherzig sein, darum seine herrlichen Forschungen auf dem Gebiete der Philologie gering zu schätzen? Die Art der Betrachtung, die Methode ist die Hauptsache — und wer eine göthe'sche Iphigenie aufzufassen, wer schwierige litterarhistorische Punkte der neuern Zeit zu ergründen weiss, sollte der nicht berufen sein, auch über eine Antigone, die Aechtheit einer aristotelischen Schrift zu urtheilen, wenn er anders sich vorher die Sache genau angesehen, die einschlagenden Kenntnisse sich verschafft hat? Doch wozu Ihnen dieses, da Sie von der Richtigkeit dieser Ansicht fest überzeugt sind! Mich aber wird diese Ueberzeugung stets und überall in meinen Studien begleiten und mit der Gewissheit, dass ich auf diese Weise nicht ohne Nutzen für die Wissenschaft gearbeitet habe und arbeiten werde, trete ich frei allen entgegen, welche die Wissenschaft in der einseitigen Beschränkung suchen. Nehmen Sie diese kleine Schrift mit gewohntem Wohlwollen auf! Mögen Sie noch lange einer heitern ungestörten Thätigkeit sich zu erfreuen haben und Sie noch oft sich gerne derjenigen erinnern, die damals unter Ihnen das Friedrich-Wilhelmsgymnasium zu schönem, regen Streben verband!

Bonn, Ende August 1839.

H. Düntzer.

Vorwort.

Meiner Schrift „Homer und der Kyklos“ (1839) wollte ich die Fragmente des letztern beifügen. Diese Arbeit führte mich aber weiter zu der vorliegenden Sammlung, mit der ich einem wesentlichen Bedürfnisse zur Zeit abzuhelfen hoffen darf. Mein Zweck war eine vollständige, sorgfältige und übersichtliche Sammlung der episch-erzählenden Gedichte — Parodieen und didaktische Gedichte sind ausgeschlossen — zu geben. Wenn schon bei den Fragmenten einzelner Schriftsteller äusserst selten unbedingte Vollständigkeit erreicht wird, so darf ich dieses trotz aller angewandten Sorgfalt von der vorliegenden noch weniger versprechen. Kombinationen und Vermuthungen über die einzelnen Gedichte habe ich, wie nahe mir diese auch häufig lagen, mit Absicht von der Hand gewiesen, glaube aber durch die Art der Anordnung der einzelnen Fragmente das Urtheil in dieser Beziehung erleichtert zu haben. Und so dürfte das hier gegebene Material einen festen Grund und Boden zu weiteren Forschungen bilden, was um so mehr zu wünschen

ist, je häufiger man dasjenige nicht zu scheiden weiss, was historisch überliefert, und das, was blosse Vermuthung ist. Die Interpunktion habe ich blos als Zeichen der Satztheilung gebraucht. Bei der Durchsicht der Bogen sind mir ausser einigen versetzten und ausgefallenen Accenten nur aufgefallen S. 4 Z. 2 ἐϋῤῥεῖον *st.* ἐϋῤῥεῖος, *Z. 20* ἥ *st.* ἦ᾽.

Möchte es denjenigen, welche mit den epischen Fragmenten sich näher beschäftigt haben, gefallen durch Berichtigungen oder Nachträge um die vorliegende Sammlung sich verdient zu machen, die ich für jetzt, wie sie ist, entlasse mit dem innigen Bedauern, dass aus der so blüthenreichen epischen Poesie der Griechen sich so wenig erhalten hat — aber auch dieses wenige zu sammeln war eine theure Pflicht! Vielleicht dürfte sich hieran bald die Bearbeitung der epischen Gedichte nach Alexander anschliessen.

A) Der epische Kyklos.

Vgl. C. W. Müller *de cyclo Graecorum epico* 1829.

Im Allgemeinen belehrt uns über den epischen Kyklos die Stelle des Photios aus Proklos (p. 318 Bekker), wo es von ihm heisst: *ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐράνου καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτῷ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννῶσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ (Πρόκλος) τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται· καὶ περαιοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος ἐκ διαφορῶν ποιητῶν συμπληρούμενος μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου ἀγνοοῦντος κτείνεται.* Eine Theogonie als Anfang des Kyklos zu setzen nöthigt Nichts (Welcker S. 28 f.) *). Als Dichter der kyklischen Titanomachie, welche den Anfang bildet, wurden Eumelos oder Arktinos genannt (gegen Eumelos s. Welcker S. 275). Auf der borgiaschen Tafel wird die (*Τιτανο*) *μαχία* unter mehreren Gedichten zuerst genannt und zwar eine, die unterschieden wird von der des *Τέλεσις ὁ Μεθυμναῖος* (Welcker S. 35).

*) Die Stelle des Philon von Byblos bei *Euseb. Praep. evang.* I, 10, die Welcker abgewiesen (S. 95 f.), muss jetzt um so mehr wegfallen, da wir gefunden (Homer und der epische Kykl. S. 54 ff.), dass die Dichter des Kyklos nicht *οἱ κυκλικοί* heissen. Ueber den *scriptor cyclicus* bei Horaz als nicht zum epischen Kyklos gehörend genügt vollkommen Welcker S. 112 ff.

βλίοις φερόμενα ἕνδεκα· — τὰ δὲ περιεχόμενά ἐστι ταῦτα. (B. 1) Ζεὺς βουλεύεται μετὰ τῆς Θεμίδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολεμοῦ (*fr.* I)· παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλος ἐνίστησιν Ἀθηνᾷ Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ, αἳ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται (*fr.* II)· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις ὁ Ἀλέξανδρος, ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται, καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτῷ προθεσπίζει, καὶ ἡ Ἀ. Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει, καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ. (B. 2) ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις (*fr.* III—VI) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ, καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. (B. 3) καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλαγῶσιν. ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ μετὰ τὴν μῖξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσιν. (B. 4) χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα, καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἱρεῖ τὴν πόλιν καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν (*fr* VII). ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν (*fr.* VIII). (B. 5) καὶ μετὰ ταῦτα Ἶρις ἀπαγγέλλεται τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον (*fr.* IX)· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον στρατείας βουλεύεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος. (B. 6) Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται, ὡς Ἐπωπεὺς φθείρας τὴν Λυ-

---

φουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον, δοῦναι δὲ ὑπὲρ θυγατρὸς Στασίνῳ καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται (Πρόκλος) ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα. S. Welcker Kykl. S. 300 ff.

κούρου *) θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίποδα καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν καὶ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδνην. (B. 7) ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται. ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηϊδάμειαν (fr. X). ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεὺς ὡς ἡγεμόνα τοῦ ἐπ' Ἰλίου πλοῦ. (B. 8) καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήρας βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα· Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτεμίδι ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάξασα εἰς Ταύρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ (fr. XI, XII). (B. 9) ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγεὶς διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελείφθη, καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερον κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα (fr. XIII). ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος (fr. XIV). ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος. καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνοι τειχομαχοῦσιν. (B. 10) ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις, καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγον αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις· εἶτα ἀπονοστεῖν ὡρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· κἄπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου βόας καὶ Λυρνησὸν

*) Nicht in Λύκου zu ändern, wie ihn später die Sage nennt. Welcker S. 42.

καὶ Πήδασον πορθεῖ (fr. XV) καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πολέων καὶ Τρωΐλον φονεύει, Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν τὴν Βρισηΐδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηΐδα δὲ Ἀγαμέμνων. (B. 11) ἔπειτα ἔστι Παλαμήδους θάνατος (fr. XVI, XVII, XVIII) καὶ Διὸς βουλή, ὅπως ἐπικουφίσει τοὺς Τρῶας Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας, καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων.

I. *Schol. Hom. Il.* α, 4: Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Στασίνῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι εἰπόντι οὕτως·

Ἦν, ὅτε μύρια φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμενα . .
. . . . . βαρυστέρνου πλάτος αἴης.
Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι
σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν
ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,
ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροΐῃ
ἥρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

J. Nik. Loensis bei *Grut. Lamp.* V, 2, 104 hat vor πλαζόμενα noch λανήμενα. Mannichfache Versuche bei Welcker S. 26 ff. Nach χθόνα fehlt wohl ὄΐαν und ein Gen., wie βροτῶν, ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, zu φῦλα. Zur Sache vgl. *Schol. Eur. Or.* 1636.

II. *Athen.* XV *p.* 682: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας ἢ Στασῖνος. — λέγει δ' οὖν ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ια' (lies τῷ α') οὕτωσί·

Εἵματα μὲν χροΐας τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι
ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φέρουσ' ὧραι, ἔν τε κρόκῳ ἔν θ' ὑακίνθῳ
ἔν τε ἰῷ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ
ἠδεῖ νεκταρέῳ ἔν τ' ἀμβροσίαις κἀλύκεσσιν
ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιῤῥόου· τοῖ' Ἀφροδίτη
ὥραις παντοίαις τεθυωμένα εἵματα ἕστο.

V. 4 τε st. τ' und V. 6 emendirt mit Meineke st. καλλιῤῥόου δοία (δίοια). S. Welcker S. 37 f.

III. *Athen. l. l.*: Οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στεφάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται, ὅτ' ὢν λέγει·

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
πλεξαμένη στεφάνους εὐωδέας ἄνθεα γαίης
ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμναι
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὴ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπίδακος Ἴδης.

S. Welcker S. 36.

IV. *Clem. cohort. ad gent. p.* 26: *Ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήματα γράψας·*

Κάστωρ θνητὸς ἔην, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται,
αὐτὰρ ὅγ' ἀθάνατος Πολυδεύκης ὄζος Ἄρηος.

V. *Athen.* VIII *p.* 334 C.: *Ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη —·*

Τοῖς δὲ μετὰ τριτάτην Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι,
τήν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότητι μιγεῖσα
Ζηνὶ θεῶν βασιλῆϊ τέκεν κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
φεῦγε γάρ, οὐδ' ἔθελεν μιχθήμεναι ἐν φιλότητι
πατρὶ Διῒ Κρονίωνι· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ
καὶ νεμέσει· κατὰ γῆν τε καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ
φεῦγεν, Ζεὺς δ' ἐδίωκε λαβεῖν δ' ἐλιλαίετο θυμῷ·
ἄλλοτε μὲν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἰχθύϊ εἰδομένη πόντον πολὺν ἐξορόθυνεν,
ἄλλοτ' ἀν' ὠκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης,
ἄλλοτ' ἀν' ἤπειρον πολυβώλακα· γίγνετο δ' αἰεί
θηρί', ὅσ' ἤπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν.

S. Welcker S. 30—36.

VI. *Paus.* III, 16: *Πλησίον δὲ Ἱλαείρας καὶ Φοίβης ἐστὶν ἱερόν· ὁ ποιήσας τὰ ἔπη Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι* Sie sind die Gemahlinnen der Tyndariden. Welcker S. 39.

VII. *Herod.* II, 117: *Ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται, ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ.* Friedemann zum *Strab.* I *p.* 336 sucht umsonst drei Verse herzustellen. Welcker S. 39 f.

VIII. *Tzetzes Lycophr.* 511 und *Schol. Pind. Nem.* X, 114 führen an:

Αἶψα δὲ Λυγκεύς
Τηΰγετον προςέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,

ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Ταντα λίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

S. Welcker S. 41.

IX. *Athen.* II *p.* 134, *Suid.* v. *οἶνος* und *Eust. Od. p.* 1623:

Οἰνόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον
θνητοῖς ἀνθρώποισι ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας.

Worte des Nestor. Welcker S. 41 ff.

X. *Paus.* X, 26: *Τὰ δὲ Κύπρια ἔπη φησὶν ὑπὸ Λυκομήδους μὲν Πύῤῥον, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοίνικος αὐτῷ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικίᾳ ἔτι νέος πολεμεῖν ἤρξατο.*

XI. *Schol. Soph. El.* 152: *Ἡ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἢ ὡς ὁ τὰ Κύπρια τέσσαρας φησιν.*

XII. *Plin. H. N.* XXXV, 36: *Apelles fecit et Dianam sacrificantium virginum choro mixtam, quibus vicisse Homeri versus videtur id ipsum describentis.* Auf die K. bezogen von Welcker Kykl. S. 309 f.

XIII. Hierhin zog Letronne folgende zwei Verse auf einem Papyros (ohne Namen des Dichters):

Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλῆϊ χολώσειν ἄλκιμον ἦτορ
ὧδε μάλ' ἐκπάγλως, ἐπεὶ μάλα μοι φίλος ἦεν.

S. Schneidewin „Fragm. griech. Dichter aus einem Papyrus" S. 15.

XIV. *Paus.* IV, 2: *Ὁ δὲ τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια Πρωτεσιλάου φησίν, ὃς, ὅτε κατὰ Τρῳάδα ἔσχον Ἕλληνες, ἀποβῆναι πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτεσιλάου τούτου τὴν γυναῖκα Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησὶν εἶναι τοῦ Οἰνέως.* Die Stelle ähnlich der in der Ilias ε, 411 ff.

XV. *Schol. Hom. Il.* π, 57: *πόλιν εὐτείχεα· τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί, αὐτὸς δε Λυρνησόν.* Vgl. *Il.* β, 692. In den Kyprien war Briseis zu Pedasos gefangen genommen worden.

XVI. *Cramer Anecd.* I *p.* 277: *Ἐν δὲ τῇ Παλαμηδείᾳ τῆς Ὑμνοῦς* (*μεμνῆσθαι* — nämlich als Muse, wie in der Ilias *θέα*, in der Odyssee *Μοῦσα*). *Παλαμηδεία* hiess wohl der letzte Gesang der Kyprien. Vgl. Welcker Kyklos S. 459, Schneidewin S. 15 ff.

XVII. *Paus.* X, 31: *Παλαμήδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελθόντα ἐπὶ ἰχθύων θήραν, Διομήδην δὲ τὸν ἀποκτείναντα εἶναι καὶ Ὀδυσσέα ἐπιλεξάμενος ἐν ἔπεσιν οἶδα τοῖς Κυπρίοις.*

XVIII. Am Ende des Gedichts beim Tode des Palamedes erscheinen die Oenotropen, deren die Kyprien nach *Tzetzes Lycophr.* 570 Erwähnung thaten. Nach *Tzetz.* das. 581 holte Palamedes die Oenotropen aus Delos ab, als die Griechen von Hunger litten und diese nährten sie. Vermuthlich tödtete den P. Odysseus aus Eifersucht. S. Welcker in Hecker's Annalen der Heilkunde B. 23 S. 39 f. Ueber das dem Telephos gegebene Orakel in Betreff seiner Heilung das. S. 271 f.

XIX. *Schol. Il.* π, 140: *Χείρων δὲ μελίαν εὐθαλῆ* (*κατὰ τὸν Πηλέως καὶ Θετίδος γάμον*) *τεμὼν εἰς δόρυ παρέσχεν· φασὶ μὲν Ἀθηνᾶν ξέσαι αὐτό, Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι· τούτῳ δὲ τῷ δόρατι καὶ Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἠρίστευσεν καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς· ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι.* Diese Erwähnung geschah wohl bei der Beschreibung der Lanze des Achill (*Il.* τ, 390).

XX. *Paus.* X, 26: *Λέσχεως δὲ καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνείᾳ.*

XXI. *Stob. ecl.* 41 (ohne Namen des Dichters und des Gedichtes), *Plat. Euthyphr. p.* 12:

Ζῆνα δε τὸν θ' ἕρξαντα καὶ ὃς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν
οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

Vgl. *Plut. Cleom.* 9. *Stob.* hat *τὸν ῥέξ.* Welcker S. 121 f.

XXII. *Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p.* 9: *Καὶ ἡ νῆσος* (*Σαρπηδών*) *ἰδίως ἐν ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·*

Τῷ δ' ὑποκυσσαμένη τέκε Γόργονας αἰνὰ πέλωρα,

καὶ Σαρπηδόνα ναῖον ἐπ' ὠκεάνῳ βαθυδίνῃ
νῆσον πετρήεσσαν.

Die Hdschr. δεινά und ἤ vor νῆσον.

XXIII. *Clem. Strom.* VI *p.* 747: Πάλιν Στασίνου ποιήσαντος·

Νήπιος, ὅς πατέρα κτείνων παῖδας καταλείπει.

Welcker (Schulzeit. 1831 S. 1211 ff.) gibt mit K. W. Müller den Vers dem Arktinos, in dessen Ἰλίου πέρσις er sehr gut passt. Endlich bezieht Welcker „über die griech. Tragiker" I, 124 auf die K. noch die Worte des *Schol. Il.* ω, 257: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐρῆσθαι ἱπποχάρμην τὸν Τρωΐλον οἱ νεώτεροι (Vgl. *Hom. u. d. Kykl.* S. 56) ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ὑποτίθενται.

Auf die Κύπρια folgte nach Photios die Ἰλιάς und darauf in fünf Büchern des Arktinos

X. Αἰθιοπίς.

(B. 1) Ἀμαζὼν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα Ἄρεως μὲν θυγατὴρ Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτεμίδι καὶ Λητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως. (B. 2) Μέμνων δὲ ὁ Ἠοῦς υἱὸς ἔχων ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων. καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὸ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει, καὶ συμβουλῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἠὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. (B. 3) τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν (πόλιν fehlt) εἰςπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν· ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι

καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως περτίθενται. (B. 4) καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει· οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι. (B. 5) καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων στάσις ἐμπίπτει.

I. Den Anfang des Gedichtes bildeten wohl die beiden Verse, die in einigen Hdschr. am Schlusse der Ilias sich finden:

Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, ἦλθε δ' Ἀμαζὼν
Ἄρηος θυγατὴρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο.

S. Welcker S. 213 f.

II. *Schol. Pind. Isthm.* IV, 58: Ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

Es folgte in 4 Büchern des Lesches

XI. Ἰλιὰς μικρά.

(B. 1) Ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς μετὰ βουλήσιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖται (*fr.* I—IV). μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἁλώσεως τούτου Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει· ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. (B. 2) μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἑλένην γαμεῖ. καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός, καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται (*fr.* V), καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος. (B. 3) καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει· Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται κτείνας τε τίνας τῶν Τρώων

ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου. (B. 4) ἔπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες τάς τε σκηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπαλλάχθαι τόν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται διελύντες μέρος τι τοῦ τείχους καὶ εὐωχοῦνται ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας (*fr.* VI—XI). Wichtig für den Inhalt ist auch die sonderbar genug bestrittene Stelle *Arist. Poet.* 23, wo gesagt wird, aus der Ἰ. μ. ποιεῖται πλέον ὀκτὼ (τραγῳδίαι) οἷον ὅπλων κρίσις Φιλοκτήτης Νεοπτόλεμος Εὐρύπυλος πτωχεία Λάκαιναι Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρῳάδες. S. Welcker zu diesen Stücken des *Soph.*

I. In der herodot. *vit. Hom.* 26 heisst es von Homer: Διατρίβων δὲ παρὰ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή·

Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον,
ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

II. *Aristoph. Equit.* 1065 führt den Vers an:

Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη,

der nach dem Schol. aus der Ἰ. μ. ist, wie auch folgende vom Schol. angeführte, alle sich beziehend auf den Streit zwischen Ajas und Odysseus:

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηϊοτῆτος
ἥρω Πηλείδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.
Πῶς ἐπιφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
ψεῦδος; Vgl. *Schol. Od.* λ, 547: Ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· ἡ δὲ ἱστορία ἐκ τῶν κυκλικῶν (?). *Schol. Aristoph.*: Τοῦτο ἐκ τοῦ κύκλου ἀφείλκυσται. Welcker S. 72 f.

III. *Schol. Pind. Nem.* VI, 85, *Schol. Il.* π, 142:

Ἀμφὶ δὲ πόρκης
χρύσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμή.

Statt αἰχμή beim bisher übersehenen *Schol. Il.* steht beim *Schol. Pind.* δίη, wo Heyne richtig αἰχμή, Andere ἄρδις emendirten. Von der Lanze des Achill. Vgl. *Il.* ζ, 319 f.

IV. *Schol.* und *Eust. Il. τ*, 326: *Ὁ δὲ τὴν μ. Ἰ. γράψας φησὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐκ Τηλέφου τοῦ Μύσου ἀποζευγνύντα προσορμισθῆναι ἐκεῖ· γράφει γὰρ οὕτω·*

Πηλείδην δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρόνδε θύελλα,
ἐνθ' ὅγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης.

V. *Paus.* III, 26: *Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτῆσαί φησιν ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μ. Ἰ.*

VI. *Tzetz. Lyc.* 344, *Eudoc. p.* 31, *Schol. Eurip. Hec. p.* 209 M. und *Clem. Strom. I p.* 381 führen von der Zeit der Zerstörung Troja's aus Lesches den Vers an:

Νὺξ μὲν ἦην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Clem. hat *μεσάτη, λαμπρά, σελάνη.* Das vorhergehende *ἠνίκα* gehört nicht zum Verse.

VII. *Tzetz. Lyc.* 1263: *Λέσχης δὲ ὁ τὴν μ. Ἰ. πεποιηκώς —·*

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἕκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας·
παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης
ῥίψε ποδὸς τείναγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·
ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην εὐζωνον (ἠϋζ.) παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἣν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
δῶκαν ἔχειν ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί·
αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
ἐκ πάντων Δαναῶν ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

VIII. *Paus.* X, 26: *Λέσχεως δὲ καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνείᾳ· γεγραμμέναι* (auf dem Gemälde) *δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηϊνόμη τε καὶ Μητιόχη, καὶ Πεῖσίς ἐστι καὶ Κλεοδίκη· τούτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένῃ μικρᾷ μόνης ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηϊνόμης.*

IX. *Paus.* X, 25: *Τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, καθὰ δὴ καὶ ὁ Λέσχεως — ἐν Ἰλίου περσίδι* (Welcker S. 216 ff.) *ἐποίησε· τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Ἀργείου· — Λέσχεως δ' οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. Λέσχεως δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν,*

ἡνίκα ἡλίσκετο Ἴλιον, ὑπεξέλκουσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θησέως καὶ ὡς παῤ Ἀγαμέμνονος αἰτῆσαι Δημοφῶν αὐτήν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πεῖσαι· ἀποστείλαντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν. — τούτῳ (Ἀστυάνακτι) Λέσχεως ῥιφθέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευτὴν οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθελῆσαι γενέσθαι (*fr.* VII).

X. *Paus.* X, 27: Λέσχεως δὲ ὑπὸ Διομήδους (Κόροιβον ἀποθανεῖν) ἐποίησεν. — Πρίαμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις. — Ἀξίονα δὲ παῖδα εἶναι Πριάμου Λέσχεως, καὶ ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονός φησι.

XI. *Hesych.* v. Διομήδειος ἀνάγκη. Ὁ δὲ τὴν μ. Ἰ. φησὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς (Διομήδους θυγατέρας) γενέσθαι. Vgl. Welcker Trag. I, 150.

XII. *Schol. Vatic. Eur. Troad.* 822 (vgl. *Schol. Or.* 1370): Ἀκολουθήσας τῷ τὴν μ. Ἰ. πεποιηκότι, ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκέα φασὶν οἱ δὲ Κιναιθῶνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον· φησὶ δὲ οὕτως

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οὐ παιδὸς ἄποινα
χρυσείοις φύλλοισιν ἀγαννοΐσιν κομόωσαν
βότρυσι θ', οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διΐ πατρί
δῶχ', ὁ δὲ Λαομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἄντι.

Vgl. Welcker S. 71. Ἀγαννοΐσι halte ich gegen *Osann auctar. lex. gr.* für unanstössig, wie auch bei Chörilos. Vgl. zur Sache Schneidewin *delect. p.* 340.

XIII. *Eust. Il. p.* 285: Ὁ τὴν μ. Ἰ. γράψας ἱστορεῖ μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν χορῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. S. Welcker's Rhein. Mus. I, 617.

XIV. *Schol. Od.* δ, 285: Ὁ Ἀντίκλος ἐκ τοῦ κυκλοῦ. Nach Welcker S. 72 ist die Scene der *Od.* aus der Ἰ. μ.

Hieran schloss sich in zwei Büchern des Arktinos

XII. Ἰλίου πέρσις.

(B. 1) Ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον ὑπόπτως ἔχοντες περίστασι βουλεύονται, ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτὸν τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τόν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην (*fr.* I). (B. 2) καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος· οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ δουρείου ἵππου (*fr.* II) ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα· Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει Δηΐφοβον φονεύσας *)· Κασσάνδραν δὲ Αἴας Οἰλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον, ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἀποπλέουσι οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανῆται.

I. *Dion. Halic.* I, 69: Ἄρκτῖνος δέ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἓν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ, ἕως ἡ

---

*) Hier ist wohl das später folgende Fragment des Photios einzuschieben: Καὶ Ὀδυσσέως Ἀστυάνακτα ἀνελόντος (*fr.* III) Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει, καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται (*fr.* IV)· Δημοφῶν καὶ Ἄκαμας Αἴθραν εὑρόντες ἄγουσιν μεθ' ἑαυτῶν· ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον. Vermuthlich stand in der *I. p.* auch das Gericht der Achäer über Ajas. S. Welcker Trag. I, 163.

πόλις ἡλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ, εἰκόνα δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἓν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἕνεκα ἐν φανερῷ τεθῆναι καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν. Vgl. Niebuhr I, 200, Bamberger im Rhein. Mus., VI. 85 f.

II. *Schol. Il.* λ, 515 (vgl. *Eust.*) führt betreffend den Machaon und Podalirios aus des Arktinos Ἰλίου πόρθησις an:

Αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ νουσήλια παισίν
ἀμφοτέροις ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκεν·
τοῦ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν ἔκ τε βέλεμνα
σαρκὸς ἑλεῖν τμῆξαί τε καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέσασθαι,
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' εἰνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν
ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ κ' ἀναλθέα ἰήσασθαι,
ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.

In den Hdschr. findet sich πεσεῖν d. i. παισίν und statt νουσήλια, das Welcker (in Hecker's Annalen B. 22 S. 29) hergestellt hat, das in jeder Beziehung falsche Ἐννοσίγαιος. Welcker meint, es sei ein Irrthum vorgefallen und die Verse aus der *I.* μ. genommen. Aber wir glauben, dass die Erwähnung des Ajas eine nebensächliche ist, ein Beispiel aus der Vergangenheit zum Zeugnisse für die Kunst des Podalirios. Nach unserer Vermuthung war Podalirios (Machaon stirbt früher) mit in dem hölzernen Pferde und bei dieser Gelegenheit ward der Kunst der beiden Brüder Erwähnung gethan.

III. Vgl. *Κύπρια fr.* XXIII.

IV. *Schol. Vatic. Eur. Troad.* 31: Ἀνσίμαχος δὲ τὸν τὴν περσηΐδα (lies πέρσιδα) πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως·

Θησείδαις δὲ πόρεν δῶρα κρείων Ἀγαμέμνων
ἠδὲ Μενεσθῆϊ μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.

Die Θησείδαι sind die Söhne der Aethra, Akamas und Demophon. Welcker S. 217.

Es folgen in fünf Büchern des Agias (Welcker S. 278 f.)

XIII. *Νόστοι.*

(B. 1) *Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου· Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκείαν διασώζονται,* (B. 2) *μεθ' οὓς ἐκπλεύσας Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει· οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν* (Welcker S. 285) *ἐνταῦθα τελευτήσαντα ἔθαπτον.* (B. 3) *τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν πρόλεγον τὰ συμβησόμενα· εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμὼν καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ. Νεοπτολέμος δὲ Θέτιδος ὑποθεμένης πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν καὶ παραγενόμενος εἰς Θρᾴκην Ὀδυσσέα καταλαμβάνει ἐν Μαρωνείᾳ καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ· καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς τοὺς Μολόσσους ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεῖ·* (B. 4) *(ἔπει)τα Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναιρεθέντος* (B. 5) *ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκείαν ἀνακομιδή.*

Die Fragmente beziehen sich fast alle auf eine *νεκυΐα*, die ich in das fünfte Buch setze, wo nach meiner Annahme (anders Nitzsch und Welcker S. 280) Klytämnestra und Aegisth in die Unterwelt geführt werden.

I. *Paus.* X, 28: *Ἡ δὲ Ὁμήρου ποίησις ἐς Ὀδυσσέα καὶ ἡ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Ν. (μνήμη γὰρ δὴ ἐν ταύταις καὶ ᾅδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν) ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα.* Das. 29: *Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Ν. Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ τῷ Δηΐονος, καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἶφικλον παῖδα* und 30: *Περὶ δὲ αὐτῆς (Μοίρας) πεποιημένα ἐστὶν ἐν Ν. ἀπελθεῖν μὲν πάρθενον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.*

II. *Schol. Eur. Med. argum.* und *Schol. Aristoph. Equit.* 1332 führen aus dem Dichter der *N.* von der Medea an:

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι
φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι. Vgl. *Il.* ι, 446.

III. *Schol. Od.* δ, 12: *Ὡς δὲ ὁ τῶν N. ποιητής, τὸ τῆς δούλης κύριον ὄνομα.*

IV. *Apollod.* II, 1: *Ὡς δὲ ὁ τοὺς N. γράψας, Φιλύραν (ἔγημεν Ναύπλιος).*

Auch die aus einem Gedichte *Ἀτρειδῶν κάθοδος* von *Athen.* VII *p.* 281 B dem Inhalte nach gegebene Sage von Tantalos und das, was Pausanias unter dem Namen des Trözeniers Hegias von Antiopa I, 2 *) anführt, rechnet Welcker S. 279, 281 zu den *Νόστοι.*

V. Das, was Eustathios *Od. p.* 1796 anführt: *Ὁ δὲ τοὺς N. ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μέν φασι τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην,* hat Welcker S. 286 f. sehr geistreich auf das Elysium bezogen, das dem Menelaos versprochen ist (*Od.* δ, 561). Und so rechne ich ohne Bedenken zu dem Schlusse der *N.* auch die *insulae fortunatae inclutae Homeri carminibus.* S. Homer u. der Kyklos S. 32. Der Kommentator Pius, der gegen die Athetesen des Aristarch schrieb (*ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου Schol. Il. p.* 510 *Bachm.*), konnte nicht die Stelle der Odyssee meinen, die keiner verdächtigt hat, sondern eine in einem andern homerischen Gedichte. S. Wolf *Prolegg. p.* 254.

An die *Νόστοι* schloss sich die Odyssee an und an diese in 2 Büchern des Eugammon

XIV. *Τηλεγονία.*

(B. 1) *Οἱ μνήστορες ὑπὸ τῶν προςηκόντων θάπτονται, καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἦλιν ἀποπλεῖ ἐπισκεψό-*

---

*) *Ἡρακλέα Θεμίσκυραν πολιορκοῦντα τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι ἑλεῖν μὴ δύνασθαι, Θησέως δὲ ἐρασθεῖσαν Ἀντιόπην (στρατεῦσαι γὰρ ἅμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησέα) παραδοῦναι τὸ χωρίον.*

μενος τὰ βουκόλια καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα· καὶ ἐπὶ τούτου τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τελεῖ θυσίας. καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται καὶ γαμεῖ Καλλιδίκην βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους Ὀδυσσέως ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει. μετὰ δὲ τῆς Καλλιδίκης τελευτὴν τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης ὁ Ὀδυσσέως υἱός, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται. (B. 2) κἀν τούτῳ Τηλέγονος εἰς ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθάκην τέμνει τὴν νῆσον, ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν· Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθίστησιν· ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ καὶ συνοικεῖ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ δὲ Τηλέμαχος.

Eust. Od. p. 1796: Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνειαν (lies Τηλεγονίαν) γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεῖ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον.

B) Homerische Gedichte ausserhalb des Kyklos.

Ausser den Hymnen gehören hierhin nur einige scherzhafte Gedichte, über die im Allgemeinen Welcker S. 409 ff. zu vergleichen.

1. *Μαργίτης.*

Arist. Poet. 4: Τῶν μὲν πρὸ Ὁμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα (μιμήσεις τῶν φαύλων), ἀπὸ δὲ

Ὁμήρου ἀρξαμένοις ἐξίν, οἷον ἐκείνου ὁ Μαργίτης καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἁρμόττον ἰαμβεῖον ἦλθε μέτρον. *Hephaest. p.* 16: Οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν ἰαμβικὰ καὶ ταῦτ' οὐ κατ' ἴσον σύστημα. *Mar. Victor. p.* 2524: *In eo carmine, cui Margites nomen est, idem (Homerus) heroicis hexametris trimetros iambicos tanquam pares numero miscuit* und *p.* 2572: *Hoc genere versuum (senario) primus usus est Homerus in Margite suo nec tamen totum carmen ita digestum perfecit; nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiiciens copulavit.* Vgl. *Atil. Fort. p.* 2692. Nach Suidas v. Πίγρης (*Bekk. Schol. Il. p.* I) gehört das Gedicht dem Pigres, dem Bruder der Königin Artemisia, der in der Ilias nach jedem Hexameter einen Pentameter einschob, wie Timolaos zwischen zwei Hexameter immer einen einfügte. Bei *Harpocrat.* heisst es vom Margites: Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Dem Homer wird der Margites vielfach zugeschrieben (*Plat. Alcib.* II *p.* 147, *Arist. Ethic. Nicom.* VI, 7 u. A.); die Kolophonier zeigten die Stelle, wo Homer ihn gedichtet (*Hesiod. et Hom. certamen in.*). Vgl. *Falbe de Margite Homerico* (1798), Lindemann „die Lyra" I, 79 ff., Welcker S. 184 ff.

I. Ἦλθέ τις εἰς Κολοφῶνα γέρων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὔφθογγον λύρην.

Bei einem lateinischen Grammatiker, aus dem sie Lindemann bekannt gemacht hat. Vom Dichter selbst gesagt. Der zweite Vers schon beim *Schol. Aristoph. Av.* 914.

II. Τόνδ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὔτ' ἀροτῆρα
οὔτ' ἄλλως τι σοφόν, πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

Clem. Strom. I *p.* 281, *Arist. Ethic. Nicom.* VI, 7, *Ethic. Eudem.* V, 7.

III. Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.

Aus *Plat. Alcib.* a. a. O.: (O.) ὁ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ φησι πάντα ἠπίστατο.

IV. *Tzetz. Chil.* IV, 867 ff. (vgl. VI, 592 ff.):

Ἄκουε τὸν Μαργίτην,
εἰς ὃν γέρων Ὅμηρος ἡμιϊάμβους γράφει·
οὗτος ὢν γέρων νοννεχὴς αὐτοχρῆμα νοῦς φρένες
ἔξανηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος
ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἆρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ. Vgl. fr. I.

V. *Eust. Od.* κ, 552: *Ὃν (Μαργίτην) ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ὁμήρου Μαργίτην τίθεται εὐπόρων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γονέων φῦναι, γήμαντα δὲ μὴ συμπεσεῖν τῇ νύμφῃ, ἕως ἀναπεισθεῖσα ἐκείνη τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήψατο, φάρμακον δὲ μηδὲν ὠφελήσειν ἔφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐφαρμοσθείη· καὶ οὕτω θεραπείας χάριν ἐκεῖνος ἐπλησίασεν.*

2. *Κέρκωπες.*

Die *Κέρκωπες* soll Homer in Bolissos auf Chios gedichtet haben. S. Welcker S. 245, 409 ff. *Harpocrat. v. Κέρκωψ:* *Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες.* Woher Barnes:

Ἐξαπατητῆρες τ' ἦσαν καὶ ψεῦσται ἅπαντες, sicher irrig. Zu den *παίγνια* rechnet Proklos die *Κενοί*. Die noch erwähnte *Ἐπτάπεκτος αἰξ* wird auch unter dem Namen der Jamben angeführt.

Wir fügen noch die Stellen hinzu, in denen aus Homer etwas angeführt wird, was sich in den vorhandenen Gedichten nicht findet, ohne dass ein Irrthum oder eine andere Lesart wahrscheinlich wäre — also den anderen homerischen Gedichten angehören muss, wenn kein Irrthum zu Grunde liegt.

I. *Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.* *Aeschin. Tim.* 128. Barnes bezieht es auf die Thebais. Da aber *Aeschines* sagt, es komme dieser Vers mehrmal in der Ilias vor, so ist wohl eher an die kleine Ilias zu denken. Welcker Note 153, Bode S. 289.

II. *Γρουνὸν μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.* *Tzetz. Lyc.* 86.

III. Ὡς, ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἦλυθε βουσὶν ἔλιξιν. *Hippocr. p.* 785 *Foes.*

IV. Ἦμος δ' ἀϊζηοὶ ἀημήτερα βωλοτομεῦσι. *Dion. Hal. de Hom. poesi* 7. *Plut. de Iside*, der denselben Vers hat, liest κωλοτομεῦσι.

V. Das. 6 (*Herodian Boisson. Anecd.* III *p.* 286 ohne Namen):
Φθέγξατο δ' ἠνίοχος νηὸς κυανοπρῴροιο.

VI. Odysseus zerstörte Ilion
Βουλῇ καὶ μύθοισι καὶ ἠπεροπηΐδι τέχνῃ. *Strab.* I *p.* 15.

VII. Agamemnon sagt:
Πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος. *Arist. Polit.* III, 9.

VIII. Ἀλλ' οἷον μὲν ἔνεστι καλεῖν ἐπὶ δαῖτα θαλείην.

IX. Οἳ καλέουσιν ἀοιδόν. Beide bei *Arist.* a. a. O. VIII, 3 aus einer Rede des Odysseus. Welcker S. 20 denkt an die Kyprien.

X. Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἐρύσας.

XI. Τάμ' ἀτειρέϊ χαλκῷ. Beide bei *Arist. Poet.* 21.

XII. Μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα
Ὠνειλή. Ders. beim *Schol. Il.* ω, 420.

XIII. Ἥμεροι οἵγε δίκαιοι. *Plat. Gorg. p.* 516 *C.* (Welcker 133), wogegen dass (*Plato Theaet. p.* 153, *Bachm. Anecd.* I, 418) Homer den Helios χρυσῆν σειρήν nannte, sich auf *Il.* ϑ, 19 bezieht.

XIV. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.
Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι . . . . .
πύργων δ' ἔξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Arist. Pax 1180 ff. Welcker S. 20.

XV. Ὡς τε Κλυταιμνήστρη λείπουσ' Ἀγαμέμνονα δῖον
Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ εἵλετο χείρον' ἀκοίτην·
ὣς Ἑλένη ἦσχυνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου. *Schol. Eur. Or.* 249. Nach Bode S. 289 f. wohl zu den Nosten gehörend.

XVI. Βαρύβρομα θωΰσσοντες. *Suid. v.* θωΰσσοντες.

XVII. Φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα. *Suid. v.* Φοινικικῶν. Vgl. *Il.* κ, 484.

XVIII. Ἑβδομάτη δὴ ἔπειτα κατήλυθεν ἱερὸν ἦμαρ.

XIX. Ἑβδόμη ἦν ἱερή.

XX. Ἕβδομον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. Vgl. *Od.* ε, 262.

XXI. Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ λίπομεν ῥόον ἐξ Ἀχέροντος. Alle bei *Clem. Strom.* V *p.* 560, *Euseb. Praep. ev.* XIII, 13.

XXII. *Δαΐφρων Πηνελοπεία. Eust. p.* 803, *Etym. M. v.* δαΐς u. s. w.

XXIII. *Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Etym. v.* δῆρις.

XXIV. *Συρίζουσα λόγχη. Serv. Virg. Aen.* XII, 691.

XXV. *Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον. Dion.* a. a. O. 8.

XXVI. *Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος. Etym. v.* ἀγώμενος.

Wie häufig in solchen Anführungen Irrthümer sich finden, lässt sich an vielen Beispielen (so werden Verse des Apollonios als homerisch angeführt) nachweisen *). Wir begnügen uns daher lieber mit dem Gegebenen, als dass wir ganz Zweifelhaftes hinzufügen sollten. Nur wollen wir noch als homerisch bezeichnen zwei Verse, die an den Amphilochos, den Sohn des Amphiaraos, gerichtet sind, vielleicht, wie man vermuthet hat, zur Thebais, oder auch zu den Epigonen gehörend, bei *Athen.* VII *p.* 317 A, der selbst nicht wusste, woher Klearchos, der sie anführte, sie genommen:

Πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, ὧν ἂν καὶ δῆμον ἵκηαι.

Leicht können sie auch aus einem gnomischen Gedichte, das dem Amphiaraos in den Mund gelegt ward, entnommen sein. Vgl. *Pind. fr.* 173 B., *Theogn.* 215 ff.

---

*) Auch in den Scholien zum Theokrit mögen Verstösse dieser Art sich finden. Vgl. I, 31 (*Γέλασε δὲ χθὼν παμμήτωρ*), II, 104 (*Γήραος ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας*), IX, 16 (*Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι*), XIII, 13 (*Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο*). Die Quelle des von Wolf angeführten homerischen Halbverses: *ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων* habe ich nicht entdecken können. Liegt hier ein Irrthum zu Grunde? Simonides sang: *Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων* (*Schneidewin delect.* p. 381). Wir fügen aus den Erklärern des Virgil noch hinzu, *Serv. Aen. I,* 110: *Graece arae (saxa) ipsae ἵππου νῶτα dicuntur, ut Sinnius Capito tradidit secundum Homerum, G.* IV, 373 *εἰς ἅλα πορφυρόεσσαν, Prob. G.* II, 506: *Tyrum autem Sarram appellatam Homerus docet.* Bei *Serv. Ecl.* VI, 48 ist statt *Antiopae* zu lesen *Anteae.*

C) Hesiodische Gedichte.

Im Kyklos fanden wir bloss Gedichte homerischer Kunstform; ihr gegenüber steht die genealogisch-historische des Hesiod, die sich an dessen Namen anschliesst, wie die kunstvoll entfaltende und ausführende an den des Homer. Suidas führt als Werke des Hesiod an die *θεογονία, ἔργα καὶ ἡμέραι, ἀσπίς* und *γυναικῶν ἡρωϊνῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'*. Pausanias IX, 31 nennt das letztere *τὰ ἐς γυναῖκας ᾀδόμενα*, auch I, 3 *ἔπη τὰ ἐς τὰς γυναῖκας*, und I, 43, III, 24 *κατάλογος γυναικῶν*. Auch *Dio Chrysost. orat. de regno* spricht vom *γυναικῶν κατάλογος*, *Lucian.* (III *p.* 259. Vgl. VIII *p.* 147) vom *ἡρώτων κατάλογος* und *Max. Tyr.* (XXXII, 4. Vgl. XXXIV, 9) sagt von Hesiod, *τῶν ἡρώων ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφυ*, und der Rhetor *Menander* (in den *Rhetores* von *Walz* IX, 268) bemerkt, die *κατάλογοι γυναικῶν* hätten gehandelt *περὶ θεῶν συνουσίας καὶ γάμου*. Vgl. noch *Serv. Virg. Aen.* VII, 268 *(Hesiodus etiam περὶ τῶν γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium)* und *Diomedes* in *Gaisford's Hephaestion p.* 395. Die Fragmente bei Göttling, wozu Hermann *Opusc.* VI, 1, 258 ff., und *Lehmann de Hesiodi carminibus perditis part. I* (*Berol.* 1828).

I. *Κατάλογος γυναικῶν. Ἠοῖαι.*

Den Uebergang von der Theogonie zum *κατάλογος* bilden die vier letzten Verse der Theogonie.

I. *Schol. Apoll. Rhod.* III, 1085: *Ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων. Ἡσίοδος διηγεῖται ἐν α' τῶν καταλόγων καὶ, ὅτι Προμηθέως (ἢ Δευκαλίωνος) καὶ Πύῤῥας* (hier ist *Ἕλλην* ausgefallen), *ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ ἡ Ἑλλὰς*. Daher *Eudocia p.* 108: *Δευκαλίων, ὅτι Πρ. καὶ Π. υἱὸς, Ἡ. ἐν πρώτῳ καταλόγων φησι καὶ, ὅτι Προμηθέως καὶ Πύῤῥας Ἕλλην*. Der *Schol. Od.* κ, 2: *Δευκαλίων — Πρ. μὲν ἦν υἱὸς μητρὸς δὲ, ὡς πλεῖστοι λέγουσι, Κλυμένης* (irrig. *Theog.* 508), *ὡς δὲ Ἡ., Πρωνείης* (Welcker Trilog. S. 12 *Πρωλείης*. Lies *Πύῤῥας*). *Schol. Apoll.* IV, 266: *Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὥς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡ.*

II. *Steph. Byz. v. Γερηνία* führt als hesiodisch (Spanheim fügte in seinem Exemplare aus einer Hdschr. hinzu *ἐν πρώτῳ καταλόγῳ*) und aus ihm *Eust. Il. p.* 231, auch *Eudoc. p.* 333, an:

Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλούς
ἕνδεκα, δωδέκατος δε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
ξεινὸς ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις. —
Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

Schol. Od. γ, 68: *Γερήνιος ὁ ἐν Γερήνῳ ἀνατραφεὶς κατὰ Ἡ. S. Il. λ*, 692. Vgl. *Schol. Ven. Il. β*, 336 (auch *Schol. Od. λ*, 287), wo es, nachdem der Tod des Periklymenos, des Bruders des Nestor, erwähnt ist, heisst: *Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοις τρεφόμενος πορθηθείσης τῆς Πύλου καὶ τῶν ἕνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων μόνος περιελείφθη. — Ἱστορεῖ Ἡ. ἐν καταλόγοις. Eust. Od. p.* 1683: *Τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡ. φησι δῶρον εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος ἀμείβειν ἑαυτὸν, εἰς οἷον ἂν ζώου ἢ δένδρου αἱροῖτο εἰκόνα.* Diese Schilderung hat aus Hesiod. aufbewahrt der *Schol. Apoll.* I, 156 (Vgl. *Eudoc. p.* 333):

II *b.* *Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον*
ὄλβιον, ᾧ πάρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ'· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσιν φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο θαῦμα ἰδέσθαι
μύρμηξ ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος· εἶχε δὲ δῶρα
παντοῖ' οὐκ ὀνομαστά, τὰ μὲν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης ἀγελείης.

III. *Herodian. περὶ μονήρους λεξέως p.* 18 bemerkt, *φανή* sei oxytonirt *παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον*

Οἳ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκευθον.

IV. *Harpocrat. Μακροκέφαλοι. — Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡ. ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ μέμνηται.* Vgl. *Strab.* I *p.* 31, 43: *Ἡσιόδου - Ἡμικύνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους.* Ebenso VII *p.* 298, wo nur *Μεγαλοκεφάλους.*

V. *Harpocrat. Ὑπὸ γῆς οἰκοῦντες — λέγει ἄν — καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ καταλόγῳ (λεγομένους) κατου-*

δαίους. Vgl. *Suid.*, *Phot. v.* Auch der Greife that Hesiod. Erwähnung nach *Schol. Aesch. Prom.* 792.

VI. *Schol. Apoll.* II, 178: Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καταλόγων διὰ τὸ ζωὴν μακρὰν (hier fehlt ein Infinitiv) ὄψεως μᾶλλον ἕλεσθαι (Φινέα Ἡ. φησιν). Παῖδας δέ φησιν αὐτῷ γενέσθαι Ἡ. δύο Θυννὸν καὶ Μαριανδηνόν (lies Μαριανδυνόν). Vgl. *Schol. ib.* 724.

VII. *Herodian. l. l. p.* 42: Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ·

Νοῦθος δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει. Vgl. *Theog.* 10.

VIII. *Gregor. Corinth. p.* 470: Ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδῳ ἐν ἀρχῇ τιθεῖσα εὐλόγως ὀρθοτονήθη ἐν τρίτῳ·

Σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.

IX. *Schol. Hesiod. Scut.*: Τῆς ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ σ' (lies στ).

X. *Schol. Il.* ξ, 200 (Vgl. *Schol. Od.* α, 98): Ὡς παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός·

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν
ἴφθιμοι βασιλῆες ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

XI. *Paus.* I, 43: Οἶδα δὲ Ἡ. ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν οὐκ ἀποθανεῖν (Ἰφιγένειαν) γνώμῃ δὲ Ἀρτέμιδος Ἑκάτην εἶναι.

XII. *Paus.* III, 24: Καὶ, ὅτι μὲν τῶν Ἑλένης μνηστήρων Ἀχιλλεὺς οὔκ ἐστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκμήριον οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτόν. Auf dieselbe Stelle bezieht sich auch der *Schol. Il.* τ, 240: Κρὴς ὁ Λυκομήδης, ὥς φησιν Ἡ. καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XIII. *Schol. Hesiod. Scut.*: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν (τὴν ἀσπίδα) αὐτοῦ (Ἡσιόδου) ἔκ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὑρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ.

XIV. *Eust. Il. p.* 11: Ἦν δέ φασι Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡ. φησιν ἐν καταλόγῳ. *Ib. p.* 1484: Ἄραβας, οἳ οὕτως ὀνομάζονται ἀπὸ Ἀράβου τινός, ὡς Ἡ. ἐν τῷ ἑαυτοῦ καταλόγῳ φησίν. S. *fr.* XV.

XV. *Strab.* I, *p.* 42 (Vgl. *Eust. Dionys.* 927): Ἡ. δὲ ἐν καταλόγῳ φησίν·

Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμάων ἀκακήτα
γείνατο καὶ Θρονίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος.

XVI. *Eust. Od. p.* 1746 (Vgl. *Etym. M. p.* 523, *Schol. Il. ω*, 25): *Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγῳ περὶ τῶν Προιτίδων·*

Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν·
ἄλφος γὰρ χρόα πάντα κατέσχε(θε)ν, ἐκ δέ νυ χαῖται
ἔῤῥεον ἐκ κεφαλῆς, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Κατέσχεθεν hergestellt nach *Theog.* 575. Der erste Vers auch bei *Cramer Anecd.* I *p.* 268. Hierzu gehört, was *Suid. v. μαχλοσύνη* aus Hesiod über die Töchter des Proetos erwähnt (Vgl. *Eust. Il. p.* 1465):

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσεν ἄνθος.

Apollod. II, 2: *Αὗται δὲ (αἱ Προιτίδες), ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς Ἡ. φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.* H. sagte, die *Πανέλληνες* hätten um sie geworben. *Strab.* VIII *p.* 370.

XVII. *Lyd. de mensibus* I, 4: *Ἡσίοδος ἐν καταλόγοις·*

Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον (*Theog.* 1013) . . . . .
Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρη Διῒ πατρὶ θεῶν σημάντορι πάντων
μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι τέκε Γραικὸν ἱπποχάρμην.

Vgl. Wachsmuth Hellen. Alterthumskunde I, 310.

XVIII. *Schol. Theog.* 142: *Πῶς γὰρ — ἐν τῷ τῶν Λευκιππιδῶν καταλόγῳ* (einem Theile des *κατάλογος*) *ὑπὸ Ἀπόλλωνος* (*Κύκλωπας*) *ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ* (*H.*); *Ἢ ὅτι οὐ πάντας τοὺς ἐκ τῶν θεῶν γεγονότας ἀθανάτους εἶναι συμβαίνει, ὡς φησιν Ἡ.*

XIX. *Ἕλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλου βασιλῆος*
Δῶρός τε Ξοῦθός τε καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης·
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

Herodian. p. 42 *Δῶρός τε Ξοῦθός τε.* Die beiden ersten Verse als hesiodisch angeführt von *Plut. quaest. conv.* IX, 15 (*θεμιστοπόλοι βασιλῆες*), *Tzetz. Lyc.* 284 und *Il. p.* 784, 831 *Bachm.* (wo *Ἡ. ἐν τῇ ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ*), die drei

letzten vom *Schol. Pind. Pyth.* IV, 252 (wo statt Περιήρης περὶ κῆρι), der zweite auch vom *Schol. Thucyd.* I, 3. Vgl. *fr.* I und Müller's Dorier I, 12.

XX. Aus der ἡρωϊκὴ γενεαλογία *) führt *Tzetz. Il. p.* 826 *Bachm., Lyc.* 393 an (bei *Cramer Anecd.* II, 451):

Ἴλέα, τόν ῥ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
καί μιν τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὕνεκα νύμφην
εὑράμενος ἰλέων μίγη ἐρατῇ φιλότητι
ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος
ὕψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Der Form Ἴλεὺς st. Ὀϊλεύς bei Hesiod thun Erwähnung *Eust. Il. p.* 650 (der V. 3 hat), *Schol. Il. β*, 527, *o*, 333, *Schol. Pind. Ol.* IX, 167, *Tzetz. Il. p.* 746.

XXI. Nach *Tzetz. Lyc.* 176 ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς γενεαλογίας, nach *Schol. Pind. Nem.* III, 21 περὶ τῶν Μυρμιδόνων (vgl. auch *Schol. Ol.* VIII, 27, *Tzetz. Chil.* VII, 133):

Ἡ (Αἴγινα) δ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Αἰακον ἱππιοχάρμην
αὐτάρ, ἐπεί ῥ' ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε, πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
τοὺς ἄνδρας ἐποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας·
οἱ δὴ τοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας
πρῶτον δ' ἱστία θέντο νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο.

Schol. Pind. θέσσαν ἔπι πτ., *Tzetz.* κυανοπρώροιο. Vgl. Müller's *Aeginetica p.* 14. Hermann S. 260:

Πρῶτοι δ' ἱστία θέσσαν ἔπι πτερὰ ποντοπορδύσαις.

Ursprünglich waren vom κατάλογος verschieden die Ἠοῖαι. Dies ergeben ausser Pausanias ἐς γυναῖκας ᾀδόμενα καὶ ἃς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἠοίας folgende Stellen (vgl. *fr.* XIII):

XXII. *Schol. Apoll.* II, 181 (*Eudoc. p.* 414): Ἡσίοδος μέντοι ἐν ταῖς Ἠοίαις πεπηρῶσθαί φησιν αὐτὸν (Φινέα) διὰ τὸ δεῖξαι Φρίξῳ τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδόν, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ

*) Diese erwähnt neben den κατάλογοι *Proclos Hesiod. p.* 4 (*p.* 9 nennt er sie ἡρωογονία) und nach ihm *Tzetzes Hes. p.* 19.

καταλόγων u. s. w. (*fr. VI*). Vgl. *Hygin. Astron.* 20: *Aries. Hic existimatur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per Hellespontum, quem H. et Pherecydes ait habuisse auream pellem. Interpr. Germ. Arat. p.* 60.: *Aries, ut H. et Pherecydes dicunt, inter astra collocatus est propter Phrixum et Hellen Athamantis et Nebulae filios.* S. Müller Prolegomena S. 199.

XXIII. *Schol. Apoll.* IV, 57 (*Exdoc. p.* 148): *Τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡ. μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτι μέλλοι (Schol. θέλοι) ὀλέσθαι· ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται τὸν Ἐνδυμίωνα ὑπὸ Διὸς ἀνενεχθῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐρασθέντα Ἥρας παραλογισθῆναι εἰδώλῳ νεφέλης διὰ τὸν ἔρωτα καὶ ἐμβληθέντα ἐκεῖθεν κατελθεῖν εἰς ᾅδην.* Hierhin gehört, was *Apollon. de pron. p.* 366 aus Hesiod anführt (vgl. Hesych. *ἴν αὐτῷ — αὐτὸς αὐτῷ*):

Ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης,

wozu sich leicht als Schluss ergibt, *ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι.*

Als zum vierten Buch des *κατάλογος* gehörend ist der Anfang des *Scutum* erwähnt (*fr.* IX), das mit *ἢ οἵη* beginnt. Wahrscheinlich wurde die Fortsetzung des *κατάλογος* von der Formel *ἢ οἵη Ἠοῖαι* genannt und bildete später das 4te und 5te Buch. Auch scheint man später alle 5 Bücher mit *Ἠοῖαι* bezeichnet zu haben (Hesychios: *Ἠοῖαι· κατάλογος Ἡσιόδου*). Jeder einzelne Abschnitt der *Ἠοῖαι* scheint eine Eöe genannt worden zu sein. Vgl.

XXIII *b. Schol. Pind. Pyth.* IX, 6: *Ἀπὸ δὲ Ἠοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβε ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή·*

Ἢ οἵη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Aus H. führt das *Etym. M. p.* 77 an: *Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.*

Wir fügen die aus den Ἠοῖαι angeführten Stellen hinzu.

XXIV. *Aspasius Arist. Ethic. Nicom.* III *p.* 43 A: Ἡ. — *ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·*

Ὦ τέκνον, ἦ μάλα δή σε πονηρότατόν καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ

καὶ πάλιν·

Τέκνον ἐμόν, Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

XXV. *Paus.* IV, 2: *Ἄλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ Εὐαίχμῃ συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου (fr.* XIV) *λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἠοίας, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἐς αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφισιν.* Vgl. *Paus.* IV, 3, Müller Dorier I, 53.

XXVI. *Paus.* IX, 39: *Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἠοίας ποιήσας·*

Φύλας δ' ὤπνιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου
Λειπεφίλην, ἣν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη·
Ἱππότῃ δέ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν
Θηρώ τ' εὐειδῆ ἰκέλην φαέεσσι σελήνης·
Θηρὼ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα
γείνατο Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο.

XXVII. *Paus.* IX, 36: *Τήττου ἐποιήσατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθείς, ἃς μεγάλας Ἠοίας καλοῦσιν Ἕλληνες·*

Τῆττος δὲ Μόλυρον Ἀρίσβαντος φίλον υἱόν
κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἕνεχ' ἧς ἀλόχοιο
οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
ἶξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινυήϊον· καί μιν ὅγ' ἥρως
δέξατο καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν, ὡς ἐπιεικές.

Hierhin zieht Buttmann (Abh. der Berliner Akad. 1821 S. 178) des H. Aufzählung der Söhne des Orchomenos bei Stephanos Byz. v. Ἀσπληδών:

Ἀσπληδὼν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

XXVIII. *Schol. Pind. Pyth.* IV, 35: *Ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις παρατίθεται·*

Ἢ οἵη Τρίτῃ πυκινόφρων Μηκιονίκη,
ἣ τέκεν Εὔφημον γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

XXIX. *Paus.* VI, 21: *Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἠοίας Ἀλκάθους ὁ Πορθάονος δεύτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι μετὰ δὲ Ἀλκάθουν Εὐρύαλος καὶ Εὐρύμαχός τε καὶ Κρόταλος· — τὸν δὲ ἀποθανόντα ἐπ' αὐτοῖς Ἀκρίαν τεκμαίροιτο ἄν τις Λακεδαιμόνιόν τε εἶναι καὶ οἰκιστὴν Ἀκριῶν· ἐπὶ δὲ τῷ Ἀκρίᾳ Κάπετόν φησιν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθῆναι καὶ Λυκοῦργον Λάσιόν τε καὶ Χαλκώδοντα καὶ Τρικόλωνον· — Τρικολώνου δὲ ὕστερον ἐπέλαβεν ἐν τῷ δρομῷ τὸ χρεὼν Ἀριστόμαχόν τε καὶ Πρίαντα ἔτι δὲ Πελάγοντα καὶ Αἰόλιόν τε καὶ Κρόνιον.* Dagegen erwähnen *Schol. Pind. Ol.* I, 127 und *Eudoc. p.* 314 aus Hesiod als von Oenomaos getödtet *Μέρμνος* (*Μέρμνης*; gleich *Μάρμαξ*), *Ἱππόθους*, *Πέλοψ*, *Ἀκαρνάν*, *Εὐρύμαχὸς*, *Εὐρύλοχος* (gl. *Εὐρύαλος*), *Αὐτομέδων*, *Λάσιος*, *Χάλκων* (gl. *Χαλκώδων*), *Τρικόρωνος* (gl. *Τρικόλωνος*), *Ἀλκάθους*, *Ἀριστόμαχος*, *Κρόκαλος* (gl. *Κρόταλος*). Vgl. *Schol. Pind. Ol.* I, 114.

XXX. *Paus.* II, 2: *Πεποίηται δὲ ἐν Ἠοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυγατέρα εἶναι Πειρήνην* (Einige Hdschr. *καὶ Π.*).

XXXI. *Schol. Soph. Trach.* 1174: *Ἡ. — ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως·*

Ἔστι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' εὐλείμων
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες πολυβοῦται
πολλοὶ ἀπειρέσιοι φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἔνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται,
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ·
ἔνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται,
ὃς δὴ κεῖθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνῃ,
δῶρα φέρων ἐλθῄσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

V. 7 u. 5 auch bei *Strab.* VII *p.* 328. Derselbe hat *p.* 327 den Vers des H.: *Δωδώνην φηγόν τε Πελασγῶν ἔδρανον ἦκεν.* V. 8 haben die Hdschr. *ἐπιχθόνιοι* und die *Schol. Rom. μαντήϊα.* Nach Hermann S. 259 f. ist V. 7 ein Vers, wo nicht mehr als einer ausgefallen, so dass *ναῖον* auf die dodonischen Tauben geht. Ich stelle statt *ναῖον δ'* her *ἐνόησ'*.

XXXII. *Athen.* X p. 428 C: *Διὸ καὶ Ἡ. ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·*

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἄνδρασι χάρμα καὶ ἄχθος,
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἔπλετο μάργος,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι, φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

XXXIII. *Schol. Apoll.* I, 4 (*Eudoc. p.* 79): *Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡ. ἐν ταῖς μ. Ἠ. φασὶν ἐκ Ἰοφώσσης τῆς Αἰητοῦ (Ἄργον), καὶ οὗτος μέν φησι αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον Φρόντιν Μέλανα Κυτίσωρον.*

XXXIV. *Schol. Apoll.* I, 118 (*Eud. p.* 286): *Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι ἀποδημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ· βοῦν δὲ αὐτῷ θύοντι δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θεράποντα, χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα· Μελάμπους δ' ἐκεῖνον μὲν θάπτει τὰ δὲ ἔγκονα αὐτοῦ τρέφει· κἀκεῖνα περιλείχοντα τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν μαντικήν.* Vgl. *fr.* LXV.

XXXV. *Schol. Pind. Isthm.* V, 53: *Ἐκεῖ γὰρ (ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις) εὑρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος καὶ οὗτος ὁ διόπομπος αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβε Αἴας.*

Bei *Athen.* VIII *p.* 364 B: *Ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡ. ἀναφερομένων μεγαλῶν Ἠοιῶν καὶ μεγάλων ἔργων παρῴδηται* hat man neulich vorgeschlagen, die Worte *μεγαλῶν Ἠοιῶν καὶ* zu streichen. S. Zeitschr. f. d. Alterthw. 1838 Nro. 66 f. Aber dieses ist nicht nöthig. Die Stelle ist so zu verstehen, dass die hier parodirten Verse sowohl in den *Ἠοῖαι*, als in den *μέγαλα ἔργα* gestanden. Sonst wird noch aus den *Ἠοῖαι* erwähnt *Σκύλλη* als Tochter des Phorbas und der Hekate (*Schol. Apoll.* III, 825), dann der Raub der Rinder des bei Admet dienenden Apoll (*Anton. Liber.* 31), die Geschichte des Battos (das. 26), Mykene als Tochter des Inachos, Weib des Arestor, von der die Stadt benannt sei (*Paus.* II, 16), und der Tod des Meleager durch Apoll (*Paus.* X, 31).

Zu den Ἠοῖαι scheinen gehört zu haben die ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, aus denen *Tzetzes Lyc. p.* 261 M. anführt:

XXXVI. *Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τέτρακις ὄλβιε Πηλεῦ,*
ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις,

und der *Κήϋκος γάμος*, dessen mehrfach Erwähnung geschieht. *Athen.* II *p.* 49 (vgl. *Poll.* VI, 83): *Ὅτι Ἡ. ἐν Κήϋκος γάμῳ (καὶ γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενοῦσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησίν. Plut. Symp.* VIII *p.* 730 D: *Καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν ἤσθιεν, ὡς ὁ τὸν Κήϋκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβαλὼν εἴρηκεν. Schol. Apoll.* I, 1290: *Ἡ. ἐν τῷ Κήϋκος γάμῳ ἐκβάντα φησὶν αὐτὸν (Ἡρακλέα) ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆς Μαγνησίας παρὰ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ ἀφέτας καλουμένας ἀπολειφθῆναι.* Müller Dorier II, 481 bezieht den Vers, den nach dem *Schol. Plat. Symp. p.* 373 und *Athen.* Herakles an der Schwelle des Keyx gesprochen haben soll, auf den Hesiod:

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

Sicher sind auf die Eöen zwei Fragmente des Hesiod zu beziehen, in denen die Formel ἥ οἵη (*fr.* XXIII, XXVIII), sich findet.

XXXVII. *Strab.* IX *p.* 442, XIV *p.* 647 und Stephanos Byz. v. *Ἄμυρος* (von der Koronis):

Ἥ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο
νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδμής.

S. *fr.* LXIII. Vgl. *Ritschl de Oro et Orione p.* 59 *sq.*

XXXVIII. *Schol. Il. β*, 496, *Eust. Il. p.* 200:

Ἥ οἵην Ὑρίῃ Βοιωτίῃ ἔτρεφε κούρην . . .

Für οἵη beim *Schol.* (*Eust.* δίη Ὑρίη Βοιωτίης) schreibt Heyne οἵην. S. *fr.* XXVIII. Stephanos Byz. v. *Ὑρία*: *Ἡ. δὲ ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.*

Wir fügen noch die sonst unter Hesiod's Namen angeführten Stellen hinzu, die wahrscheinlich hierhin gehören.

XXXIX. *Eust. Il. p.* 1163 (*Eudoc. p.* 278):

Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταί,
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπιναῖς τε χοροῖς τε
ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.

V. 3 steht *εἰ. ἠδὲ χ. Clem. Strom.* I *p.* 280: *Ἡ. γὰρ τὸν κιθαριστὴν Λίνον*

παντοίας σοφίας δεδαηκότα

εἰπών. Hermann S. 262 *παντοίης σοφίης.*

XL. *Eust. Il. p.* 351: *Αἳ (Δαναΐδες) παραγενόμεναι (ἐς Ἄργον) ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡ.·*

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Derselbe Vers ohne Namen bei *Strab. p.* 539, wo nur *Δαναὸ θέσαν αὐτις. Hesych. Δίψιον Ἄργος Ἡ. μὲν τὸ ἄνυδρον.*

XLI. *Strab.* X *p.* 471: *Ἡ. μὲν γὰρ Ἑκαταίου καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησίν·*

Ἐξ ὧν οὔρειαι νύμφαι θεαὶ ἔξεγένοντο
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν
Κουρῆτες τε θεοὶ φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες.

XLII. *Strab.* V *p.* 221:

Τιείς ἔξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκτε Πελασγός.

Hesiod nannte den Pelasgos *αὐτόχθων* (*Apollod.* II, 1. III, 8) in Arkadien (*Serv. Georg.* II, 83). Von Pallas, dem Sohne des Lykaon, war nach ihm die Stadt Pallantion in Ark. benannt (Steph. v. *Παλλάντιον*) und die Stadt des Lykaon *ἐπὶ τῷ Διὶ παραβασίαν εἰπεῖν Παῤῥασία* (*Eust. Il. p.* 228).

XLIII. *Constantin. Porphyrog. de themat. p.* 22:

Ἡ δ' (Θυΐα) ὑποκυσσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεραύνῳ
υἱὲ δύω Μάγνητα Μακεδόνα θ' ἱππιοχάρμην,
οἳ περὶ Πιερίην καὶ Ὄλυμπον δώματ' ἔναιον.

XLIV. Der Grammatiker hinter dem Ammonios von Valckenär *p.* 196 (*Herodian.* bei *Boissonade Anecd.* III, 259):

Μάγνης δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα...
S. Osann Jahrb. f. Phil. u. Pädag. B. 9 S. 255.

XLV. *Etym. M. p.* 768: *Ἡ. δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι·*

Πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο·

τρία γὰρ ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ κατῴκησαν Πελασγοὶ Ἀχαιοὶ Δωριεῖς.

XLVI. *Eust. Il. p.* 94, 126, 797: *Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι Ἡ.* Hermann *Φυλῆα φίλον μ. θ.* zusammenhangend.

XLVII. *Strab.* VIII *p.* 342, Steph. v. *Ὤλενος*:

Ὤικεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρεῖος Πείροιο.

Strab. fügt hinzu: *Μεταγράφουσί τινες πόροιο οὐκ εὖ.*

XLVIII. *Schol. Pind. Ol.* XI, 46:

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος ὄζος Ἄρηος
Φυκτέος ἀγλαὸς υἱὸς Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν . . .

Apollod. I, 8: *Ἡ. δὲ (Περίβοιαν) ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι.*

XLIX. *Schol. Soph. Trach.* 263:

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων τε Κλύτιός τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος ἠδ' Ἶφιτος ὄζος Ἄρηος,
τοὺς δὲ μεθ' ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Πύλωνος st. *παλαιὸν γένος* emendirte Bentley *ad Mill. p.* 53.

L. *Tzetzes Lyc.* 344 von Autolykos:

Πάντα γάρ, ὅσσα λάβεσκεν, ἀΐδηλα πάντα τίθεσκεν.

Das *Etym. M. p.* 21 liest in demselben Verse *ὅττι κε χερσὶ λάβεσκε* und *Eudoc. p.* 375, 394 *ἀΐδηλα τέθνησκεν.*

LI. *Schol. Pind. Nem.* IV, 95 von Peleus:

Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ
αὐτὸν μὲν σχέσθαι κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

ὡς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πήλιον αἰπύ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη.

Porphyrios bei Valckenär *Ammon. p.* 242 erwähnt aus Hesiod τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικός. Die Tochter des Peleus nannte H. Polydore (*Schol.* bei *Heyne Il.* VII *p.* 748) und des Patroklos Vater, Menötios, Bruder des Peleus (*Eust. Il. p.* 85, *Eudoc. p.* 331).

LII. *Schol. Pind. Nem.* III, 92:

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσονα ποιμένα λαῶν,
ὃν Χείρων θρέψεν ἐνὶ Πηλίῳ ὑλήεντι.

Vgl. *Schol. Od.* μ, 69: Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμήλης (Πολυμήδης *Heyne ad Apollod. p.* 69) καθ' Ἡ. γίνεται Ἰάσων. S. Hermann S. 268. *Schol. Pind. Pyth.* III, 181: Ἡ. Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

LIII. *Strab.* VII *p.* 436: Ἡ. δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἄγεσθαι

Γλακτοφάγων ἐς αἶαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

Werfer *acta Monac.* II, 499 meint, Ephoros bei Strabo citire diese Verse des Hesiod aus der γῆς περίοδος des Eudoxos. Γῆς περίοδος hiess ein Theil des hesiodischen κατάλογος. Vgl. über die Flucht der beiden Harpyien *Apollod.* I, 9, 21: Ἡ. δὲ λέγει αὐτὴν (ἑτέραν) Ὠκυπόδην· αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἳ νῦν ἀπ' ἐκείνης στροφάδες καλοῦνται. Der Echinaden that auch Hesiod (συγχοῦνται καὶ αἱ λοιπαί [Ἐχινάδες]) Erwähnung (*Strab.* I *p.* 59). In Bezug auf die Harpyien sagt der *Schol. Apoll.* II, 276: Εἰς τὰς πνοὰς ἔτρεχον, ὡς Ἡ. φησιν. Hermann S. 264 liest ἴσα ταῖς πνοαῖς und bezieht es auf *Theog.* 268. Hierhin gehört vielleicht, was *Strab. p.* 434 nach Eratosthenes aus H. anführt:

Αἰθίοπάς τε Λίγυς ἠδὲ Σκύθας ἱππημολγούς.

Die Hdschr. Λιγυστὶ δέ; richtig Lehmann. Die letzte Sylbe von Σκύθας kurz. Vgl. *Eust. Il. p.* 423.

LIV. *Schol. Il.* β, 764:

Ποδώκης δ' Ἀταλάντη.

Nach Hesiod war sie Tochter des Σχοινεύς (*Apollod.* III, 9). *Eust. Il. p.* 1146: Ἡ. γυμνὸν εἰσάγων Ἱππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ. Vgl. *Schol. Ven. Il.* ψ, 683.

LV. *Nicol. Damascen. exc. Vales. p.* 445, *Suid. v.* ἀλκή:

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδαισι
νοῦν δ' Ἀμαθαονίδαις πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδῃσι.

Hermann δ' ἔπορ' st. δέ περ (schon Reiz δὲ πόρ'). *Polyb.* V, 2, *Suid. v.* δαῖτας:

Αἰακίδας πολέμῳ κεχαρήοτας ἠΰτε δαιτί.

LVI. *Plut. Thes.* 20: *Ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδνην τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἑτέρας·*

Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηΐδος Αἴγλης·
τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατος ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Athen. XIII *p.* 557 A: *Ἡ. δέ φησιν Θησέα νομίμως γῆμαι καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην.*

LVII. *Hesych. v.* ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών·

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Hermann Ἀθηνάων. An den Eurygyes denkt Höck „Kreta" II, 78 bei *Ammon. v.* ὄρθρος: *Καὶ Ἡ. τελευτῆσαί τινα* (*φησι*)

πρῶϊ μάλ' ἠΐθεον.

Sonst bezieht sich auf Athen Folgendes. *Cramer Anecd.* I *p.* 46: *Ἡ. δὲ τὸ Πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις πρόκρισις προκρίσιν καὶ ἐν συγκοπῇ Πρόκριν.* Sicyon war nach Hesiod Sohn des Metion, Enkel des Erechtheus (*Paus.* II, 6). *Aelian. V. H.* XII, 20: *Λέγει Ἡ. τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελοῦν ὕπνον καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ.* Melite, von der ein Demos der *Κεκροπίς* benannt ist, war nach Hesiod Tochter des Myrmex (*Harpocrat. v. Μελίτη*).

LVIII. *Schol. Pind. Ol.* XI, 79:

Τιμάνδρην Ἔχεμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Serv. Virg. Aen. VIII, 130: *Quamvis Hesiodus dicat, qualiter (Atridis) coniunctus sit Evander, tamen quidam dicunt, Thyestae (Thestii) filias (filiam) Ledam et Hypermnestram (et eius Clytaemnestram) Helenam et Timandram fuisse, quam duxit uxorem Cohemus (Echemus). Schol. Pind. Nem.* X, 150: *Ὁ μὲν Ἡ. ἀμφοτέρους* (*Κάστορα καὶ Πολυδεύκην*) *Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ. — Ἡ. οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως*

δίδωσι τὴν Ἑλένην θυγατέρα ἀλλὰ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. Vgl. *Athenag. Leg. p.* 134.

LIX. *Schol. Eur. Or.* 249 von den Töchtern des Tyndareus (vgl. Stesichoros bei Schneidewin *p.* 330):

Τῆσιν δὲ φιλομμειδὴς Ἀφρόδιτη
ἠγάσθη προςιδοῦσα κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.

LX. *Schol. Soph. El.* 539:

Ἣ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον ὄζον Ἄρηος.

Menelaos und Agamemnon hiessen bei Hesiod Söhne des Plisthenes, Enkel des Atreus und der Aerope. *Tzetz. Il. p.* 787 *Bachm.*, *Cramer Anecd.* III *p.* 378. Bei *Bachm. Anecd.* II, 247: Πρῶτος Ἡ. παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον παρήγαγε καὶ Ἡρόδοτος.

LXI. *Schol. Apoll.* IV, 892 (von der Insel der Sirenen):

Νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων...

Sicher von Odysseus. Vgl. *Eust. Od. p.* 1710, *Schol. Od. μ*, 168: Ἡ. ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Hesiod liess den Odysseus im tyrrhenischen Meere umherirren (*Schol. Apoll.* III, 311), nach Italien und Sikilien, zum Aetna, der Insel Ortygia und den Tyrrhenern kommen (*Strab.* I *p.* 23). Ἀρέτη war ihm Schwester des Alkinoos (*Schol. Od. η*, 54). *Schol. Od. α*, 85: Ἡ. φησι κεῖσθαι τὸν δ' Ὠγύλιον· ἠδ' Ὠγύλη (?)· νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοὺς (παλαιοί...) καλοῦσιν. *Steph. v.* Ὠγυλίη νῆσος, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ναυαγίας ἐξερρίφη. Buttmann denkt hierbei an den Γῆς περίοδος. Vgl. *fr.* LIII.

LXII. *Eust. Il. p.* 1786 (vgl. *Eudoc. p.* 77):

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋζωνος Πολυκάστη
Νέστορος ὁπλοτάτη κούρη Νηληϊάδαο
Περσέπολιν μιχθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

LXIII. *Schol. Pind. Pyth.* III, 48 erwähnt aus Hesiod τὸν περὶ κόρακα μῦθον·

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός
Πυθὼ ἐς ἡγαθέην καί ῥ' ἔφρασε ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Dieselben Verse zu *Eyth.* III, 14, nur die zwei ersten zusammengezogen in:

τῷ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ φράσσεν δ' ἄρα ἔργ' αἴδηλα.

und im dritten ὅττ' (oder ὅτ' ἄρ') Ἴσχυς ἔγημε.

LXIV. *Athenag. Legat. p.* 147 von Asklepios:

Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοΐδην φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

Richtig mein Freund Kiesel *de hymno in Apollinem Homerico p.* 126 Λητοΐδαο. Nach Hesiod war Asklepios Sohn der Arsinoe (*Paus.* II, 26, der Ἢ. ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἔπη συνθέντα ἐς τὴν Μεσσηνίων χάριν) und Machaon Sohn der Xanthe (oder Xanthinoe) von Apoll (*Schol. Il.* δ, 195). Die Verse, die beim *Schol. Pind.* III, 14 vorkommen ohne Namen des Dichters:

Ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν
Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα ἐϋπλόκαμον τ' Ἐριῶπιν

schreiben Böckh und Werfer (*acta Monac.* II, 498) dem H. zu. Vgl. *fr.* XXXVI. Beim *Schol.* folgt: Καὶ Ἀρσινόης ὁμοίως mit zwei Versen. Hermann liest περὶ Ἀ. und gibt dem H. die zwei Verse:

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Aber richtig sah Böckh, dass in Ἀρσινόης der Name des Dichters korrumpirt sei, was unzweifelhaft, wenn man das ganze Scholion ansieht.

LXV. *Eust. Il. p.* 323 (von der Schnelligkeit des Iphiklos, des Bruders des Melampus):

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσιν
. . . . . καὶ οὐ σινεέσκετο καρπόν.

Vgl. das. *p.* 1206, *Schol. Il. v*, 227, wo ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε π. (*Lob. Phryn. p.* 583, 590 denkt an δρώμασκε), *Od. p.* 1689 (wo auch gesagt wird: Ἡ. δέ φησι προμιγῆναι αὐτὴν (Κλυμένην, Mutter des Iphiklos) Ἡλίῳ καὶ τεκεῖν Φαέθοντα (was ebenso beim *Schol. Od.* λ, 326), *Schol. Apoll.* I, 45 (wo πυρίνων). S. *fr.* XXXIV. Iphiklos

herzustellen. Umgekehrt will man beim *Schol. Il.* π, 175 *Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησὶν Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων* lieber den Heliodor haben.

LXXVI. *Orig. c. Cels.* IV *p.* 216 (von der ersten Zeit):

Ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν ξυνοὶ δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Der erste Vers auch bei *Theo* und dem *Schol. Arat. Phaen.* 102.

LXXVII. *Plut.* II *p.* 415 C. (Vgl. *p.* 989 A, *Tzetz. Lyc.* 794, *Il. p.* 841, *Interpr. Maii Virg. Ecl.* VI, 30. Das *Etym. M. p.* 13 hat V. 1. 2 als *χρησμός*; V. 1 parodirt bei *Arist. Av.* 610): *Λέγει γὰρ Ἡ. ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προοιμίῳ καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·*

Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος,
τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας δέκα (ϑ') ἡμεῖς τοὺς φοίνικας
νύμφαι ἐϋπλόκαμοι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

V. 2. Dass statt *γηρώντων* auch *ἡβώντων* gelesen werde, wie das *Etym.*, *Tzetzes* und *Auson. Id.* XVIII (mit der Ueberschrift *de aetatibus animalium Hesiodion*) haben, bemerkt Plutarch. Vgl. noch zum Ganzen *Plin. H. N.* VII, 48.

LXXVIII. *Bekker Anecd. p.* 1183:

Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

LXXIX. *Herodian. p.* 11:

Φέλλον ἐϋμμελίην τέκε τῇ Μελιβοίᾳ.

Gaisford denkt an *τέκε τῇ τηλεκλυτῇ Μελιβοίῃ*, Hermann S. 262 wahrscheinlicher an *τέκετο κλειτὴ Μελίβοια.*

Aus Hesiod werden mehrere Stücke angeführt, die auf Sternbilder hindeuten. Zwei hat *Athen.* XI *p.* 491 C, D aus H. *Ἀστρονομία* (vgl. *Plut. de Pyth. orac. p.* 403 A), ein anderes wird aus der *ἀστρικὴ βίβλος* genannt (*Schol. Arat. Phaen.* 172, 254, *Tzetz. Hes. Erg.* 382, *Chil.* XII, 27); von anderen bleibt es zweifelhaft, ob sie hier oder im *κατάλογος* gestanden; wir stellen sie hier zusammen.

LXXX. Orion. *Theo* und *Schol. Arat. Phaen.* 322: *Τοῦτον δὲ Ἡ. φησι Βρύλλης* (lies *Εὐρυάλης Eratosth.* 32 u. A.) *τῆς Μίνωος καὶ Ποσειδῶνος εἶναι δωρεὰν δὲ ἔχειν ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἐλθόντα δὲ ἐς Χίον Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα, τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον ἀλητεύοντα Ἡφαίστῳ συμμίξαι, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κηδαλίωνα, ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα· ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς καὶ ἡλίῳ συμμίξας ὑγιάσθη καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰ. ἦλθε τιμωρήσασθαι μέλλων, ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη· ἀνελπίσας δὲ αὐτὸν εὑρεῖν εἰς Κρήτην ἦλθεν καὶ τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν· ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι ὑπὸ σκορπίου πληγεὶς ἐτελεύτησεν.* Ganz ähnlich *Schol. Nicand. p.* 28, *Hygin. Astron.* 34, *interpr. Arat. Phaen. p.* 75 *sq. Buhle*, nur dass hier Orion seiner Grosssprechereien wegen vom Skorpion getödtet wird. Dazu nehme man *Schol. Harl. Od.* ι, 199: *Καθ' Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου*, *Eust. p.* 1623: *Οὗ* (*Μάρωνος*) *τὸν πατέρα Εὐάνθην Ἡ. Οἰνοπίωνος* (*φασὶν ἱερὸν* — zu streichen) *ἱστορεῖ υἱοῦ Διονύσου. Diod.* IV, 85: *Ἡ. δὲ ὁ ποιητὴς φησι τοὐναντίον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους Ὠρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελωρίδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὔβοιαν μετασταῆναι κἀκεῖ κατοικῆσαι διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστροῖς καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.*

LXXXI. Phaethon. *Interpr. Germ. Arat. Phaen. p.* 83 *sq.*: *Hesiodus autem eum (Eridanum) inter astra collocatum propter Phaethonta Solis et Clymenes filium, qui dicitur patris currum ascendisse. Cumque a terra altius levaretur, prae timore in Eridanum fluvium — cecidit ab Iove fulmine percussus, et omnia ardere coeperunt, causaque extinguendi universos amnes immissos esse, omneque mortalium genus interiisse praeter Pyrrham et Deucalionem. Sorores quoque Phaethontis flentes in arbores populos versae sunt, lacrimae-*

que earum in electrum durare dicuntur Heliadesque appellatae, ipsarum autem nomina Merope Helie Aegle Aegiale Petre (für beide letzteren *Lampetie* nach *Hygin.*) *Phoebe Chaerie (Aetherie) Dioxippe. Cycnus quoque rex Liguriae Phaethontis propinquus, dum fleret, in cycnum conversus est: id (is) quoque monens (moriens) flebile canit.* Dasselbe *Hygin. f.* 154 unter dem Titel *Phaethon Hesiodi*, der noch besonders des H. beim Elektrum Erwähnung thut; nur nennt er den Ph. *Clymeni Solis filii et Meropes nymphae filius*, lässt das von Pyrrha und Deukalion weg und leitet die schwarze Farbe der Inder vom Sturze Ph. her. S. Welcker Trilogie S. 569.

LXXXII. Helike. *Schol. Arat. Phaen.* 27: (Ἑλίκην) Ἡ. φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τᾶς θήρας ἀγωγὴν ἔν ὄρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην, ἐφ' ᾗ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἄρτεμιν θηριῶσαι αὐτὴν, καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὖσαν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα, οὖσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δέ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὅ ἐστι τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην —· ὁ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτὴν ἐξείλετο καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν Ἄρκτον αὐτὴν ὠνομάσας. Dasselbe beim *interpr. Germ. Arat. p.* 38 *sq.*, wo ihr Name Kallisto aus H. erwähnt und erzählt wird, sie sei mit ihrem Sohne Lykaon im Tempel des Zeus getödtet worden.

Zu diesem allen nehme man noch oben *fr.* XXII, wobei aber die Bemerkungen von Müller Prolegomena S. 196 f. wohl zu beachten sind.

LXXXIII. *Schol. Apoll.* I, 757: *Διόπερ παρ' Ἡ. οὕτως ἀναγνωστέον·*

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμῃσι διϊπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ, ὥς τινες, πλήμυῃσιν. Von Phaethon?

LXXXIV. *Ib.* I, 456, *Etym. M. p.* 557:

Βαίνου λαροῖς ποσί.

τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Das erste Wort, das beim *Schol.* fehlt, ist wohl *βαῖνον* zu schreiben.

LXXXV. *Schol. Il.* ξ, 119 (*ἀντὶ τοῦ ἱππικός*):

Ἰδὼν δ' ἱππήλατα κήρυξ.

LXXXVI. *Schol. Nicand. p.* 44: *Κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθάσσων τίθεται . . . καὶ Ἡ.·*

Χρὴ πατέρι κτίλον ἔμμεναι.

LXXXVII. *Cramer Anecd.* II *p.* 148:

Δῶρα θεῶν μακάρων πλῆσθαιχθονί.

LXXXVIII. *Ib.* III *p.* 318:

Πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλέϊ καπνῷ.

LXXXIX. *Schol. Il.* λ, 155:

Τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Hermann S. 268 emendirt *χείλεα* und vermuthet für *τῆλε τῇδε* (dort).

XC. *Schol. Od.* η, 104. *Καὶ Ἡ. γάρ φησι τό·*

Ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν

ἐπὶ τῆς ἠλακάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης. Die Stelle des H. scheint verdrängt worden zu sein durch die des Homer.

XCI. Mehrere Sentenzen werden aus H. erwähnt.

1. *Νήπιος, ὃς τά (γ') ἕτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει.*
2. *Δῶρα θεοὺς πείθει δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.*
3. *Ἔργα νέων βουλαὶ δὲ μέσων εὐχαὶ δὲ γερόντων.*
4. *Εἴκε πάθοι, τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' εὐθεῖα γένοιτο.*
5. *Ὡς κε πόλις ῥέζῃσι, νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.*

1. *Schol. Theocr.* XI, 75 (*τὰ ἀνετ.*), *Plut.* II *p.* 575 D. Vielleicht *ὅστις*. 2. *Suid. v. δῶρα* (ohne Namen bei *Plat. Rep. p.* III *p.* 390). 3. *Harpocr. v. ἔργα.* 4. *Mich. Ephes. Arist. Eth. Nicom.* V, 8; den Vers führt Aristoteles an. 5. *Porphyr. de abstin.* II, 18 (vom Opfer).

Einzelne Wörter werden zuweilen aus H. angeführt. *Ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί Eust. p.* 1318. *Μέγαρα* (die Stadt) *σκιόεντα ib. p.* 1424. *Δαϊζομένου πόληος.* (standen wohl nicht gleich

hintereinander) *Philem. v.* εὐφυής, *Phavor. p.* 781. Ἄφυξα (Löwe) *Schol. Il.* φ, 528. Βασιλεύτατος (von Minos) *Plut. Thes.* 16. Εὐθύνεον *Cramer Anecd.* II *p.* 55. Ἐπαίλτης (ὁ δαίμων) *Suid., Zonar. v.* Ἀμόντα χαμάζε *Etym. M. p.* 430. Ἄγαλμα (ὁ ὄρμος) *Suid. v.* Βρῖ (τὸ βριθὺ τὸ βριαρόν) *Strab.* VIII *p.* 364, *Eust. p.* 295. Κομιδή (ἡ ἄφιξις) *Suid. v.* Ἀπτερέως *Etym. M. p.* 133, 183.

Bei H. kamen vor die Hyperboreer (*Herod.* IV, 36), der ganze Peloponnes (*Schol. Il.* ι, 246), Aristäos als *Apollo pastoralis* (*Serv. Georg.* I, 14), Eurylochos, der die auf Aegina hausende Schlange vertreibt (*Strab.* IX *p.* 314), der Drache Ladon, Sohn des Typhon, Hüter der Hesperiden (*Schol. Apoll.* IV, 1396), die er Aegle, Arethusa und Hesperusa nannte, Töchter der Nacht, jenseits des Okeans (*Serv. Aen.* IV, 484), Hades als *quinta luna natus* (Serv. *G.* I, 277), das Αἰγαῖον πεδίον bei Kirrha (*Steph. Byz.* Αἰγαῖον), die idäischen Daktyle auf Kreta (*Plin. H. N.* VII, 16), über die eine eigene Schrift Suidas anführt, Amphilochos in Soli von Apoll getödtet (*Strab.* XIV *p.* 676), der Kyknos, den Achill tödtet, mit weissem Kopfe (*Schol. Theocr.* XVI, 49), die zehn Söhne und ebensoviel Töchter der Niobe (*Apollod.* III, 5), dagegen nach Aelian (XII, 36) zusammen neunzehn, die Erbauung der Mauern Thebae's durch die Töne des Zetos und Amphion (*Palaeph.* 42), der Dienst des Apoll bei Admet (*Schol. Eur. Alc.* 1), Busiris elf Menschenalter vor Herakles (*Theo Progymn.* bei *Walz Rhet.* I, 217), Erysichthon Αἰθὼν genannt διὰ τὸν λιμόν (*Tzetz. Lyc.* 1396. Bei *Bachmann Anecd.* I, 281 wird von ihm angeführt: Ὁ δ' ἀλύξεται αἰθόπα λιμόν. Vgl. *Erg.* 361), Tityos von Elara Εἰλαρίδης (*Etym. M. p.* 60, Hermann S. 267) und die Astyoche Astydameia genannt (*Schol. Pind. Ol.* VI, 42). Priapos kam nicht vor (*Strab.* XIII *p.* 588), auch nicht das Wort τύραννος (*Schol. Oed. R. argum.*) und die λύγκοι (*Schol. Od.* τ, 34). Einzelnes Genealogische findet sich noch unter H. Namen. Phöbos so genannt von Phöbe der Grossmutter

(*Etym. M. p.* 796, *Schol. Il.* α, 42, *Cramer Anecd.* II p. 432), Brotos, Sohn des Aether und der Hemera (*Etym. M. p.* 215), Sarpedon, Sohn der Europe, deren Geschichte erzählt ward (*Schol. Il.* μ, 292, *Schol. Vat. Eur. Rhes.* 28), Adonis, Sohn des Phönix und der Alphesiböa (*Apollod.* III, 14, 4, *Prob. Virg. Ecl.* X, 18), Euander verwandt mit den Atriden (*Serv. Aen.* VIII, 130), die Aloiden, Söhne des Aloeus, der Alos gegründet, und der Iphimedeia (*Schol. Apoll.* I, 482, *Eudoc. p.* 37), als Gemahlin des Sthenelos Nikippe, Tochter des Pelops (*Schol. Il. v*, 116 — das eine Scholion ist verdorben), die Aktorionen, die Aristarch aus H. als *δύο ἔχοντας σώματα καὶ συμπεφυκότας* erwies (*Schol. Il. ψ*, 638, λ, 709, 750, *Eust. p.* 882, 1321, *Apollon. Lex. Hom. Μολίονε*, *Plut. p.* 1083 C), Thamyris geblendet *Δωτίῳ ἐν πεδίῳ* (*Steph. v. Δώτιον*. Vgl. *Ritschl de Oro et Orione p.* 28 *sq.*, Welcker Gr. Tr. I, 419). Die Notiz des *interpr. Ovid. Metam. I: Tum humanum genus, quod cuncta vinceret, Prometheus Iapeti filius, ut idem H. ostendit, ex humo finxit*, ist irrig (Welcker Trilog. S. 13) und sollte sich wohl auf die Theogonie beziehen. Anderes mit Unrecht dem H. Zugeschriebene gibt Hermann S. 271 f. Auch beim *Schol. Il.* ζ, 35: *ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ καὶ Ἡ.* ist der Name des H. sicher irrig. Dagegen scheint die Angabe das. ψ, 679: *Καὶ Ἡ. δέ φησιν ἐν Θήβαις αὐτοῦ* (*Οἰδίποδος*) *ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ* nicht zu verwerfen.

II. *Μελαμποδία.*

Paus. IX, 31 zählt unter den dem Hesiod zugeschriebenen Gedichten neben dem Katalogos und den Eöen auf *ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα*. Schon deshalb kann die *Μελαμποδία* nicht einen Theil des *κατάλογος* ausgemacht haben, wie zuerst Groddeck „Bibliothek der alten Litteratur und Kunst“ II, 84 annahm. Freilich kam Melampus in den Eöen vor (*fr.* XXXIV) und die Erwähnung der Töchter des Proetos ist *κατάλογος* (*fr.* XVI) hängt mit Melampus zusammen, der

X. *Schol. Pind. Nem.* II, 1:
Ἐν Λήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοί
μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

III. *Θησέως εἰς ᾅδην καταβασις*
oder vielmehr, wie es *Pausanias* umschreibt, *ὡς Θησεὺς εἰς τὸν ᾅδην ὄρους Πειριθῳ καταβαίη*, wodurch der Inhalt gehörig bestimmt ist. Dies übersah Ulrici I, 370, der hierhin oben *fr.* LIV (vielleicht auch LV) zieht.

IV. *Αἰγίμιος.*

I. *Steph. Byz. v. Ἀβαντίς, ὡς Ἡ. ἐν Αἰγιμίου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς·*

Νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι φίλῃ,
τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασε Ζεύς.

Hermann S. 257 emendirt V. 2:

Εὔβοιαν δὲ βοὸς τότ' ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεύς.

Demnach gehören in das zweite Buch auch die Verse, die *Schol. Eurip. Phoen.* 1123 und *Tzetzes Il. p.* 843 *sq.* aus dem *ὁ Αἰγίμιον ποιήσας* anführen:

II. *Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἔει κρατερόν τε μέγαν τε*
τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἀκάματον δὲ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδος αἰεί.

S. *Osann auctar. lex. graec. p.* 131. Vgl. *Apollod.* II, 1, 3: *Κέρκωψ δὲ Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τοῦ Ἀσωποῦ θυγατρὸς αὐτὸν* (Ἄργον) *λέγει.* S. oben *fr.* LXXIX. Auf den Kerkops, den Dichter des Aegimios (*fr.* III), ist auch wohl zu beziehen *Apollod.* II, 1, 5: *Πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἔγημεν* (Ναύπλιος) —, *ὡς δὲ ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν, ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην.*

III. *Schol. Apoll.* IV, 816: *Ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησίν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας βουλομένη*

εἰδέναι, εἰ θνητοί εἰσιν, ἑτέρους δὲ εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ἀπολλωνιὸς φησιν· καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα.

IV. *Athen.* XI *p.* 503 D: *Καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἴθ' Ἡ. ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος·*

Ἔνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

Nach Müller (Dorier II, 481) Worte des Herakles zum Aegimios. Der daselbst XIII p. 557 A genannte und dem Hesiod entgegengestellte Kerkops ist der Pythagoräer. *Diog. Laert.* II, 46 sagt: *Καὶ Κέρκωψ Ἡσιόδῳ ζῶντι ἐφιλονείκει.*

V. *Schol. Apoll.* III, 587: *Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν (Φρίξον) αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι· λέγει δέ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἁγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν ὡς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.* –

Müller (Dorier II, 482) zieht hierhin noch oben *fr.* XLV, LIV, Buttmann (Mythologus II, 260) *fr.* LXVI, Göttling auch *fr.* LVI, LXXVI. Vgl. Welcker S. 263 ff. Den Inhalt des Ganzen bildete wohl *Apoll.* II, 7, 7 (vgl. *Diod.* IV, 37).

V. *Φορωνίς.*

I. *Clem. Strom.* I. *p.* 380: *Ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητὴς εἶναι αὐτὸν (Φορωνέα) ἔφη*

πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

II. *Etym. M. p.* 339: *Ὁ τὴν Φορωνίδα γράφων φησίν·*

Ἑρμείαν δὲ πατὴρ Ἐριούνιον ὠνόμασ' αὐτόν·
πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους
κέρδεσι κλεπτοσύναις ἐξαίνυτο τεχνήεσσαις.

Heyne zu *Il.* υ, 72 liest *κλεπτοσύνῃσιν ἐκαίνυτο*, wir *κλεπτοσύνῃσι τ' ἐκαίνυτο*. Vgl. *Od.* τ, 395 f. *ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε.*

III. *Schol. Apoll.* I, 1129: *Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς γράφων οὕτως·*

Ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον
Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄχμων
εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,

οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις ἰόεντα σίδηρον
ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Welcker Trilogie S. 168 ff., *Lobeck Aglaoph.* 1156 *sq.* Phoroneus erscheint als erster Bildner der noch wilden Menschheit.

IV. *Strab:* X *p.* 710 *sq.*: Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα στέψας (γράψας?) αὐλητὰς καὶ Φρύγας τοὺς Κουρῆτας λέγει. Φρύγες sind auch die Δάκτυλοι.

V. *Clem. Strom.* II *p.* 418: Γράφει οὖν ὁ τὴν Φορωνίδα ποιήσας·

Καλλιθόη κλειδοῦχος Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἥρης Ἀργείης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
πρώτη ἐκόσμησεν περὶ κίονα μακρὸν ἀνάσσης.

Das Gedicht, das Φορωνηΐς heissen sollte, scheint die erste Bildungsgeschichte der Menschheit enthalten zu haben, nicht die politische. Daher kann ich nicht mit Osann in Hermes B. X hierhin das Orakel ziehen, das dem Karanos, als er von Argos nach Makedonien zog, gegeben worden, angeführt von Euphorion (Hall. Allg. Littz. 1824, 343):

Φράζεο, δῖε Καρανέ, νόῳ δ' ἐμὸν ἔνθεο μῦθον·
ἐκπρολιπὼν Ἄργος τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα
χώρει πρὸς πηγὰς Ἁλιάκμονος· ἔνθα δ' ἂν αἶγας
βοσκομένας ἐσίδῃς, πρῶτον τότε τοι χρέον ἐστὶν
ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεάν τε προπᾶσαν.

Zu vergleichen ist hiermit das dem Perdikkas gegebene Orakel (Karanos war nämlich ein Temenide) bei *Diodor. exc. Vat. p.* 3.

Ἔστι κράτος βασιλεῖον ἀγανοῖς Τημενίδεσσι
γαίης πλουτοφόρου· δίδωσι γὰρ αἰγίοχος Ζεύς.
Ἀλλ' ἴθ' ἐπειγόμενος Βουτηΐδα πρὸς πολύμηλον·
ἔνθα δ' ἂν ἀργικέρωτας ἴδῃς χιονώδεας αἶγας
εὐνηθέντας ὑπ' ἠῶ κείνης χθονὸς ἐν δαπέδοισι,
θῦε θεοῖς μακάρεσσι καὶ ἄστυ κτίζε πόληος.

VI. Ἡρακλεῖαι.

Von einer Ἡρακλεία des Kinäthon spricht *Schol Apoll.* I, 1357: Ὅτι δὲ Κιανοὶ ὅμηρα ἔδοσαν Ἡρακλεῖ καὶ ὤμοσαν μὴ λῆξειν ζητοῦντες Ὕλαν καὶ φροντίδα ἔχουσι τῶν Τραχινίων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλεῖ τοὺς ὁμηρεύσαντας Κιναίθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ. Vgl. *Paus.* II, 3: Κιναίθων δὲ ὁ Λακεδαίμονιος (ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι) Μῆδον καὶ θυγατέρα Ἐριῶπιν Ἰάσονι εἶπεν ἐκ Μηδείας γενέσθαι· πέρα δὲ ἐς τοὺς παῖδας οὐδὲ τούτῳ πεποιημένα εἰσίν, II, 18: Τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πένθιλον Κιναίθων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν, VIII, 53: Κιναίθων δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν, ὡς Ραδάμανθυς μὲν Ἡφαίστου Ἥφαιστος δὲ εἴη Τάλω, Τάλων δὲ εἶναι Κρητὸς παῖδα, *Schol. Il.* γ, 175: Ὡς δὲ Κιναίθων, Νικόστρατον (Ἑλένης καὶ Μενελάου παῖδα εἶναι).

Dass dies Alles in der Heraklee gestanden, wird man mit Ulrici (I, 438 f.) bezweifeln können; aber möglich genug, dass seine Heraklee genealogisch war von Herakles bis auf die spätere Zeit.

Aus dem ersten Buche einer Heraklee des Phädimos führt *Athen.* XI *p.* 498 F den Vers an:

Δουράτεον σκύφος εὐρὺ μελιζώνοιο ποτοῖο.

Dieser Phädimos war wohl der von Bisanthe ἐλεγείων ποιητής (*Steph.* v. *Βισανθή*). Derselbe Athenäos bemerkt XIII *p.* 603 D: Διότιμος δ' ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ Εὐρυσθέα φησὶν Ἡρακλέους γενέσθαι παιδικά, διόπερ καὶ τοὺς ἄθλους ὑπομεῖναι. Sehr zweifelhaft ist es, ob diese Ἡρακλεία ein Gedicht gewesen. Prosaisch war wohl die Schrift des Demaratos, in der von Herakles die Rede war (*Schol. Apoll.* I, 1289, *Apollod.* I, 9, 19); von ihm wird sonst noch das erste Buch τραγῳδουμένων erwähnt (*Clem. Cohort. p.* 27 C), aus dem dieses genommen sein könnte. Dasselbe gilt von der des Herodor, aus der ein prosaisches Bruchstück angeführt wird bei *Steph. Byz.* Ἴβηρίαι. S. Welchert S. 172 f. Ueberhaupt war Herodor nicht Dichter; denn beim *Schol. Apoll.* II, 1215: Τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡ. φησιν,

ἔνθα καὶ περὶ τῆς Νύσης ἱστορεῖ λέγων mit zwei Versen, die sonst aus Homer angeführt werden, soll nur gesagt werden, H. habe die homerischen Verse bei dieser Gelegenheit angeführt. Ueberhaupt muss man bei ähnlichen Anführungen der Grammatiker äusserst vorsichtig sein. Welchert S. 164 ff. *Schol. Apoll. Rhod.* I, 1165 führt aus des Κόνων Ἡρακλεία an, ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ Ἀπολλωνίου ἠρίον Αἰγαίωνος, und erwähnt auch dessen drittes Buch περὶ Νησιάδων. Seine Heraklee nennt auch *Eudocia p.* 29 und Osann S. 209 hält ihn für den neben den ältesten Dichtern als μυθοποιός angeführten Kilikier Κόννις bei *Theo Progymn.* 3 (*Rhetores ed. Walz* I, 173). Nach *Clem. Strom.* VI *p.* 628 B soll Pisander des Pisinos von Lindos Ἡρακλεία, wie Panyasis des Kreophylos Οἰχαλίας ἅλωσις, ausgeschrieben haben. Bei *Plutarch de fluv.* 18, 14 wird angeführt Δημόδοκος ἐν ᾱ Ἡρακλείας, ein Lakedämonier (vgl. *Schol. Od.* γ, 267); eines Korkyräers Demodokos Ἰλίου πόρθησις καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἡφαίστου γάμος nennt *Plut. de mus. p.* 652, wogegen Suidas von Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως συνουσία spricht.

VII. Ναυπάκτια oder Ναυπακτικά.

Paus. IV, 2: Πυθέσθαι δέ που δὴ πάνυ ἐθελήσας, οἵτινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσσήνης, ἐπεξελεξάμην τάς τε Ἠοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια πρὸς δὲ αὐτοῖς, ὁπόσα Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. X, 38: Τὰ δὲ ἔπη τὰ Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων ἀνδρὶ ἐξποιοῦσιν οἱ πολλοὶ Μιλησίῳ, Χάρων δὲ ὁ Πύθεω φησιν αὐτὰ ποιῆσαι Ναυπάκτιον Καρκῖνον· ἐπύμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Λαμψακηνοῦ δόξῃ· τίνα γὰρ καὶ λόγον ἔχοι ἂν ἔπεσιν ἀνδρὸς Μιλησίου πεποιημένοις ἐς γυναῖκας τεθῆναί σφισιν ὄνομα Ναυπάκτια; Also ein Gedicht ähnlich dem κατάλογος γυναικῶν. Vgl. Groddeck S. 90 ff., Welchert S. 210 ff.

I. *Paus.* II, 3: Ἔπη δέ ἐστιν ἐν Ἕλλησι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα· πεποίηται δὲ ἐν αὐτοῖς Ἰάσονα ἐξ Ἰωλκοῦ

μετὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐς Κόρκυραν μετοικῆσαι καὶ οἱ Μέρμερον μὲν τὸν πρεσβύτατον τῶν παίδων ὑπὸ λεαίνης διαφθαρῆναι θηρεύοντα ἐν τῇ πέραν ἠπείρῳ. Φέρητι δὲ οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην προκείμενον.

II. *Schol. Apoll.* II, 299 (Von den Harpyien): Κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν· τοῦτο δέ φησι καὶ Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας.

III. *Ib.* III, 242: Ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην αὐτὴν (die Gemahlin des Aeetes, Mutter des Absyrtos) λέγει.

IV. *Ib.* III, 513: Ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπὸ αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

V. *Ib.* III, 523: Ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἴδμων ἀναστὰς Ἰάσονα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἆθλον.

VI. *Ib.* IV, 59: Παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφ' ἑστίαν καλουμένη· οἱ γὰρ Ἀργοναῦται κατ' ἐπιβουλὴν ἐνστάντος τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ προτραπομένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναικὸς συνουσίαν Ἴδμονος ὑποθεμένου αὐτοῖς ἀποδιδράσκουσιν καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ. *Ib.* IV, 86: Ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βουλεύεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι·

Δή τοτ' ἄρ' Αἰήτῃ πόθον ἔμβαλε δῖ' Ἀφροδίτη
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι ἧς ἀλόχοιο
κηδομένη φρεσὶν ᾗσιν, ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἶκονδε σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.

Ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς καί φησι·

Φευγέμεναι μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Ib. IV, 87: Ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν ποιεῖ τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν ἐν τῷ οἴκῳ κείμενον τοῦ Αἰήτου. Vgl. Müller Orchomenos S. 298.

VII. *Apollod.* III, 10, 3 von Asklepios: Εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον —, Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει.

VIII. *Herodian. p.* 15: Παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι·

Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπὶ νησὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο
οἰκία ναιετάασκε πολύῤῥην πολυβοώτης.

IX. *Schol. Il.* o, 336: Ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητὴς διώνυμον αὐτὴν (Ἐριώπην) φησιν·

Τὴν δὲ μέθ' ὁπλοτάτην Ἐριώπην ἐξονόμαζεν,
Ἀλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκεν.

VIII. Θησηΐδες.

Plut. Thes. 28 thut einer Erwähnung. Ἦν γὰρ ὁ τῆς Θησηΐδος ποιητὴς Ἀμαζόνων ἐπανάστασιν γέγραφε Θησεῖ γαμοῦντι Φαίδραν τῆς Ἀντιόπης ἐπιθεμένης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς Ἀμαζόνων ἀμυνομένων καὶ κτείνοντος αὐτὰς Ἡρακλέους περιφανῶς ἔοικε μυθῷ καὶ πλάσματι. *Aristot. Poet.* 8: Διὸ πάντες ἐοίκασιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληΐδα καὶ Θησηΐδα καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκασιν· οἴονται γάρ, ἐπεὶ εἷς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἕνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν. Der *Schol. Pind. Ol.* XI, 83 führt ein ἰαμβεῖον eines Diphilos an ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας und wahrscheinlich deutet er auch auf ihn *Ol.* III, 52 hin: Θήλειαν δὲ εἶπε καὶ χρυσοκέρων ἀπὸ Ἰστρίας· ὁ γὰρ Θησηΐδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν (τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον) λέγει καὶ Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης. Pythostratos, von dem eine Theseis erwähnt wird (*Diog. Laert.* II, 59), lebte später; er schrieb Biographien des Epaminondas und Pelopidas. Die Theseis des Zopyros war prosaisch, wie das Fragment aus dem dritten Buche bei *Stob.* II *p.* 487 *sq. Gaisf.* zeigt. Dasselbe gilt von seiner Μιλήτου κτίσις.

IX. Eumelos von Korinth.

Eumelos, dem die Titanomachie beigelegt ward, von dem aber *Paus.* IV, 4, 1 nur das für die Messenier gedichtete delische Prosodion für ächt erklärte, lebte nach Eusebios um *Ol.* 3 und 9. Nach *Clem. Strom.* I *p.* 333 war er älter, als Archilochos, und reichte bis zu Archias, dem Gründer von Syrakus. Merkwürdig ist die Nachricht des *Clem.* VI p. 629: Τὰ δὲ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια

ἐξήνεγκαν Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριόγραφοι. Vgl. auch *Paus.* II, 1, der von Eumelos ὁ Ἀμφιλύτου τῶν Βακχιαδῶν καλουμένων, ὃς καὶ τὰ ἔπη λέγεται ποιῆσαι, erwähnt die Κορινθία συγγραφή, εἰ δὴ Εὐμήλου γε ἡ συγγραφή.

1. Εὐρωπία,

angeführt von *Hieron. chron.* (richtiger Εὐρώπεια).

I. *Clem.* I *p.* 349: Ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας ἱστορεῖ τὸ ἐν Δελφοῖς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κίονα εἶναι διὰ τῶνδε·

Ὅφρα θεῷ δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
σταθμῶν ἐκ ζαθέων καί κίονος ὑψηλοῖο.

II. *Schol. Il.* ζ, 131 (nach der Erzählung der Geschichte von dem Thraker Lykurgos): Τῆς ἱστορίας πολλοὶ ἐμνήσθησαν, προηγούμενως δε Εὔμηλος ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκώς.

III. *Apollod.* III, 8, 2: Εὔμηλος δὲ καί τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστὼ γενέσθαι.

IV. *Ib.* III, 9, 1 Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου ἢ Μεγανείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὔμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας ἐγένοντο παῖδες Ἔλατος καὶ Ἀφείδας. *Tzetz. Lyc.* 408 berichtet dasselbe aus Eumelos.

V. *Ib.* III, 11, 1: Ἐκ Κνωσσίας δὲ νύμφης (Μενέλαος) κατὰ Εὔμηλον Ξενόδαμον (ἐγέννησεν). Die drei letzteren Fragmente zieht hierhin *Heyne ad Apollod.* II, 356.

VI. *Paus.* IX, 2: Ὁ δὲ τὰ ἔπη ἐς Εὐρώπην ποιήσας φησὶν Ἀμφίονα χρῆσθαι λύρᾳ πρῶτον Ἑρμοῦ διδάξαντος· πεποίηκε δὲ καὶ λίθων καὶ θηρίων, ὅτι καὶ ταῦτα ᾄδων ἦγεν.

VII. Hierhin zieht Weichert S. 195, was *Tzetz. Hes. Erg. p.* 23 *Gaisf.*, *Eudoc. p.* 294 und der Grammatiker bei *Ruhnken Epist. crit. p.* 222 erwähnen: Εὔμηλος μέντοι ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι θυγατέρας Ἀπόλλωνος (Μούσας) Κηφισσοῦν, Ἀπολλωνίδα, Βορυσθενίδα. Für Ἀπολλωνίδα setzt Hermann (*Opusc.* II, 301) Ἀχελωΐδα — sehr scharfsinnig. Nun wird aber von *Clem. Strom.* VI *p.* 742 aus Eumelos erwähnt:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι,

wo Hermann (299) meint, es sei die Frage, ob dies aus einer ächten Schrift des Eumelos herkomme. Weichert,

der diesen Vers als Anfang der *Εὐρωπία* vermuthet, bemerkt richtig, eine solche verschiedene Auffassung der Musen in Gedichte als die drei Töchter des Apollo und am Anfange als Töchter des Zeus, wie bei Hesiod, sei nicht so sehr auffallend.

Hierhin rechnet Osann S. 210 ein dem Kadmos ertheiltes Orakel aufbewahrt von den *Schol. Eur. Phoen.* 641, *Arist. Ran.* 1256 und *Tzetzes Il. p.* 754. Vgl. denselben im *auctarium graecorum lexicorum p.* 127 *sqq.*:

Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε·
Ἠοῦς ἀγρόμενος προλιπὼν ἴδι Πυθὼ δῖαν
ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσίν
τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔστ' ἂν ἵκηαι
βούκολον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος·
ἔνθαδε προςπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἀρίμυκον
τήν, ἥ κεν νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι
λεῦκον σῆμ' ἑκάτερθε περίδρομον ἤϋτε μηνίς,
τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου·
σῆμα δέ τοι ἐρέω μαλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ἔνθα τέ τοι πρώτιστα βοὸς τέρας ἀγραύλοιο
ἵζηται κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι,
καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς,
ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν
δεινὸν ἐναλίου πέμψας φύλακ' ἄϊδος εἴσω·
καὶ σύγ' ἐν ἀνθρώποις ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αἰεί
ἀθανάτων λέχε' ἀντιόωσας, ὄλβιε Κάδμε. V. 8 Tz. περίτροχον, 9 ἡγέμον' ἴσχε, V. 20 Tz. und die *Schol.* κέρας, V. 26 Tz. ἐπ' ἀνθρώπους — ἔσσεαι αὖθις, 27 λεχέων ἀντήσας.

---

2. Κορινθιακά.

I. *Schol. Apoll.* I, 146: Γλαύκου δὲ αὐτὴν (Λήδαν) τοῦ Σισύφου ἐκ πατρὸς ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὔμηλος καὶ Παντειδυίας μητρὸς ἱστορῶν, ὅτι τῶν ἵππων ἀπολομένων ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα ὁ Γλαῦκος καὶ ἐκεῖ ἐμίγη

Παντειδυίᾳ, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεσπίου, τὴν δὲ Λήδαν οὖσαν Γλαύκου κληθῆναι Θεσπίου.

II. *Ib.* II, 946: *Σινώπη κατ' Εὔμηλον καὶ Ἀριστοτέλην Ἀσωποῦ.*

III. *Ib.* III, 1371: *Οὗτος καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ Μήδεια πρὸς Ἴδμονα λέγει.*

IV. *Ib.* IV, 1212 (vom Namen der Stadt Ἔφυρα Korinth): *Εὔμηλος δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως.*

V. *Schol. Pind. Ol.* XIII, 74 und *Tzetzes Lyc.* 174 (vgl. 1024) führen aus Eumelos, ὁ ποιητὴς ἱστορικός, an:

Ἀλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην
δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
ἣν μὲν ἔχ' Ἀσωπός, ταύτην πόρε δίῳ Ἀλωεῖ,
ἣν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν.
Αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάττειν,
εἰςόκεν αὐτὸς ἵκοιτ' ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος
ἢ παῖς ἢ υἱωνός· ὁ δ' ὤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Die zwei letzten Verse bei *Tzetzes*: εἰ. αὐ. ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο ἢ ἐξ αὐτοῖό τις· ὁ u. s. w. *Paus.* II, 3: *Εὔμηλος δὲ Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεῖ μὲν τὴν Ἀσωπίαν Αἰήτῃ δὲ τὴν Ἐφυραίαν· καὶ Αἰήτην ἀπιόντα ἐς Κόλχους παρακαταθέσθαι Βούνῳ τὴν γῆν Βοῦνον δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀλκιδαμείας εἶναι· καί, ἐπεὶ Βοῦνος ἐτελεύτησεν, οὕτως Ἐπωπέα τὸν Ἀλωέως καὶ τὴν Ἐφυραίων σχεῖν ἀρχήν· Κορίνθου δὲ ὕστερον τοῦ Μαραθῶνος οὐδένα ὑπολειπομένου παῖδα τοὺς Κορινθίους Μήδειαν μεταπεμψαμένους ἐξ Ἰωλκοῦ παραδοῦναι οἱ τὴν ἀρχήν· βασιλεύειν μὲν δὴ δι' αὐτὴν Ἰάσονα ἐν Κορίνθῳ, Μηδείᾳ δὲ παῖδας μὲν γίγνεσθαι, τὸ δὲ ἀεὶ γινόμενον κατακρύπτειν αὐτὸ εἰς τὸ ἱερὸν φέρουσαν τῆς Ἥρας, κατακρύπτειν δὲ ἀθανάτους ἔσεσθαι νομίζουσαν· τέλος δὲ αὐτήν τε μαθεῖν, ὡς ἡμαρτήκοι τῆς ἐλπίδος, καὶ ἅμα ὑπὸ Ἰάσονος φωραθεῖσαν (οὐ γὰρ αὐτὸν ἔχειν δεομένῃ συγγνώμην ἀποπλέοντα ἐς Ἰωλκὸν οἴχεσθαι), τούτων δὲ εἵνεκα ἀπελθεῖν καὶ Μήδειαν παραδοῦσαν Σισύφῳ τὴν ἀρχήν.* Vgl. *Schol. Eur. Med.* 10, 20: *Ὅτι δὲ*

βεβασιλευκε τῆς Κορίνθου ἡ Μήδεια Εὔμηλος ἱστορεῖ καὶ Σιμωνίδης, Paus. II, 2: Τάφους δὲ Σισύφου καὶ Νηλέως (καὶ γὰρ Νηλέα ἀφικόμενον ἐς Κόρινθον νόσῳ τελευτῆσαι φασι καὶ περὶ τὸν Ἴσθμον ταφῆναι) οὐκ ἂν οὐδ' εἰ ζητοίη τις ἐπιλεξάμενος εὕροι τὰ Εὐμήλου. Νηλέως μὲν γὰρ οὐδὲ Νέστορι ἐπιδειχθῆναι ὑπὸ τοῦ Σισύφου φασί (χρῆναι γὰρ τοῖς πᾶσιν ἄγνωστον εἶναι), Σίσυφον δὲ ταφῆναι μὲν ἐν τῷ Ἰσθμῷ, τὸν δὲ οἱ τάφον καὶ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ (Eumelos Lobeck Aglaophamus p. 284) Κορινθίων ὀλίγους εἶναι τοὺς εἰδότας.

Hieronymus schreibt dem Eumelos noch ein Gedicht *Bugonia* zu. *Varro Re R.* II, 5: *Denique ex hoc putrefacto (tauro) nasci dulcissimas apes mellis matres, a quo eas Graeci βούγονας appellant.* — *Sed bono animo es: non minus tibi satisfaciam, quam qui Bugoniam scripsit.* Da aber der Name βουγενεῖς erst in der alexandrinischen Zeit aufgekommen sein soll (Voss zu Virgil's Landbau S. 821), so kann dieses Gedicht dem alten Eumelos nicht angehören. Irrig hat man statt *Bugonia* vermuthet *Buphonia* oder gar *Theogonia*. Welchert S. 191 ff. Beim *Schol. Pind. Ol.* XIII, 51: Τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων hat man Εὔμηλον emendirt. Sicher ist hier an keinen andern Dichter zu denken. Welcker S. 274 ff.

X. Asios von Samos.

Bei *Athen.* III *p.* 125 B. heisst er ὁ Σάμιος ποιητὴς Ἄσιος ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος, bei *Paus.* VII, 2 ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος. Neben Eumelos, Hesiodos und Pherekydes nennt ihn *Apollod.* III, 8, 2. Er lebte um die zehnte Olympiade. *Mueller de Minerva Pol. p.* 41. Vgl. *Callini Tyrtaei Asii carminum quae supersunt ed. Nic. Bach Lips.* 1831, Nachtrag 1832.

I. *Athen.* XII p. 525 E, F: Ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἄσιον ἔπη (περὶ τῆς τῶν Σαμίων τρυφῆς) οὕτως ἔχοντα·

Οἱ δ' αὖτως φοιτέεσκον, ὅπως πλοκάμους τανύσαιντο,
εἰς Ἥρης τέμενος πεπυκάσμενοι εἵμασι καλοῖς·
χιονέοισι χίτωσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσείοις ἐνὶ δεσμοῖς,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν. τέττιγες ὥς,
δαιδάλεοι δὲ χλιδῶνες ἄρ . . . . . ησαν
ἀμφιβραχιονίσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

V. 3 Näke πέδου, Hermann dabei statt εἶχον ἄχρι, V. 6 Bach ἀριπρεπέες ἐφάνησαν, Dindorf ἄρ' ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν, Hermann ἀρήροτες ἀμφοτέρωθεν, V. 7 Näke ἀμφιβρ. st. ἀμφὶ βραχίοσι νήσαντες.

II. *Paus.* II, 6:

Ἀντιόπη δ' ἔτεκεν Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα δῖον
Ἀσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος
Ζηνί τε κυσσαμένη καὶ Ἐπωπέϊ ποιμένι λαῶν.

III. *Paus.* VIII, 1:

Ἀντίθεον δὲ Πελασγὸν ἐν ὑψικόμοισιν ὄρεσσιν
γαῖα μέλαιν' ἀνέδωκεν, ἵνα θνητῶν γένος εἴη.

IV. *Schol. Od.* δ, 797 *p.* 170 *Buttm.*:

Κοῦραι τ' Ἰκαρίοιο Μέδη καὶ Πηνελόπεια.

V. *Strab. p.* 265 A: Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα, ὅτι τὸν Βοιωτὸν

Λίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδὴς Μελανίππη

ὡς πρὸς ἐκεῖνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην οὐ πρὸς τὸν Μέταβον.

VI. *Paus.* II, 29: Φιόκῳ δὲ Ἄσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας γενέσθαι φησὶ Πανοπέα καὶ Κρῖσον· καὶ Πανοπέως μὲν ἐγένετο Ἐπειὸς ὁ τὸν ἵππον τὸν δούρειον, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν, ἐργασάμενος· Κρίσου δὲ ἦν ἀπόγονος τρίτος Πυλάδης Στροφίου τε ὢν τοῦ Κρίσου καὶ Ἀναξιβίας ἀδελφῆς Ἀγαμέμνονος.

VII. *Ib.* III, 13: Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἄσιός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος. Statt Ἄρειος setzte zuerst *Palmerius Exerc. p.* 384 Ἄσιος. Siebelis denkt an den Ἀρεὺς ὁ Λάκων, dessen ᾄσμα Κύκνος genannt wird (*Anton. Liber.* 12).

VIII. *Ib.* V, 17: Ἄσιος δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀλκμήνην

ἐποίησε θυγατέρα Ἀμφιαράου καὶ Ἐριφύλης εἶναι. Statt Αἴσιος setzte Ἄσιος zuerst Sylburg.

IX. *Ib.* VII, 4: Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν, ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαῖον βασιλεύειν δὲ αὐτὸν τῶν καλουμένων Λελέγων· Ἀγκαίῳ δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ λαβόντι ταῦ Μαιάνδρου Σαμίαν γενέσθαι Περίλαον καὶ Ἔνουδον καὶ Σάμαν καὶ Ἀλιθέρσην καὶ θυγατέρα ἐπ' αὐτῷ Παρθενόπην Παρθενόπης δὲ τῆς Ἀγκαίου καὶ Ἀπόλλωνος Λυκομήδην γενέσθαι. Ἄσιος μὲν ἐς τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐδήλωσεν. *Paus.* IV, 2: Ὁπόσα Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν.

X. *Paus.* IX, 23: Εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτῶον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι (Πτώῳ) ἐπίκλησις καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, ὡς Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐδήλωσεν.

XI. *Apollod.* III, 8, 2: Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν (Καλλιστὼ) μίαν εἶναι τῶν νυμφῶν λέγει, Ἄσιος δὲ Νυκτέως, Φερεκύδης δὲ Κητέως (θυγατέρα).

XI. Chersias von Orchomenos.

Er lebte zur Zeit des Periandros von Korinth (um *Ol.* 38). Vgl. *Plut. Sept. Sapient. Conviv. p.* 156, 163 *sq.* *Paus.* IX, 38: Ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἔπη, ἃ ἐποίησε Χερσίας ἀνὴρ Ὀρχομένιος·

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείας
Ἀσπληδὼν γένεθ' υἱὸς ἀν' εὐρύχορον πτολίεθρον.

Οὐδὲ τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὲ μνήμη, ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Καλλιππος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους· τούτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομένιοι τὸ ἐπὶ τῷ Ἡσιόδου τάφῳ μνημονεύουσι. Dieses Epigramm in zwei Distichen gibt *Paus.* in demselben Kapitel. Vgl. *Tzetz. Hesiod. p.* 14. S. Müller's Orchomenos S. 211.

Dem Xenophanes wird von *Diog. Laert.* IX, 20 *Κολοφὼν κτίσις καὶ εἰς Ἔλεαν ἀποικισμός* an zweitausend Verse zugeschrieben*). *Eust. Il. p.* 780 gibt aus den *Διονυσιακά* eines unbekannten Dichters den Vers (von Zeus bei der Geburt des Bakchos):

Εὖ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι.

Als orphisch werden des Nikias *Βακχικά* angeführt und von denen des Eumolpos bei *Diod.* I, 11 und *Tzetz. Il. p.* 777 der Vers:

Ἀστροφαῆ Διόνυσον ἐν ἀκτίνεσσι πυρωπόν.

D) Priesterlich-mystisches Epos.

I. Epimenides von Kreta.

Vgl. *Heinrich Epimenides* (Leipzig 1801), *Hoeck* Kreta B. 3 S. 246 ff. Von Epimenides, den Solon zur Sühne *Ol.* 46, 3 nach Athen rief, sagt *Paus.* I, 14, nachdem er seines vierzigjährigen Schlafes Erwähnung gethan: *καὶ ὕστερον ἔπη ἐποίησε.* Von ihm werden angeführt bei *Diog. Laert.* I, 10 *Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις, καὶ θεογονία* in fünftausend, *Ἀργοῦς ναυπηγία τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλους* in sechstausend fünfhundert, *περὶ Μίνω καὶ Ραδαμάνθυος* in viertausend Versen. Sonst werden noch von ihm

*) Welcker (Rhein. Mus. III, 358) vermuthet, aus diesem Gedichte sei der bei *Diog. Laert.* VIII, 36 aus Xenoph. (*ἐν ἐλεγείᾳ*) angeführte Vers:

Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον δείξω δὲ κέλευθον

und das Gedicht sei, wie des Panyasis *Ἰωνικά*, in Distichen geschrieben gewesen. *Eust. Od. p.* 1885 spricht von einem *ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας εἴτε Φιλτέας εἴτε Καλλίνος* und hiervon führt *Tzetz. Lyc.* 633 das dritte Buch an. Dass diese Schrift prosaisch gewesen, zeigt besonders das *Etym. M. p.* 795: *Φιλτέας δὲ ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱστορικὸς ὁ τὰ Νάξια συνθείς.* S. *Bach Philetae reliquiae p.* 82, 272. Anders Welcker. Der Amorginer Simonides schrieb eine *ἀρχαιολογία τῶν Σαμίων* wohl in Distichen. Anderes dieser Art übergehen wir.

erwähnt *περὶ χρησμῶν*, aus dem der Vers beim Apostel *Paulus Tit.* I, 12:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται κακὰ θηρία γαστέρες ἀργαί

entlehnt sein soll (*Hieron.* VII *p.* 471, *Socrat.* III, 16, *Nicepk.* X, 26), *καθαρμοί* (*Suid. Strab.* X *p.* 734 *Ἐ. τὸν τοὺς καθαρμοὺς ποιήσαντα διὰ τῶν ἐπῶν*), die *Τελχινιακὴ τέχνη* (*Athen.* VIII *p.* 262 F: *ὁ τὴν T. τ. συνθείς, εἴτ' Ἐπιμενίδης ἐστὶν ὁ Κρὴς ἢ Τηλεκλείδης εἴτ' ἄλλος τις, ἱερούς φησιν εἶναι ἰχθῦας δελφῖνας καὶ πομπίλους. Lobeck Aglaoph. p.* 1183) u. a. Die Aechtheit der *Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις* bezweifelt *Lobeck p.* 1141. Die Schriften *περὶ θυσιῶν, περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας* (*Eratosth. Catast.* 27: *Ἐ. ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν;* der *interpr. Germ. Arat. p.* 43 citirt einen *qui Cretica scripsit*) u. a. waren prosaisch. Wir geben kurz alle uns bekannten Fragmente.

I. *Schol. Oed. Col.* 42, *Tzetz. Lyc.* 406:

Ἐκ τοῦ (*Κρόνου*) *καλλίκομος γένετο χρυσῇ Ἀφροδίτη*
Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι.

Heyne Apollod. p. 6 will *αἰολόδειροι*, Heinrich *αἰολόμορφοι* — unnöthig. Vgl. Voss Mythol. Briefe II, 286.

II. *Paus.* VIII, 18: *Ἐ. δὲ ὁ Κρὴς εἶναι μὲν καὶ οὗτος θυγατέρα Ὠκεανοῦ τὴν Στύγα ἐποίησε, συνοικεῖν δὲ αὐτὴν οὐ Πάλλαντι, ἀλλὰ ἐκ Πείραντος Ἔχιδναν τεκεῖν, ὅστις δὴ ὁ Πείρας ἐστίν.*

III. *Schol. Apoll.* II, 1125: *Καὶ οὗτος* (*Ἡσίοδος*) *μέν φησιν αὐτοὺς* (*Φρίξου παῖδας*) *τέσσαρας Ἄργον Φρόντιν Μέλανα Κυτίσωρον, Ἐ. δὲ καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.*

IV. *Ib.* III, 42: *Ἐ. δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.*

V. *Ib.* IV, 57: *Ἐ. δὲ αὐτὸν* (*Ἐνδυμίωνα*) *παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησὶ τῆς Ἥρας, διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν.*

VI. *Schol. Theocr.* I, 3: *Ἐ. δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους* (*λέγει*). Dasselbe berichtet *Schol. Vat. Eur. Rhes.* 36, wo statt *Ἀρκάδῳ* zu lesen *Ἀρκάδα.*

VII. *Damasc. de princ. p.* 383 *Kopp: Τὸν δὲ Ἐ. δύο*

πρώτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι Ἀέρα καὶ Νύκτα, ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον — ὧν μιχθέντων ἀλλήλοις ὠὸν γενέσθαι, — ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν προελθεῖν. Brandis Handb. der Gesch. der Griechisch-Römischen Philosophie S. 83.

VIII. Nach dem *Schol. Pind. Ol.* I, 127 stimmt Epimenides mit Hesiod (*fr.* XXIX) in der Zahl und den Namen der von Oenomaos Getödteten überein.

IX. *Schol. Eur. Phoen.* 13: Ἐ. Εὐρυκλείαν τὴν Ἐκφαντός φησιν αὐτὸν (Λαΐον) γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα.

X. *Lyd. de mens.* IV, 13: Οἱ περὶ Ἐ. ἄῤῥενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκούρους τὸν μεν Αἰῶνα ὥςπερ μονάδα τὴν δὲ Φύσιν ὡς δυάδα καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς ἐξεβλάστησεν ἀριθμός. S. Zoega's Abhandl. S. 189.

XI. *Schol. Pind. Ol.* VII, 24: Ἐ. δὲ αὐτὴν (Ῥόδον) Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὠνόμασθαι. Böckh erinnert hierbei an einen Epimenides, der in dorischer Sprache über Rhodos geschrieben (*Diog. Laert.* I, 10, 13).

XII. *Aelian. Hist. An.* XII, 7: Λέγει δὲ καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη·

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ σελήνης ἠϋκόμοιο,
ἣ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα
ἐν Νεμέᾳ ἀνάγουσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥραν.

So schrieb *Bentley ad Phalar. p.* 335 den dritten Vers st. ἐν νεμεαίᾳ ἄγουσ'. Vgl. *Heyne Apoll. p.* 142, *Meineke Euphor. p.* 111.

XIII. *Arist. Pol.* I, 2: Ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἰκός ἐστιν, οὓς Χάρωνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐ. δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους.

XIV. *Arist. Rhet.* III, 17: Τὸ γεγονός, ὃ ἐπιστητὸν ἤδη καὶ τοῖς μάντεσιν, ὡς ἔφη Ἐ. ὁ Κρής.

XV. *Interpr. Germ. Arat. p.* 70 *Buhle: Epimenides dicit in Ida utrosque (Iovem et Capricornum) nutritos et ad Titanum bellum cum Iove esse profectum, quem Iuppiter victor astris intulit, quod eius opera di armati essent, itemque matrem eius Capram, quod Dicolon invenisset in mari, ideo piscis cauda notatam.*

II. Musäos.

Unter dem Namen des Musäos wurde schon frühe eine Menge halbmystischer Schriften umhergetragen, die man in das höchste Alterthum hinauf verlegte. Wir übergehen hier die *χρησμοί, τελεταί, καθαρμοί, παραλύσεις, ἀκέσεις νόσων, σφαῖρα, κρατήρ, ὕμνοι*, die *Εὐμολπία ποίησις* oder *ὑποθῆκαι* und sprechen bloss von den epischen Gedichten. Im Allgemeinen vgl. Passow „Musäos" Einleitung. Der *Schol. Apoll.* III, 1178 (aus ihm *Eudoc. p.* 248) berichtet: *Ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας λέγεται, ὡς Κάδμος ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῷ τῆς βοός.* Hierzu kommt hinzu *Lactant. de falsa relig.* I, 21: *Amaltheae corio usum esse pro scuto Iovem contra Titanas dimicantem auctor est Musaeus.* Daneben wird eine *Θεογονία* des Musäos, die nach *Pompon. Sabin. Virg. Aen.* VI, 667 die erste ihrer Art gewesen sein soll, von *Diog. Laert.* I, 3 erwähnt. Zu ihr scheinen die aus Musäos erwähnten mythologischen Bruchstücke zu gehören.

I. *Eratosth. Catast.* 13: *M. γάρ φησι Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ρέας Θέμιδι, Θέμιν δὲ Ἀμαλθείᾳ δοῦναι τὸ βρέφος, τὴν δὲ ἔχουσαν αἶγα ὑποθεῖναι τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία.* Dasselbe bei *Hygin. Astron.* II, 13 und dem *Interpr. German. Arat. p.* 53.

II. *Schol. Apoll.* III, 1034 (Vgl. zu III, 467): *Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι καὶ μιγέντα δοῦναι τῷ Περσεῖ, ἐξ ἧς τεχθῆναι αὐτῷ τὴν Ἑκάτην.*

III. *Ib.* III, 1: *Ἐν τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν πρεσβυτέρων μὲν μετὰ τοῦ Κρόνου γενομένων νεωτέρων δὲ τῶν ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης.*

IV. *Paus.* I, 14: *Ἔπη δὲ ᾄδεται Μουσαίου μέν, εἰ δὴ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι.*

V. *Harpocrat. Μελίτη: Κεκλῆσθαι δέ φησι τὸν δῆμον (Κεκροπίδα) Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.*

VI. *Diog. Laert.* I, 3: *Καὶ τὸν μὲν Μουσαῖον φάναι ἐξ ἑνὸς τὰ πάντα γενέσθαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀναλύεσθαι.*

VII. *Hygin. Astron.* II, 21: *Pleiades appellatae sunt, ut ait Musaeus, quod ex Atlante et Pleione Oceani filia procreatae, quorum quinque Hyades appellatas demonstrat, quod earum Hyas fuerit frater a sororibus plurimum dilectus, qui, quum venans a leone esset interfectus, quinque — lamentationibus assiduis permotae, dicuntur interisse. — Reliquas autem decem sorores deliberasse de sororum morte et earum septem sibi mortem consciisse, quare, quod plures idem senserunt, Pleiades dictas. Interpr. Germ. Arat. p.* 65: *Musaeus filias Atlantis fuisse septem, ex quibus sex clarae sunt una obscura.* Das. *p.* 56: *M. et ista refert: Ex Atlante et Hya duodecim filiae procreatae sunt et filius Hyas, quem dum ab apro vel leone occisum sorores omnes nimis diligentes flerent, obierunt, e quibus quinque stellas figuratas Hyades appellaverunt, septem autem Pleiades.* Vgl. *Serv. Virg. G.* I, 138.

VIII. *Schol. Apoll.* III, 1377: *Περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥαδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται — τὰς δὲ τοιαύτας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένας φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι· τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους* u. s. w.

IX. *Ib.* IV, 156: *Ἡ δὲ ἄρκευθος Ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων.*

X. *Arist. H. Anim.* VI, 6, *Plut. Marius* 36 (vom Adler): *Ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Μουσαίου ἔπεσιν·*

Ὃς τρία μὲν τίκτει δύο δ' ἐκλέπει ἓν δ' ἀλεγίζει.

XI. Noch kommen einzelne Aussprüche vor. Bei *Arist. Polit.* VIII, 5:

Βροτοῖς ἥδιστον ἀείδειν.

Homer soll Folgendes von Musäos nachgeahmt haben (*Clem. Strom.* VI *p.* 618 *sq.*):

Ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνονὸ ἰσχύος ἐστίν.
Ὡς δ' αὔτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα
ἄλλα μὲν ἐν μελίῃσιν ἀποφθίνει ἄλλα δὲ φύει·
ὣς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἐλίσσει.

Und das Fragment der Melampodie V S. 55 soll wörtlich aus Musäos sein.

Zwei Erwähnungen kommen aus einem Gedichte *περὶ Ἰσθμίων* vor. *Schol. Apoll.* III, 1239: *Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γίνεσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι τὸν δὲ Μελικέρτου. Schol. Eur. Med.* 9: *Ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς ἀκραίας Ἥρας ἑορτῶν ἐκτιθείς.* Die Isthmien könnten dem Ephesier Musäos angehören. Passow S. 90 f. Der Schrift *περὶ Θεσπρωτῶν*, die Eugammon ausgeschrieben, thut nur *Clem. Strom.* VI *p.* 751, dem *Euseb. Praep. ev.* X, 12 folgt, Erwähnung.

III. Orphisches.

Unter den sogenannten orphischen Gedichten sind epischerzählend die *Θεογονία* (*Menander* bei *Walz p.* 144, 150, *Alex. Aphrod. Arist. Meteor.* II *in.*) und die *κατάβασις εἰς ᾅδου*, letztere dem Prodikos zugeschrieben oder dem Kerkops, dem Pythagoräer (*Clem. Strom.* I *p.* 397, *Suid.*). Vgl. *Lobeck Aglaophamus lib.* II, Bode *Orpheus poetarum graecorum antiquissimus*, Brandis S. 59 ff.

1. *Θεογονία.*

I. Als Anfang führt *Ioannes Malela p.* 41 an (die drei ersten Verse *Tzetz. Il. p.* 777 *sq.* und das Ganze, nur nicht genau, *Cedrenus p.* 57):

Ὦ ἄναξ Λητοῦς υἱ' ἑκατήβολε Φοῖβε κραταιὲ
πανδερκὲς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων
Ἥλιε χρυσέαισιν ἀειρόμενε πτερύγεσσι,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παρὰ (παραὶ) σέο ἔκλυον ὀμφὴν
σεῦ φαμένου σὲ δέ γ'αὐτὸν, ἑκήβολε, μάρτυρα θείην.

II. Das Erste, was vor der Welt da war, war der *Χρόνος* (*Proclus Crat.* 71, *Tim.* I, 86 u. A. *Lobeck* 470 ff.), von dem *Χάος* und *Αἰθήρ* (*Procl. Tim.* I, 54, II, 117). Vom Chaos (*Simplic. Ausc.* IV, 123):

Οὐδέ τι πεῖρας ἔην οὐδὲ (οὐ) πυθμὴν οὐδέ τις ἕδρη

(*Procl. Parmen.* VI, 101 führt an οὐδέ τι πεῖρας ἔπῃν). *Syrianus Metaph.* II *p.* 33 A (vgl. *Simplic.*):

Χάος καὶ μέγα χάσμα πελώριον ἔνθα καὶ ἔνθα. *Procl. Tim.* II, 117: Οὔτε δὲ πέρας οὔτε πυθμὴν οὔτε ἕδρα περὶ αὐτήν ἐστιν, ἀζηχὲς δὲ αὖ σκότος καὶ αὕτη ὀνομάζοιτο ἄν, *Parmen.* VII, 168: Ἀδιακρίτων πάντων κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην, φησὶν ὁ Θεόλογος.

III. *Damasc. Quaest.* 147 (vgl. *Simpl. Ausc.* I, 31 B):

Ἔπειτα δ' ἔτευξε μέγας Χρόνος αἰθέρι δίῳ
ὠεὸν ἀργύφεον.

Procl. Crat. 79, *Tim.* III, 160, *Parmen.* VII, 153, *Euclid. Elem.* II, 43:

Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

Ὡρμήθη δ' ἀνὰ κύκλον ἀθέσφατον. Brandis S. 60 f.

IV. Aus dem Weltei entwickelt sich *Μῆτις, Φάνης, Ἡρικεπαῖος* (*Cedren. p.* 57). *Hermias Phaedr. p.* 141 (V. 3, 4 *Procl. Tim.* II, 132):

Πρωτόγονόν γε μὲν οὔτις ἐπέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
εἰ μὴ Νὺξ ἱερὴ μούνη· οἱ δ' ἄλλοι ἅπαντες
θαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον·
τοῖον ἀπέστραπτεν χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος.

Procl. ἀπέστιλβεν. *Procl. Crat.* 36, *Tim.* II, 137, *Damasc.* 346 u. A.

Εὐδαίμονα σέμνον
Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτόν, ὃντε Φάνητα
πρωτόγονον μάκαρες κάλεον κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον.

Etym. M. v. Φάνης:

Τὸν δὲ καλέουσι Φάνητα
ἀθάνατοι, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο.

Clem. Strom. VI *p.* 672:

Ἀρχαίου σχισθέντος ὑπὲκ πολυχανδέος ᾠοῦ.

Ἀρχαίου emendire ich statt κραμαίου. Lobeck ἀκμαίου. Hermann denkt an Ἡρικεπαῖος. Vgl. ἀρχαίου χάους *Argon.* 15. *Lactant. inst. div.* I, 5:

Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος Αἰθέρος υἱός *).

*) Diese Vorstellungen befanden sich nach *Damascius* 380 ἐν ταῖς φερομέναις ψαψφδίαις Ὀρφικαῖς. Derselbe erwähnt noch

V. *Athen.* XX, 296:

Αὖτε Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δαιμὴν
νηδύος ἐξ ἱερῆς προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαίται μὲν ἀπὸ κρατὸς καλάν τε πρόσωπον
ἦν ἐσιδεῖν τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρου (αὖτε schreibe ich statt ἄν δέ oder τὸν δέ, τὴν δέ). *Procl. Tim.* II, 137, IV, 267 (Vgl. *Aloib.* 65):

Αὐτὸς ἐῆς γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κούριον ἄνθος

(Phanes liebt seine Tochter, die Nacht. *Κούριον* für *κούριμον* Hermann).

Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον αἰκὺν ἔρωτα.

Procl. 102 (*Βρόμιος* heisst *Φάνης*):

Βρόμιός τε μέγας καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.
Καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ καὶ Ἔρως πολυτερπής.

Dem. *Alcib.* 66, 233:

Ἄβρὸς Ἔρως καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος.
Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐποιχνεῖ

(*Lob.* ἐποιχνεῖ st. ἐπίσχνη, ἐπ' ἴχνη).

VI. Phanes, den *O.* κληῖδα νόου genannt (*Procl. Tim.* IV, 267), erschafft die Welt. Brandis S. 61. *Lactant.* a. a. O., *Procl. Tim.* I, 38, *Simplic. Auxc.* IV, 150:

Ἔκτισεν ἀθανάτοις δόμον ἄφθιτον.

---

zweier anderen Ansichten. Zu der einen *κατὰ τὸν Ἱερώνυμον καὶ Ἑλλανικόν* gehört sicher der Vers bei *Athenag.* XVIII, 18:

Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Die dritte schrieb er dem Peripatetiker Eudemos zu. Hierhin zieht *Lobeck Procl. Tim.* 130, der von Orpheus erwähnt: *Πρώτος γοῦν ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζώων κεφαλὰς φέρει καὶ ἵππους ταυρίους ὄφιας χαροπού τε λέοντος* (woraus er macht:

Κρίου καὶ ταύρου τ' ὄφιας χαροπού τε λέοντος). — *Καὶ ἐν αὐτῷ πρώτῳ τὸ θῆλυ καὶ ἄῤῥεν·*

Θῆλυς καὶ γενέτωρ κρατερὸς θεὸς Ἡρικεπαῖος.

Dazu bei *Herm. Tim.* 137:

Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα (*Aeph. fr.* II, 2).

Χρυσείαις πτερύγεσσι φορεύμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

Suid. v. Φάνης (*Suidae. p.* 448): *Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εἰσηγήσθη ὁ Φάνης αἰδοῖον ἔχων περὶ τὴν πυγήν.*

Διώρισέ τ' ἀνθρώποισι
χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἕδος, οὔ μέσος ἄξων
ἠελίου τρέπεται πατινεύμενος οὔτε τι λίην
ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς οὔτ' ἔμπυρος ἀλλὰ μεσηγύς·
τοῖον ἑλὼν διένειμε θεοῖς θνητοῖσί τε κύσμον (*fr.* XI Note).

Von der Sonne *Macrob. Sat.* I, 17. 18, *Procl. Tim.* V, 308:

Τήκων αἰθέρα δῖον ἀκίνητον πρὶν ἐόντα
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
*ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον**)
Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον·
ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε Διώνυσος τ' ἐπεκλήθη,
οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον,
ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε προσωνυμίας πρὸς ἕκαστον
παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν ἀμειβομένοιο χρόνοιο·
Ἥλιον, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Von der Bildung des Mondes *Procl.* III, 154, IV, 283, 256, I, 29:

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείριτον, ἣν τε σελήνην
ἀθάνατοι κλῄζουσιν ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην,
ἣ πόλλ' οὔρε' ἔχει πόλλ' ἄστεα πολλὰ μέλαθρα. —
Ὅφρ' ἐν μηνὶ τρέπῃ, ὕπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν. —
Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένῃ καὶ ἀπείριτος αἰών.

Von Phanes spricht der Vers bei *Procl.* II, 95:

(*Τάῦτα*) *πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές.*

VII. Der Nacht übergibt Phanes die Herrschaft. *Procl. Crat.* 59, *Herm. Phaedr.* 145:

Σκῆπτρον δ' ἀριδείκετον εἶο χείρεσσι
θῆκε θεᾶς νυκτὸς (ἵν' ἔχῃ) βασιληΐδα τιμήν.
Μαντοσύνην δέ οἱ δεᾶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντων.

Ohne Namen führt *Procl. Crat.* 97 an:

Θεᾶν τροφὸς ἀμβροσίη Νύξ.

Herm. p. 141, 144, *Procl. Tim.* III, 137:

Ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε,

---

*) *Diodor.* I, 11 führt an:

Τούνεκά μιν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον.

V. 2 ist wohl *δῶρον* zu lesen.

δεῖξεν τ' ἐξ ἀφανῶν φανερούς, οἵτ' εἰσὶ γενέθλη.
(δεῖξεν st. δεῖξαι Lob.) Achill. Tat. Arat. 85: Ὁ τοῦ Ὀρφέως Οὐρανὸς ὅρος καὶ πάντων φύλαξ εἶναι βούλεται.

Kinder des *Uranos* und der *Ge* (*Athenag.* XVIII, 18). *Herm.* 141, *Procl. Tim.* II, 100:

Οἱ Ζηνὶ βρόντην τε πόρον τεῦξάν τε κεραυνόν
πρῶτοι Τεκτονόχειρες, οἱ Ἥφαιστον καὶ Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει.

Von der τρίτη γονή der Ge *Procl. Tim.* III, 137, V, 295, *Damasc.* 187, *Athenag.* a. a. O.:

Ἕπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας ἐλικωπίδας ἀγνάς
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας.
Θυγατέρας μὲν (πρῶτα) Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθὺν
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον Θείαν τε μάκαιραν
ἠδὲ Διώνην τίκτεν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν
Φοίβην τε Ρείην τε Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
Κούρους δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὕνεκα τισάσθην μέγαν Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Κοῖόν τε Κρεῖόν τε μέγαν Φόρκυν τε κραταιόν
καὶ Κρόνον Ὠκεανόν θ' Ὑπερίονα τ' Ἰάπετον τε.
Ἐκ πάντων δὲ Κρόνον Νὺξ ἔτρεφε καὶ ἀτίταλλεν. —
Ὡς ἐνόησ' αὐτοὺς (μὲν) ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας
καὶ φύσιν ἐκνομίην . . . . . ,
ῥίπτε βαθὺν γαίης ἐς Τάρταρον (Uranos die Hekatoncheiren und Kyklopen).

VIII. *Procl. Tim.* V, 295 *sq.*:

Ἔνθ' οὖν Ὠκεανὸς μὲν ἔνι μεγάροισιν ἔμιμνεν
ὁρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι ἢ πατέρα ὃν
γυιώσῃ τε βίης καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιτο
σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἳ πεπίθοντο
μητρὶ φίλῃ, ἢ τούς γε λιπὼν μένοι ἔνδον ἔκηλος·
πολλὰ δὲ πορφύρων μένεν ἥμενος ἐν μεγάροισι
σκυζόμενος ᾗ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

(Für γνώσῃ Lobeck γνιώσῃ, für ἥμενος Hermann ἧμενος). Kronos führt gegen Uranos, der den Söhnen prophezeit (*Procl. Tim.* I, 54, 57):

Τιτῆνες κακομῆται ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες. —
Καὶ κρατεροί περ ἐόντες ἀμείνονος ἁψιάσαντες
ὕβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀταρθαλίης ὑπερόπλου. . .

IX. Die Titanen unter Kronos. *Plat. Cratyl. p.* 402:
Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίῤῥοος ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ἔπνιε. *Lact.* I, 13:
Πρώτιστος μὲν ἄγασσεν ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν,
ἐκ δὲ Κρόνου γένετ' αὖτις ἄναξ μέγας εὐρυόπα Ζεύς.
Procl. Hes. Erg. 126: Ὁ μὲν Ὁ. τοῦ ἀργυροῦ γένους βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρόνον, 113: Τὸν Κρόνον ἀεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ γενείου τρίχας φησὶν Ὁ., *Theol.* V, 10: (Ὁ.) ἀεὶ μελαίνας τὰς τοῦ Κρονίου προσώπου τρίχας μυστικῶς λέγει καὶ μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιάς. — Ὁ Ὁ. — διατάττεται ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν . . καθαροῦ γενείου . . διερὰς χαίτας εὐώδεας οὐδὲ . . . . ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθεϊ λευκῷ . . ἀλλ' ἐριθηλέα λάχνην. Grösstentheils mit Hermann schreiben wir:

Ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι
ἀθάνατον τ' αἰῶνα λαχεῖν καθαροῖο γενείου
καὶ διερὰς χαίτας εὐώδεας οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
γήραος ἠπεδάνοιο μιγήμεναι ἄνθεϊ λευκῷ
. . . . . ἀλλ' αἰεὶ ἐριθηλέα λάχνην. Von den Menschen hiess es (*Plut. Symp.* VIII, 4):
Ζῷον δ' ἴσον ἐπροκόμπισι
φοινίκων ἔρνεσσι. Okeanos wohnte Θεσπεσίοις (αἰσι) ῥεέθροις und Ge gebar den Nereus, Thaumas, Eurybias
Πόντῳ φιλότητι μιγεῖσα (*Procl.* 295).

X. Zeus wird geboren und bemächtigt sich der Herrschaft. *Procl. Tim.* II, 121: Μένει πάρθενος (Themis) κατὰ τοὺς χρησμοὺς τῆς Νυκτός
Ἧς τ' ἂν παῖδα τέκοι Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Herm. Phaedr. p. 48: Ἀδράστεια — ἀδελφὴ τῆς Εἴδης·
Εἴδη τ' εὐειδὴς καὶ ὁμόσπορος Ἀδρηστείη,
ἣ, καὶ πρὸ ἄντρου τῆς Νυκτὸς ἠχεῖν λέγεται τοῖς κυμβάλοις·
Παλάμῃσι δὲ χάλκεα ῥόπτρα
δῶκεν Ἀδρηστείῃ. Von derselben *Procl. Theol.* IV, 16:
Χάλκεα ῥόπτρα λαβοῦσα καὶ τύμπανα ἠχήεντα (τ. ἦ.

Lob. statt τύμπανον αἴγηκες). Drei Kureten tanzen um Zeus (*Procl.* V, 3, VI, 13). Kronos wird von Honig trunken, worauf zu beziehen (*Procl. Polit.* 388, *Clem. Strom.* VI, 751):

Ἔνθα Κρόνος μὲν ἔπειτα φαγὼν δολόεσσαν ἐδωδὴν
κεῖτο μέγα φέγκων (*Lob.* ῥέγκων st. ἐλέγχων).
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
ἥρει πανδαμάτωρ (*Od.* ι, 371). *Porphyr.* A. N. 16: Ἡ Νὺξ τῷ Διῒ ὑποτιθεμένη τὸν διὰ τοῦ μέλιτος δόλον·

Εὖτ' ἂν δή μιν ἴδηαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον,

ὃ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος καὶ δεθεὶς ἐκτέμνεται ὡς Οὐρανός. *Procl. Tim.* III, 156 erwähnt zwei Aphroditen bei der Entmannung des Uranos und eine andere von Zeus mit der Dione.

Μηδέα δ' ἄμ πέλαγος πέσεν ὑψόθεν, ἀμφὶ δε τοῖσι
λευκὸς ἐπιπλώουσιν ἑλίσσετο παντόθεν ἀφρός·
ἐν δὲ περιπλομέναις ὥραις ἐνιαυτὸς ἔτικτε
παρθένον αἰδοίην, ἣν δὴ παλάμαις ὑπέδεκτο
γεινομένην τὸ πρῶτον ὁμοῦ Ζῆλός τ' Ἀπάτη τε.
Τὸν δὲ πόθος πλέον εἶλ', ἀπὸ δ' ἔκθορε πατρὶ μεγίστῳ
αἰδοίων ἀφροῖο γονή, ὑπέδεκτο δὲ πόντος
ὑπέρμα Διὸς μεγάλου, περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
ὥραις καλλιφύτοις τὴν ἀγερωχέλωτ' Ἀφροδίτην.

Zeus fragt die Nacht (*Procl. Tim.* II, 63, 96, V, 294, *Simpl. Ausc.* IV, 150):

Μαῖα θεῶν ὑπάτη Νὺξ ἄμβροτε, πῶς, τάδε φράζε,
πῶς χρὴ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;

Auf die Antwort der Nacht fragt er von Neuem:

Πῶς δέ μοι ἓν τὸ τὰ πάντ' ἔσται καὶ χωρὶς ἕκαστον;

Und sie räth ihm:

Αἰθέρι πάντα περιξ ἀφάτῳ λάβε τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανόν ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον ἐν δὲ θαλάσσαν
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστέφανωται.
αὐτὰρ, ἐπὴν δεσμὸν κρατερὸν ἐπὶ πᾶσι τανύσσῃς,
σειρὴν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα . . .

Zum Kronos spricht er (vgl. auch *Procl. Alc.* 74, *Olympiod.* 15):

Ὄρθου δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετα δαίμον.

XI. Zeus verschlingt die Welt, um sie wieder an's frohe Licht zu bringen: *Procl. Tim.* II, 96:

1. *Τούνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη*
αἰθέρος εὐρείης ἠδ' οὐρανοῦ ἄγλαον ὕψος
πόντου τ' ἀτρυγέτου γαίης τ' ἐρικυδέος εὖρη
ὠκεανός τε μέγας καὶ νείατα τάρταρα γαίης
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος ἄλλα τε πάντα
πάντες τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θέαιναι,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα καὶ ὕστερον ὀππόσ' ἔμελλεν,
ἐγγένετο, Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύῤῥα πεφύκει.

Ders. *Parm.* IV, 227:

Αὖτη δὲ Ζηνὸς ἐν ὄμμασι πατρὸς ἄνακτος
ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα καὶ ὕστερον ὀππόσ' ἔμελλεν.

V. 1 liest *Lob.* αὐτόθι δή.

2. *Ζεὺς πρῶτος γένετο Ζεὺς ὕστατος ἀργικέραυνος*
Ζεὺς κεφαλὴ Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ζεὺς βασιλεὺς Ζεὺς αὐτὸς ἁπάντων ἀρχιγένεθλος·
ἓν κράτος εἷς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἁπάντων.
ἓν δὲ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται,
πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γαῖα καὶ αἰθὴρ νύξ τε καὶ ἦμαρ.

V. 5 bei *Procl.* auch sonst, V. 2 *Theol.* VI, 8, V. 2, 3 sehr häufig, nur ἀρχή st. κεφαλή (*Lob.* 529 *sq.*), V. 5—7 bei *Clem. Strom.* VI, 736. Die Verse stehen mit einigen vermehrt am Ende des Buches *de mundo*, vielfach weiter ausgeführt aber bei *Euseb. Praep. ev.* III, 9, *Stob. Ecl. phys.* I, 3. *Tzetz. Lyc. p.* 259 führt V. 1, 2 als aus einem orphischen Hymnus an. In jenen Erweiterungen schliessen sich an V. 7 an die Verse bei *Procl.* 63, 99:

3. *Πάντα τάδε κρύψας αὖτις φάος ἐς πολυγηθὲς*
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι θέσκελα ἔργα.

Clem. a. a. O. hat diese Verse, wie sie auch *de mundo* stehen:

Πάντας γὰρ κρύψας αὖτις (καὖθις) φάος ἐς πολυγηθὲς
ἐξ ἱερῆς κεφαλῆς ἀνενέγκατο μέρμερα ῥέζων.

4. *Ὡς πότε πρωτογόνοιο χανὼν μένος Ἠρικεπαίου*
τῶν πάντων δὲ δέμας εἶχεν ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,

μίξε δ' ἐοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμίν τε καὶ ἀλκήν·
τούνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Procl. a. a. O. Lies V. 2 τῶν πάντῳν δέμας εἶχεν ἔπειθ' ε. γ. κ. **Procl. Crat.** 53: Ὁ. δημιουργοῦντα αὐτὸν (Δία) τὴν οὐρανίαν πᾶσαν γενεὰν παραδίδωσι καὶ ἥλιαν ποιοῦντα καὶ σελήνην καὶ τοὺς ἄλλους ἀστρῴους θεοὺς δημιουργοῦντα δὲ καὶ τὰ ὑπὸ σελήνην στοιχεῖα. Bei der Bildung der Welt steht die Δίκη dem Zeus bei (**Procl. Tim.** V, 310, **Theol.** VI, 8):

Τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφέσπετο πᾶσιν ἀρωγός *).

XII. Die einzelnen Götter. Von der Demeter (**Procl. Crat.** 96, 161):

Ῥείην τὸ πρὶν ἐοῦσαν, ἐπεὶ Διὸς ἔπλετο μήτηρ.
Μήσατο γὰρ προπόλους καὶ ἀμφιπόλους καὶ ὑπηδούς
μήσατο δ' ἀμβροσίην καὶ ἐρυθροῦ νέκταρος ἄρθρον
μήσατο δ' ἀγλαὰ δῶρα μελισσάων ἐριβόμβων.

Procl. 85: Ἄνω μὲν γὰρ οὖσα Ῥέα ἐστὶ κάτω δὲ μετὰ τοῦ Διὸς Δημήτηρ. Zeus verbindet sich mit der Here, die ἰσοτελὴς heisst (**Procl. Tim.** II, 137, V, 315). Von Athene (**Procl. Tim.** I, 41, 51 *sq.*, **Polit.** 377):

Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.
Ὅφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο. (Beide Verse von ihrer Geburt.)
Δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νόου κράντειρα τέτυκται.
Ἀρετῆς ὄνομ' ἐσθλὸν
κλήζεται.
Ἥδε γὰρ ἀθανάτων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπάσεων
ἰστὸν ὑφήνασθαι (oder ἐποίχεσθαι) ταλασήϊα τ' ἔργα
πινύσσειν.

---

*) **Syrian. Metaph.** 114 A führt über die aufeinanderfolgenden Weltherrscher folgende Verse an:

Τοῖον ἑλὼν διένειμε θεοῖς θνητοῖσί τε κόσμον (fr. VI, 6),
οὗ πρῶτος βασίλευσε περικλυτὸς Ἠρικεπαῖος (V. 2 hat **Procl. Tim.** V, 291 καὶ πρῶτος βασιλεύς). Von der Νύξ:
Σκῆπτρον ἔχουσ' ἐν χερσὶν ἀριπρεπὲς Ἠρικεπαίου.
Von Οὐρανός:
Ὅς πρῶτος βασίλευσε θεῶν μετὰ μητέρα Νύκτα. Von Zeus:
Ἀθάνατον βασιλῆα θεῶν πέμπτον τε γενέσθαι.

Sie ist ἡγεμὼν der Kureten, von denen sie mit dem Oelzweig bekränzt wird (*Procl. Polit.* 387, *Theol.* V, 3). Von Aphrodite: *Procl. Tim.* II, 101: *Οἱ θεόλογοι τῷ Ἡφαίστῳ τὴν Ἀφροδίτην συζεύξαντες οὕτως αὐτὸν φασιν χαλκεύειν τὸ πᾶν καὶ αὖ ἐξ Ἡφαίστου καὶ Ἀγλαΐας Εὔκλειαν καὶ Εὐσθένειαν ἀπογεννῶσι καὶ Εὐφήμην καὶ Φιλοφροσύνην.* Von Artemis, Persephone, Hekate (*Procl. Crat.* 112, *Theol.* 353):

Ἀτελὴς (τε) γάμων καὶ ἄπειρος ἐοῦσα
παιδογόνου λοχίης πάσης ἀνὰ πείρατα λύει.

Πλουτώνη τε (καὶ) Εὐφροσύνη Βένδις τε κραταιή (Namen der Hekate). Demeter sagt zur Kore, die *μουνογένεια* heisst (*Procl. Tim.* II, 139), nach *Procl.* 102:

Αὐτὰρ Ἀπόλλωνος θαλερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα
τέξεαι ἀγλαὰ τέκνα πυριφλεγέθοντα προσώποις. Das. 112 und beim *Schol. Apoll.* III, 467:

Ἐννέα θυγατέρας γλαυκώπιδας ἀνθεσιουργούς.

Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν. Pluto raubte sie in der Gegend des Okean (*Schol. Hes. Theog.* 914), obgleich die Korybanten ihr zur Bewachung gegeben waren (*Procl. Theol.* VI, 13). Ihre Kinder sind die Eumeniden (*Procl. Crat.* 100, *Apul. de orthogr.* 131).

XIII. Zagreus, Sohn der Kore und des Zeus (*Athenag.* 32). Zeus naht ihr als *δράκων*. *Procl. Tim.* V, 307: *Ὁ. — προελθοῦσαν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς οἴκων ἀτελεῖς τε καταλείπειν τοὺς ἱστοὺς καὶ ἁρπάζεσθαι (φησί).* Hierhin gehört der Vers bei *Tzetz. Il. p.* 760:

Ἱστὸν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόνον ἀνθεμόεσσαν. Zeus setzt den Zagreus auf den Thron und spricht (*Procl. Crat. p.* 59):

Κλῦτε, θεοί, τόνδ' ὔμμιν ἐγὼ βασιλῆα τίθημι. Von ihm heisst es (*Procl.* V, 334, 336):

Καίπερ ἐόντι νέῳ καὶ νηπίῳ εἰλαπιναστῇ
κραῖνε μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἐπέκραινε.

Hüter des Zagreus sind Apollo und die Kureten (*Procl. Alcib.* 83, *Theol.*) V, 35. Nach *Clem. Strom.* VI, 751 brauchte Orpheus wörtlich *Il. ρ*, 53 *καὶ τὰ ἑξῆς* von dem *Διονύσου ἀφανισμός*. Hierhin zieht *Lob.* den Vers bei *Tzetz.* a. a. O.:

Ἕκτον ἔτος, τὸ μὲν οὔτις ἐπέφρασεν οὐδ' ἐνόησεν. Ueber die List der Titanen zwei Verse aus der τελετή bei *Clem. Cohort. p.* 11. Von der Zerreissung des Zagreus (*Procl. Tim.* III, 184):

Μρύνην γὰρ κραδίην νοερὴν λίπον.

Ἑπτὰ δὲ πάντα μέρη κούρου διεμοίρισαντο. Nach *Clem.* a. a. O. kochten sie die Glieder des Zagreus, ὀβελίσκοις περιπείραντες

ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο (*Il. β*, 426). *Clem.* berichtet weiter: Ἀθηνᾶ μὲν οὖν τὴν καρδίαν Διονύσου ὑφελομένη Παλλὰς ἐκ τοῦ πάλλειν τὴν καρδίαν προσηγορεύθη. Vgl. *Procl. Alcib.* 44. Bei demselben *Crat.* 112:

Ἡ δ' ἄρα δὶ' Ἑκάτη παιδὸς μέλη αὖθι λιποῦσα

Λητοῦς εὐπλοκάμοιο κόρη προσεβήσατ' Ὄλυμπον.

Zeus verschlingt das Herz des Zagreus, der von Neuem ersteht (*Diod.* III, 61). *Procl. Alcib.* 114 bringt drei Verse bei, in denen er Οἶνος heisse:

Οἴνου δ' ἀντὶ μιῆς τριπλῆν μετὰ ῥίζαν ἔθεντο.

Οἴνου πάντα μέλη κόσμῳ λάβε καί μοι ἔνεικε.

Οἴνῳ ἀγαιομένη κούρῳ Διός. Die Titanen werden bestraft. *Procl. Tim.* I, 53:

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης

πείρασιν ἐν γαίης (*Hes, Theog.* 317). Aus der Asche der Titanen entstehen die Menschen (*Dio Chrys.* XXX, 550, *Lob.* 566).

XIV. Dionysos. *Procl. Tim.* II, 124: Ἡ Ἵππα — παρὰ τῷ Θεολόγῳ λίκνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη καὶ δράκοντι αὐτὸ περιστέψασα τὸ κραδιαῖον ὑποδέχεται Διόνυσον· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτὴν καὶ προελθὼν ἐπὶ τὸ νοητὸν αὐτὴν ἀνάγει καὶ τὴν ἑαυτοῦ πηγήν· ἀπείγεται γὰρ πρὸς τὴν Ἴδην· διὸ καὶ συλλαμβάνεσθαι ἡ Ἵππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διΐ· — τοῦτο δὲ ὅμοιον τῷ παρ' Ὀρφεῖ·

Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο. Hierhin gehören wohl die Worte über ihn bei *Olympiod. Phaed.* 32:

Ἄνθρωποι δὲ τελήεσσας ἑκατόμβας

πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτεσσιν

ὄργια (τ') ἐκτελέσουσι λύσιν προγόνων ἀθεμίστων

μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, οὕς κ' ἐθέλῃσθα,
λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴτρου.

XV. *Eust. Dion.* 1 führt aus Ὁ. ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας (*Schol.* das. 3 Κόρης) an:

Κύκλον τ' ἀκάματον (*Schol.* αἰέναον) καλλιῤῥόου Ὠκεανοῖο,
ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ (*Schol.* περί νιν) ἔχει ἀμφιελίξας
(*Schol.* ἀμφιέλισσε). Dass diese Stelle, das τὸ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας, nur ein Theil der Theogonie gewesen, ist Lobeck's scharfsinnige Vermuthung (*p.* 606 *sq.*).

XVI. Ob die Erwähnung der Τύχη (*Simpl. Ausc.* II, 74), der Sinope als Tochter des Ares und der Aegina (*Schol. Apoll.* II, 953), des von Asklepios auferweckten Hymenäos (*Schol. Pind. Pyth.* III, 96, *Apollod.* III, 10, 12), ferner die Verse beim *Schol. Apoll.* III, 1:

Οὐδέ τι λήθονται Μουσέων βροτοί, αἳ γὰρ ἔασι
κοίρανοι, οἷσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἐρατειναί
(ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ὀρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται),

bei *Tzetz. Il. p.* 760, 826:

Ἕκτῃ ἐν ἠριγενεῖ ῥοδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ·
Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων.
Ὕπνον, ὅς οὐκ μ' ἐᾷ λιγὺν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰαύειν,
ἱστάμενος ἀπάλοισιν ὀνείρασιν ἄν πᾶσαν ὄρφνην

(Lies mit *Lob.* Οὐδὲ μ' ἐᾷ λ. ὕ. u. V. 2 ἐν ὀ. π. ἂν ὀ.) u. A. hierhingehört, bleibt zweifelhaft.

Nach *Iust. Mart. Cohort.* 16, 18, *Tzetz. Il. p.* 760 begann Orpheus ein Gedicht:

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου *).

---

*) Wir fügen zu dem von *Lob.* Gesammelten jetzt noch hinzu *Cramer Anecd.* I, 39: Ὁ θεόλογος εἰς τὰ ἔπη·

Καὶ γὰρ ἀγοῦ πίπτοντος ὕλος στρατὸς εἰς χθόνα πίπτει,

wo wir st. αὐτοῦ setzen ἀγοῦ mit dem *Etym. Gud. p.* 95, das denselben Vers hat. Die Verse, die daselbst IV p. 251 neuhinzugekommen sind, gehören ebensowenig zur Theogonie, als der schon bekannte *p.* 254 wiederholte. Zur κατάβασις dürfte man vielleicht ziehen *Serv. Aen.* VI, 392: *Lectum est in Orpheo, quod, quando Hercules ad inferos descendit, Charon territus eum statim suscepit, ob quam rem anno integro in compedibus fuit.*

Indem wir das, von dem es ganz zweifelhaft bleibt, wohin es gehört, zur Seite lassen, thun wir nur noch der

Ἱεροὶ λόγοι

Erwähnung ἐν ῥαψωδίαις κδ', die *Lob.* für dasselbe Gedicht mit der Theogonie hält. Das *Etym. M.* führt aus dem achten Buche des ἱερὸς λόγος an:

Οὓς κάλεουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μαχάρεσσιν,
οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Dass aber hieraus die Verse seien, die *Clem. Cohort. p.* 63 τὸν ἱερὸν ὄντως λόγον nennt, ist eine gewagte Vermuthung. Die ἱεροὶ λόγοι schreibt *Clem.* dem Kerkops, Suidas ihm oder dem Theognetos zu.

IV. Onomakritos von Athen.

Von ihm, dem Zeitgenossen und Freunde des Hipparchos, dem Verfälscher der Orakel, kommen Erwähnungen epischer Gedichte bei *Pausanias* vor. I, 22: Ἐγὼ δὲ ἔπη μὲν ἐπελεξάμην, ἐν οἷς ἐστι πτέσθαι Μουσαῖον ὑπὸ Βορέου δῶρον, δοκεῖν δέ μοι πεποίηκεν αὐτὰ Ὀνομάκριτος. VIII, 31: Τοῦτον τὸν Ἡρακλῆν εἶναι τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων Ὀνομάκριτός φησιν ἐν τοῖς' ἔπεσι. 38: Παρὰ δὲ Ὁμήρου Ὀ. παραλαβὼν τῶν Τιτάνων τὸ ὄνομα Διονύσῳ τε συνέθηκεν ὄργια καί εἶναι τοὺς Τιτᾶνας τῷ Διονύσῳ τῶν παθημάτων ἐποίησεν αὐτουργούς. Endlich heisst es IX, 35, Onomakritos (ἔν ἔπεσιν τοῖς Ὀνομακρίτου) stimme in den Namen und der Zahl der Chariten mit Hesiod überein (*fr.* LXIX).

V. Aristeas von Prokonnesos.

Nach Suidas um die Zeit des Kyros, von dessen Leben Wunderbares berichtet wird, grade wie auch von Abaris dem Hyperboräer, den Eusebios *Ol.* 54 und 82, Andere *Ol.* 21 setzen und Hippostratos gar *Ol.* 3. Von Abaris werden ausser χρησμοί und καθαρμοί Gedichte von der Vermählung des Flusses Hebros und der Ankunft des Apollo bei den Hyperboräern erwähnt*). Von des Aristeas

*) Aus der Schrift des Heraklides Pontikos τῶν εἰς τὸν Ἄβαριν ἀναφερομένων werden Stellen angeführt bei *Bekk. Anecd. p.* 145, 178 (ἐν δευτέρῳ), die Erdichtungen desselben zu erzählen scheinen.

Ἀριμάσπεια

(τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη, nach *Suid.* ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν βιβλία γ') sind noch einige Fragmente aufbewahrt. Vgl. *Plin. H. N.* VII, 2, *Gell.* IX, 4.

I. *Longin. de sublim.* X, 4: Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἴεται δεινά·

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἠμετέρῃσιν·
ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
δύστηνοί τινες εἰσὶν, ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
ὄμματ' ἐν ἄστροισιν ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν·
ἦ που πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
εὐχόντες σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

II. *Tzetz. Chil.* VII, 686 ff.:

Καὶ Ἀριστέας δέ φησιν ἐν τοῖς Ἀριμασπείοις·
Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσι· *)
καὶ σφᾶς ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμούρους
πρὸς Βορέω πολλούς τε καὶ ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς
ἀφνειοὺς ἵπποισι πολύῤῥῆνας πολυβούτας
(ὀφθαλμὸν δ' ἓν' ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ)
χαίτῃσι λάσιοι πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

III. *Herod.* V, 13: Ἔφη δὲ Ἀριστέης — ἀπικέσθαι ἐς Ἰσσηδόνας φοιβόλαμπτος γενόμενος, Ἰσσηδόνων δὲ ὑπερνοικέειν Ἀριμασποὺς ἄνδρας μουνοφθάλμους ὑπὲρ δὲ τούτων τοὺς χρυσοφύλακας Γρύπας τούτων δὲ τοὺς Ὑπερβορέους κατήκοντας ἐπὶ θάλασσαν· τούτους ὦν πάντας πλὴν Ὑπερβορέων ἀρξάντων Ἀριμασπῶν αἰεὶ τοῖσι πλησιοχώροισι ἐπιτίθεσθαι καὶ ὑπὸ μὲν Ἀριμασπῶν ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρας Ἰσσηδόνας ὑπὸ δὲ Ἰσσηδόνων Σκύθας, Κιμμερίους δὲ οἰκέοντας ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ ὑπὸ Σκυθέων πιεζομένους, ἐκλείπειν τὴν χώρην. *Ib.* 16: Οὐδὲ οὗτος (Α.) προσωτέρω Ἰσσηδόνων ἐν αὐτοῖσι τοῖσι ἔπεσι ποιέων ἔφησε ἀπικέσθαι, ἀλλὰ τὰ καθύπερθε ἔλεγε ἀκοῇ φὰς Ἰσσηδόνας εἶναι τοὺς ταῦτα λέγοντας.

---

*) *Schneidewin delectus Add.* vergleicht des Xenophanes Vers: αὐχαλέοι χαίτῃσιν ἀγαλλόμεν' εὐπρεπέεσσιν. Vgl. *Il.* υ, 222 πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν.

IV. *Strab.* I *p.* 21. *Τοιούτους γάρ τινας εἶναι Ἀριμασπούς φασιν, οὓς ἐν τοῖς Ἀριμασπείοις ἔπεσιν ἐκδέδωκεν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος.* Vgl. XIII *p.* 589. *Paus.* I, 24: *Τούτους τοὺς γρύπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησιν Ἀριμασποῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων, τὸν δὲ χρυσόν, ὃν φυλάσσουσιν οἱ γρύπες, ἀνιέναι τὴν γῆν εἶναι δὲ Ἀριμασποὺς μὲν ἄνδρας μονοφθάλμους πάντας ἐκ γενετῆς γρύπας δὲ θηρία λέουσιν εἰκασμένα πτερὰ δὲ ἔχειν καὶ στόμα ἀετοῦ.* V, 7: *Ἀριστέας γὰρ ὁ Προκοννήσιος μνήμην ἐποιήσατο Ὑπερβορέων καὶ οὗτος τάχα τι καὶ πλέον περὶ αὐτῶν πεπυσμένος εἴη παρὰ Ἰσσηδόνων, ἐς οὓς ἀφικέσθαι φησὶν ἐν τοῖς ἔπεσιν.* Vgl. *Baehr Herod.* II *excurs.* V, VIII.

E) Kunstepos.

I. Pisander von Kamiros.

Von dem alten Pisander von Kamiros auf Rhodos blühend um *Ol.* 33 hat schon Heyne mit Recht (*excurs.* I *ad Aen.* II) den jüngern von Laranda unter Severus Alexander scharf getrennt. Wenn aber *Macrob. Sat.* V, 2 von einem Pisander, den Virgil im zweiten Buche fast wörtlich abgeschrieben habe, sagt: *Qui inter Graecos poetas eminet opere, quod a nuptiis Iovis et Iunonis incipiens universas historias, quae mediis omnibus saeculis usque ad aetatem ipsius Pisandri contigerunt, in unam seriem coactas redegerit et unum ex diversis hiatibus temporum corpus effecerit: in quo opere inter historias ceteras interitus quoque Troiae in hunc modum relatus est*, so kann hier weder der von Laranda gemeint sein, noch der ächte alte, dessen *Ἡρακλεία* aus zwei Büchern bestand. Nun bemerkt Suidas vom alten Pisander: *Τὰ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ νόθα δοξάζεται γενόμενα ὑπό τε ἄλλων καὶ Ἀριστέως τοῦ ποιητοῦ.* Zu diesen untergeschobenen Gedichten scheint das von Makrobius gemeinte zu gehören und wir nehmen mit Welcker S. 97 ff. unbedenklich an, dass das von Suidas dem jüngern Pisander

zugeschriebene Gedicht Ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν, das aus sechszig Büchern bestanden haben soll (ἱστορίαν ποικίλην ἐν βιβλίοις ξ'; aus dem sechsundzwanzigsten wird citirt) dasselbe sei und irrthümlich dem Jüngern zugeschrieben werde.

Stellen wir zuerst das zusammen, was bestimmt als dem alten Pisander zugehörend bezeichnet wird.

I. *Strab.* XV *p.* 688 B nennt die Bekleidung des Herakles mit dem Löwenfelle und sein Erscheinen mit der Keule πλάσμα τῶν τὴν Ἡρακλείαν ποιησάντων, εἴτε Πείσανδρος ἦν εἴτ' ἄλλος τις. Derselbe führt den Pisander an XIV *p.* 655 D. *Eratosth. Catast.* 12 (von Herakles mit dem Felle des nemäischen Löwen): Λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν ὡς ἔνδοξον ἔργον πεποιηκώς. *Schol. German. Arat. p.* 114: *Periandrus* (*Pisandrus*) *Rhodius refert eum* (*leonem*) *ob primos labores Herculis memoriae caussa honorifice astris inlatum. Hygin. Astron.* II, 24: *De hoc (Leone) Pisandrus et plures alii scripserunt.*

II. *Paus.* II, 37: Π. δὲ ὁ Καμιρεύς, ἵνα τὸ θηρίον τε δοκοίη φοβερώτερον καὶ αὐτῷ γίγνηται ἡ ποίησις ἀξιόχρεως μᾶλλον, ἀντὶ τούτων τὰς κεφαλὰς ἐποίησε τῇ ὕδρᾳ τὰς πολλάς. *Ib.* VIII, 22: Π. δὲ αὐτὸν (Ἡρακλέα) ἀποκτεῖναι τὰς ὄρνιθας νύ φησιν, ἀλλὰ ὡς ψόφῳ κροτάλων ἐκδιώξειεν αὐτάς.

III. *Athen.* XI *p.* 469 D: Π. ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δέπας, ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ὠκεανόν, εἶναι μέν φησιν Ἡλίου, λαβεῖν δ' αὐτὸν παρὰ Ὠκεανοῦ Ἡρακλέα.

IV. *Schol. Pind. Pyth.* IX, 183 (von der Tochter des Antäos, den Herakles tödtet): Ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀλκηΐς, ὥς φησι Π.' ὁ Καμειρεύς. *Ib. Ol.* III, 52 wird bei der goldgehörnten Hindin von Istria neben Pherekydes auch unser *Pisander* erwähnt.

V. *Schol. Arist. Nub.* 1034 (von Athene, die dem Herakles warme Bäder gibt):

Τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη

... *ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.*

Vgl. *Zenob.* VI, 49, der die Sache erwähnt: *Ὡς φησι Πίνδαρος (Πείσανδρος) ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους.*

VI. *Stob.* I *p.* 313 *Gaisf.*:

Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν.

Schon in den beiden letzteren Fragmenten wird der Kamireer nicht bestimmt genannt; doch scheinen sie ihm sicher zu gehören. Ob auch das Sprichwort bei *Hesych. Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροις* (Müller II, 476) lassen wir unentschieden, ebenso ob das, was bei *Apollod.* I, 8, 5 erwähnt wird: *Αὐτὸν (Τυδέα) ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει* (P.)· *τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι.*

Auf den unächten Pisander scheinen zuvörderst die Erwähnungen in den *Schol.* zum *Apollonius*, die fast nur Schriftsteller vor August anführen (mit Ausnahme von Lukian und Apion an zwei Stellen) und bei *Steph. Byz.* zu beziehen. *Schol.* I, 152: *Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν Ἀρήτην φησίν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις, Πείσανδρος Πολυδώραν.* 471: *Ἀρήνη πόλις Πελοποννήσου, νῦν δὲ Ἱεράνα (Ἔρανα. Heyne Il.* IV, 332) *λέγεται, ὡς φησι Π.* II, 98: *Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Π. φασίν, ὅτι ἔδησεν αὐτὸν (Ἄμυκον) ὁ Πολυδεύκης.* 1090: *Πιθανῶς δὲ* (P.) *τοὺς ὄρνιθας φησὶν εἰς Σκυθίαν ἀποπτῆναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεισαν* (von den Harpyien). IV, 57 in Betreff des Endymion, wo er mit Hesiod (*Katal. fr.* XXIII), nicht mit den Eöen übereinstimmte. Dass zwei Stellen auf den Herakles Bezug haben (I, 1196: *Π. δέ φησιν ὁλόχαλκον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους* — nach Suidas gab P. zuerst ihm die Keule, die wohl erst der unächte P. ganz aus Eisen sein liess —, IV, 1396: *Τοῦτον (δράκοντα Λάδωνα) δὲ* (P.) *ὑπεῖλήφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι*) ist nicht zu verwundern. Bei *Steph.* *Ἀπέννιον: Τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνος —, ὃ παρὰ Π. κεῖται ιγ'.* *Ἀστακος: Καὶ Ἀστακιήτης καὶ Ἀστακίδης πατρωνυμικόν· Π. δεκάτῃ.* *Βοαύλεια: Πόλις Σκυθίας· Π. εἰκοστῇ ἕκτῃ.* *Κυβέλεια: Ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται Κυβεληγενὴς καὶ Κυβελίς·*

Π. δεκάτῳ. Λυκόζεια: Τὸ ἐθνικὸν Λυκόζειοι, ὡς Π. τεσσαρεςκαιδεκάτῃ. Νιφάτης: Καὶ Π. ἑβδόμῳ (auch bei *Suid.*)

Ταύρου πρυμνώρεια ἐϋσκόπελόν τε Νιφάτην.

Οἰνωτρία: Π. τριςκαιδεκάτῳ ἀπὸ τοῦ οἴνου χρήσεως κεκλῆσθαι αὐτήν φησι. Ἀγάθυρσοι: Κέκληνται δὲ ἢ ἀπ' Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους ἢ, ὡς Π., ἀπὸ τῶν θυρσῶν τοῦ Διονύσου. Auch, was sonst berichtet wird ziehen wir unbedenklich hierhin. In den *Schol. Il. δ*, 147 wird von Menelaos angeführt aus P.:

Ξανθοκόμης μέγας ἦν γλαυκόμματος ἄρτι παρειᾷ
λοχμάζων εὔκνημος.

Lyd. de magistr. IV, 64: *Καὶ μάρτυς ὁ Π. εἰπών· Λυδοὶ χρυσοχίτωνες. Schol. Eur. Phoen.* 834: *Π. ἱστορεῖ, ὅτι Ξάνθῃ Τειρεσίας ἐποίησε παῖδας δ' φαινενφερσεκερδην* (*Φαίνην, Φερεκύδην??*) *Χλῶριν Μαντώ.* Hierzu der *Schol.* 1760, wo die Geschichte von der Sphinx, die Here dem Laios zur Strafe geschickt, das Ende des Laios und das Unglück des Oedipus, der schon geblendet die Eurygane geehlicht, *ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες,* aus P. erzählt wird. *Zosim.* V, 29 sagt von den Argonauten in Bezug auf die Stadt Hemon: *Ἐπειδὴ κατὰ τοῦτον ἐγένοντο τὸν τόπον μνήμην καταλιπόντες τῆς σφετέρας ἀφίξεως τὸν τῆς πόλεως οἰκισμὸν μηχαναῖς ἐπιθέντες τὴν Ἀργὼ καὶ τετρακοσίων σταδίων ὁδὸν ἄχρι θαλάσσης ἑλκύσαντες οὕτω ταῖς Θεσσαλῶν ἀκταῖς προσωρμίσθησαν, ὡς ὁ ποιητὴς Π. ὁ τῇ τῶν ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν ἐπιγράφῃ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν ἱστορίαν παραλαμβάνων.* Von diesem Werke ist es auch zu verstehen, was Olympiodor zu *Plat. Phaed.* (bei *Wyttenb. p.* 251 *sq.*) anführt, Kadmos habe dem Zeus gerathen, wie er den Typhon bewältigen könne. S. Welcker „über eine kretische Kolonie in Theben" S. 33, ep. Kykl. S. 101. *Olympiod. Plat. Alcib. p.* 157: *Creuzer: Διό φησι περὶ αὐτοῦ (Ἡρακλέους) ὁ Π. δικαιοτάτου δὲ φονῆος· ἐπὶ γὰρ καθαρότητα φόνου ἐποίει.* Dass auch das Orakel über Oedipus *Λάϊε Λαβδακίδη,* das sich vor dem *Oed. R.* des Sophokles findet, aus diesem Gedichte, wenn nicht aus der Oedipodie herrühre, vermuthet Welcker*).

*) *Serv. Aen.* II, 211: *Filios Laocoontis Ethronem et Melanthum Thessandrus dicit* vermuthet Heyne *Pisandrus*

XI. *Steph. Byz. v.*: *Τρεμίλη ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο — ὡς Π.*

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος καὶ ἔγημε θύγατρα
νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι,
Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινήεντι·
τῆς δ' ὁλοοὶ παῖδες Τλῶος Ξάνθος Πιναρός τε
καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας λῃΐζετ' ἀρούρας.

V. 3. nicht *παραδινήεντι* zu schreiben. Beim Sibros (allgemeine Ortsbestimmung) am Ufer des strudelnden Flusses.

XII. *Clem. Cohort. p.* 22 (Vgl. *Arnob. adv. gent.* IV, 25, oben *fr.* II):

Τλῃ μὲν Δημήτηρ, τλῃ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
τλῃ δὲ Ποσειδάων τλῃ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητευέμεν εἰς ἐνιαυτόν
τλῃ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης.

Wohl *ἀνάγκῃ* zu lesen, wie ich schon Archiv f. Phil. u. Paed. V, 205 bemerkt. S. Müller I, 437, Eckstein S. 13.

XIII. *Paus.* X, 29: *Π. δὲ ἐποίησεν, ὡς Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐπὶ τῶν θρόνων παράσχοιντο σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσφυὲς δὲ ἀπὸ τοῦ χρωτὸς ἀντὶ δεσμῶν σφισιν ἔφη τὴν πέτραν.*

XIV. *Hesych.*: *Ἠοίην τὸν Ἄδωνιν Π.* Adonis war nach P. Sohn des assyrischen Königs Theias und der Smyrna, dessen Tochter. *Apollod.* III, 14, 4: *Ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας συνεννάσθη· ὁ δὲ, ὡς ᾔσθετο, σπασάμενος ξίφος ἐδίωκεν αὐτήν.* Sie ward auf ihre Bitten in eine *μύῤῥα* verwandelt, aus der nach zehn Monaten Adonis hervorging. Herakles will den Adonis, den er *Ἠοίη* nennt, für keinen Gott halten. Müller II, 474. *Athen.* IV *p.* 172 D: *Πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησιν μνημονεῦσαι Π. Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παῤ Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα πολλὰς δὲ νύσσασας ὄρνεις.* Woher einen Vers herzustellen versucht haben Funcke und Schneidewin *Ibyc. p.* 43; letzterer:

Πέμματα πόλλ' ἐπέθηκε φέρων καὶ νύσσασας ὄρνις.

Ferner geschah bei P. der Demeter Erwähnung, die zu Eleusin, Vater des Triptolemos gekommen (*Apollod.* I, 5, 2. Die Fabel bei *Hygin.* 128) und des Asklepios, der den Tyndareos wieder zum Leben erweckt (*Apollod.* III, 10, 3,

Schol. Eur. Alc. 1). *Prob. Virg. Ecl.* II, 24: *Pamnyasis* (*Panyasis*) *et Alexander lyram* (*Amphioni*) *a Mercurio muneri datam dicit, quod primus Cynaram* (*? matrem, Antiopam*) *liberaverit.* Das Wort βηλά (falsch βῆλα, βαιόλα, βίολα) für πέδιλα führen aus P. an *Etym. M., Suid., Schol. Il.* α, 591.

XV. *Etym. M. p.* 266 (ohne Namen bei *Eust. p.* 127, im *Etym. Gud. p.* 142):

Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον.

XVI. *Athen.* II *p.* 38:

Πρῶται μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ εὔφρονες Ὧραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἵπερ ἔτευξαν,
τοῖς δ' ἔπι Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος·
ἔνθα τε κάλλιστος πότος ἀνδράσι γίγνεται οἴνου,
εἴ τις μὲν πίνοι καὶ ἀπότροπος οἷκαδ' ἀπέλθοι
δαιτὸς ἀπὸ γλυκερῆς, οὐκ ἄν ποτε πήματι κύρσαι·
ἀλλ', ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνοι
πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' Ὕβριος αἶσα καὶ Ἄτης
γίγνεται, ἀργαλέα κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάζει.
ἀλλὰ, πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο,
στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον κοίμιζε δ' ἑταίρους·
δείδια γὰρ, τριτάτης μοίρης μελιηδέος οἴνου
πινομένης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ
ἐσθλοῖς τε ξενίοισι κακὴν ἐπιθῇσι τελευτήν.
ἀλλ' ἄπιθι καὶ παῦε πολὺν πότον.

καὶ ἑξῆς περὶ ἀμέτρου οἴνου·

Καὶ γάρ οἱ Ἄτης τε καὶ Ὕβριος αἶσ' ἅμ' ὀπηδεῖ.

V. 1 vgl. *Hom. hymn. Apoll.* 194. V. 6 Schweigh. κύρσας. V. 14 schreibe ich mit *Fuscke* ἐπιθῇσι st. ἐπιθήσειε. V. 15 Meineke ἀλλ' ἄπιθι. V. 16 Näke καί st. ἐκ und αἶσ' ἅμ' st. αἶσα. Dieses nebst dem folgenden Fragm. gehört vermuthlich zum Gastmal bei Pholos. Eckstein S. 13.

XVI. *Stob.* I *p.* 364 *sq. Gaisf.*:

Ξεῖν', ἄγε δὴ καὶ πῖν'· ἀρετή νυ τις ἔστι καὶ αὔτη,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ
εὖ καὶ ἐπισταμένως ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ·
ἶσον θ', ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ
ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι

Θαρσαλέοι τελέθουσι μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα·
τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος, ὅστ' ἐνὶ δαιτί
τέρπηται παρεὼν ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ·
οὐ γάρ μοι ζωὸν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι
ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου
θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων·
οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ
ἐσθλὸν ἀλεξίκακον πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς·
ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἱερὸν μένος ἀγλαΐης τε
ἐν δὲ χοροιτυπίης ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος.
τῷ σὲ χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφρονι θυμῷ
πίνειν μηδὲ βορῇ κεκακωμένον ἠΰτε γῦπα
ἦσθαι πλημμύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

V. 12, 13 auch bei *Suid.* v. οἶνος, V. 12 — 18 auch bei *Athen.* II *p.* 37, wo V. 13 πάσῃ σ. ἀνίῃ, V. 16 δεδευμένον, V. 17 βορῆς κ. ἡ. παῖδα. Vor V. 16 findet sich noch bei *Stob.* gewiss irrig eingeschoben:

Ἔν δέ τε μὲν θήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.

XVIII. *Athen.* a. a. O. (V. 1 und 5 auch bei *Clem. Strom.* VI *p.* 742):

Οἶνος δὴ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον
ἀγλαός, ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαί
πάντες δ' ὀρχηθμοὶ πᾶσαι δ' ἐρατὰ φιλότητες·
πάσας δ' ἐκ κραδίης ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει
πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χερείων.

Ausser der Ἡρακλεία werden von P. noch angeführt Ἰωνικά in 7000 Versen, die Geschichte des Kodros und Neleus und der jonischen Ansiedelungen in Asien beschreibend, und zwar ἐν πενταμέτρῳ nach Suidas.

III. Chörilos von Samos,

blühend um *Ol.* 90. Sein historisches Epos, mit dem er eine neue Bahn betrat, wird bei Stobäos Περσηΐς, bei Herodian Περσικά, wie Näke schon vermuthet, bei Suidas und Hesychios ἡ Ἀθηναίων νίκη κατὰ Ξέρξου genannt. Vgl. *Choerili Samii quae supersunt collegit et illustravit Naekius* (1816).

I. *Ἀ μάκαρ, ὅστις ἔην κεῖνον χρόνον ἶδρις ἀοιδῶν Μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκείρατος ἦν ἔτι λειμών· νῦν δ', ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι, ὕστατοι ὥς τε δρόμου κατελειπόμεθ', οὐδέ τοι ἔστιν πάντη παπταίνοντα νεοζυγὲς ἅρμα πελάσσαι.*

Aristot. Rhet. III, 14 führt aus dem Prooimion des Ch. an: *νῦν δ', ὅτε πάντα δέδασται.* Das Ganze verdanken wir den Scholien z. d. St. *Ἀκείρατος* hält gegen Scaliger's *ἀκήρατος* bei *Osann auctar. p.* 8.

II. *Herodian p.* 13: *Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται. — ὅ γ' οὖν X. ἐν α' Περσικῶν·*

Παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούσας
μύρια φῶλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις.

Hierzu ziehe ich, was der *Schol. Apoll.* I, 212 anführt: *X. δὲ ἁρπαχθῆναι φησὶν αὐτὴν ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς.* Vgl. *Herod.* VII, 189.

III. *Strab.* VII *p.* 303: *Καλεῖ δὲ καὶ (Ἔφορος) X. ἐμπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας, ἣν ἔζευξε Δαρεῖος·*

Μηλονόμοι τε Σάκαι γενεῇ Σκύθαι, αὐτὰρ ἔναιον Ἀσίδα πυροφόρον, νομάδων γε μὲν ἦσαν ἄποικοι, ἀνθρώπων νομίμων.

IV. *Ioseph. c. Apion. p.* 454, dem *Euseb. Praep. ev.* IX, 8 ganz folgt: *Καὶ X. — μέμνηται τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅτε συνεστρατεύεται Ξέρξῃ — ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· καταριθμησάμενος γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τελευταῖον καὶ τὸ ἡμέτερον ἐνετάξε λέγων·*

Τῶν δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ὄπιθεν·
γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες
ᾤκεον δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσιν πλατέῃ ἐπὶ λίμνῃ
αὐχμαλέοι κορυφὰς τροχοκουράδες, αὐτὰρ ὕπερθεν
ἵππων δαρτὰ πρόσωπ' ἐφόρευν ἐσκληκότα καπνῷ.

V. Aus der Perseis des Ch. bei *Stob. Floril.* I, *p.* 425 *Gaisf.*:

Ὅρκον δ' οὔτ' ἄδικον χρεὼν ἔμμεναι οὔτε δίκαιον.

VI. Von Ch. dem ἐποποιὸς führt *Athen.* XI *p.* 464 A an: *Χερσὶν ἄνολβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἑαγός*

ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ
πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς Ὕβριος ἔκβαλ' ἄνακτος.

Toup schrieb mit Recht statt ὄλβον ἄνολβον — vielleicht ist auch ἔχων' zu setzen —; statt ἄνακτος hat man ἀνάσσης oder ἔκβαλεν ἀκτάς gewollt.

VII. Unter dem Namen des Ch. erwähnt *Simplicius Arist. Phys.* VIII *p.* 276 B, als sprichwörtlich *Galen. de temper.* III, 4, *de locis adfectis* I, 2:

Πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.

IX. Nach *Diog. Laert.* I, 24 sagte der Dichter Ch., Thales habe zuerst die Unsterblichkeit der Seele behauptet.

X. *Tzetzes* in den *Rhetores* von *Walz* III, 651:

Ὥσπερ ποιεῖ Χοιρίλος
καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας.

XI. *Hesych.* und *Phavor. v.* Σαμιακὸς τρόπος führen an:

Ναῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμίη ὑὸς εἶδος ἔχουσα.

Dass der Vers dem Chörilos angehöre, ergibt sich aus *Photius:* Ἴσι γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρώρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρίλοχος (Χοιρίλος) ὁ Σάμιος. Man lese:

Νηῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμίη συὸς εἶδος ἔχουσα,

obgleich ὑὸς nicht ganz zu verwerfen. Vgl. *Il.* Θ, 338, ι, 264, ψ, 32. Zum Ganzen *Herod.* VIII, 59, IX, 90.

XII. Die von *Suid. v.* μᾶσσον (μεῖζον, μακρότερον) angeführten Worte (zum Theil auch *v.* ὑετός. Vgl. *Phavor. v.* μᾶσσον):

Ἔπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἔπ' ἄκρου
Αἰγαλέω θυμόεντος ἄγων μέγαν ὑετὸν ἔστη

hat Buttmann als vom Xerxes gesagt dem Ch. gegeben und Näke (*ind. lect. aestiv.* 1827) stimmt bei.

XIII. *Serv. Georg.* I, 482: *Chaerilus (Eridanum) in Germania (esse putat) in quo flumine Edion (Phaeton) extinctus est.* Die Deutung, dass Eridanos in Germanien sei, hat wohl Servius aus Ch. sich gebildet. Diese Stelle hat Näke, dessen Verlust wir noch tief empfinden, in seinem letzten Lektionskatalog (Winter 1838) nachgetragen.

Chörilos von Ios, der Begleiter Alexander's des Grossen, scheint das Gedicht auf den lamischen Krieg gedichtet zu haben, *Λαμιακά*, das Suidas dem von Samos zuschreibt. Ihm gehört auch nach Näke's schöner Untersuchung die Uebersetzung der Inschrift des Sardanapal bei *Strabo* XIV. *p.* 672 und *Athen.* VIII *p.* 336:

Εὖ εἰδὼς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε
τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας?
κεῖν' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται·
ἥδε σοφὴ βίοτοιο παραίνεσις ἀνθρώποισι,

wobei nur zu bemerken, dass V. 4, 5 schon vor Ch. den Griechen bekannt waren, aber mit folgender Verschiedenheit: *ταῦτ' ἔχω — καὶ μετ' ἔρωτος — καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.*

IV. Antimachos von Kolophon,

blühend um *Ol.* 90 *). Vgl. *Schellenberg Antimachi Colophonii reliquiae* 1786 und *Blomfield* im *Classical Iournal* IV, 231 ff. Wir haben hier nur seine *Θηβαΐς* zu berücksichtigen, von der Porphyrio zu *Hor.* A. P. 146 sagt, A. habe sie so ausgedehnt, *ut viginti quattuor volumina impleverit, antequam septem duces usque ad Thebas produceret.* Vgl. *Cic. Brut.* 51.

I. Das Prooemium führt *Eust. Il. p.* 9 an:

Ἔννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρες.

Der *Schol. Ven. Il. α*, 1 hat irrig *Κρονίωνος*.

II. *Steph. Byz. Τευμησσὸς: Ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀ. ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος,*

οὔνεκά οἱ (Εὐρώπῃ) Κρονίδης, ὡς (ὃς δή) πάντων
μέγ' ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοίνικος κούρα (γε) κεκευθμένα ὅς ῥα (ὡς ἄρα) μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσαιτό κεν αὐτοῦ.

---

*) *Schol. Nicand. Ther.* sagt, Nikander sei *ζηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλοῖς αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει.*

— Τευμησσόθεν. — Τευμησσόνδε· Ἀ. ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος. *Arist. Rhet.* III, 6 und *Strab.* IX *p.* 407 führen von A. über Teumessos an:

Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος

(A. beschrieb Teumessos διὰ πολλῶν ἐπῶν). Vgl. *Etym. M. p.* 755. Für σκιῇ hat Meineke *Euphor. p.* 129 richtig στιῇ gesetzt. Statt κ. κ. vermuthet er κούρη κεκυημένη. Schneidewin *Ibyc. p.* 19 denkt, V. 1 sei ὡς aus der Abkürzung von βασιλεὺς entstanden!

III. *Prisc.* VI *p.* 723 *P*: *Sic. Antimachus in I Thebaidos* Τύδης τ' Οἰνείδης *et vocativum in ē productam.*

Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης, Οἰνῆϊ Τύδη.

Vgl. *Schneidewin p.* 161 *sq.*, 231.

IV. *Steph.* Κύνθος. Κύνθος: Παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος.

V. *Etym. M. p.* 189: Ἀ. ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος·

Οἳ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰπαλήων,

Valckenär *Herod.* V, 68 schreibt Αἰγιαλήων mit Beziehung auf *Theocr.* XXV, 174, Sylburg αἰπολιήων oder ἀσπαλιήων. Anders *Jacobs Porson. advers. p.* 320. S. Meineke *p.* 146.

VI. *Ib.* Κοτύλαιον: Ὄρος Εὐβοίας ἀνακείμενον Ἀρτεμίδι, ὥς φησι Ἀ. ἐν Ἀρτεμίδος (Θηβαΐδος?) β'.

VII. *Apollon. de pronom. p.* 373 C: Παρὰ Ἀ. (σφῶε) καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ Θηβαΐδος·

Τὸ (τῷ) καί σφω γείνατο μήτηρ·

καὶ ἐν πρώτῃ

Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἶκαδε.

VII *b. Interpr. Maii Virg. Aen.* X, 565: *Sed A. in* III *Thebaidos dicit* (*Aegaeona*) *adversus eum* (*Iovem*) *armatum.*

VIII. *Athen.* XI *p.* 468 A—C: Ἀ. δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησίν·

Πάντα μάλ', ὅσσ' Ἄδραστος ἐποιχομένους ἐκέλευσεν
ῥεξέμεν· ἐν μὲν ὕδωρ ἐν δ' ἀσκηθὲς μέλι χεῦε (χεῦαν?)
ἀργυρέῳ κρητῆρι περιφραδέως κεράωντες·
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐκ χερὸς εἰστιῶσι καὶ εἰς λοιβὴν χέον εἴθαρ
χρυσείῃ προχόῳ.

καὶ πάλιν·

Ἄλλοις (ἄλλοι) δὲ κρητῆρα παναργυρον καὶ δέπαστρα
οἰσόντων χρύσεια, τά τ' ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσιν
κείμεναι·

κἆν τοῖς ἑξῆς δέ φησιν·

Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἀσκηθὲς κελέβειον
ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥα οἱ προφερέστερον εἴη.

IX. Die zwei letzteren Verse kehren auch wieder *ib. p.* 475 D, E: *Καὶ γὰρ Ἀ. ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησιν·*

Κήρυκας ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἴνοιο
ἀσκὸν ἐνίπλειον κελεβήϊον ὅττι φέριστον
εἶσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθώς.

καὶ πάλιν·

Ἀτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες
ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥα οἱ προφερέστερον ἦεν.

Blomf. V. 1 *κηρύξας ἄλλοισιν* (vielleicht *κήρυκας ἀγοῖσι*), V. 2 *ἐοῖ πλεῖον κελέβειόν θ'* (richtiger wohl *ἀ. ἔτ' ἔμπλειον κελέβειόν θ'*). *Ἀγοῖσι*, wie *Il.* δ, 265, 519. Vgl. *fr.* X.

X. *Ib. p.* 482 F: *Ἀ. ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος·*

Πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες
χρύσεα καλὰ κύπελλα τετυγμένα νωμήσαντο.

XI. *Steph.* *Δύμη: Ἀ. ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος·*

Ἓν δὲ σὺ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβῶν
ὡμιλήσαο, ὡς διεπέρσατε Δύμιον ἄστυ.

Die Hdschr. *ὡμιλήσαε.* *Steph.* das.: *Ἀ. δὲ Καυκωνίδα (Δύμην) φησὶν αὐτὴν ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ.* Dasselbe *Strab.* VIII *p.* 387, der *p.* 345: *Ἀ. οὖν Ἐπειοὺς καὶ Καύκωνας ἅπαντας (ἀπὸ Μεσσηνίας μέχρι Δύμης) προσαγορεύσατο.* Hierhin gehören die Verse, die *Tzetz. Lyc.* 591 aus der Thebais anführt:

Ὡς ἐπαπειλήτην ὥςπερ Καυκωνίδα Δύμην
ἐπραθέτην παίδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχεύοντες.

XII. *Steph.* *Αἶα: Ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγή, ὡς Ἀ. ἐν Θηβαΐδι.*

XIII. *Athen.* VII *p.* 304 E: *Μνημονεύει αὐτοῦ Ἀντιφάνης (Ἀντίμαχος) ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ Θηβαΐδι λέγων οὕτως·*

Ἤ ὄκκην ἢ ἵππον ἤ, ὃν κίχλην καλέουσιν.

XIV. *Schol. Stat. Theb.* III, 466: *Dicunt poetam ista omnia* (von Amphiaraos und Melampus) *ex graeco poeta Antimacho deduxisse, qui et ipse (Ion)gum Thebaidem scripsit et veteribus in magno pretio habitam. Acro Hor. A. P.* 136: *A. poeta reditum Diomedis narrans ab exordio coepit primae originis i. e. ab interitu Meleagri.*

XIV *b. Apoll. de pron. p.* 373 B: *Παρὰ Ἀ. ενθηβαιν (ἐν Θηβαΐδος??)·*

Ἔδρακε νῶϊ μολοῦσα.

Wir fügen die Fragmente hinzu, die wahrscheinlich zur Thebais gehörten.

XV. *Paus.* VIII, 25: *Ὁμολογεῖ δὲ σφισι (Θελπουσίοις) καὶ Ἀ. ἐπιστρατείαν Ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας· καί οἱ τὸ ἔπος ἔχει·*

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐριννύος εἶναι ἔδεθλον.

Hierzu nehme man bei *Strab.* VIII *p.* 364:

Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ.

Vgl. *Empedocles*: *μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ* (*Arist. Poet.* 21).

XVI. *Ib.*, nachdem von der kyklischen Thebais die Rede gewesen: *Ἀ. δὲ παῖδα εἶναι γῆς* (*Ἀρίονα*) *φησι·*

Ἄδραστος Ταλαῶ υἱὸς Κρηθηϊάδαο
πρώτιστος Δαναῶν περ ἐπαινετὼ ἤλασεν ἵππω
Καιρόν τε κραιπνὸν καὶ Ἀρίονα Θελπουσαῖον,
τόν ῥα τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἅλσεος Ὀγκαίοιο
αὐτὴ γῆ ἀνέδωκε σέβας θνητοῖσιν ἰδέσθαι. —

Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρίονα ἐποίησεν Ἀ.·

Ὅς ῥα ποτ' Ἀδράστῳ τριτάτῳ γ' ἔδμηθ' ὑπ' ἄνακτι.

Zu V. 1 vgl. *Bekk. Anecd. p.* 1223: *Ταλαῶ Ταλαῶο ὡς παῤ Ἀ.* Für *περ* Blomfield *παῤ*, Siebelis *νέω*. V. 6 will Schellenb. *τόθ'* und *δέδμηθ'* V. 2 vielleicht *πόδας αἰνετώ**).

---

*) In den Worten bei *Apollod.* III, 6, 8

Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων

hat man einen Vers erkannt, wozu kommt, dass in einer Hdschr. Ἀντιμάχου dabeisteht. Mitscherlich setzt statt ἵππος θεός. Die Sache ist sehr zweifelhaft. Uebrigens ist wohl die Form

XVII. *Strab.* XIII p. 588, *Bekker Anecd.* p. 342 (*Bachm.* I, 28):

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Vgl. *Suid. v.* Ἀδράστεια, *Harpocr.*, *Eust. Il. p.* 355, *Zenob.* I, 30 u. A.

XVIII. *Schol. Nicand. p.* 31 (wohl von einem Helden):

Ἡφαίστῳ πυρὶ εἴκελον, ἦχ ῥα τιτύσκει δαίμων ἀκροτάταις ὄρεος κορυφαῖσι Μοσύχλου.

XIX. *Eust. Il. p.* 212:

Ὣς ῥα τότ' Ἀργείων ἐκολώσει στρατός.

Buttmann Lexil. I, 160 κολώσει, Blomfield στρ. Ἀ. ἐ., so dass nach τότ' eine Lücke sei.

XX. *Schol. Aesch. Sept.* 549: *Ἀ. φησιν Ἀργεῖον αὐτὸν (Παρθενοπαῖον) οὐκ Ἀρκάδα.*

XXI. *Ib.* 166: *Ὀγκαία τοίνυν ἡ Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις· Ὄγκα δὲ παρὰ Φοίνιξιν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ὀγκαίαι πύλαι· μέμνηται τούτου καὶ Ἀ.*

XXII. *Euseb. Praep. ev.* X, 3:

Ἴδεω' Ὄ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης. Λαῶν, οἷσιν ἄνασσον, ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Vgl. *Il.* ι, 554, λ, 316, π, 563.

XXIII. *Schol. Nicand. p.* 20, *Lucian. V. H.* II, 12 (πλόος für Weg zu Lande):

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομενάων.

Schol. fügt ἀν' vor ὑ. ein. Blomfield irrig διάπλεον.

Ἄδρηστος überall herzustellen, wie oben *fr.* II *κούρη γε κεκευθμένη*. Wir verbinden hiermit gleich zwei Stellen des A. über die Pferde des Ares beim *Schol. Il.* δ, 439, ν, 239:

Καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε Ζευγνύμεν.
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος πόδας αἰνετὼ υἷε θυέλλης.

Von Adrast *Schol. Eur. Phoen.* 150: *Ὡς Ἀ. φησι Ταλαοῦ τοῦ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Διὸς μητρὸς δὲ Ἀνσιμάχης τῆς Κερκύονος τοῦ Ποσειδῶνος.*

XXIV. *Etym. M. p.* 770, *Cramer Anecd.* I *p.* 401, II, 329:
Κοΐας ἐκ χειρῶν [εἰς] σκόπελον μεταρπτάζουσιν.

XXV. *Plut. Sympos.* IV, 8: *Καὶ τὸν Ἀ. οὕτω πως φλοίουσαν ὀπώραις εἰρηκέναι τὴν τῶν Καδμείων πόλιν.* IX, 9: *Ὅτε μάλιστα χλωρὰν καὶ φλοίουσαν, ὡς Ἀ. ἔφη, τὴν ὄπωραν γενομένην.*

XXVI. *Steph.* Ἀμφιγένεια: — *Κατὰ δὲ τὸν Ἀ.* (πόλις) *τῆς Μεσσηνίας.*

XXVII. *Schol. Il. δ*, 400: *Ἀ. φησίν, ὅτι παρὰ συφορβοῖς ἀτράφη* (Τυδεύς).

XXVIII. *Herodian. p.* 4, *Etym. M. p.* 261:
Τῷ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήσατο δίφρον.

Wir fügen hinzu, was sonst noch in der Thebais gestanden haben könnte.

XXIX. *Plut. Quaest. Rom. p.* 275 A:
Λέχρια (λέχρις) *δὲ δρεπάνῳ ἀπὸ μήδεα πατρὸς*
Οὐρανοῦ Ἀκμονίδεω λάσιος Κρόνος ἀκτιτέτυκτο.

XXX. *Etym. M. p.* 4: *Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ τοὶ δ' ἄρ' οἱ ἁβολήτορες ἄνδρες ἔασιν.* Blomfield: *Α. Ἰάχοντε δ' ἄρ'.*

XXXI. *Ib. p.* 18:
Ἐν ἀδόροισι χέειν εὐήλατον ἄλφι.
Blomfield εὐήλατον statt εὐίλ.

XXXII. *Schol. Apoll.* I, 1008:
Ἠΰτε τις καύηξ δύπτῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος.
Lies *δύπτησιν ὕδωρ* mit Wolf. Die Pariser Hdschr. *δύπτει* und *ὕδωρ*. *Schneidewin p.* 69. Nach Schellenb. nur Lyde, weil der Schol. sonst nur aus dieser anführe. Vgl. *Od. ε*, 51 f.

XXXIII. *Schol. Soph. Oed. C.* 14, *Eur. Or.* 382. (Vgl. *Suid. πῶρος, ταλαίπωρος*):
Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσιν ἅπαστος.
Πωρητὴν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο.

XXXIV. *Draco Strat. p.* 33, *Cramer Anecd.* III, 296, IV, 415:
Οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

XXXV. *Poll.* II, 4:
Ὡς εἴτε κλόνιός τε θοῦρίης σφονδυλίων ἔξ.

(*κλόνις ῥάχις*). Statt *θουρίης* ist wohl mit Kühn *θουραίης* zu setzen. Andere *τεθορυίης σπονδυλίων ἕξ*.

XXXVI. *Etym. M. p.* 178:

Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας.

XXXVII. *Ib. p.* 371, 558:

Ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων.
Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων.

Ληχμός wird *δίωξις*, *λαχμὸς λακτισμός* erklärt.

XXXVIII. *Ib. p.* 443: *Πλῆσεν δ' ἄῤ ἐπιστράψας δέπαστρον.* Nach dem *Etym.* wäre *δέπαστρον* hier *ὁ δεπάζων*. Blomfield *ἐπιστέψασα*. Besser wohl *ἐπιστέψας τὸ δέπαστρον*.

XXXIX. *Ib. p.* 271 (vgl. *Schol. Il. λ*, 754):

Οὐδὲ σπιδόθεν πρὸνοσῆσαι.

XL. *Hesych. κλύμενος:*

Κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης.

Blomfield: *Περικλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης* mit Berufung auf *Nicand. Ther.* 510: *Φύλλα τε κισσήεντα περικλυμένοιο φέρουσα.*

XLI. *Eust. p.* 1441:

Ὅτι ἀφνειέστατος ἔσκεν.

XLII. *Ib. p.* 1700, *Schol. Od. λ*, 579:

Οὐδέ [τι]
Θερμὸν ἀναπνείων χολάδας δέρτροισι καλύψας.

XLIII. *Ib. p.* 205, *Schol. Il. β*, 2:

Ἐπεί ῥα οἱ ἦδυμος ἐλθών.

XLIV. *Herodian. p.* 36:

Ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων.

XLV. *Bekker Anecd. p.* 187 (*κυανοχαίτα* als Dativ):

Πατρί τε κυανοχαίτᾳ Ποσειδάωνι πεποιθώς.

XLVI. *Ib. p.* 1386 (*κάρηαρ* für *κάρηας*):

Οἰκέτην (*οἴκτιστον?*) *θέσκε κάρηαρ.*

XLVII. *Ib. p.* 1416: *Πύδης Πύδου ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παῤ Ἀ·*

Καδδ' ἐναπυδηρέοντα (*Καδδ' αἰνὰ Πύδην ἐρέοντα?*)· *τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν ὁ Ἀ.· ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐστι, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει ὡς ἐπὶ τῆς ληχθείσης χρήσεως· ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστιν, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἷον·*

Πύδητος καὶ τηλεκλήτην ποταμοῖο.

XLVIII. *Ib. p.* 1422 (τάλας τάλαντος):

Οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον.

XLIX. *Cramer Anecd.* I *p.* 201:

Ἄιδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον.

Vgl. *Hesych. Bekk. Anecd. p.* 261: *Ζειροφόρος ὁ Ἄιδης παρὰ Ἀ.*

L. *Schol. Il. ψ*, 845:

Πάντες δ' ἐν χείρεσσι καλαύροπας οὐατόεσσας
Εἵλον (ἕλον die Hdschr.).

LI. *Φή* gleich *ὡς* gebraucht. *Schol. Il. ξ*, 499, 500:

Φὴ γέρων οἷσεν.

Buttmann Lexil. I, 238 will nach *φή* ein *ῥα* einschieben. Bei Bekker ist *γεράνοισι* vermuthet. Vielleicht *φὴ δὲ λέων οἷσιν* (*τεκέεσσιν*).

LII. *Cramer Anecd.* I *p.* 158: (*Λέχος ἀγχιλεχής*):

Τὸ ῥα οἱ ἀγχιλεχὲς κρέματο περὶ πάσσαλον αἰεί.

LIII. *Ib.* III *p.* 231:

Φάγε δ' ὀπτὰ μύκητας πριννίνους.

LIV. *Arati vit.* I bei *Buhle p.* 441:

Γηγενέας τε θεοὺς προτερηγενέας τε Τιτῆνας.

LV. *Apoll. de pron. p.* 366 B: *Ἔστι καὶ ἡ ἐΐν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀ. καὶ Κορίννῃ ἐπὶ δοτικῆς ἔοθ' ὅτε παραλαμβανομένη. p.* 401 B, C: *Παρ' Ἀ. εἰρῆσθαι ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ· σφωϊτέρην δίζύν· καὶ διὰ τῆς δευτέρας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ· σφωΐτερον μῦθον· ἑαυτοῖς ἐναντιοῦνται.*

Einzelne Wörter: *Ἀ. Εὐνεικέα δ' ἔσαν λόγια· ἀπὸ τοῦ εὐδιακριτά* (Eine Hdschr. *εὐνείκεστα δ' ἦσαν τὰ λ.*, eine andere *μετὰ δὲ εὐνεικές κρίνον*). Lies *Εὐνεικέα κρίνον* (*Schol. Il. ω*, 23). *Θέρεος σταθεροῖο* (*Suid. v. σταθερόν, Schol. Plat. p.* 315 *Bekk.*), *ἐννεάμυκλος ὄνος* (*Herodian.* in *Pierson's Moeris p.* 439, von Anderen dem Kallimachos zugeschrieben. *Bentley fr.* 180), *χηρήϊον οἶκον* (*τὸν ἄταχτον*

Hesych.), *φόλνες κύνες* *) (*Herodian. p.* 32), *μεμυζότε μυδαλέω τε* (*Eust. p.* 1746), *ἀμορφύνειν ἐθέλωσι, ἀκαχυνέμεν* (beide *Cramer Anecd.* I, 55), *ἀργεῖτε* (für *ἀγρεῖτε.* Das. *p.* 71), *Ἀργειώνη* (*Steph. Ἄργος*), *ἀνατυπῶσαι* (*ἀνατρέψαι.* Küster *ἀνατροπῶσαι. Suid.*); bei *Hesych. Γαιηΐδα* (*τὴν Φοίβην*), *Ἑανηφόρος* (*ἡ Ἠώς*), *Εἰςκονιανοί* (*οἱ Ἐφέσιοι*), *ἐπίηρα* (*ἐκ τῆς περιουσίας*), *τρίχινος χιτών* (*ὑπαρός*), *σείρινα* (*τὸν Δία ἔφη διὰ τὸ ἄστρον. Etym. M. p.* 710. Lies *σειρῆνα.* Vgl. *Eust. p.* 1720), *Λάδωνος* (*Λάδων* der Fluss mit ω in den Kasus. *Bekker Anecd. p.* 1393). Noch wird angeführt (*Schol. Il. ρ*, 134): *Ἀ. φήθη καὶ τὸν ἄρσενα λέοντα σκυμναγωγεῖν* und die Mondfinsterniss *Od.* 6, 3, die er erwähnt haben soll (*Plut. Rom.* 12).

Alles Uebrige gehört nicht hierhin; die Verse bei *Tzetz. Lyc.* 245 und Anderes, wie von den Arimaspen (*Steph. Ὑπερβόρεοι*), den Solymern (*Schol. Od. ε*, 283), Lykurgos als König von Arabien (*Diod.* III, 64), den Chariten als Töchtern des Helios und der Aegle (*Paus.* IX, 35), der Eriböa (*Schol. Il. ε*, 389), der Klymene als Tochter des Hippalkos (*Il. γ*, 144), des Adonis als Sohn des Agenor (*Agenoris Choantis, qui Syriam Arabiamque tenuit imperio Prob. Virg. Ecl.* X, 18), des Inhalts, die bei *Athen.* XI *p.* 469 E, F der Distichonform wegen. Die Fragmente der Lyde hätte Schneidewin in seinem Delectus nicht übersehen sollen.

---

*) Goettling über den Accent S. 310.

Nachtrag.

S. 1. Die Fragmente des Kyklos finden sich nun auch (von *Dr.* Dübner) gesammelt in: *Homeri carmina et cycli epici reliquiae Paris.* 1837 *editore Ambr. Firmin Didot.* Einiges fehlt dort, wogegen wir Anderes von dort und sonsther hier nachzutragen haben.

S. 2 Z. 7. *Bergk de reliquiis comoediae atticae antiquae p.* 257 will *παίζοντες νήχοντο*, was besonders des in solchem Falle ungebräuchlichen Präsens wegen wahrscheinlich ist. Vgl. *Hes. Scut.* 209 ff.

S. 8 zur *Μινυάς.* V. *Paus.* X, 31. *Αἱ δὲ Ἡοῖαί τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὡμολογήκασιν ἀλλήλαις. Ἀπόλλωνα γὰρ αὗται φασὶν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κουρῆσιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.*

S. 9 zu *Οἰχαλίας ἅλωσις. Schol. Soph. Track.* 266: *Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαρας φησὶν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παῖδας Κρεώφυλος δὲ δύο.*

S. 16 XXIII, Angeführt von *Aristot. Rhet.* I, 15, II, 21 ohne Namen, wo *κτείνας.* Vgl. Welcker Mus. V, 484.

S. 20 zur *Ἰλιὰς μικρά.*

XV. *Tzetz. Lyc.* 783: *Φησὶν ὁ τὴν μ. Ἰ. γράψας τὸν Ὀδυσσέα τρωθῆναι ὑπὸ Θόαντος, ὅτε ἐς Τροΐαν ἀνήρχοντο δυσμενεῖς.*

XVI. *Aristoph. Lys.* 155:

Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μαλά πα
γυμνὰς παρεσιδὼν ἔξέβαλ' οἴω τὸ ξίφος. Dazu der *Schol.: Ἡ ἱστορία παῤ Ἰβύκῳ* (*Schneidewin p.* 136)· *τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι καὶ Εὐριπίδης* (*Andr.* 628).

S. 21. Zu des *Arctinos* Ἰλίου πέρσις oder zur Αἰθιοπίς gehört, was bei *Diomed.* p. 473 *P.* (*Gaisford scriptores latini rei metricae* p. 429. Vgl. *Schneidewin Ibyc.* p. 148 *sq.*) sich findet: *Hi, qui iaculantur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment. Auctor huius librationis Arctinius (sic.;* Andere *Agretinus) Graecus his verbis perhibetur.* Ὁ ἴαμβος.

Ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφόρῳ ποδί, ὄφρα (ὄφρ') οἱ γυῖα
τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχῃσι.

Der vornehme Schneidewin hat seinen windigen Helden Iambos, *Mavortis germen*, auf Welcker's Rath jetzt mit Recht drangegeben (Gött. Anz. 1838 Stück 92).

S. 26 *fr.* I. Dieses Fragment jetzt auch bei *Gaisford* p. 342, wo der Anfang korrupt heisst: μαθετικεις και οφωνα und später φίλην und λύραν.

S. 28 *fr.* X, XI. Die Hdschr. haben Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀερύσασκε τεμὼν (oder ἀερύσας, ἀερείσας μετ' ἐμῶν) α. χ. Die Corruption entstand dadurch, dass man die beiden Fragmente (sicher gehört keines von beiden einer Parodie an) zu einem Verse vereinigen wollte. Man lese ἀρύσας und τεμών. Ueber das Letztere spreche ich zur Poetik.

S. 32 *fr.* XIV. Dasselbe *Varin. Ecl.* p. 361.

S. 33 *fr.* XVI. *Bergk* vermuthet p. 23 κατίσχναιν' und ἐκ κεφαλέων.

S. 39 Z. 15. Diese Vermuthung entging Schneidewin bei Bergk, wenn er (p. 440) bei *Zenob.* II, 19, wo von diesem Verse gesagt wird: Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος statt Ἡρακλ. vorschlägt Ἡσίοδος.

S. 51. XCI, 1. Denselben Vers, den Göttling zu den ὑποθῆκαι Χείρωνος zählt (Schultz im Rhein. Museum V, 600 ff.), finden wir jetzt bei Orion (*Schneidewin coniect. critica* p. 44), wo nur falsch λείπων. Den Hiatus entschuldigt dort Schneidewin (p. 68). XCI, 4 auch in den *Prov. Coislin.* 132 *Gaisf.*, wo τά γ' ἔρεξε, δίκη δ'. Schneidewin will τά τ' ἔρεξε.

S. 52 Z. 4. Der volle Vers ohne Namen des Dichters wird nach Schneidewin's Bemerkung bei *Cram. Anecd.* I, 85 angeführt:

Πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμᾶζε.

S. 52 Z. 12 lies st. Aegina Salamis. Strabo sagt von *Κυχρεία*, dem alten Namen von Salamis, sei auch benannt *Κυχρείδης ὄφις, ὃν Ἡ. τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου λυμαινόμενον τὴν νῆσον ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον.* — Daselbst Z. 23 füge man hinzu: die vier Söhne des Eurytos und der Antioche (*Schol. Sopl. Trach.* 266).

S. 56 *fr.* II will Schneidewin lesen *ἔμπεδον αἰέν.*

S. 92 Z. 20. Schneidewin *p.* 157 will *τὸν Ἡλίου Αὐ.* was eine Hdschr. hat, oder *Ἡλιεῖον.*

Verzeichniss
der behandelten Dichter und Gedichte.

Ἄβαρις S. 86.
Ἀγίας 22.
Αἰγίμιος 56 f., 110.
Αἰθιοπίς 16 f.
Ἀλκμαιωνίς 7.
Ἀμαζονία 4.
Ἀμφιαράου ἔξέλασις, ἔξελασία 5.
Ἀντίμαχος 99 ff.
Ἀριστέας 86 ff.
Ἀρκτῖνος 1 f., 16, 21, 109.
Ἄσιος 66 ff.
Ἀστρονομία, ἀστρική βίβλος 48.
Ἀτθίς 4.
Ἀτρειδῶν κάθοδος 24.
Βακχικά 69.
Βουγονία 66.
Γῆς περίοδος (?) 42.
Γιγαντομαχία 3.
Δαναΐς 3 f.
Δημάρατος 59.
Δημόδοκος 60.
Διόδωρος 20.
Διονυσιακά 69.
τὸ περὶ Διὸς καὶ Ἥρης (Κόρης) 85.
Διύτιμος 59.
Δίφιλος 62.
Ἐπίγονοι 5, 7 f.
Ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν 39.
Ἐπιμενίδης 69 ff.
Ἑπτάπεκτος αἰξ 27.
Εὐγάμμων 24.
Εὔμηλος 1 ff., 62 ff.
Εὔμολπος 66, 69.
Εὐρωπία 63 f.
Ζώπυρος 62.
Ἡγησίας 12, Ἡγησῖνος 9, Ἡγησήναος 4.
Ἡοῖαι 30, 34 ff.
Ἡρακλεία 9, 59 f., 88 ff.
Ἡρακλείδης τὰ εἰς τὸν Ἄβαριν (prosaisch) 86.
Ἡρόδωρος 59.
Ἡρωϊκὴ γενεαλογία, ἡρωογονία 34.
Ἡρωϊκαὶ θεογαμίαι 89, 91.
Ἡσίοδος 30 ff., 109 f.
Θεόγνητος 86.
Θεογονία 1, 30, 69 ff., 72 ff.
περὶ Θεσπρωτῶν 74.
Θεστορίδης 8, 18, 20.

Θηβαΐς 5 f., 27, 29, 99 ff.
Θησέως εἰς ᾅδην κατάβασις 56.
Θησηΐς 62.
Ἱεροὶ λόγοι 86.
Ἰλιάς 16.
Ἰλιὰς μικρά 17 ff., 27 (Welcker Nachtr. Rh. Mus. III, 28), 108.
Ἰλίου πέρσις 21 f. (*Ἰ. πόρθησις* 22), Welcker Rh. Mus. III, 51 ff., 109.
περὶ Ἰσθμιῶν 74.
Καρκῖνος 60.
Κατάβασις ἐς ᾅδου 74, 85.
Κατάλογος γυναικῶν 30 ff.
Κενοί 27.
Κέρκωπες 27.
Κέρκωψ 56 f., 74, 86.
Κιναίθων 2, 20, 59.
Κόννις 60.
Κόνων 60.
Κορινθιακά 64.
Κρεώφυλος 9, 108.
Κύκλος 1 ff., 18, 20.
Κυναίθων 4.
Κυπρία 9 ff., 28, 108. (*Κυπριακὰ ποιήματα* 13).
Λέσχης, Λέσχεως 17, 19 f.
Λευκιππιδῶν κατάλογος (?) 33.
Μαργίτης 25 ff., 109.
Μελαμποδία 53 ff.
Μιλήσιος ἀνήρ 60.
Μινυάς 8, 108.
Μουσαῖος 72 ff.
Νάξια, Ναξιακά 69.
Ναυπάκτια, Ναυπακτικά 66 f.
Νικίας 69.
Νόστοι 23 f., 28.
Ξενοφάνης 69.
Οἰδιποδεία 4 f.
Οἰχαλίας ἅλωσις 9, 108.
Ὅμηρος 1 — 29, 109.
Ὀνομάκριτος 86.
Ὀρφεύς 74 ff.
Παλαμηδεία 15.
Πανύασις 9, 69, 92 ff., 110.
Πεισανδρος 88 ff.
Περσικά, Περσηΐς 95 ff.
Πίσινος 60.
Πρόδικος 74.
Πυθόστρατος 62.
Σιμωνίδης 69.
Στασῖνος 9, 12, 16.
Τέλεσις 1.
Τηλεγονία 24 f.
Τιτανομαχία 1 ff., 108.
Τιτανογραφία 72.
Φαίδιμος 59.
Φορωνίς 3, 57 f.
Φωκαΐς 8.
Χερσίας 68.
Χοιρίλος 95 ff.
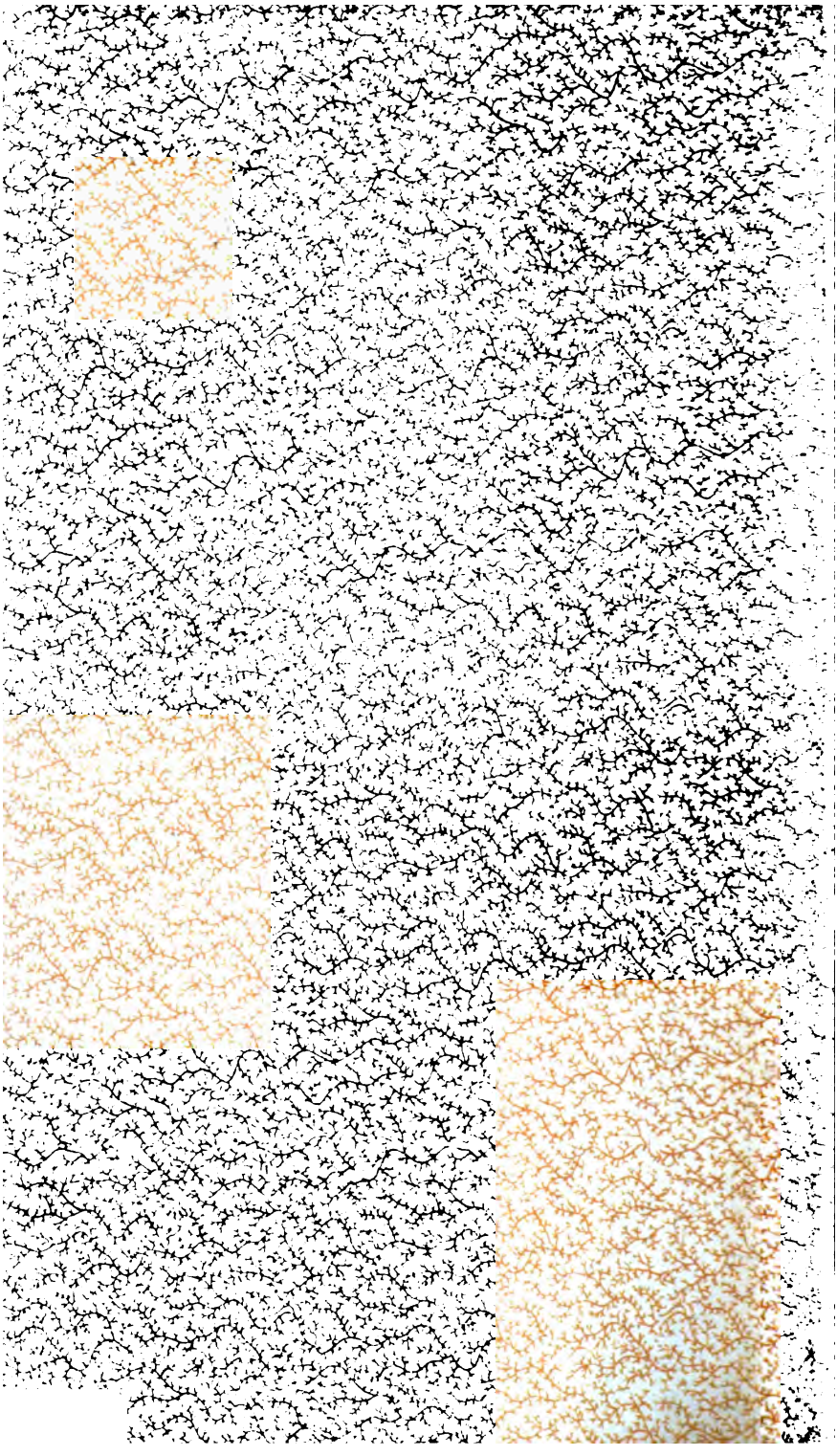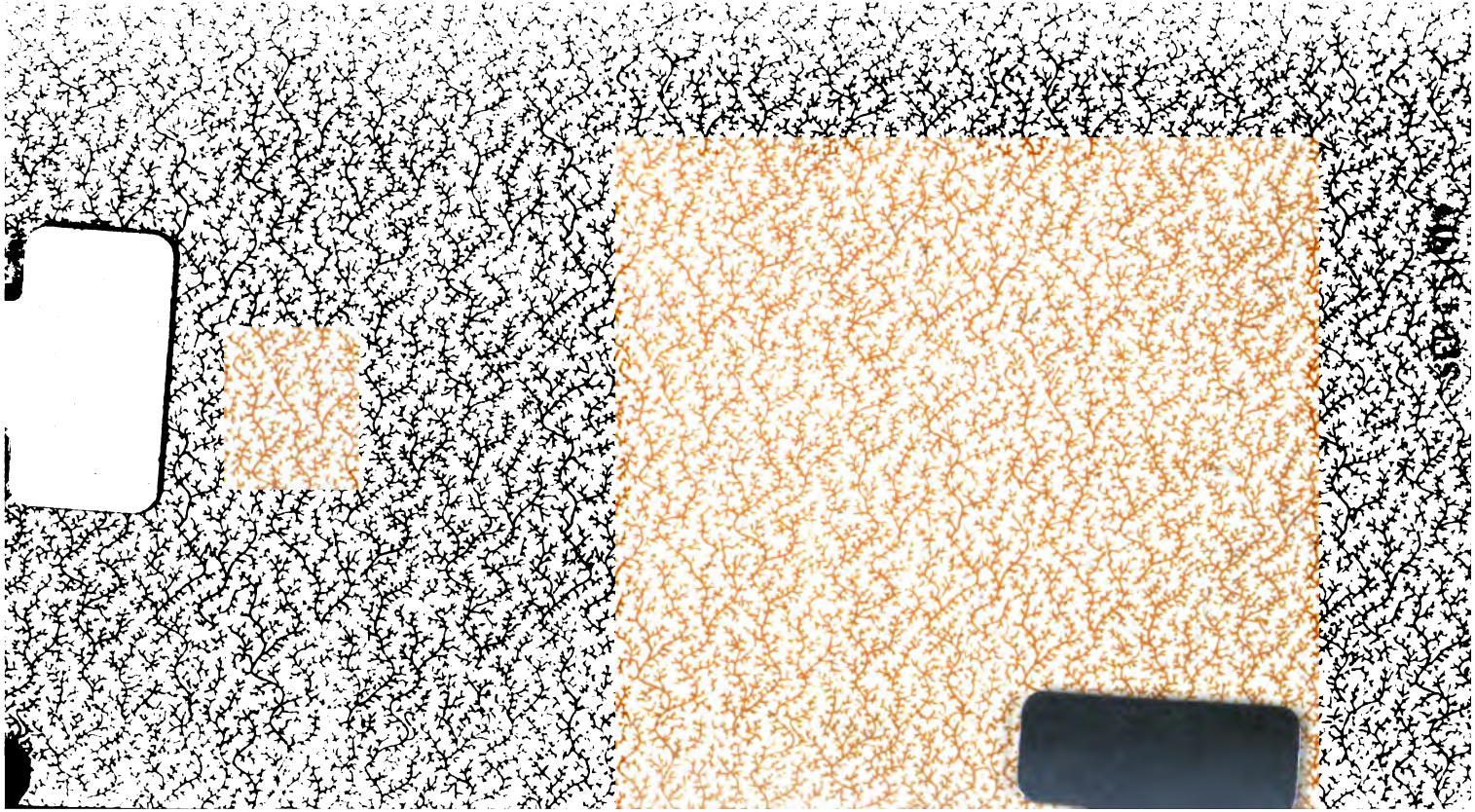
Druck von Chr. Gehly in Cöln.